

Ẩn Giấu Tình Yêu

Contents

Ẩn Giấu Tình Yêu	2
1. Chương 1: Giao Chiến	2
2. Chương 2: Gặp Lại	4
3. Chương 3: Bị Lừa	8
4. Chương 4: Đối Chọi	11
5. Chương 5: Mưu Kế	14
6. Chương 6: Nụ Hôn Bằng Giá	18
7. Chương 7: Nham Tử	21
8. Chương 8: Trở Về	25
9. Chương 9: Báo Thù	30
10. Chương 10: Bị Giáo Huấn	34
11. Chương 11: Bận Nối Khố	38
12. Chương 12: Hạ Lưu	42
13. Chương 13: Thói Quen	45
14. Chương 14: Hoang Mang	49
15. Chương 15: Bắt Gian	53
16. Chương 16: Nụ Hôn Ẩm Ướt	57
17. Chương 17: Thiếu Tướng	62
18. Chương 18: Ngoài Ý Muốn	65
19. Chương 19: Kích Động	70
20. Chương 20: Khiêu Khích	74
21. Chương 21: Tiến Triển	78
22. Chương 22	82
23. Chương 23	86
24. Chương 24	90
25. Chương 25	93
26. Chương 26	97
27. Chương 27	100
28. Chương 28	104
29. Chương 29	108
30. Chương 30	112
31. Chương 31	115
32. Chương 32	118
33. Chương 33	123
34. Chương 34	126
35. Chương 35	129
36. Chương 36	136
37. Chương 37	140
38. Chương 38	143
39. Chương 39	148
40. Chương 40	152

41. Chương 41	156
42. Chương 42	159
43. Chương 43	163
44. Chương 44	164
45. Chương 45	166
46. Chương 46	167
47. Chương 47	170
48. Chương 48	174
49. Chương 49	178
50. Chương 50	182
51. Chương 51	186
52. Chương 52	190
53. Chương 53	193
54. Chương 54	197
55. Chương 55	200
56. Chương 56	204
57. Chương 57	206
58. Chương 58	210
59. Chương 59	214
60. Chương 60	218
61. Chương 61	222
62. Chương 62	226
63. Chương 63	229
64. Chương 64	234

Ẩn Giấu Tình Yêu

Giới thiệu

Tháng Tám nóng bức, ngày oi nồng như nhà tắm hơi. Bên ngoài tiếng còi ầm ĩ muốn thủng màng nhĩ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-giau-tinh-yeu>

1. Chương 1: Giao Chiến

Tháng Tám nóng bức, ngày oi nồng như nhà tắm hơi. Bên ngoài tiếng còi ầm ĩ muốn thủng màng nhĩ người đi đường, những chiếc ô tô nóng rẫy khiến người đi đường phải vòng chỗ khác, chỉ sợ tránh không kịp hơi nóng từ xe tỏa ra. Máy điều hòa thổi ra khí nóng, hòa lẫn với khói xe hơi cùng dòng người chen chúc chật cứng quanh những tòa cao ốc trong khu vực nội thành.

Vành đai 3 phía Bắc Bắc Kinh, trong một tòa bán cao ốc.

An An chuyên chú múa cây kéo hạ độc thủ với bồn hoa trước mặt, những chiếc lá úa vàng thi nhau rơi xuống đất, cô đứng thẳng nghiêng đầu dò xét cẩn thận một phen, lúc này trên mặt mới lộ ra một nụ cười thỏa mãn. Đột nhiên, các đồng nghiệp trong tòa nhà ùn ùn kéo nhau chạy qua bên người cô làm An An không hiểu ra làm sao, là chuyện gì xảy ra, cũng vội vàng thu thập đồ đạc đi theo.

Hai phút sau, một chiếc xe Audi A8 màu đen mang biển số Bắc Kinh vũng vàng dừng trước cửa tòa nhà, theo sau là hai chiếc A6, cũng đều là biển Bắc Kinh. Cửa chiếc xe đầu tiên mở ra, một người đàn ông mặc tây trang thẳng thớm bước xuống.

Người đó tầm 30 tuổi, khuôn mặt vô cùng lạnh lùng, nét mặt góc cạnh rõ ràng, biểu hiện rất uy nghiêm lãnh mạc.

Môi mỏng mím chặt, đậm bạc khiến người không dám đến gần; sống mũi cao, nổi bật lên cả khuôn mặt càng thêm rõ ràng; ánh mắt hẹp dài như hồ sâu lộ ra sự nhạy cảm giống như có thể xuyên thấu được hết tâm hồn người khác.

Bước chân cường tráng mạnh mẽ nện trên mặt đá cẩm thạch, theo sau là sáu bảy binh lính tư thể chuẩn mực.

Không cần đầu dùng đầu óc nghĩ cũng biết nhân vật trước mắt này không tầm thường. Loại khí thế này làm kinh động đám nhân viên kinh doanh có mặt tại hiện trường đến mức sửng sốt, vị chủ nhân này không dễ phục vụ đâu.

Mắt thấy người đã đến gần trước cửa, quản lý dùng thứ âm thanh mà chỉ có mấy người đứng cạnh bên mới nghe được hỏi : “Người nào vậy?”

Mọi người giống như tâm ý tương thông, toàn bộ đồng loạt yên lặng lui nửa bước, chỉ có An An đang trừng lớn cặp mắt sửng sờ lập tức giật mình nhìn một đám trông người bằng nửa con mắt.

Người đã đến gần, nét mặt An An chuyển biến 360 độ, khéo léo mỉm cười, hai tay nắm lại trước người xoa vào nhau, thân thể thoảng nghiêng về phía trước, ánh mắt nhìn thẳng: “Xin chào, hoan nghênh quang lâm, ngài muốn chọn căn hộ đứng không ạ?”

Người tới gật đầu không hé một lời.

“Vậy để tôi giới thiệu cho ngài mấy mẫu căn hộ.” An An nở nụ cười khéo léo, giọng nói khách khí lễ độ, thân thể cùng khách hàng duy trì cự ly thích hợp, như vậy hẳn là không có vấn đề gì.

“Tiên sinh mời tới bên này, ngài đang xem mẫu căn hộ tiêu biểu nhất, diện tích từ 240 tới 280 mét vuông, từ lấy ánh sáng đến thiết kế, tất cả đều do một nhà thiết kế nổi tiếng nước ngoài tự tay thiết kế, hơn nữa tòa nhà này cũng là hạng mục đứng đầu dự án xây dựng của chúng tôi.”

Người tới như cũ không nói gì, cảm giác áp bức mãnh liệt khiến cho đồng nghiệp chung quanh đồng loạt vì An An toát mồ hôi, khách hàng này thật khó phục vụ. Sau khi tiễn khách nhất định phải khao cô một bữa mới được, vì cô đã quên mình hy sinh mà bảo toàn được tinh thần của cả đội.

“Căn này như thế nào.” An An giống như đã quyết định một dạng, thuận tay chỉ vào một tầng tương đối cao của tòa nhà tiêu chuẩn nhất.

“Cả tòa lầu tiêu chuẩn, đầy đủ tiện nghi, bất cứ khi nào cũng có thể dọn vào. Nếu như không có vấn đề gì, tôi có thể đưa ngài đi xem.” An An lễ phép dùng tay làm dấu mời.

Xoay người lấy chìa khóa, An An sải bước đi trước, giữ khoảng cách 2m với mấy người khách, bụng nghĩ, khoảng cách này đã đủ giấu giếm được mấy phần ái muội giữa người với người.

Trong thang máy, nụ cười chuyên nghiệp vẫn như cũ treo trên khóe miệng An An, hai mắt mỉm cười thản nhiên khiêm tốn lễ độ, nhưng cũng kéo xa khoảng cách giữa hai người.

Đổi lại là một cô nàng tư vấn bán nhà khác thì đã sớm cười nịnh nọt hận không thể lập tức đưa hóa đơn ra. Ai mà ngờ một bộ dáng tươi cười công thức hóa của An An đã làm mích lòng bao nhiêu Thượng Đế. Nhưng cũng bởi tính tình này, cộng thêm biểu hiện chuyên môn nghiệp vụ như thế đã nhanh chóng lập nên công trạng.

Thang máy ‘ Đing ’ một tiếng dừng ở lầu hai mươi sáu, thang máy riêng, căn hộ độc lập, đường vào rộng rãi có một hàng ghế nghỉ dài, bên cạnh là một giàn hoa bằng gỗ, phía trên có bồn hoa cao hơn một mét.

Cửa mở ra, mấy người đi theo thức thời dừng lại ngoài cửa.

‘ Phanh ’ một tiếng, cửa bị người phía sau đóng lại, mặt mày đã bớt chút lạnh lùng, nhưng tư thái trước sau như một mạnh mẽ, chấp tay đứng đấy.

An An đồ công sở màu đen, hoàn hảo bọc lại cái mông đầy đặn, cái cổ cũng bị áo sơ mi trắng bên trong che lại tất cả cảnh xuân. Một đôi giày cao 7 cm màu đen trên mắt cá chân hoàn mỹ, đường cong duyên dáng khiến người khác không thể nào bắt bẻ.

Không giống khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ thịnh hành, khuôn mặt An An hình trứng ngỗng, tròn trịa, có chút trẻ con chân phương, da thịt trắng nõn, cánh mũi xinh xắn, ánh mắt mê người khẽ cong lên, đôi môi khêu gợi đang khẽ mấp máy giải thích cách bố trí bên trong căn hộ.

“Tất cả gia cụ trong nhà đều được nhập khẩu từ nước ngoài, yên tâm, tuyệt đối không phải là đồ giả.” Nói xong xoay người vào phòng bếp.

“Thiết bị phòng bếp đều là nhãn hiệu nổi tiếng của Đức, mọi thứ đầy đủ.”

“Đây là toilet lầu dưới, cũng chính là phòng vệ sinh cho khách. Nội thất bên trong là nhãn hiệu của Mỹ.”

“Thư phòng ở trên lầu.” Nói xong, An An nguẩy cái mông đầy đặn ung dung tao nhã đi lên lầu.

Khách đứng dưới lầu vẫn không nói gì nhìn theo cô gái đang đi lên lầu, khước môi khẽ giương lên.

“Thư phòng, bàn ghế.” Sau đó chỉ lên giá sách : “Cái này giá thị trường là 30,000 USD.” Vừa nói vừa giơ 3 ngón tay xong rồi lại ra ngoài ngay.

“Giá phòng 10 vạn/mét vuông, ở Bắc Kinh này cũng không tính là đắt tiền nhất nhưng cũng không phải là rẻ. Tiên sinh, đây là phòng ngủ.”

Cửa bị đẩy ra, An An nghiêng người né ra để cho khách vào phòng, đang muốn mở miệng nói chuyện thì bất ngờ không kịp phòng bị bị người đàn ông đè lên ván cửa.

“A!” An An bị dọa sợ thốt lên tiếng kêu.

“Tiên sinh, dịch vụ của công ty chúng tôi không bao gồm cái này.” Phản ứng tới đây, An An bình tĩnh nói.

Nhiệt độ nóng bỏng phả lên mặt An An, trên khuôn mặt trần định không có gì kinh hoàng đáng nói. Người đàn ông nghiêng về phía trước, xuyên qua tóc cô hít hà hương thơm việt quất dễ chịu, sau đó ánh mắt lạnh nhạt lóe lên chút âm áp, khước môi mê người khêu gợi giờ lên, vẫn như cũ không nói một lời.

2. Chương 2: Gặp Lại

An An. Họ An, tên An, đại danh An An, nhũ danh An An. Được rồi, tóm lại, cô chính là An An.

An An hai mươi lăm tuổi, vóc người cao gầy, tướng mạo thuần mỹ, tính tình hơi hủ, phần lớn thời gian ưa chơi giả trụ ăn thịt cạp. Mới xâm nhập xã hội phức tạp có hơn nửa năm mà đã hòa đồng như cá gặp nước.

Tại công ty địa ốc, một thân đồ công sở màu đen, váy vừa dài đến đầu gối, lộ ra bắp chân thon dài mượt mà, một đôi giày cao gót cao 7cm màu đen. Trên tay trái một cuốn sổ tay kiến thức tiêu thụ địa ốc, tay phải chống má, con mắt nửa hí đã như muốn sụp lại với nhau đến nơi. Loại kiến thức chuyên môn đáng ghét này tuy là cũng không khó nhớ nhưng mà ai đụng đến cũng nhanh chóng buồn ngủ chết thoi.

Kiến thức chuyên môn không thuộc lòng cũng không thể được a, nếu không đến lúc tư vấn mà báo sai số liệu hay có gì sơ sót thì rất dễ bị khiêu nại. Về sau ngẫm lại cũng là hợp tình lý thôi. Mấy căn hộ này giá đều từ 70,000 tệ/ 1m2, người mua được cũng không phải tầm thường nên có xét nét bất bẻ cũng là bình thường.

Nơi An An làm việc từ thiết kế, đến trang hoàng nội thất, các trang thiết bị, mọi thứ đều đứng đầu, dầu có như vậy thì cũng không thể làm hoàn toàn hài lòng khách hàng. Đối với khách hàng nào hay bắt bẻ mà không ra dáng ‘Thượng Đế’, An An thường thường bắt đắc dĩ vô trán, ông trời ơi, đất mẹ ơi, sét đánh chết con đi!

An An làm nhân viên kinh doanh một tháng lẻ sáu ngày, thành tích không nổi trội cũng không rơi ở phía sau.

Nếu nói tại sao cô muốn làm ở đây, không phải thời nay trên mạng đều nói cái gì mà quy tắc ngầm trong ngành bất động sản sao, cô muốn thử xem thế nào. Mà cái gọi là thử, thật ra nói một cách thẳng thừng, hai chữ hình dung tâm tính An An là “khiêu khích” . . . . .

Khuôn mặt thuần khiết vô hại che giấu cho cô tính cách ngược ngạo nhiều năm liền, từ trong xương tủy đó là một loại đan đá chua ngoa mà đám trẻ lớn lên cùng cô là rõ ràng thấm thía nhất. Trèo tường, leo cây, đánh nhau, đó là những chuyện mà từ nhỏ cô đã biết làm. Lớn hơn một chút nữa, lôi kéo một đám nhóc con đánh từ viện này sang viện kia (kiểu nhà tứ hợp viện). Nhưng nhà nhà đều biết, con nhóc hay gây chuyện kia chính là hòn ngọc quý trên tay lão An, được cưng chiều như ông trời con, dù là ai cũng không làm gì được. Những năm này, có thể trị được cô cũng chỉ có người kia.

Trước lúc tan ca mà còn có một vị ‘Thượng Đế’ viếng thăm, đã tư vấn, đã hướng dẫn thăm quan ngôi nhà mà người lại không chịu đi.

“Xong việc cùng nhau đi ăn một bữa cơm.” Người đàn ông làm ra vẻ cô nhất định sẽ đồng ý, trong đôi mắt rất “gian” đầy tự tin.

“Lâm tiên sinh, ngại quá, tam tâm chồng tôi sẽ tới đón tôi.” An An vô cùng lễ phép không khách khí trả lời lại.

Nặng một cái mặt cười vui vẻ tiễn người đi, sau đó tâm tình khó chịu đặt mộng ngồi phịch ở trên ghế sa lon.

Bình Tử Thần thần không biết quỷ không hay lại gần bên cạnh An An: “Cô kết hôn bao giờ, sao lúc đầu không nghe thấy cô nói gì.”

“Tôi không thể kết hôn sao?”

Bình Tử Thần bị làm cho nghẹn họng, chu môi, vẻ mặt hoài nghi nhìn về cánh cửa phòng thay quần áo đã bị khép lại.

“Rốt cuộc là cô có chồng hay chưa vậy?” Suy tư hồi lâu, Bình Tử Thần vẫn như cũ u mê hỏi vọng vào trong cánh cửa kia.

Hôm sau, sau một đêm suy tư rối rắm, Bình Tử Thần rốt cuộc không nhẫn nại được tò mò mon men lại hỏi An An: “An An, cô đã kết hôn thật rồi hả?”

“Uhm.” Đây coi như là cho đáp án.

“Thật khó tin.”

“Tôi không thể kết hôn à!” Kết hôn thật kỳ quái sao, thiệt là.

“Không phải. Ý của tôi là, cô còn trẻ thế mà đã kết hôn rồi.” An An mới hai mươi bốn tuổi mà đã kết hôn.

“Tôi lấy chồng lúc 23 tuổi.” An An cũng không thêm để ý đến cô bạn, đôi mắt trong trẻo tự nhiên nhìn thẳng về phía trước.

“Ngất, chúng tộc tảo hôn. Vậy cô đi làm đã hơn một tháng mà chưa hề thấy chồng cô xuất hiện lần nào.”

“Anh ấy bận, không ở Bắc Kinh.”

Quả thật là rất bận, bận đến mức vợ anh là cô cũng không thấy được người đâu. Thứ gọi là nhớ nhưng, không đụng vào thì không biết đau thế nào, một khi đã chạm phải thì sẽ giống như bị vuốt mèo sắc nhọn cào cào không ngừng.

An An vẫn quen với loại phương thức chung sống này, tuy nói mới đầu cô cũng muốn khùng, cũng đánh mắng khóc nháo, nhưng cô cũng hiểu anh không có lựa chọn nào cả.

Ăn trưa xong, An An tìm một chỗ vắng người yên tĩnh, lấy điện thoại ra gọi đi. Sau vài tiếng chuông đầu kia đã có người bắt máy, một âm thanh mạnh mẽ tràn đầy từ tính.

“Bảo bối, nhớ anh hả.”

“Uhm.” Đáy lòng An An quả thật nhớ nhưng, cũng khó chịu, tiếng nói sau đó cũng mang theo chút nũng nịu.

“Giận rồi?”

“Uhm.”

“Ngoan, ít ngày nữa sẽ về với em.”

“Uhm.”

“Lại ăn vạ.”

“Uhm.”

Liên tiếp “Uhm” mấy lần, An An bật cười khi một tiếng, cười xong tâm tình đã tốt hơn nhiều.

“Anh có ra ngoài trêu hoa ghẹo cỏ không đấy!”

“Một đám đực rựa, lấy đâu ra hoa hả.”

“Thế còn cỏ thì sao?” An An thật là hủ, xem không ít tiểu thuyết, mấy thứ văn vẻ đám mỹ bay đầy trời, cho nên anh cũng biết kiểu nói chuyện của cô, rất biết phối hợp mà phụ họa.

“Cỏ đã có chủ, anh chậm chân mất rồi.” Giọng đàn ông trầm thấp, cũng không thiếu nhu hòa, nghe được ý cười đùa giỡn đáy lòng An An có chút tê ngứa.

“Ông xã, em yêu anh.”

“Bảo bối, anh cũng yêu em.”

Cuối cùng, hai người kết thúc cuộc gọi trong tiếng yêu buồn nôn sền sện. Tình yêu của họ bắt đầu từ khi cô biết yêu là gì, anh lại cùng lớn lên bên cô, từng bước từng bước dụ dỗ cô yêu anh.

Tâm tình vui vẻ, An An lại gặp thêm một chuyện vui nữa. Vị ‘ Thượng Đế ’ mấy ngày trước đến xem nhà hôm nay gần tan tâm lại đến. Bình Tử Thần ở một bên vừa cười vừa chuẩn bị hợp đồng, An An đặt một ly café đặt trước mặt ‘ Thượng Đế ’. Làm xong thủ tục, giao tiền đặt cọc, giao chìa khóa, mọi thứ đã hoàn tất. Người đàn ông ngồi đối diện bất đắc dĩ cười: “Tôi tên là Triệu Dư, không phải gọi là ‘ Thượng Đế ’”

Lời mới nói ra, An An hoảng sợ trừng mắt, bộ mặt lúng túng cười gượng gạo, mồ hôi vã ra, sao lại bị hấn nghe được vậy.

Tiền ‘ Thượng Đế ’, Bình Tử Thần lắc eo nhỏ, ưỡn bộ ngực không tính là đầy đặn, ngón trỏ chọc chọc bả vai An An : “Tôi tên Triệu Dư, không phải gọi là ‘ Thượng Đế ’” nhái lại y chang, rất có thần thái. Hai người đồng thời phì cười, mặc kệ tiền nhiều hay không, tiền hoa hồng coi như đã vào tay rồi.

Bình Tử Thần nịnh nọt lấy lòng cô muốn được thưởng, An An gật đầu nhận lời, đợi nhận lương sẽ cùng cô nàng đi trung tâm thương mại cho cô nàng tha hồ chọn lựa (một thứ).

Lúc nào An An cũng có điểm hấp dẫn người khác, khi thì ngây thơ, thỉnh thoảng kiêu mỹ, lúc thì cường hãn, có khi lại quyến rũ. Có vài vị khách đã được nếm qua những biểu hiện này của cô, a dua nịnh hót quen rồi, mấy thủ đoạn trên thương trường của cô cũng ngày càng nhiều hơn.

Buổi chiều, An An vùi đầu sắp xếp lại các ghi chép tiêu thụ gần đây, Bình Tử Thần vội vàng vỗ vào đầu cô: “Cái một vị khách khó phục vụ tới kia, nhanh lên, nhanh lên nào.”

An An còn đang nghĩ có vị khách nào mà khó phục vụ nữa, bây giờ có

khách nào mà dễ phục vụ đâu. Ngẩng đầu, cái miệng lập tức tròn thành chữ O, mắt to trừng trừng, cái bút trong tay rơi đánh cạch xuống đất.

Người đến một thân quân phục màu xanh lá cây, đường cong cường tráng như điêu khắc, đưa lưng về phía ánh sáng càng thêm có vẻ cứng rắn lạnh lùng. Thấy người sắp vào đến, An An vội xoa nắn gương mặt cứng nhắc rồi bước nhanh tới, đáy lòng cảm thán, vị khách này quả là khó phục vụ a!

Vội vàng đi tới cửa, trên mặt mang nụ cười ngọt ngào, cơ thể hơi nghiêng về phía trước: “Hoan nghênh quý khách.”

Ánh mắt người đàn ông lạnh lạnh, chỉ hơi hơi liếc An An rồi gật đầu không lên tiếng. Ngoài cửa có người đi theo, không phải sáu người mà chỉ có hai thôi, tư thế quân nhân tiêu chuẩn đứng cạnh xe chờ. Cũng may, lần phô trương này không dọa người lắm.

Bình Tử Thần đẩy An An đang hơi ngơ ngác làm cho cô hồi thần, lúc này mà còn thất thần nữa, thật là... Xoay người đuổi theo bước chân người đàn ông, mở miệng nói: “Tiên sinh, ngài tới xem nhà?”

Người đàn ông hơi nhếch môi, đi thẳng lại chỗ sa bàn xem mấy cái mô hình, sau đó tùy ý rút tay đang đút trong túi quần ra, ngón tay thon dài mảnh mẽ chỉ chỉ vào mấy biệt thự ở vị trí chính giữa. An An lập tức giật mình, rất nhanh sau đó phản ứng kịp gạt đi vẻ mặt hơi ngu với nụ cười không phải là khéo cho lắm. Phản ứng của cô khiến cho khóe môi người đàn ông mặt lạnh khẽ gợn lên.

Cách đó không xa, Chu Tiến choáng, tổ trưởng Mậu Ninh bên cạnh cũng choáng, những người khác đứng ở cửa không thấy được, mà ở chỗ xa nhất Bình Tử Thần thấy những người khác giật mình, cô còn chưa lấy lại tinh thần cũng không biết xảy ra chuyện gì, ở bên kia tự nhiên vô tư vô tâm.

An An kéo khóe môi, mở trừng hai mắt, sửa sang lại vẻ mặt, rốt cuộc ngưng co giật khóe môi: “Tiên sinh, thật xin lỗi, mấy ngôi nhà này chúng tôi không bán ra ngoài.”

Người đàn ông đứng chấp tay, ánh mắt u ám thâm thúy, bắn ra ánh sáng lạnh lẽo. An An đứng gần, trong bụng một trận run rẩy, sau đó quản lý Chu Tiến vội vàng đi tới đẩy An An, cười nói: “An An, đi lấy chìa khóa mời thủ trưởng đi xem đi.”

An An dạ rồi quay đầu đi lấy chìa khóa, quản lý ở một bên cung kính lễ độ chỉ dẫn ‘Thượng Đế’ đi ra ngoài.

“Quản lý, anh đi không?” An An bước nhanh ra, ở bên cạnh quản lý nhỏ giọng hỏi.

An An nói xong, liền nghe Chu Tiến nuốt nước miếng, run run rẩy rẩy nói: “Không, cô đi là được rồi, chiêu đãi thủ trưởng cho tốt.”

An An cúi đầu trầm nghĩ xong đời, dùng nếp nhăn vốn dùng để đưa tình giữa lông mày hai người ‘mãnh liệt ám chiến’.

Chu Tiến lúng túng cười nói: “Để An An đưa ngài đi xem, nếu cần gì chúng tôi sẽ tận lực thỏa mãn.”

Người đàn ông gật đầu, sau đó quay đi về hướng mục tiêu.

Chỗ An An làm việc, bán hoặc cho thuê 15 tòa lầu, bảy ngôi biệt thự. Mà thiết kế bảy ngôi biệt thự tất cả đều là tiêu chuẩn cấp năm sao. Những người khác kinh ngạc không vì giá tiền của nó mà vì người sở hữu nó.

Chỉ có An An ngược lại, cuộc sống của một dân thường, thứ thiếu chính là tiền. Đi khoảng 10’, một nhóm bốn người đều không nói lời nào. An An vẫn duy trì tác phong cách người phía sau một mét trở lên, hai thước trở xuống. Vóc người cao gầy hoạt bát hấp dẫn, do thời tiết nóng bức mà sắc mặt hơi đỏ.

Mở cửa, An An vào trước, người đàn ông theo sau, hai người tùy tùng lần nữa thức thời dừng chân ở ngoài cửa.

“Cả tòa biệt thự diện tích 486 m², diện tích thực dụng 458 m². 6 phòng 3 sảnh 3 buồng vệ sinh, có nhà xe, vườn hoa trước mặt diện tích 100 m². Lầu thượng có hồ bơi lộ thiên, diện tích 46 m².” An An giới thiệu kết cấu biệt thự, sau đó đi tới ban công chỉ ra bên ngoài: “Tầm nhìn trông trải, không bị các tòa cao ốc khác che chắn.”

“Từ bên này nhìn lại, phía trước là quảng trường có mô hình suối phun nhỏ, lúc nhàn rỗi có thể ngồi uống cà phê, phơi nắng.”

An An đi trở về, sau đó đưa tay ra dấu xin mời đi lên lầu: “Chúng ta xem bố cục trên lầu.”

Giảng giải nửa ngày, An An nhíu mày, liếc nhìn cái mặt lạnh nhạt bên cạnh, giống như những lời này hẳn đều không nghe lọt tai. Tầng thượng càng thêm thoáng đãng, không khí cũng trong lành hơn. An An nhìn ra xa, trong lòng mường, mẹ nó có tiền thật tốt, chỗ đứng chính là không giống nhau, ngay cả không khí cũng bất đồng.

Cơn gió nhẹ thổi trúng An An đang khoan thai tự đắc, lại đột nhiên nghe được người đàn ông phía sau mở miệng nói: “Váy lại ngắn hơn so với lần trước.” Lời nói khó khăn mới thốt ra, âm thanh trầm thấp, cũng không thiếu vẻ khêu gợi. Tỉnh táo lại, An An mới oán thầm, ai trần trụi chứ hả... muốn đùa....

Tác giả có lời muốn nói: khụ khụ, vị gia này, quả thật không dễ chọc a. An An của chúng ta cũng không phải là ngồi không nha.

3. Chương 3: Bị Lừa

An An chóng cảm, hiếm khi thấy cô trầm mặc thế này. Bình Tử Thần cũng ở một bên âm trầm không nói. Hai người đều có tâm sự ngồi ở bàn ăn, thức ăn ngon lành cũng không gọi được cảm giác thèm ăn.

Bình Tử Thần thì chọc cho bát cơm muốn hư còn An An thì không động lấy một đũa.

“Chu Tiến tại sao có thể như vậy, thật là quá đáng.”

An An giống như không nghe thấy, như đang đi vào cõi thần tiên.

“Anh ta sao có thể bán đứng cậu như vậy, cậu nhất định không được đồng ý. Đây là vấn đề nguyên tắc, chúng ta không thể vì tiền mà bán đi linh hồn cao thượng thuần khiết.”

An An vẫn như cũ chóng cảm, lang thang trong thế giới của mình.

“Người đàn ông kia rút cuộc có lai lịch gì, khiến ngay cả Chu Tiến cũng không dám cự tuyệt, aaaaa... , Chu Tiến chính là đồ đàn ông cận bã.”

An An tiếp tục lang thang trong thế giới của mình.

Bình Tử Thần chọc bát cơm, sau đó lại chọc đũa dính đầy cơm vào mâm thức ăn.

An An vẫn mơ màng.

Bình Tử Thần ngậm miệng, An An chắc là tâm tình không tốt cho nên cô vẫn nên thức thối một chút thì hơn.

Trong lòng An An hiếm khi bình tĩnh như vậy, cô nhận mệnh, tuy nói tâm tình khi bị bán đứng không hề dễ chịu.

Công việc đầu tiên của cô là một diễn viên hạng ba đã bị người khác phá hư; thật vất vả mới tìm được công việc làm tiếp viên hàng không thì lại lần nữa bị phá. Giờ mới làm nhân viên môi giới nhà đất được hơn tháng cũng tiêu tưng. Có lẽ trời sinh cô đã có mệnh bị người phản bội nên cực kỳ bình tĩnh. Mẹ nó trên đời nơi nơi đều là bẫy rập, khắp nơi đều là quy tắc ngầm.

An An kết thúc mười phút lơ đãng, rút cuộc phục hồi tinh thần lại chuẩn bị ăn cơm. Kết quả vừa cúi đầu, mâm thức ăn của cô vốn ngon lành thơm nức giờ nát bậy, mà kẻ gây họa kia vẫn còn để nguyên tang vật là đôi đũa dính đầy cơm trong mâm của cô.

” Bình Tử Thần, cậu muốn chết hả.” An An nổi giận, gầm nhẹ một tiếng, làm Bình Tử Thần sợ hãi giật thót.

“Éc. . . . .”

“Éc cái gì mà éc, cậu chọc cái gì thế hả.”

“Tớ cứ nghĩ là, nghĩ là cậu ăn không vô nên tớ ... tớ coi nó là cái tên mặt than biến thái kia thay cậu hả giận chứ sao.” Bình Tử Thần rút cổ, cô bình thường sợ nhất là An An.

Hai người cùng nộp đơn vào công ty, cùng nhận huấn luyện rồi đi làm. Quản lý nghiêm khắc, thỉnh thoảng cũng hay nổi giận một tí; tổ trưởng tính tình ôn hòa nhưng mà không gây khó dễ cho người mới là chuyện không thể nào, các đồng nghiệp khác tuy cũng có vài người không quá thân thiện nhưng cũng không tiếp xúc nhiều. So ra, An An bình thường hay la hét, tính tình hơi nóng nảy nhưng là người đối với cô tốt nhất.

Tuy nói An An thường thể hiện là một sư tử hà đông nhưng cô rất thích cô ấy. Thật ra thì, An An cho dù la hét, cũng là mắng cô không có tiền đồ, đầu óc chậm tiêu. Nhưng cô quả thật không biết mình đầu óc chậm, chỉ là cô ấy thường nói như vậy mà thôi.

Thế mà hôm nay, sáng ngày ra An An mới vừa thay xong đồng phục liền bị quản lý kêu đi. Chuyện là thế này. Quản lý treo lên vẻ mặt hiền lành áy náy với nụ cười giả lả bắt đầu:

“An An, vị khách hôm qua chúng ta không đắc tội nổi, nếu người ta đã có lời, cô nên ra sức phục vụ đi.”

“Cô cũng biết, dạng người nào mới có thể mua mấy căn nhà như vậy, người ta đã chỉ đích danh cô rồi nên cô tự mình cẩn thận suy tính mà làm.”

(suy tính cái đầu ông – An An nghĩ thầm. . . . .)

Thấy An An ngơ ngác không nói gì, quản lý nhìn nét mặt cô . . . . cũng không biết nói thêm gì. Cuối cùng chỉ có thể vỗ bả vai cô an ủi: “Thật ra thì, khụ khụ, người kia mà không mặc quân phục, điều kiện thật rất không tệ.”

“Có thể làm ông xã mà sai bảo sao?” người nào đó vẫn đang mơ màng bỗng hơi híp mắt lại thốt ra một câu khiến Chu Tiến run lên. Tiếp đến liền nghe An An không mặn không nhạt nói một câu: “Muốn bán tôi, cái giá không phải nhỏ đâu.” Rất lâu về sau, Chu Tiến mới biết vị cô nãi nãi này làm sao dồn anh ta vào góc chết mà trả thù.

Một tuần sau, Chu Tiến cầm hợp đồng bán nhà đưa cho An An đang liếc mắt lờm anh ta. An An bất động, Bình Tử Thần liền nhận lấy: “Tiền lương tháng này của cô có thể đạt đến 6 con số đấy.” Chu Tiến nhìn người vẫn không ình sắc mặt tốt nịnh nọt.

“An An, mình muốn hai thứ ở Thế Mậu (trung tâm mậu dịch quốc tế).” Bình Tử Thần lấy lòng, lại tự động bưng trà rót nước.

An An nghe mấy chữ này, đáy lòng oán thầm, sáu con số, sáu con số là mười vạn trở lên, một tháng mười vạn, chẳng trách kẻ buôn bán đối với quy tắc ngầm, với 6 con số này ai mà không động tâm chứ. Đến cả người không đặt nặng tiền bạc như cô cũng động lòng đây này.

Quảng tư liệu cho Bình Tử Thần, vui vẻ đứng lên vỗ vỗ vai cô ấy cười nói: “Giúp mình chỉnh lý hồ sơ, khi nào xong việc sẽ có ba thứ đồ trong Thế Mậu.”

“Oa, An An, mình yêu cậu chết mất.” Bình Tử Thần hai mắt tỏa sáng, ôm cổ An An hôn lên mặt cô chùn chụt.

An An vội vàng dùng tay ngăn lại, đẩy cái người đang dính như sam trên người mình ra ghét bỏ nói: “Chết xa một chút ình.”

Bình Tử Thần cười hắc hắc, duyên dáng ngồi xuống mở hợp đồng ra, khi thấy tên tuổi bên trên thì sững sốt một chút, sau đó cũng không suy nghĩ nhiều liền lo chỉnh lý.

An An tháng này nhận được hai hợp đồng lớn, ba hợp đồng nhỏ, nếu trước kia chỉ có thành tích trung bình thì giờ đã xếp đầu bảng. Bởi vì được đại nhân vật ưu ái cộng thêm năng lực của cô, Chu Tiến chạy chân chó lấy lòng xung quanh cô, chỉ sợ cô không tình nguyện, đại thân trả phòng thì anh ta chỉ có nước mà ăn rau.

Mà An An tự nhiên coi anh ta như không tồn tại. Có bây giờ chính là ngôi sao may mắn của bộ phận tiêu thụ bọn họ, nghề bán nhà đất này quả thật không dễ, cả tháng trước mới bán được có 19 căn, sau khi cô đến đã một mình bán được 5 căn, có thể thấy được hơi hướm tài thần trên người cô mạnh cỡ nào.

Bình Tử Thần chạy đến ngồi bên cạnh An An, tay bưng má vẽ mặt sung bái tò mò : “An An, tới giờ vẫn chưa thấy ông xã của cậu lộ diện nhỉ.”

“Anh ấy không ở Bắc Kinh, mình đã nói rồi mà.”

“Hiện tại lối sống văn phòng cũng không được tốt lắm, anh ấy không sợ cậu bị người ta lừa mất à ?”

An An bắt đầu dĩ gật đầu: “Không sợ, mình cũng có một thân bản lĩnh, không sợ chút nào.”

“Cậu sắp bị lừa rồi đấy.” Bình Tử Thần bật cười khi khi tiếp tục nói.

“Mình thấy tên mặt than biến thái hôm ấy thật đẹp trai nha, lại còn là thủ trưởng, chi bằng cậu quảng chông theo anh ta đi.”

“Tại sao?” An An quay đầu, bắt gặp Bình Tử Thần đang làm vẻ mặt hoa si .

“Khí phách, lạnh lùng, tà ác, sắc bén, nhiệt liệt, lạnh nhạt. . . . .”

“Dừng lại, cậu chính là một hoa si, chắc xem tiểu thuyết nhiều quá, thích nam chủ lạnh lùng đúng không?” An An rút cuộc hiểu rõ, nha đầu này muốn nam nhân.

“Không phải đâu, mình chỉ cảm thấy loại khí thế đó, tư thái bề nghệ thiên hạ đó ánh mắt, thâm thúy sắc bén. . . . .”

Hoa si tới cực điểm, An An ‘chát’ một cái đánh lên đầu Bình Tử Thần: “Cậu đúng là đã xem quá nhiều tiểu thuyết rồi.”

“Ai u, không nên đánh đầu người ta.” Bình Tử Thần vội vàng tránh né nữ cường nhân, xoa đầu kháng nghị.

“Không đánh không ra trộm.” An An tức giận nói.

Bình Tử Thần đứng dậy ngồi xuống bên cạnh An An nói: “Mình mà có vợ như cậu khẳng định lúc nào cũng lo lắng cậu bị người ta lừa đi bán mất.”

Nổi giận, nổi giận, trên đầu An An sắp xì khói: “Bán em cậu ấy.”

Bình Tử Thần cười đến nghẹn, bả vai run lên, sau đó An An cảm giác bên cạnh có người, vừa quay đầu lại, thấy Chu Tiến đang đứng ở phía sau, vẽ mặt cùng Bình Tử Thần một dạng.

“Cười, cười cái rắm.”

Người bị chửi càng cười to, An An nổi giận, bỗng nhiên đứng dậy đi ra ngoài. Lấy điện thoại trong túi ra gửi đi một tin nhắn:

“Ông xã, bại hoại, khốn kiếp.”

Rất nhanh, khoảng 10 giây sau có tin nhắn trả lời: “Bà xã, bảo bối, anh yêu em.”

“Yêu em anh ấy.”

“Em là em yêu của anh.”

“Bà xã, anh yêu em.”

“Ông xã, em cũng yêu anh.”

Ánh mắt trong suốt sáng ngời của An An dâng lên một tầng nước mỏng, một lòng nghĩ đến ông xã yêu của mình.

Buổi trưa ba hôm sau, Triệu Dư xuất hiện tại cửa tòa nhà quản lý tiêu thụ dự án, An An nhận lệnh lúng túng cầm chìa khóa đưa ‘Thượng Đế’ đi xem nhà. Triệu Dư lại tỏ ra hết sức thản nhiên, chỉ nhìn An An với ánh mắt khó hiểu. Cho nên, đã lúng túng lại càng lúng túng.

Bởi vì căn nhà đang được sửa lại nên lúc đi ra trên người An An bám đầy bụi, cô theo thói quen đứng vỗ vỗ bụi, có một chỗ bàn tay cô với không tới thế là Triệu Dư tự nhiên vươn tay giúp cô phủi đi.

An An vội vàng lui về sau nửa bước, nhưng vừa quay đầu lại liền thấy chiếc Audi A8 lọt vào mắt, cửa sổ xe đã hạ xuống, người chủ của nó vẫn như cũ không nhìn ra biểu hiện gì.

Trong phòng, Mậu Ninh vòng tay dựa vào quầy rượu hỏi: “Mấy cậu nói xem An An được vị ‘gia’ nào chăm?”

“Triệu tiểu gia có hy vọng.” đồng nghiệp Lê Tử biểu hiện đang xem trò vui đánh giá An An đang ở bên ngoài dẫn thân vào nước sôi lửa bỏng.

“Tôi thấy vị ‘gia’ kia có hy vọng hơn.” Mậu Ninh nói.

Bình Tử Thần nhìn tình hình bên ngoài vô cùng tiếc nuối lắc đầu: “An An có ông xã rồi, bọn họ chẳng có trò gì đâu.”

“Cái gì?” Trăm miệng một lời, ba âm thanh, hai nữ một nam.

“An An nói, cô ấy kết hôn rồi.”

“Thôi đi, ai mà tin.” Lê Tử xùy một tiếng bày tỏ không đồng ý, sau đó Mậu Ninh và Chu Tiến cũng hòa vào. Mấy người đều không tin, Bình Tử Thần vội vàng nói: “Chồng cô ấy ở nơi khác, hơn nữa, tôi từng nghe bọn họ nói chuyện qua điện thoại vô cùng ngọt ngào ân ái nha.” Sau đó thở dài, hoa si nói: “Mặc dù tôi rất hi vọng cô ấy có thể cùng vị ‘gia’ kia a!”

Lê Tử nhìn nét mặt Bình Tử Thần, sau đó cô học chấp tay trước ngực làm bộ dạng sùng bái kêu lên: “Ôi Tứ gia của ta.”

“Cậu thích hợp với hoàng a mã hơn đấy?” Bình Tử Thần dội lại.

Mậu Ninh mặc kệ hai kẻ hoa si này, xoay người nhìn Chu Tiến đang nghi hoặc một bên, tay trái vuốt cái cằm trơn nhẵn suy tư.

“Cái cậu này đang nghĩ vẫn vợ gì thế?”

“À, đang nghĩ hồng hạnh có vì quá tịch mịch chịu không nổi mà xuất tường không?”

Mậu Ninh vỗ trán, xoay người chạy khỏi trung tâm bàn tán không dám quay đầu lại. Cô muốn làm cho đầu óc thanh tịnh, nếu không sẽ biến thành ‘không bình thường’ như họ mất.

Tác giả có lời muốn nói: khụ khụ, mọi người đoán, An An có thể bị vị ‘gia’ kia. . . . . hay không.

4. Chương 4: Đối Chọi

Người trong xe không nói lời nào, lại mang theo cảm giác áp bức vô hình, hình thể cường tráng như điêu khắc khiến Triệu Dư ở khoảng cách xa cũng cảm thấy lạnh lẽo, không khỏi nhíu mày.

An An đứng ở đó trong bụng oán thăm, giờ đâm lao thì phải theo lao, cô thật muốn lúc này có thể phủi mông bỏ đi. Nhưng khi vừa ngẩng đầu, trông thấy Chu Tiến đứng trong cửa sổ làm cử chỉ van xin, An An bất đắc dĩ đành chuyển ánh mắt về phía chiếc Audi A8 và chủ nhân của nó “Tiên sinh có cần giúp gì không?”

“Gọi tên.”

Trong lòng An An gằm thét, cô ghét nhất bị chèn ép, nhưng trên mặt vẫn là biểu hiện hoàn hảo của một nhân viên tiêu thụ, ngọt ngào chân thành cười nói : “Ông tiên sinh.”

Người đàn ông gật đầu về mặt coi như miễn cưỡng đón nhận, lạnh lùng nói: “Đến biệt thự.”

An An quét mắt nhìn người trong xe, trong mắt đều là bất mãn nhưng vẫn ngọt nhạt tươi cười nghe theo: “Chờ tôi một chút.” Thượng Đế, đây chính là Thượng Đế ức hiếp cô.

An An xoay người ưu nhã đi tới trước mặt Triệu Dư: “Triệu tiên sinh, nếu như không có chuyện gì khác, tôi bây giờ cần đi theo vị Ông tiên sinh này.”

“Bị khó dễ?” Triệu Dư nhìn ra trạng thái của An An, trong giọng nói tiết lộ quan tâm.

An An mỉm cười gật đầu: “Cám ơn ngài đã hiểu, thật ra thì, làm nghề như chúng tôi, à...quả là. . . . .”

Triệu Dư ngắt lời: “Cô có thể lựa chọn cái dễ dàng, cô hiểu ý tôi đúng không.”

An An mở trừng hai mắt, tận lực biểu hiện vẻ mặt hồn nhiên, ánh mắt u mê không hiểu.

Triệu Dư bất đắc dĩ cười cười: “Ông xã cô sao lại có thể để cô ra ngoài, gạt người cũng không cần chuyên cố.”

An An lại giả bộ ngây thơ, giả bộ lơ mờ hiểu, cố gắng duy trì vẻ ngốc nghếch.

“Đi đi, ngày mai trước khi tan sở tôi tới đón cô đi ăn cơm, lần này không được từ chối nữa nhé.” Triệu Dư hẹn cô không chỉ một lần, cũng bị cô lấy các loại lý do để Triệu Dư cũng nghe ra được ý từ chối.

Lần này An An không thể giả bộ nữa, vội vàng níu lại người đang muốn rời đi : “Không được ah..., chồng tôi bảo ngày mai làm món khoai tây xào ớt xanh tôi thích nhất!”

Triệu Dư thật không biết làm sao, bất đắc dĩ lắc đầu bỏ đi.

An An nhìn theo Triệu Dư rồi mới xoay người lại phía người đàn ông sắc mặt lúc này đã đen thui u ám. Cô định thần lại, hôm nay là ngày gì vậy, hôm nay nhất định là kỳ xuất hành rồi, phải nói là năm hạn bất lợi mới đúng.

“Tôi đi lấy chìa khóa.” An An xoay người trở vào phòng tiêu thụ. Mấy người bên trong đang xem náo nhiệt rồi rít quãng tới ánh mắt đầy ‘ ý tốt ’ .

An An lục ngăn kéo tìm chìa khóa, lúc ngẩng lên thì bất gặp ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của đám người. Trong bụng khó chịu liền phát hỏa: “Nhìn cái gì, một đám Bạch Nhân Lang.”

An An tự mình mở cửa xe ngồi vào, vốn định duy trì khoảng cách với người đàn ông trong xe. Nhưng mà, nhưng mà ... người đàn ông chết tiệt kia lại ngồi chính giữa hàng ghế sau, An An tuy gầy nhỏ sẽ không chiếm diện tích nhưng cô là người, không phải cái đồng gì đó. Người đàn ông căn bản không có ý định dịch sang bên cạnh, An An đành phải chen vào bên cạnh. Chợt ngang hông nóng lên, một bàn tay ấm áp giữ lấy thân thể cô đang muốn ‘ chạy trốn ’ .

“Ặc, này, làm phiền anh buông ra.” An An ‘ cẩn thận ’ nói.

“Muốn ăn khoai tây xào ớt xanh?”

An An tiếp tục ‘ tránh ’ bàn tay giữ chặt eo mình, sau đó vô cùng ‘ vô hại ’ gật đầu.

“Triệu Dương.” người đàn ông kêu nhân viên bảo vệ trước mặt một tiếng.

“Rõ rồi.”

Bên hông An An vẫn bị người kia xem như vật sở hữu mà giữ chặt cho đến lúc xe dừng mới được buông tha. An An giống như con cá gặp nước, vội vàng nhảy ra xa, rất sợ sợ ý một chút sẽ bị người kia... Hôm nay An An rốt cuộc cảm nhận được cái gì gọi là vào núi dễ dàng, rời núi khó khăn. Đáng thương cho bạn nhỏ An An, bị khổ ép một đêm không ra được.

An An đứng giữa phòng khách của căn biệt thự, nhìn về người đàn ông đã khôi phục bộ dáng lạnh lùng đứng ở cạnh cửa sổ. Cô rất muốn mở miệng nói chuyện mà cơ khổ lời cứ nghẹn cứng không phát ra được. Thật là khó chịu, bỗng đau bụng ...

An An nhìn loạn khắp nơi, nhắm về phía nhà vệ sinh ở phía sau, cô bước vào rồi khóa cửa lại. Hệ thống nước của biệt thự vẫn hoạt động, bên trong thiết bị cũng đầy đủ nên đi vệ sinh cũng không có vấn đề.

Lúc trở ra nhìn xung quanh thì không thấy người đâu, người kia đã không còn đứng trước cửa sổ nữa. Đang nhìn quanh quất tìm người, đột nhiên người từ phía sau tiến lại đột ngột chụp lấy tay cô.

“Ai u. . . . .” Cánh tay bị người ta nắm chặt trong tay đau đớn, An An bật kêu thành tiếng.

“Phản ứng tạm được, gần đây có vẻ tích cực.”

Éc. . . . . An An im lặng, trên trán một hàng vạch đen, hoa lệ lệ xẹt qua.

Người đàn ông vẫn như cũ siết cánh tay cô đi về phòng khách, An An vùng vẫy nhưng không hất ra được, cuối cùng mặc kệ.

“Ông tiên sinh, có việc gì mà tôi có thể ra sức vì ngài không?” Cứng không được thì đành mềm thôi. Người đàn ông nhìn quanh căn phòng, sau đó không biết từ đâu tìm ra cái khăn lông thả vào trong tay cô nói: “Phòng bẩn quá, tối nay phải dọn cho sạch.”

Mẹ nó, coi cô là người giúp việc à, còn dọn dẹp phòng, có cần phải nấu cơm, làm ấm giường hay không.

“Có một từ gọi là ”Người giúp việc” , tôi có số điện thoại, có thể phục vụ ngài bất cứ lúc nào.”

“Không quen.”

“Này, tôi thì quen rồi.” Không có thiên lý.

“Tôi thích sạch sẽ.” trả lời vô cùng đơn giản

“Có liên quan gì với tôi?”

“Cô có hai lựa chọn, một là làm việc, một là . . . . .” người đàn ông hơi híp mắt lại, nhưng tinh quang nơi đáy mắt khiến cho An An không thể không đầu hàng.

Lầu một gần trăm mét vuông, An An chống hông lên lau chùi hết hơn nửa tiếng mới xong. Còn tên đàn ông chết tiệt kia khí định thần nhân ngồi trên ghế sa lon mà cô lau sạch sẽ, thờ ơ lạnh nhạt.

Tuy nói mát lạnh, nhưng dường như cũng không lạnh, cái lạnh hình như phát ra từ bạn nhỏ An An đang chăm chú làm việc kia, ánh mắt kia có thể biến thành phi đao giết người.

Không tới một tiếng, anh lính cần vụ Thiệu Dương lục tục từ trong xe mang một đồng hồ đi vào. Cụ thể là cái gì, An An cũng không biết, dù sao cô cũng không quan tâm, tiếp tục làm việc của mình. Lại một tiếng nữa trôi qua, mùi thơm khoai tây xào ớt xanh vô cùng hấp dẫn từ lầu một xông lên, An An không có tiền đồ chống hông nằm bò trên cầu thang ngó đầu xuống. Lại thêm vài phút, người nào đó đang ở tầng ba đã bò xuống tầng hai, rồi tầng một, cả người mồ hôi mồ kê vô cùng lếch thếch.

Người đàn ông ngồi ở trước bàn ăn vẫn giở tạp chí không hề để ý đến cô. An An ngửi mùi thơm thức ăn trên bàn thì nuốt nước miếng ừng ực, không có tiền đồ ‘ bò ’ đến bên bàn ăn, sau đó vô cùng không có tiền đồ vươn móng vuốt. Chiếc đĩa chỉ còn một chút nữa đã chạm đích thành công thì bị người ta vô tình đẩy ra.

An An không có tiền đồ chịu thua vọt vào toilet rồi nhanh như gió chạy trở ra, vô cùng không có tiền đồ thua bởi thức ăn ngon hấp dẫn.

Vừa ăn ngấu ăn nghiêng vừa mơ hồ nói: “Ông Thanh Mạch, tôi có chồng rồi.”

“Tôi biết.” người đàn ông vươn ngón tay thon dài cầm chiếc đĩa gắp thức ăn thả vào chén An An.

“Tôi rất yêu anh ấy nên anh đừng đùa nữa.” An An nhét vào trong miệng đầy cơm cùng món ăn nhôm nhồm nói.

“Tôi thích xem trò vui.” người đàn ông lần nữa bình tĩnh, bình tĩnh, cực kỳ bình tĩnh.

Bình tĩnh em gái người, An An trong lòng thầm mắng, ngoài miệng thì không buồn phản bác bởi có phản bác cũng vô dụng, cô cùng vị ‘ gia ’ này đấu tranh nửa năm rồi nhưng không thoát nổi ma trảo của hắn.

Lúc An An làm một diễn viên hạng ba thì bắt đầu cùng hắn đấu. . . . Cực khổ khiến An An rất cuộc hiểu rõ, người trong làng giải trí không thể không luồn cúi. Sau hai tháng trong giới showbiz cô đã phải ra đi. Cơ bản ngay cả cơ hội bước vào làng giải trí cô cũng không có.

Nữ tiếp viên hàng không là một nghề nghiệp cao quý, từ nhỏ cô đã thích nhưng vẫn chưa có cơ hội thử. Sau đó An An cực kỳ khó khăn, khổ sở cầu khẩn, uy bức dụ dỗ mãi mới được làm nữ tiếp viên hàng không ba tháng.

Mà, có người đúng là âm hồn bất tán luôn có thể chính xác ‘ bắt ’ được cô. Mẹ nó bi thảm, bi thảm, tiểu nhân vật đấu cùng đại nhân vật, bộ ngựa đấu xe a.

Cô có một thanh mai trúc mã tương thân tương ái, phải hay không?

Người đàn ông gật đầu tỏ ý biết.

Họ thề non hẹn biển không xa không rời, phải hay không?

Người đàn ông gật đầu tỏ ý biết.

Cô dùng tánh mạng yêu Ông xã, phải hay không?

Người đàn ông gật đầu tỏ ý biết.

Em gái người a, phải không. . . . đày lòng An An điên cuồng gào thét.

Người đàn ông lắc đầu. An An hoàn toàn thua trận.

Cuối cùng, người đàn ông vỗ vỗ gương mặt tức giận của An An, nói: “Tôi muốn gì, cô biết mà?”

“Tôi không biết, tôi cái gì cũng không biết.” Phủ nhận, phủ nhận.

“Không cần cố gắng giãy giụa vô ích, cô biết.”

Qua hồi lâu, bạn nhỏ An An mới phản ứng kịp được ý tại ngôn ngoại trong lời nói của người đàn ông, cuối cùng rít lên một tiếng: “Ông Thanh Mạch, chính là tên lưu manh.”

5. Chương 5: Mưu Kế

Ông Thanh Mạch, chính là một tên tiểu nhân. An An thật lòng muốn nói, anh chính là khắc tinh của cô. Sau một đêm bất hạnh làm việc cực nhọc, trời lờ mờ sáng thì bạn nhỏ An An mới mơ mơ màng màng cực khổ trèo lên ghế sa lon.

Vẫn như cũ, trong mơ, trận chiến hết sức ác liệt, chiêu thức tầng tầng lớp lớp. Ông Thanh Mạch biến đổi phương thức dày vò cô. Cuối cùng cô mệt lả người, thiếp đi trong giấc mộng.

Trong phòng tiêu thụ, Bình Tử thọt thọt cánh tay của An An, mếu máo: “An An, thật xin lỗi, làm hại cậu bán đứng linh hồn để bảo vệ vinh dự của bộ tiêu thụ.”

An An buồn ngủ quá độ, chỉ nghe được cái gì vinh dự. Vinh dự cái rắm, vinh dự không có liên quan tới cô, sau đó liền đi theo Chu công.

Sau giấc ngủ dài lấy lại sức, An An tỉnh lại một lần nữa, cảm thấy tinh thần thật sảng khoái, phóng vào trong toilet rửa mặt, khôi phục lại trạng thái.

Mặt mày Chu Tiến dài thòn, vẻ thất vọng hiện rõ trên mặt, hai mắt đăm đúi đưa tình nhìn An An: “Tình thần bất khuất, cả công ty không tìm ra được người thứ hai, cô nói xem, chúng tôi phải làm thế nào mới biểu đạt được lòng cảm kích đối với cô đây?”

An An thật là muốn đập bẹp anh ta, thật là muốn... thật là muốn! Nhưng phải kìm chế, kìm chế. Cô kìm chế được, suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh biết không, nếu hôm qua không phải anh cầu xin tôi, có đánh chết tôi cũng không đi theo anh ta.”

Chu Tiến gật mạnh đầu, vóc người to lớn rất là MAN nhưng lại kết hợp với khuôn mặt của một lão bà khiến An An tìm ra đủ loại khuyết điểm.

Vẻ mặt An An uể oải, thở dài một tiếng rồi tiếp tục nói: “Từ lúc tôi kết hôn tới giờ, hôn lễ cũng không làm, nhẫn cũng không mua, tôi cảm thấy... Tôi thật là yêu ông xã của mình.” An An dừng lại đúng lúc, sau đó vẻ mặt bàng hoàng hoảng hốt.

Chu Tiến nuốt nước miếng. Đôi mắt của Bình Tử ửng đỏ. Lê Tử ở bên cạnh cũng xúm lại. Mậu Ninh bị vây ở chính giữa, không biết có nên tin lời nói của cô hay không. Mang Quả không biết mọi người tụ hợp tán gẫu chuyện gì cũng nhảy vào lắng nghe.

(Tổ trưởng phòng nhân sự thật biết làm việc nha, nhân viên phòng tiêu thụ toàn là trái cây*) *Lê Tử là trái lê, Mang Quả là trái xoài

Tuy rằng An An biểu đạt không rõ ràng, nhưng nghe ra là một chuyện tình cảm động thương tâm.

“Anh ấy đang ở Bảo Định, đã tìm rất nhiều cách nhưng vẫn không được điều về Bắc Kinh. Cho nên tôi...” An An nói để chỗ quan trọng thì ngừng lại, sau đó thở dài nói: “Mọi người hiểu mà.”

“A... đủ loại giọng nói.” Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng, bốn tiếng.

An An mặc kệ mọi người đang nghĩ cái gì.

Đơn giản chỉ có mấy khả năng.

An An thiếu tiền, muốn làm nhiều tiền để giúp đỡ chồng của cô. Bình Tử cho là như vậy, nên hốc mắt của cô sưng đỏ, ánh mắt ngầy thơ, trong lòng suy tính.

An An ‘trèo tường’, bởi vì ông xã không có ở bên cạnh thường xuyên. Đàn bà nha, vừa trẻ tuổi lại vừa xinh đẹp, lại bị cái loại đàn ông đẹp trai có quyền thế theo đuổi, khó tránh không thể tự kìm chế được, không cẩn thận một chút là cả thể xác và tâm hồn đều rơi vào tay giặc. Đây là suy nghĩ của Chu Tiến.

Đáy mắt của An An tràn đầy chàm bầy, cho nên tôi không thể tin. Đây là ý nghĩ của Mậu Ninh.

Nghe không hiểu gì cả. Đây là suy nghĩ của người mới gia nhập, bạn nhỏ Mang Quả.

An An cầm tay Chu Tiến, mặt mày đau khổ nói: “Hôm nay tâm tình em không tốt, em... em...”

An An ‘em em’ nửa ngày cũng không nói tiếp. Chu Tiến vỗ vỗ mu bàn tay của cô an ủi: “Hôm nay em về sớm một chút đi, ai ya... Đều tại anh.”

Ánh mắt An An hiện rõ tâm tình đau thương, nhưng trong lòng thì cười nghiêng cười ngửa.

Vui quá hóa buồn, lời lẽ từ ngàn xưa quả thật có lý. Cô vừa mới bước chân ra khỏi cửa chính của phòng bán nhà, thì đụng đầu với một người âm hồn bất tán.

An An mặc một bộ váy chiffon trắng tinh, bay bay trong gió, chân đang định bước về phía trước thì lại thoáng cái không cử động được.

Cảm giác mệt mỏi rã rời lại một lần nữa đánh tới, An An chuồn người tính chui trở về. Lúc đang chuẩn bị xoay người, cô nghe loáng thoáng sau lưng có tiếng cười như đang kim chế sự chế nhạo.

Thời tiết nóng nực lại oi bức. An An cầm ly nước đá lên, uống một hơi hết vào bụng.

Sau đó, y hết như thực nữ, nâng làn váy lên, vừa nghiêng đầu, vừa hất cằm về phía mấy người đang cười một cách xấu xa, hừ một tiếng rồi đi ra ngoài.

Bộ dạng tốt lắm, lúc này đây, Ông Thanh Mạch ép sát, không chừa một chỗ trống nào cho cô, mông vừa đặt xuống là ngồi đúng trên đùi người ta.

Mà Ông Thanh Mạch vòng tay ôm cứng cô vào ‘trong ngực’. (Trên thực tế, chỉ là ngồi trên đùi mà thôi.)

Với tính cách vô cùng ‘sĩ diện’ của An An, cô khẽ giãy giụa vài cái. Sau khi thấy không có kết quả, liền thân nhiên vênh vác ngồi vào ‘trong lòng’ người ta.

Bàn tay ấm áp của Ông Thanh Mạch ôm chặt hông của cô. Làn da nhạy cảm bên hông khẽ nóng lên. Theo sức lực bàn tay của anh, cô càng ngày cảm thấy càng nóng, chỉ là một chữ, nóng...

Hơi nóng làm má cô ửng đỏ, nhịp tim cũng bắt đầu rối loạn.

An An lấy lại bình tĩnh, nắm chặt tay lại. Thời điểm móng tay bấm vào thịt tạo nên cảm giác đau nhói, quả thật là giảm bớt tâm trạng YY (tâm trạng ‘đó đó’ J) của cô.

Đi được vài phút, cảm giác lại giống như đi rất lâu

Rốt cuộc, xe dừng lại trước cửa một khách sạn, An An nhanh chóng mở cửa xe, nhảy xuống. Tiếp theo sau là một người đàn ông anh tuấn tỏa hào quang, nện từng bước mạnh mẽ vững vàng đi xuống, sau đó đóng sầm cửa xe lại.

An An đi vào khách sạn, lựa một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống. Ông Thanh Mạch nhận lấy thực đơn từ tay người phục vụ đưa tới, bắt đầu chọn món ăn.

Mọi người muốn hỏi, không phải đàn ông lúc nào cũng ưu tiên đàn bà con gái trước hay sao? Tại sao Ông Thanh Mạch ‘phong độ’ như vậy lại không để cho An An gọi thức ăn trước?

Xin trả lời, một người như An An, xin miễn bàn.

(An An quát: rõ ràng là so với độc tài, Ông Thanh Mạch không khác bao nhiêu.)

Ăn xong hết đồ ăn, An An rất hài lòng, phải nói là rất rất hài lòng.

“Gần đây có kiên trì rèn luyện không?” Đột nhiên Ông Thanh Mạch hỏi một câu không đầu không đuôi như vậy.

An An lắc đầu một cái, vô cùng thành thực như là một đứa bé ngoan: “Không có.”

Trầm lặng, không nói tiếng nào, tự động tu sửa não bộ...

“Ăn nhiều chút.” Thức ăn được mang lên, Ông Thanh Mạch nói một câu rồi không nói nữa.

An An hết sức vâng lời, ăn một bữa thật no. Lúc ngồi trên xe, tay xoa xoa cái bụng vì ăn nhiều quá mà ‘phình’ lên một cục.

An An thật là mắc cỡ, da mặt tuy có dày cũng không dày bằng cái phao mà.

Cô hóp bụng, hóp một lần nữa, phải không, phải không...

Có... Âm thanh rõ ràng, đủ để gõ mạnh vào trái tim nhỏ bé của cô.

Cô trốn, trốn cái bàn tay to lớn đang dính cứng ngắc ở trên bụng. Cô né, được rồi, cô trốn không thoát, né cũng không xong.

Ai bảo cô, không khéo ngồi trong lòng người ta như thế này.

Người trong ngực giãy dụa, bàn tay để trên cái bụng nhỏ đang ‘phình’ lên một chút, nhiệt độ nóng tỏa ra, xuyên qua vật liệu vải mỏng manh thấm vào cơ thể của đối phương.

Cánh tay của Ông Thanh Mạch siết lại, kim chế không cho An An cử động cơ thể, khiến cô chỉ còn nước dán chặt mình vào lồng ngực của anh.

Trong giây lát, cơ thể đang ngồi theo kiểu bụng chạm lưng, đột nhiên chuyển thành bụng chạm sườn.

Thân thể xoay một vòng chín mươi độ khiến gương mặt của cô quẹt trúng môi của Ông Thanh Mạch, nóng bừng một hồi.

Trái tim bắt đầu làm việc quá tải, không khí trong xe yên tĩnh khiến người ta nghe rõ ràng nhịp đập mạnh mẽ hùng hồn kia.

An An cố giả bộ trấn tĩnh không nhìn tới anh, mà người kia lại khẽ nhếch môi, ánh mắt sáng quắc.

Xe dừng lại bình an ở trong ga ra ngầm, tài xế rất biết điều, xuống xe trước.

An An nhào tới khóa cửa trước, nhưng tay của cô qua ngắn, chưa kịp đụng tới thì đã bị tay của người ta chặn lại nữa chùng.

Uông Thanh Mạch kéo mạnh hai tay của cô về phía sau, sau đó dùng tay trái kìm giữ lại, tay phải thì bóp cái cảm mềm mại kêu hãnh đang vểnh lên của An An.

Hô hấp của hai người quyện hòa lẫn nhau, mùi vị ngọt ngào của bữa điểm tâm vẫn còn loáng thoáng đâu đây.

Uông Thanh Mạch phun ra một luồng hơi nóng lên gương mặt đã sớm hồng hực của cô. Cộng thêm hơi thở nóng bỏng của anh, cả người cô đều đỏ hồng như con tôm bị luộc chín.

Đầu óc của An An ra lệnh cho cô lùi về phía sau, nhưng cơ thể lại căng cứng đứng yên một chỗ, không thể nào nhúc nhích.

Uông Thanh Mạch không tiến cũng không lùi. Mi mắt nheo lại, hơi thở tràn ngập mùi nguy hiểm.

Trong lòng An An kêu khổ, đây chính là trêu đùa mà, trêu đùa một cách trắng trợn.

Thời gian giằng co chỉ có mấy giây, cũng có thể là mấy phút, nhưng Uông Thanh Mạch lại dùng ánh mắt sắc mồi nhìn cô, giống như tuyên cáo, sớm muộn gì cũng tới tay anh thôi.

Tim gan An An run cầm cập...

Cô, chồi non mới mọc, quá non nớt!

An An vọt xuống xe như chạy trốn. Tâm tình Uông Thanh Mạch không tệ chút nào, gương mặt vốn lạnh lùng lại ẩn hiện nụ cười thú vị.

Cũng may là lúc này An An không có quay đầu nhìn lại, nếu cô liếc mắt nhìn thấy, bảo đảm trăm phần trăm là sẽ nhào tới chứ không bỏ chạy.

Ba mươi sáu kế, tâm lý chiến là thượng sách. Tâm lý của Uông Thanh Mạch đã hoạt động.

Uông Thanh Mạch, tiểu nhân nham hiểm. Trái tim của bạn nhỏ An An đã lung lay.

Bên trong biệt thự, phòng Gym ở lầu ba, An An thay áo ngực, một cái quần màu kem, mang giày thể thao thay vì giày ủng quân nhân.

Thiệu Dương cũng thay quần áo khác, đang đứng đối diện An An, đầu đầy mồ hôi.

Mà An An đã chọn sẵn tư thế, chuẩn bị khai chiến.

Rốt cuộc cô đã hiểu rõ tại sao Uông Thanh Mạch muốn cô ăn nhiều một chút. Con bà nó, so với đêm qua cu li cực khổ, đây chính là cưỡng bức mà, phải không?

“Thiệu Dương, cậu nhanh lên một chút, là lão đại thì chớ có dây dưa.”

An An nói chưa dứt lời thì cảnh vệ Thiệu đã toát mồ hôi hột: “Chị An, tôi... tôi chỉ là một nhân viên bảo vệ. Hơn nữa, tôi mà làm chị bị thương thì thủ trưởng sẽ bóp chết tôi đó.”

“Lại đây, đánh tôi đi. Hôm nay tôi ăn rất nhiều, cậu đánh ngã cũng không đau.”

“Lão đại, anh tha cho tôi đi.” Thiệu Dương sắp khóc tới nơi, quay đầu cầu cứu Uông Thanh Mạch đang đứng chấp tay ở gần cửa sổ.

Tính tình An An thẳng thắn, lại sáng khoái, vẻ mặt nghiêm chỉnh của Thiệu Dương lúc này khiến An An nổi giận, bước nhanh về phía trước, nắm lấy cánh tay, gạt chân trái của cậu ấy sang một bên, xoay người

một trăm tám mươi độ, đầu hạ thấp, ung dung quãng ngã thân hình cao lớn của Thiệu Dương xuống đất. Toàn bộ động tác chỉ tốn vồn vẹn một giây đồng hồ.

Mà lúc này Thiệu Dương bị ném qua vai, té cái rầm trên mặt đất, kêu la thảm thiết.

“Oh My God, nhìn không ra chị An lợi hại như vậy, bình thường chị ấy nhìn rất yếu ớt.” Rốt cuộc Thiệu Dương cũng nói một câu một người đàn ông nên nói. Không khóc, không làm khó, nhanh chóng bò dậy đứng trước mặt An An, tư thế phòng thủ.

An An tấn công, Thiệu Dương phòng ngự.

Không cần biết là chiêu thức gì, tay chân của An An so với ban đầu đã linh hoạt hơn nhiều. Thiệu Dương cũng trở ra vài chiêu thế, thật sự coi An An là một đối thủ chân chính.

Uông Thanh Mạch một thân màu trắng nhàn hạ, cùng với đôi dép lê trắng bằng lông mềm mại càng thêm bảnh bao. Lúc An An vừa nhìn thấy, mọi thứ như bùng nổ.

Sau này cô ngẫm nghĩ lại, là ai đã tặng dép lê Kawaii* vậy?

*Kawaii: xuất phát từ tiếng Nhật, có nghĩa là dễ thương, đáng yêu.

6. Chương 6: Nụ Hôn Băng Giá

Gần đây Bắc Kinh thường xuyên xảy ra tình trạng nóng như lò tẩm hơi. Liên tục mấy ngày, An An cảm thấy nóng đến chết người. Chuyện gì không vừa ý là cô nổi khùng lên khiến người bên cạnh không dám tới gần, chỉ sợ sơ ý một chút là cô sẽ biến thành mèo xù lông, giơ móng giơ vuốt nhào tới ngay lập tức.

Mấy ngày nay ai mà không nóng, chỉ là gần đây mức độ cảm xúc của An An có vẻ khá lớn, gần như nảy sinh hiện tượng của chứng điên cuồng nhẹ.

Sau khi mọi người bị thương nhẹ vài lần, ai cũng khôn ngoan mà tránh đụng chạm tới cô.

(Mọi người cũng có thể tự động bỏ sung não bộ, biến đụng chạm trở thành phối hợp.)

Chu Tiến đứng trước miệng máy điều hòa không khí đang thổi ra khí lạnh. Có thể nói toàn bộ phòng tiêu thụ, người nóng nhất chính là anh ta, toàn thân tỏa ra hơi nóng. Vào những ngày nóng như vậy còn mặc một cái quần dài, tuy là vật liệu mỏng, nhưng mồ hôi vẫn thấm ướt dính lên đùi.

Một tay An An cầm ly nước lạnh, một tay cầm tờ giấy quạt quạt.

“Shit, ông trời muốn chơi cái gì vậy chứ!”

Không ai để ý đến cô. Mọi người đứng yên lặng cùng trên một trận tuyết. Ngay cả Bình Tử thường ngày nói sao nghe vậy cũng sớm tránh xa, chỉ sợ không cẩn thận sẽ rước họa vào thân.

”Nhà nước có chính sách, nhiệt độ cao hơn bốn mươi độ sẽ cho nhân viên nửa ngày ‘nghỉ nóng’

Bình Tử vẫn là không nhịn được, rụt cổ lại, run run rẩy rẩy nói: “Ngoại trừ sắt thép, hầm mỏ, xây dựng ra, các ngành khác không thể.” Cô đã từng trải qua, cho nên muốn thay thế An An đỉnh chính.

Tất cả mọi người đưa mắt liếc trộm Bình Tử, xem cô làm sao bị con mèo con xử trí, nhưng bất ngờ phát hiện An An rất bình tĩnh.

Mậu Ninh tinh mắt, liếc mắt một cái nhìn về phía ngoài cửa, trong bụng nghĩ Bình Tử có thể được cứu rồi.

Thật ra thì An An cũng đã nhìn thấy, bởi vì chỗ cô đứng đối diện với cửa ngoài. Nếu không nhìn thấy, cô đã sớm nhào tới néo bầm người Bình Tử rồi.

“Cái vị ‘Thượng Đế’ không thể đụng chạm đã tới rồi. Tự mình cầu may mắn đi. Mộu Ninh chấp hai tay thành chữ thập cầu nguyện, sau đó nhìn Bình Tử cười cười.

Bên ngoài cửa sổ xe A8, An An đã leo lên lưng cọt thì không thể xuống, bây giờ lên xe cũng không được, không lên cũng không được. Mọi ánh mắt đều đang nhìn cô chăm chăm, cô nên giải thích như thế nào, ban ngày ban mặt, không biết xấu hổ leo lên xe của vị ‘đại gia’ này, làm như là cô trèo tường không bằng.

Một lúc sau, cửa sổ xe được hạ xuống, một luồng khí lạnh từ bên trong xe tràn ra ngoài. Trong nháy mắt, An An cảm thấy thế giới của cô đã được cứu rỗi. ‘Rốt cuộc’ An An bỏ qua tất cả sĩ diện, vừa mới chuẩn bị mở cửa thì nghe người đàn ông mở miệng nói: “Thay đồ đi đã.”

An An trầm nghĩ, lại là chiêu này nữa. Nhưng anh đã từng nói qua, không thích cô mặc đồng phục làm việc, bởi vì váy vừa ngắn lại vừa mỏng. Được rồi, thật ra thẳng thắn mà nói, Ông Thanh Mạch chính là độc.tài.

Xoay người lại đem quần áo đi thay. Buổi sáng hôm nay mặc một cái áo đầm màu xanh, ngắn tới đầu gối, cổ chữ V. Đúng rồi, đây là đồ lúc trước Nham Tử mua cho cô lúc anh ấy trở về, cô yêu thích nó vô cùng đấy.

Vẻ mặt tươi như hoa của An An biểu đạt một cách rõ ràng, cơ hội ‘trèo tường’ của cô muốn đã tới.

Mọi người vui vẻ tiễn cô đi. Hà hà, dường như không mấy ai yêu thích bạn nhỏ An An cả.

(Bình Tử âm thầm lén lút nói: cô là một người đàn bà chanh chua)

Sau khi An An ra ngoài, lật đật chạy vọt tới bên cạnh xe. Vừa mới đưa tay mở cửa xe thì người ở bên trong đã muốn cho xe chạy đi. An An cười hắc hắc, ‘trượt’ một cái, chui vào trong xe.

Dường như hôm nay Ông Thanh Mạch rất thích cách ăn mặc của An An, thuận tay kéo An An đang ngồi kế bên ôm vào lòng.

Không cần phản kháng cũng không nên phản kháng, như vậy nhản nó làm gì. Cho nên An An thoải mái ngồi dựa nửa người trong lòng Ông Thanh Mạch.

Mắt to chớp chớp, liếc tới liếc lui, xe quẹo nhưng rõ ràng là không phải trở về biệt thự, cô cũng không biết cụ thể là đang đi về hướng nào. Hối, đó là chuyện vô nghĩa trong vô nghĩa, cô lười làm những chuyện vô ích.

Hơi lạnh trong xe thoải mái, con người an nhàn, mệt mỏi lại đánh tới một lần nữa. Tinh thần ể oải, không biết từ lúc nào mà An An vùi người vào lòng của Ông Thanh Mạch.

Khi xe ngừng lại thì An An mơ màng ngáy ngủ nhìn mình, được lắm, toàn thân nằm dài lên người của người đàn ông. Quần áo của Ông Thanh Mạch đã khoác lên bụng của mình không biết từ lúc nào.

Sắc mặt của An An hơi xấu hổ, lật đật lặn một vòng ra khỏi lồng ngực của anh. Sau đó dán mặt vào cửa sổ xe nhìn ra ngoài, thì ra bệnh viện quân đội.

Trong bụng oán thăm, Ông Thanh Mạch bị bệnh gì đây mà đi khám bệnh? Còn mang mình tới nữa làm gì. Ai da, không phải là đi khám phụ khoa đó chứ.

Mình không có bệnh mà.

An An hoảng sợ trừng mắt nhìn người đàn ông ở bên cạnh, bàn tay nhỏ bé vội vàng ôm lấy ngực của mình, thái độ cứng rắn hung hãn nói: “Tôi không có bệnh!”

Từ đầu tới cuối, khuôn mặt của Ông Thanh Mạch không hề thay đổi, không vui không buồn, không nhanh không chậm, thỉnh thoảng nghiêng mặt nhìn cô, thờ ơ, không có cảm xúc.

Một lần nữa, hai người chống mắt nhìn nhau. Cuối cùng, An An chịu thua, bĩu môi, khóe mắt long lanh chực khóc nhìn Ông Thanh Mạch.

Bộ dạng con mèo con kia thật khiến người ta động lòng mà.

Khóe môi Ông Thanh Mạch khẽ nhếch lên, sửa lại quần áo đã bị nhen nhúm, mở cửa xe rồi bước ra ngoài.

Người vừa rời khỏi, An An đã bật người dậy, tinh thần dồi dào, kê mặt trên cửa sổ xe, nhìn về hướng người đàn ông đang đi.

Cười hắc hắc đắc chí. Thật ra thì Ông Thanh Mạch rất dễ đối phó mà. Chỉ cần ngoan ngoãn một chút, tỏ ra yếu đuối một chút, đừng có tranh cãi với anh ta, anh ta sẽ đối với cậu ‘muốn gì được đó’.

Có điều, Ông Thanh Mạch đến bệnh viện để làm gì, chẳng là anh có bệnh à? Ah, chuyện này nhìn không ra nha. Tướng mạo của anh trắng kiện như thế, vừa nhìn đã thấy tràn đầy sức lực. Bệnh tình như thế nào mà để virus ăn mòn bên trong cơ thể của anh, không thể sống nữa.

Cô tính mở cửa xe đi xuống một chút, nhưng cửa xe vừa mở thì một luồng khí nóng oi bức đập thẳng vào mặt khiến cô choáng váng, vội vàng chui trở lại.

“Mấy hôm nay cần phải giữ gìn tính mạng thôi.”

“Đúng vậy ạ. Ngày thường cần chú ý đề phòng trùng gió.” Thiệu Dương đang phía trước một câu.

Trận khí nóng vừa rồi khiến An An từ từ chậm rãi trường cái đầu về phía trước, chọc chọc bả vai của người ngồi phía trước, trêu ghẹo nói: “Bình thường, cậu đối với thủ trưởng phu nhân của các cậu lúc nào cũng như vậy phải không?”

Thiệu Dương kìm nén đến nổi mặt mày đỏ bừng, không nói được câu nào.

An An vỗ vỗ bờ vai của anh, ra vẻ thông cảm mà nói một câu: “Tôi xem thủ trưởng phu nhân của các cậu cũng không chung đụng tốt bằng tôi.”

Ngồi chơi một lát cảm thấy buồn chán, An An lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, gửi cho Nham Tử một tin nhắn. Phải rồi, tuy nói rằng ‘một cước khóa hai thuyền’ (bắt cá hai tay) là không tốt, nhưng mà lúc này, cô thật là nhớ tới ông xã rồi.

Ngắn gọn vài chữ: “Ông xã, em nhớ anh lắm.”

Tốt rồi! Tin tức này vừa gửi đi thì biệt tăm biệt tích.

Mười mấy phút sau, Ông Thanh Mạch mang theo một luồng khí nóng, ngồi vào trong xe.

An An hết sức biết điều, ngồi sát vào bên trong, nhường chỗ cho anh. Thật ra thì cô sợ hơi nóng nướng khét mình.

Mục tiêu xe đi lần này là trở về biệt thự. An An cầm một quyển tạp chí quân sự, lật lật.

Một bài tin tức có nội dung về chiến tranh thu hút sự chú ý của cô. Ông Thanh Mạch nhìn cặp mắt chăm chú của cô, thái độ trở nên dịu dàng, khẽ nhếch môi, vươn tay ra ôm người kia vào trong ngực.

Nhìn thấy nội dung thì Ông Thanh Mạch lấy lại cuốn tạp chí. Sau đó, lật vài trang ở phía sau, rồi nhét vào trong tay cô.

An An cười ha hả, nhắm ngực Ông Thanh Mạch đấm một cái.

Vừa mới xem xong nội dung mấy trang này thì Ông Thanh Mạch vỗ vỗ cô vài cái. An An ngẩng đầu lên thì thấy một siêu thị.

Thiệt là, toàn bộ phương hướng của hai người, từ trên xuống dưới, ôm không hở chỗ nào. Nói cho đúng thì Ông Thanh Mạch ôm cô, cô thì bị ép, dựa vào lòng anh.

Trời nóng như thế này, ai lại ôm người ta, không phải là có bệnh sao!

Mua thức ăn xong thì trở về. Nhưng toàn thân ướt đầm mồ hôi, khiến An An nóng nẩy vô cùng.

Hai người lên xe, An An cầm quyển tạp chí quạt lia lia. Còn Ông Thanh Mạch ở bên cạnh thì dường như không biết nóng là gì.

Được rồi, trong lòng tự nhiên mát lạnh. An An kêu gào, không ngờ lại kém lão luyện như thế.

Xe đi khoảng hai phút. An An còn chưa hết nóng thì đã đến biệt thự.

Thiệu Dương mang đồ đạc xuống thì lái xe đi liền. Đi đâu thì An An không biết. Dù sao thì cô cũng chưa từng nhìn thấy cậu ấy ở lại biệt thự.

Máy điều hòa không khí được điều chỉnh đến hai mươi độ. Chỉ là trong thời gian ngắn, sự nóng bức không dịu đi được bao nhiêu.

An An ngồi trên ghế sa lon, tư thế chẳng giống thực nữ chút nào. Gấu váy kéo lên tận đùi: “Nóng quá đi! Hôm nay thật muốn giết người mà.”

“Không được, nóng đến chết rồi.” An An cứ liên tục than thở một vấn đề này.

Thật ra thì nếu như cô không cố tình bận tâm về vấn đề này, có lẽ sẽ không nóng tới như vậy.

Ông Thanh Mạch đưa một ly nước tới trước mặt An An lắm lời này. Một lớp nước đọng xung quanh ly nước khiến tâm tình An An thật vui vẻ, chớp ngay ly nước, không hề nghĩ ngợi, đổ hết vào miệng.

Ông Thanh Mạch nhíu mày, muốn ngăn lại cũng không kịp rồi.

An An há lớn miệng, hai mắt tròn tròn nhưng lại giống như có tằm sương mù che phủ

Trong nước có bỏ thêm nhiều đá vụn. Bởi vì nước lạnh như băng, mà An An lại uống quá nhanh, khó tránh hàm răng lạnh run.

“Aaaaa...” An An a a tỏ vẻ kháng nghị, há miệng lè ra một ít đá vụn rơi tung tóe. Một vài cục đá rớt trên cặp đùi trắng nõn thon dài, kết hợp với đôi mắt ướt át, nhìn rất mê người.

Hàm răng của cô vẫn còn chưa hết tê lạnh thì Ông Thanh Mạch đi tới càng ngày càng gần, bàn tay đưa ra khóa trụ đầu của cô, cúi đầu hôn ngấu nghiêng lên bờ môi lạnh lẽo của cô.

“Ừm...” An An hoàn toàn bất ngờ, chỉ có thể rên nhẹ trong cổ họng vài tiếng. Đôi tay với với trên đỉnh đầu muốn phản kháng, nhưng tư thế đã bị người ta khóa lại như bộ dạng đang đầu hàng.

Lưỡi chui vào khoang miệng của cô, đảo đều những cục đá lạnh như băng... Không cần nói cũng biết trong chốc lát, nước đá lạnh tan chảy đã bị Ông Thanh Mạch hút hết.

Môi của anh bao phủ miệng của cô, lưỡi của anh tấn công lưỡi của cô một cách linh hoạt, khiêu khích, chiếm đoạt, An An chỉ có thể chịu đựng sự ép buộc này. Thế nhưng đến khi có thể phản kháng, cô lại bị anh ôm cứng ở trong lòng, muốn vùng vẫy cũng không được.

Độ lạnh của nước đá khiến cảm giác của cơ thể lại càng nóng thêm.

Hai người có thể nghe được nhịp đập mãnh liệt của nhau một cách rõ ràng. Vốn là cơ thể đang nóng bừng, bây giờ như thể muốn bốc cháy.

7. Chương 7: Nham Tử

Đầu óc An An choáng váng, mắt hoa, đôi bàn tay xiết chặt bả vai rắn chắc của Ông Thanh Mạch. Cái quân hàm màu đậm trên bộ quân phục xanh lam kia bị cô bóp tới nỗi biến dạng.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên bọn họ hôn môi. Nhưng mỗi lần hôn đều như lần đầu.

Ông Thanh Mạch hôn một cách bá đạo, chiếm đoạt. Khuỷu tay mạnh mẽ gắt gao ôm chặt cơ thể gầy gò của cô, không giống như Nham Tử hôn, lúc nào cũng dịu dàng tỉ mỉ. Mỗi một lần đều giống như muốn đoạt đi hơi thở của cô, suy nghĩ của cô, linh hồn của cô. Dường như là muốn lấy hết tất cả những gì thuộc về cô.

An An bị ép buộc phải đáp ứng. Thật ra, một phần lớn suy nghĩ của cô là muốn chết chìm dưới sự tấn công cường thế của anh. Nhưng lúc tinh thần thoáng phục hồi thì cô sẽ ra sức giãy dụa.

Lúc này, An An thở hổn hển một cách mãnh liệt. một tay tự mình thủ sẵn đai an toàn sắp bị tháo ra, một tay chống đỡ cơ thể trên ghế sa lon tới khi cô gần như đuối sức.

“Không được, anh lại khi dễ tôi, tôi... tôi mặc kệ.” Vừa nghịch ngợm, vừa buồn cười, ngay cả lúc cự tuyệt mà lời nói vẫn tràn đầy mùi vị nũng nịu.

Ông Thanh Mạch liếm liếm khoe môi. Làn môi mỏng khô gợt khe nhếch lên, ánh mắt tràn đầy dự vọng mỉm cười nhìn An An: “Em chắc không?”

An An mặc kệ biểu tình trên mặt của anh, có âm mưu gì hay không có. Hiện tại, suy nghĩ duy nhất của cô chính là không được, không được, không được. Cô gật đầu liên tục, dự vọng vẫn chưa tan hết, nhưng quan trọng là cô vẫn kiên trì nguyên tắc của mình.

Ông Thanh Mạch lắc đầu một cái, bất đắc dĩ đứng lên, cầm ly nước An An vừa mới uống xong, đi vào phòng ăn. Anh rót thêm nước, bỏ thêm mấy cục đá vụn, giống như cái kiêu của An An vừa rồi, đổ hết vào trong miệng. Ai bảo anh bị cô quyến rũ đến bốc lửa chi!

Hạ nhiệt chính là biện pháp duy nhất. Bằng không, anh cũng không muốn...

An An ‘chưa tỉnh hồn’ nằm ở trên ghế sa lon. Đột nhiên cô cảm thấy, bớt nóng rồi đó.

Gần đây cô ngủ không được thẳng giấc. Nằm ở trên chiếc ghế sa lon rộng rãi thoải mái, hưởng thụ hơi lạnh thổi nhẹ nhẹ, trong chốc lát, cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Ông Thanh Mạch lên lầu cầm xuống một bộ quần áo đắp trên bụng của An An. Sau đó anh cúi xuống thật gần, ngắm nhìn bộ mặt ngủ say say của cô nhóc.

Vẫn là cái bộ dạng này, không một chút thay đổi. Chỉ là trở nên kiên cường một chút.

Nụ cười trong mắt lộ ra rõ ràng, bớt đi vẻ lạnh lùng thường ngày. Lúc này, tâm tình anh giống như là rất thỏa mãn nhìn người yêu của đang bình yên ngủ say. Nghiêng người hôn một cái lên trán của An An, anh đứng dậy đi thẳng lên lầu.

Trung Ương mới vừa phát ra một phần tài liệu tuyệt đối bí mật. Ngay sau đó thì văn kiện cũng được gửi tới. Xem ra gần đây, anh sẽ bận rộn nữa rồi. Trên chiếc ghế rắn chắc làm bằng gỗ từ đàn chân chính, Ông Thanh Mạch ngồi xuống đã được hơn hai tiếng đồng hồ.

Khi An An tỉnh lại thì đèn bên ngoài đã sáng rực rỡ. Cô phát hiện đèn đường ở trong chung cư cũng đã bật lên hết, lơ mơ có thể nhìn thấy những ngọn đèn sáng ở trong các căn hộ. Cô xoa xoa cánh tay bị đè tê rần, tép lại mái tóc bị dựng đứng lên, lần theo cầu thang xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới.

Ánh đèn chiếu ra từ một phòng sách ở lầu ba. An An vươn tay vươn chân đẩy cánh cửa ra như là đang tấn công nó vậy.

Ông Thanh Mạch đang ngồi trước máy vi tính đọc bản báo cáo. Ánh đèn diu diu khiến hình dáng của người đàn ông cũng trở nên nhu hòa một chút, bớt đi vẻ cường tráng, nhưng lại tăng thêm sự nghiêm nghị.

“Vẫn còn đọc à?” Bởi vì mới vừa tỉnh ngủ, cổ họng còn chưa mở ra cho nên giọng nói có hơi khàn khàn.

“Ồ, sao vậy?” Cổ họng không thoải mái? Ông Thanh Mạch ngẩng đầu lên, nhìn An An ở bên cửa.

“Không có việc gì.”

“Đói bụng không?”

“Mới vừa tỉnh ngủ, không cảm thấy đói.”

“Vậy thì chờ lát nữa sẽ ăn nữa cơm.”

“Ồ, anh lệ lên đi.”

An An ngang nhiên bỏ đi ra ngoài. Ông Thanh Mạch nhìn cảnh cô nàng xoay người đi, đột nhiên cảm thấy tội nghiệp cho cô.

“An An.”

An An bị gọi lại, xoay người nhìn Ông Thanh Mạch: “Chuyện gì?”

Ông Thanh Mạch giơ tay ra, vậy vậy cô nói: “Tới đây.”

An An không biết anh muốn cái gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn xoay người quay lại.

Thấy An An đứng trước mặt bàn làm việc, Ông Thanh Mạch cười cười: “Tới bên cạnh anh.”

“Oh?” An An cau mày, nhăn mặt, lưỡng lự không chịu đi. Nhưng cuối cùng đành phải nhấc chân, trượt theo cạnh bàn, từng chút từng chút cọ cọ đi đến trước mặt của Ông Thanh Mạch.

Hếch mặt lên, nhướn mày, tay trái nắm chặt góc bàn, tay phải chống nạnh, bộ dáng như vẻ anh làm gì được tôi: “Để làm gì?”

Đáy mắt Ông Thanh Mạch hiện rõ vẻ dịu dàng, môi khẽ nhếch lên, vươn tay ra ôm trọn người kia vào lòng: “Thật xin lỗi.”

Ah, đang diễn trò gì đây hả? Nghĩ lại, cô thở dài rồi nói: “Đã biết hôn ép người ta là không đúng, từ nay về sau đừng có như vậy nữa.”

“...”

Tuy là tay nghề không tốt, nhưng nấu chín đồ ăn thì không thành vấn đề mà. An An quanh quẩn trong phòng bếp nửa ngày cũng bưng được mấy món ăn lên bàn.

Bập bập bập bập, chạy từ từ lên lầu, đẩy cửa ra. Ông Thanh Mạch đang nói chuyện trên điện thoại. An An giơ tay múa chân ra hiệu vài cái, ý bảo cơm đã xong. Người đàn ông gật đầu, cô liền đóng cửa lại đi xuống.

Mấy phút sau, Ông Thanh Mạch xuống tới. Mới vừa ngồi vào trên bàn ăn thì điện thoại lại vang lên. Nói chuyện vắn tắt vài câu rồi lại cúp điện thoại.

An An bĩu môi, không cầm đũa, cũng không nói chuyện. Ông Thanh Mạch đứng dậy, đi tới trước mặt cô, cúi xuống hôn lên trán của cô một cái: “Ngoan, em ăn cơm một mình đi. Anh phải đi rồi.”

Trước tiên, An An quay đầu qua một bên, sắc mặt rõ ràng không được vui. Sau đó khoát tay chặn lại: “Đi đi, đi lẹ một chút.”

Thiệu Dương đã dừng xe ở trước cửa. Ông Thanh Mạch cầm đồ đi ra ngoài một cách bất đắc dĩ. Cửa vừa đóng lại thì An An quay đầu lại, trong lòng căng thẳng. Mẹ nó, mình thật sự biến thành Tiểu Tam rồi!

Con bà nó, đàn ông ai cũng giống nhau, một cú điện thoại là bị gọi đi. Có lúc nào nghĩ tới cảm giác của phụ nữ đâu. Nói trắng ra là An An cũng rất cần một người ở bên mình.

Từ nhỏ, An An lớn lên với một đám bạn. Hết người này tới người khác làm bạn thân của cô, chưa từng gián đoạn. Nhưng trong khoảng thời gian này thì thật là thảm thương, trong cuộc sống của cô chỉ có một người là Nham Tử.

Tuy rằng hai người hàng năm ít ở chung với nhau, An An cũng tập quen với cuộc sống, nhưng trong lòng lại khó chịu không thôi. Có chồng cũng như không có chồng, vậy đám cưới làm gì, ôm chăn ngủ được sao?

Nhưng mà cô thật sự thật sự thích Nham Tử. Đó là tình cảm đã bắt đầu từ thời niên thiếu. Trong thế giới của cô tràn đầy hình bóng của Nham Tử, một Nham Tử vô hình, nhưng hoàn toàn chiếm trọn, không để lại bất cứ đường sống nào, mạnh mẽ chiếm lấy sinh mạng của cô.

Mẹ cô đã từng kể qua, lúc cô vừa chào đời, Nham Tử cũng vừa mới cư trú ở khu của họ. Người thì ngoan lại thông minh hiểu chuyện, rất được mọi người yêu thích. Hơn nữa còn hòa đồng với đám bạn, như cá gặp nước.

Sau này lớn hơn một chút, cả ngày đòi Nham Tử ôm tới ôm lui thành thói quen mà không đòi ba đòi mẹ nữa. Lớn lên chút nữa thì bắt đầu đi theo Nham Tử suốt ngày, hấp ta hấp tấp chạy tới chạy lui.

Khu của họ không nhỏ. Có lúc Nham Tử không để ý, cô liền đi lạc. Thật ra thì cô cũng không biết cô đã tới nhà ai, sau đó đi vào nhà, ăn cơm xong thì lên giường ngủ.

Cứ như vậy, Nham Tử lại nóng ruột. Khi đó Nham Tử vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng mẹ nói anh lớn giống như nam sinh tiểu học, lại suốt ngày ôm một đứa con nít ở trong lòng. Cho tới bây giờ, Nham Tử vẫn còn thích ôm cô.

Sau này nhớ lại, khi đó cởi quần áo, sau đó còn kéo anh đi dẫn đi tiểu, sau đó lại không mặc quần áo, hơn nữa thường hay tìm cách hôn anh.

Ai da, bây giờ nghĩ lại cảm thấy quá mắc cỡ.

Lớn hơn một chút nữa, cô bắt đầu đi nhà trẻ, thì Nham Tử phụ trách đưa đón. Trong thời kỳ đó, dường như có nghe mẹ nói, người khác mà đưa đón là cô sẽ khóc lên khóc xuống, la lối om sòm, lăn lộn kiêu gì cũng có.

Nhớ có một khoảng thời gian ngắn, Nham Tử trở về nhà. Lúc ban đầu, An An sẽ khóc nháo cả lên. Sau này thì dần dần học được một chiêu, ‘đánh lộn’. Cũng không phải là đánh nhau, mà chính là cùng những đứa bé khác tập trung lại gây ầm ĩ.

Trái lại không hề bị thương tích vì không ai dám ra tay đánh cô. Dù sao đi nữa cô cũng chỉ là một đứa bé gái, tuy rằng đứng ra la lối om sòm, đối với những bé trai, chỉ là mệnh lệnh.

Từ từ trưởng thành một chút, Nham Tử sẽ dạy cho cô làm nữ sinh như thế nào. Khi đó có biết gì đâu, Diệp Tử cũng như cô, một đám choai choai ở chung một lũ, cái gì con gái với không con gái.

Khi cô chân chính học được cách làm con gái là khi cô vừa tròn mười ba tuổi.

Bởi vì trong lúc bắt chọt, cô sẽ phát hiện Nham Tử đỏ mặt khi cô nhìn anh. Thật ra thì cô không biết, Nham Tử đã sớm đem cô vào đôi cánh bảo bọc che chở của mình.

Lần đầu tiên Nham Tử ra đi chính là lúc An An mới mười hai tuổi. Lúc ấy cô trăm ngàn lần cũng không muốn, khóc đến chết đi sống lại. Cuối cùng thừa dịp lúc cô đang ngủ, Nham Tử len lén bỏ đi, nếu không thì chắc chắn là cô nhất định không chịu buông tay.

Cái năm mà cô mười bốn tuổi, Nham Tử đi lần này chính là hai năm. Nhưng trước khi anh đi, trước mặt mọi người, hôn nhẹ cô một cái.

Anh tuyên bố với mọi người, Bảo Bối là người của anh.

Mọi người trong nhà đều gọi An An là ‘Bảo Bối’, gián tiếp trở thành biệt danh của cô. Toàn bộ đại viện, nhắc tới Bảo Bối, ai mà không biết, đó là con gái rượu của lão An.

Sau đó, lại rất ít có người kêu, ngoại trừ những người thân trong nhà. Ở bên ngoài, ‘Bảo Bối’ này chỉ được dành riêng cho Nham Tử

Lúc đưa Nham Tử đi, một lần nữa cô khóc chết lên chết xuống, nắm tay nhất định không buông. Hết cách, Nham Tử phải ôm cô khoảng chừng nửa ngày, trì hoãn chuyến đi. Mà trong vòng nửa ngày này, cô khóc suốt. Nhưng mà cô âm thầm, cùng anh hôn môi, không giống với lần đầu tiên, chuồn chuồn lướt nước, lần này là xâm nhập rõ ràng nha. Đó là nụ hôn khó quên nhất trong đời của cô, vừa khó hiểu, vừa nhột nhạt như bị nhổ lông.

Rất cuộc vì sao Nham Tử đối với An An tốt như vậy?

Có một lần, Nham Tử nói ‘Bảo Bối’ là một thành quả lớn trong mấy chục năm bảo vệ cô.

Lúc ấy, cô đã theo sát Nham Tử để hỏi, rất cuộc là những lời này có ý gì. Sau đó, trong một dịp ngẫu nhiên, cũng là Nham Tử vô tình nhắc tới. Lúc ấy, cô kinh ngạc muốn chết, còn mắng anh, nói anh có bệnh yêu thích con nít.

Lúc cô còn bé, có chút mập mạp, nhưng rất đáng yêu. Lúc Nham Tử nhìn thấy cô, cô đang ha hả cười với anh. Thật ra, khi đó cô cười theo kiểu, ‘chả cần biết cậu là ai’ cười. Cô tùy tiện vươn hai bàn tay trẻ con ra, chộp lấy ngón tay của cậu nhóc Nham Tử đang đứng bên cạnh giường, sau đó vô cùng ‘thân thiện’, đưa vào miệng, ha hả mút lấy.

Cứ như vậy, Nham Tử nói, anh hoàn toàn bị thật bại.

Lúc ấy, anh cũng không rõ ràng yêu thích là như thế nào, bởi vì anh còn rất bé. Chỉ là sau này càng lớn, anh càng hiểu được, cái loại cảm giác này, chính là xâm nhập xương tủy, suốt đời khó quên.

Lúc An An mười sáu tuổi, Nham Tử trở về. Lần này, anh không một chút khách sáo, cướp đi lần đầu tiên của cô.

Nham Tử nói, anh đã đóng dấu ấn lên người của cô. Sau này sẽ là người của anh, không cho những người khác đến gần.

Nham Tử lại đi, mà lần này đây, An An cũng đi luôn. Khoảng cách giữa hai người lại xa hơn. Nhưng tim, thì lại rất gần.

Trong những năm này, Nham Tử từng chút xâm nhập cuộc sống của cô, cường thế cướp đi quyền lợi hưởng thụ tình yêu cha mẹ của cô, lại chỉ cho phép cô hưởng thụ tình yêu của mỗi một mình anh.

Trước năm An An hai mươi ba tuổi, hai người đã làm xong thủ tục. Tiếp đó, Nham Tử lấy hộ khẩu, thẻ căn cước từ một nơi xa xôi trở về tìm cô. Lúc ấy cô đang ở vùng đất bên ngoài, xin nghỉ, rồi hai người cùng nhau trở về Thẩm Dương.

Cô học theo tiết mục máu chó trên TV, trộm hộ khẩu ở trong nhà, lấy thẻ căn cước. Hai người như là đạo tặc, cùng nhau chạy tới cực dân chính ở đường Đoàn Kết, trực tiếp đăng ký.

Nhớ đến lúc về tới nhà, cô bị người cha lâu nay nuông chiều như trứng mỏng mắng ột trận. Nhưng ba An cũng biết, đời này con gái của mình, nhất định là của Nham Tử.

Mọi cử động lớn nhỏ của Nham Tử đều không lừa gạt được sự thông minh của ba An. Mọi người chỉ là oán trách vì sao không nghe lời bọn họ nói.

Vì chuyện này, Nham Tử còn bị cha của anh mắng ột trận. Cuối cùng, hai ông cụ mắng xong, hả giận rồi, sau đó mọi chuyện có liên quan đều qua hết.

Hai người cúi đầu, tay trong tay, vẻ mặt hạnh phúc chăm chú nhìn nhau.

8. Chương 8: Trở Về

Gần đây An An thật thoải mái. Sau khi bỏ đi lần trước, Uông Thanh Mạch đã lâu không xuất hiện lại. Cô cũng rất mừng rỡ vui vẻ, đỡ phải lo lắng đề phòng bị anh đột nhiên tập kích.

Bởi vì dạo này thời tiết nóng bức, tới ‘Thượng Đế’ đã hiếm lại càng hiếm.

Cả phòng bán cao ốc cũng chỉ có An An tiếp đãi một vị kia mấy ngày trước, tỷ lệ thành công chiếm trên tám mươi phần trăm. Bình Tử chỉ có thể đứng một bên vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

Hôm nay, đột nhiên Bình Tử phát hiện, tâm tình của An An không giống mấy hôm trước, dường như rất là vui vẻ.

Thì ra ông xã trong truyền thuyết của An An như con chim sắp bay trở về. Đối với đàn bà đã có chồng, Bình Tử vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

An An đếm thời gian, trông mong, trông đợi, trông chờ! Còn thiếu mười phút nữa thì người có thể xuất hiện. Ngoài cửa, một chiếc A8 màu đen, bản số xe ‘Ngư B’ làm bằng hợp kim titan thiếu chút nữa là làm mù mắt của cô.

Mậu Ninh quay đầu lại, vỗ vỗ bả vai của cô: “Cũng là của cô, không nhìn phía sau, nhìn phía trước cũng biết là tìm cô rồi.”

An An cười ha hả, sau đó dường như là an ủi, vỗ vỗ Mậu Ninh: “Bánh bao cũng sẽ có, sữa tươi cũng sẽ có*, những thứ này không cần chờ đợi, tất cả đều là mây bay mà thôi.” (*Câu nói này rất là phổ biến đối với người Trung Quốc, có nghĩa là bạn sẽ có tất cả, ‘bánh bao’ chỉ sự nghèo khó, ‘sữa tươi’ chỉ sự giàu có.)

Bình Tử cười hắc hắc một cách ngậy ngô. Sau đó, đột nhiên mặt mũi đang cười thì chuyển thành đen xì: “An An, chồng cậu, chồng cậu trở về mà.”

Hai mắt của Mậu Ninh tròn tròn, sau đó cười ha hả, bộ dạng tiểu nhân đắc chí: “Lật thuyền trong mương rồi.”

Vốn là vẫn còn chút rối rắm trên mặt, bị Mậu Ninh đột nhiên đột kích như vậy, khóe miệng An An khẽ nhếch lên, dí dỏm trừng hai mắt, nhìn về phía Mậu Ninh một cách khiêu khích, chọt nhịu mày: “Xem kìa.” Sau đó lắc lắc cái mông nhỏ đẩy đà, mở cửa bước ra ngoài.

An An vô cùng khiêu khích, mở lớn cửa phòng bán cao ốc, dùng giọng nói lớn hơn thường ngày, có thể bảo đảm những người ở bên trong có thể nghe thấy, nói với Ông Thanh Mạch đang ngồi đằng sau cửa sổ xe đã được quay xuống: “Ông Ông, ông xã biệt tăm biệt tích nhiều ngày của tôi rốt cuộc đã trở về, ông đến thật không đúng lúc.”

Không nhìn ra biến hóa gì trên mặt của Ông Thanh Mạch, vẫn là đường nét kiên cường, sắc bén lại yên tĩnh. Tóm lại là một sự mâu thuẫn hết sức kỳ lạ, nhưng vô cùng hòa hợp ở trên người của Ông Thanh Mạch.

An An cực kỳ thức thời, hơi nghiêng cơ thể về phía trước, nói một câu xin lỗi rồi xoay người trở về.

Mọi người đang bận rộn, giống như là không nhìn thấy biểu hiện của cô. An An nhìn từng người trong phòng, đây đều là tình huống gì đây?

“Ah, chuyện gì vậy?”

Không gian im lặng truyền đến tiếng thu dọn đồ đạc xột xoạt.

“Bình Tử, có chuyện gì?”

Bình Tử rụt vai lại, sau đó chỉ chỉ Mậu Ninh, vẻ mặt vô tội.

“Mậu Ninh, hey, cô kia, gọi cô đó.”

Mậu Ninh đang thu dọn đồng tài liệu, không thèm ngẩng đầu, đáp một câu: “Về sau đừng nói cô là người của tổ chúng tôi nữa, cô đắc tội với nhiều người quá.”

“Ách...” Cứng họng.

Nhìn lại người ngồi trên xe, Thiệu Dương ngồi ở đằng trước cố nín cười, mơ hồ có thể nghe được cậu ấy đang cố gắng đè nén tiếng cười. Còn Ông Thanh Mạch ngồi ở đằng sau thì không có một chút phản ứng, gương mặt trầm tĩnh, giống như người vừa bị từ chối vừa rồi không phải là anh.

An An thu xếp đồ xong vội vàng chạy ra ngoài, đón xe về nhà.

Tâm tình vui vẻ, giọng hát nghe cũng êm tai. (Bình thường không thấy cô vui vẻ như thế này.)

Cửa chưa mở mà tiếng đã vang lên trước: “Ông xã, em về rồi.”

“Nham Tử, ông xã, Đại Bảo, honey...” An An vừa thay giày, vừa kêu hết tất cả nickname giữa hai người bọn họ.

“Nham Tử, Bảo Bối, honey...” Đang gọi nữa chùng thì cửa phòng tắm bật mở.

“Bà xã, em làm trẻ nãi chuyện quan trọng nhất trong đời của anh rồi.” Mặt mày Nham Tử có vẻ bất đắc dĩ nhưng lại rất vui vẻ, đứng ở trước cửa phòng tắm.

“Ông xã, anh có thể bắt đầu đi vào một lần nữa mà.” An An cười hì hì, lộ ra hai hàm răng đều đặn trắng bóc.

“Không, anh nghe được giọng nói của vợ, chà, thật hưng phấn...”

Phốc, hai người toát miệng cười hắc hắc. An An ném vội đồ xuống đất chạy tới. Lấy đà nhảy lên, ôm gấu anh.

“Vợ, nói cho anh biết, em nhớ anh bao nhiêu đi” Nham Tử ôm An An đang đeo cứng trên người của mình, hôn một hơi thật sâu trên môi cô.

“Nham Tử thúì, em không nói.” Mặt mày An An tươi như hoa, hờn dỗi, bộ dáng giả đò nũng nịu như một cô bé khiến Nham Tử vô cũng thích thú.

“Bảo Bối, ngoan, nói nghe chút thôi, làm ông xã vui mừng phần chần cái coi”

“Nham Tử, em nhớ anh nhiều lắm.” An An ôm chặt anh, hai chân quấn chắc bên hông của anh. Mà Nham Tử một tay nâng cái mông của vợ, một tay ôm thân thể của cô. Tư thế của hai người thật không đứng đắn, kỳ quặc nhưng lại nồng nhiệt, thể hiện một câu chuyện tình ấm áp, ngọt ngào.

Hôn môi ở tư thế này có hơi khó khăn, không được thoải mái, nhưng môi của An An dường như là bị dính chặt.

Một tay Nham Tử đỡ cô, một tay giữ chặt đầu của cô, đáp lại nụ hôn dần dần sâu thắm.

Lồng ngực giống như bị hút hết không khí. Sức lực Nham Tử dồi dào, một tay chống đỡ sức nặng của An An, tay kia bắt đầu sờ soạn lung tung trên cơ thể duyên dáng của cô.

An An bị tác động bởi sức lực của anh, thân thể không vững mà ngã về phía sau, ôm chặt cánh tay của Nham Tử một lần nữa. Nham Tử xoay người một cái, áp cơ thể của An An lên tường.

Bọn họ hôn nhau kịch liệt, mang theo ngọn lửa nóng bỏng từng đợt từng đợt bùng nổ. Cơ thể đói khát chà xát lẫn nhau, tạo nên cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Tay chui vào trong áo dò dẫm, dùng sức đẩy áo ngực của cô ra. Bàn tay nóng bỏng nắn bóp bộ ngực mềm mại đầy đặn của An An.

Sự khát vọng càng ngày càng tăng vọt. An An tựa đầu ở trên tường, cảm xúc khó kìm chế khiến cô cắn chặt môi dưới để điều hòa lại hơi thở.

Tư thế này quả thật là không thoải mái, An An buông Nham Tử ra. Quấn quít hôn lấy hôn để, thở hổn hển nói: “Về phòng đi.”

Ánh mắt Nham Tử đen thẫm lại, đi thật nhanh lên lầu, một cú đá văng cửa phòng ngủ ra, đặt người đang ôm ở trên giường lớn. Sau đó dịu dàng hôn An An từ trên xuống dưới, trán nè, mũi nè, cằm nè, cổ nè... từ từ trượt xuống.

“Á... Đau chết em!” Trên môi dịu dàng, trên tay cũng không thấy rõ. An An chỉ cảm thấy cánh tay bị lôi kéo, rồi eo, rồi chân... tất cả chỗ nào bị vải che đậy đều bị tổn thương nhẹ một khoảng lớn.

Đôi môi cường thế hạ xuống, nuốt chửng tất những lời nói không đầu không đuôi vào bụng.

An An tuột quần áo của Nham Tử ra. Sau đó người kia không chịu nổi tốc độ chậm rì của cô liền đứng thẳng dậy, nhanh tay vứt bỏ hết quần áo còn lại.

Mặt An An đỏ lên, nhìn tiểu Nham Tử đang đứng thẳng mà nhin không được, nuốt nước miếng cái ực.

“Em đúng là sắc nữ mà.” Nham Tử cũng không thể chờ đợi được nữa, vận sức thúc mạnh tiểu Nham Tử vào vùng biển hoa mênh mông của An An.

“Bảo bối.”

“Nham Tử, em yêu anh.”

“Bảo bối, anh cũng thế.”

Thời điểm bị đẩy mạnh vào cho cô cái loại thỏa mãn tâm linh. An An cảm thấy mình rất may mắn, mình chưa bao giờ phản bội lại Nham Tử.

Cô yêu anh nhiều như thế. Anh chính là mạng sống của cô, làm sao cô có thể phản bội anh đây.

Mạnh mẽ ra vào, An An nhin không được rên khe khẽ. Thân thể bứt rứt mà đong đưa theo sức đẩy của anh.

Cặp đùi thon dài xinh đẹp của An An ôm vòng lên cái eo dững mãnh của Nham Tử, hai tay quấn quanh cổ của anh, cả người giống như con gấu Koala đeo cùm trên người của Nham Tử.

“Nham Tử...” An An nhin không được kêu tên của anh. Trong đó bao hàm biết bao nhớ nhung, tình cảm nồng nàn, tình yêu mãnh liệt.

“Bảo bối...” Ra vào mạnh mẽ. Trên trán của Nham Tử bắt đầu đổ mồ hôi hột. Cánh tay dùng sức ôm người kia vào trong ngực, kéo cô khỏi giường nệm.

“Aaa...” Anh động thân một cái, tiểu Nham Tử nóng rục trượt vào sâu hơn. An An bị đẩy cao trào đến không thể khống chế được mà run rẩy không ngừng.

Thuận theo cái tư thế đó, anh càng dùng sức đẩy thêm mấy cái nữa. An An bị đẩy đến thở không được, ngón tay bám sâu vào bả vai của Nham Tử, đoán chừng đã để lại không ít dấu tay mèo cào trên vai.

Toàn thân người trong lòng co rút lại, không ngừng run rẩy, hơi thở gấp rút, ôm bờ vai anh thật chặt. Nham Tử cảm giác người anh em của mình co rút mạnh mẽ, thì lại càng dùng thêm sức thúc vào, tiến thẳng.

“Nham Tử, anh... Nếu đối với em không... tốt, em... ‘trèo tường’... cho anh xem...” Kiên trì nói xong một câu trong lúc ‘rên rỉ’, đầu óc An An trở nên trống rỗng, giống như mây bay xẹt qua cũng không biết.

Người trong ngực mềm nhũn ra, thế nhưng sức lực của ‘miệng nhỏ’ kia lại như có ý ăn vãn chưa no.

Sau khi hưởng thụ xong hương vị cao triều, anh cúi đầu vén lại mái tóc bê bết mồ hôi dính ở trên mặt cô, hôn lên cơ thể vẫn còn run rẩy của người kia: “Vợ, em dám trèo tường, anh liền đi tìm ‘hồng hạnh’!”

An An đang nhắm mắt, thân thể mềm nhũn không còn chút hơi sức nào. Sau khi nghe được những lời nói của anh, cố hết sức mới nói được một câu: “Anh dám đi tìm ‘hồng hạnh’, em, em ‘trèo tường’ cho anh coi.”

Ánh mắt Nham Tử sáng quắc. Cô cũng là đàn bà nên cô biết rõ, cô tuyệt đối sẽ không phản bội lại tình cảm giữa bọn họ. Giống như trong đáy mắt của anh, căn bản là sẽ không tha thứ những chuyện như vậy.

Một vòng chiếm đoạt công kích lại bắt đầu. Mới vừa khôi phục lại sức lực, An An liền bị va nát nữa rồi.

Bây giờ cô chỉ sợ Nham Tử kia lập tức va chạm quá ác liệt, một chút sức lực cũng không còn, cô đành chết đi một cách vinh quang vì bị ‘chơi’ cho đến chết.

Cũng may, cũng may, cô chỉ giỏi miệng nói thôi, rốt cuộc làm gì dám. Chỉ là thần kinh căng thẳng dữ dội, động tác của thân dưới càng ngày càng nhanh, cô lại bắt đầu không thể khống chế được bản thân mình.

“Ông xa, không, không được. Aaa...” Ngay lúc

Chương 8:

Cô sắp cao trào, Nham Tử gia tăng tốc lực, gầm nhẹ một tiếng, trong cùng một lúc, hai người cùng nhau đạt tới cao điểm.

Hai người ôm nhau, không vì mồ hôi và nhiệt độ ẩm ướt mà tránh xa nhau. Ôm nhau thật chặt, mồ hôi đầm đìa, nhiệt huyết như sắt vẫn như cũ, chôn thật sâu ở tận cùng linh hồn.

Nghỉ ngơi một lát, An An bị ôm vào trong phòng tắm. Phòng tắm là một nơi thần bí dễ bị mê loạn. Dòng nước mềm mại, cọ sát thân thể mềm yếu sau một trận kích tình mãnh liệt. Bàn tay lướt nhẹ trên cơ thể run rẩy, An An cắn chặt môi.

Con bà nó, Nhan Tử đáng chết lại bắt đầu trêu đùa cô rồi.

Nước trong bồn tắm bắt đầu lạnh dần, nhưng cơ thể của hai người càng ngày càng nóng. An An bị bắt nắm lấy thành bồn tắm, chống đỡ thân thể sắp bị trượt.

Mà cái người đàn ông tràn đầy tinh lực kia đang cố ý trêu chọc thần kinh yếu ớt của cô.

“Nham Tử, đừng...không được nữa rồi.” Cô sắp bị hành hạ tới điên mất rồi. Người nhẹ nhàng thúc đẩy, lúc thì ma sát thật non, lúc thì gia tăng sức lực, nhưng nhất định không cho cô tới đỉnh.

“Bảo bối, em không ngoan, tối nay đừng hồng được ngủ.” Nham Tử trêu chọc cười nói.

“Anh đối xử với em như vậy nữa, em “trèo tường” cho anh xem.” An An khó chịu hét lớn.

“Em dám?” Nham Tử nhẹ nhàng bật ra hai chữ, thân dưới lại một lòng hung hăng dùng sức, cơ hồ như muốn đâm xuyên linh hồn của cô.

“Aaa, không “trèo”, không “trèo”, em sai rồi ông xã...”

An An khóc nức nở, cầu xin tha thứ, giống hai người yêu nhau cầu xin sự cứu vớt trong thời điểm tốt đẹp nhất.

Cụ thể là quá trình đa dạng này bắt đầu từ lúc chàng vụng nhưng kết thúc khi nào thì An An không biết. Dù sao cô cũng đã thiếp đi.

Nham Tử ôm cô vào trong lòng. Người này, ánh mắt dịu dàng, ngón tay vuốt ve tóc mai của cô gái, từng tấc từng tấc, yêu thích không nở buông tay.

Ánh sáng xuyên qua màn cửa sổ đang lung lay vào trong phòng ngủ, chiếu lên đôi tình nhân hạnh phúc đang nằm trên giường. Mà xung quanh giường rất khác thường, khả khả, bề bề. Quần áo của hai người la liệt bốn phía, dưới đất, trên ghế, trên bàn. Chẳng biết từ lúc nào, một chiếc vớ bay tuốt lên đầu giường, mượn ánh sáng, vớ trắng như tuyết sáng tỏ như tranh vẽ. Mặt trăng dần dần cảm thấy xấu hổ mà từ từ núp đi.

Khi tỉnh lại thì đã 9 giờ sáng. Cô vì đói mà tỉnh giấc.

Mắt vừa mở ra thì đối diện với ánh mắt của Nham Tử.

“Ông xã, chào buổi sáng.” An An nũng nịu chui chui vào ngực của Nham Tử. Sau đó tự nhiên cười ha hả.

“Bà xã, em đói bụng không?”

Mặt mày An An không đỏ không trắng gập đầu. Sau đó làm như thẹn thùng, cúi đầu co rút vào lòng của Nham Tử.

“Vậy em có muốn ăn không?”

An An gập đầu một cái, rồi lại dụi dụi đầu, bộ dáng thẹn thùng.

“Được rồi, chúng ta giải quyết vấn đề đói bụng trước đã.”

Nham Tử giữ chặt đầu của cô hướng về phía mình, cong môi hôn liền một cái.

An An vội vàng buông cái tay đang cầm cái chăn ra, muốn ngăn cản nụ hôn của anh. Nham Tử đã sớm biết tâm tư của cô, nhanh hơn một bước, nắm lấy cánh tay cô kéo ra đằng sau.

Nụ hôn mãnh liệt vừa kết thúc, “thở hồng hộc” có thể dùng để hình dung An An ngay lúc này một cách thỏa đáng.

Nham Tử liếm cánh môi của cô, lúc nhẹ lúc nặng, đầu lưỡi rà theo bờ môi có chút sưng đỏ một cách hoàn mỹ. Giọng nói trầm thấp, hấp dẫn mê người vang lên: “Nắm lấy nó.”

May mà An An không thể hồng hơn nữa, nếu không lúc này có thể biến thành trái táo đỏ (red delicious apple), đỏ cả mặt.

Người đàn ông xấu xa cười một tiếng, sau đó đứng lên.

Hôm nay An An xin nghỉ, ở nhà cùng ông xã “ăn” một bữa sáng.

Ăn xong cơm trưa thật đúng là cơm trưa mà, mọi người bên ngoài đừng suy nghĩ nhiều vậy nha. Khả khả, đám người này không thuần khiết tí nào....

Nham Tử thay một bộ quần áo ở nhà, nhàn rãi ngồi trên giường. Vẫn như cũ, An An vùi đầu trên giường không dậy nổi.

“Bà xã, hôm nay em muốn làm gì, anh làm với em.”

“Ông xã, ôm một cái.”

“Ôm cho tới trưa rồi. Ngoan xuống giường hoạt động một chút.”

An An cau mày, bóp mũi, bĩu môi, bộ dáng như là bị tổn thương rất nặng nói: “Không muốn ôm em lâu chứ gì, em “trèo tường” cho anh xem, kiên quyết “trèo tường”....”

An An chui đầu vào trong chăn. Bất quá Nham Tử kéo thế nào cũng không chịu buông tay. Một lúc sau, nghe thấy loảng thoảng tiếng cười khê trầm thấp của người đàn ông.

Cười cười cười, chỉ biết coi người ta như là trò cười, cười em gái của anh đó. Trong lòng An An oán thâm, chui đầu từ trong chăn ra.

Vừa ngẩn đầu thì đối diện với mắt cười ám áp của Nham Tử. An An không có tiền đồ, một lần nữa rơi vào tay giặc.

Hai tay vươn ra, Nham Tử thức thời ôm cô vào lòng: “Bà xã, em yêu anh như vậy, làm sao có thể “trèo tường” đây.”

“.....” Tự nhiên có mức độ, có nên yêu hay không hả?

9. Chương 9: Báo Thù

Nham Tử lại ra đi, nước mắt ròng ròng đưa anh ra xe, rồi lại bị anh giễu cợt vì khóc quá khó coi. An An thù dai lắm, ở ở, lần sau trở lại đi, khóc càng xấu hơn cho anh xem.

Thất thần, cô ngồi trong phòng bán cao ốc ‘nhớ người’; Bình Tử và ‘Thượng Đế’ đang bàn chuyện ‘làm ăn’; không biết hai người Mang Quả và Chu Tiến đang thì thầm chuyện gì; Mậu Ninh đang đứng ngoài cửa nhìn, không biết là đang nhìn cái gì; Lê Tử đang đứng ở vị trí thường ngày.

Phòng kinh doanh im lặng như tờ. Chỉ có tiếng của Bình Tử đang bàn chuyện làm ăn.

Cách nói chuyện thứ nhất là:

Khách Hàng: Tại sao cao ốc của cô lại cao giá hơn Mạt Lai?

Bình Tử: Giá cả của chúng tôi cao hơn một phần ba có thể là vì, tiền nào của nấy, mọi người đều biết mà.

Khách hàng: ...

Cách nói chuyện thứ hai:

Khách hàng: Giá tiền cao như vậy, tôi làm sao biết được chỗ của các người có được hay không?

Bình Tử: Ông không vào ở, dĩ nhiên không biết nó tốt như thế nào.

Khách hàng: ...

Cách nói chuyện thứ ba:

Khách hàng: Nhà của các cô đều là hàng nhập khẩu, có giấy tờ chứng nhận của hải quan không?

Bình Tử: Chúng tôi vận chuyển theo đường hàng không, không có liên quan tới hải quan.

Khách hàng: ...

Bình Tử vẫy vẫy tay về hướng An An, ý bảo cô lại đây. An An không ngược mắt lên, cơ thể hơi nghiêng về phía sau tính chạy trốn. Bình Tử lục lọi ra chìa khóa rồi dẫn ‘Thượng Đế’ đi coi phòng.

Qua một hồi, Chu Tiến phục hồi lại tinh thần: “ Bình Tử đi đâu rồi?”

An An đang đắm chìm trong im lặng, bình tĩnh kín đáo nói: “Đi mượn phòng cùng ‘Thượng Đế’ rồi”

Phốc, Mang Quả phun một ngụm nước ra ngoài, Chu Tiến lại cười đến ôm bụng, mà người bình tĩnh nhất, Mậu Ninh, khóa miệng cũng giật giật, trên mặt viết hai chữ thật lớn: “Muốn Chết!”

Ngoại trừ ‘nhớ người’ ra, An An dường như không có chuyện gì khác để làm. Bình Tử ngoài việc ngồi ‘nhớ người’ với cô ra cũng có vẻ không có chuyện khác để làm.

Hai người ngồi trong phòng bán cao ốc, “Cả ngày nhớ người mà không gặp được người, cùng nhau uống nước Vĩnh Định thôi”.

Cải xanh aaa, vàng bạc trên trái đất aaa, hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi aaa, ông xã không có ở bên cạnh aaa, cải xanh aaa...

Âm thanh của Chu Tiến tràn đầy nước nỡ nghẹn ngào, hát một bài danh ca quốc tế tự biên soạn ‘Cải Xanh Nhớ’, có thể nói, hù trời đất, dọa quỷ thần.

(Lời editor: mình Google ‘ ’ thì mới biết đây là một bài hát hồ quảng (cải lương) rất nổi tiếng của người Trung Quốc – thì ra Chu Tiến đang hát chọc An An nhà mình)

“Chu Tiến, hát nữa là tôi ném cậu tới 121202 đó.” Ánh mắt An An sắc bén, lời vừa nói ra, Chu Tiến bỗng nhiên cảm nhận được một luồng khí lạnh, hướng về phía An An gào thét.

Bình Tử ngây ngô cười hắc hắc. Dù sao cũng không phải là chuyện liên quan tới cô.

Bài hát đó là hát cho An An. Nhưng 121201 lại là ám chỉ loại đàn ông vừa tài giỏi lại đẹp trai, lại là một hứng thú khác thường của Chu Tiến. Đó là huynh đệ ‘đồng chung chí hướng’.

Có một ngày, vị ‘Thượng Đế’ kia tới, trong lúc tiếp đãi, ‘khứu giác’ nhạy bén của An An gửi ra được ‘sở thích’ của vị ‘Thượng Đế’ này.

Hai người tán gẫu, trò chuyện rất lâu. Sau đó, thỉnh thoảng An An có gọi Chu Tiến tới để ‘cố vấn’ những vấn đề ‘khó hiểu’ về sự khác nhau giữa bán và cho thuê cao ốc.

Lúc đó, ánh mắt của ‘Thượng Đế’ biến đổi, khóe môi An An cong lên, Bingo! Chuyện này coi như là giải quyết xong. Chu Tiến, cậu dám bán đứng tôi, tôi sẽ nghĩ cách đổi từ 1 sang 0 một cách đẹp mắt cho cậu xem.

Sau đó, người kia tới phòng bán cao ốc, An An hết lòng hết dạ ‘điều dẫu’ Chu Tiến. Sau đó nữa, người kia lại tới, nhưng lại không tìm An An, mà chỉ tìm Chu Tiến thôi.

An An khoanh tay trước ngực, vẻ mặt đắc ý. Cái này gọi là báo ứng, sau đó cười một cách tà ác khác thường. Lúc sau, cô sẽ đem Bình Tử thuần khiết ở bên cạnh đi vào ‘con đường’ này.

“Chu Tiến vẫn còn bị tấn công?” Nhóm hủ nữ của phòng kinh doanh này tập trung lại một đồng, bắt đầu thời gian quyết định vận mệnh của Chu Tiến.

An An cười ha hả: “Tiếp theo, chính là chứng kiến thời khắc kỳ tích. Các vị, giấy trắng, làm ơn!”

“Bên dưới, bên trên, bên dưới. Hiện tại là 2-1, còn một phiếu.” (các nàng tự hiểu nha)

Mậu Ninh cầm chặt tờ giấy trên tay, không đưa ra. An An và Mang Quả lôi kéo thô bạo, mới ‘móc’ ra được tờ giấy có viết chữ ‘bên dưới’.

3-1, chỉ có Bình Tử viết là ‘bên trên’.

Một tay An An chống trên quầy bar, một tay cầm cái bấm giấy: “Được rồi, bây giờ để chúng tôi phỏng vấn bạn nhỏ Bình Tử một chút. Vì cái gì mà cho rằng cái tên ‘hèn hạ’ Chu Tiến kia là loại người ‘bên trên’ hả?”

An An một tay chống quầy rượu, một tay cầm đỉnh sách khí giả bộ mạch: “Được rồi, hiện tại cho chúng ta đi đến phỏng vấn một cái Hirako đồng hài, là cái gì cho là, thế nào liền cho là, chu tiến cái đó hiệp tiện người là bên trên đây này?”

Bình Tử tránh né ánh mắt, vẻ mặt ngây thơ: “Trên, dưới, có gì khác nhau?”

An An, Mậu Ninh, Mang Quả...

Những ngày sau đó, có một khoảng thời gian dài, An An đều chỉ dạy Bình Tử làm thế nào để đi theo ‘con đường tươi sáng’ của một hủ nữ. Mà Bình Tử cũng không phải là một người có gia giáo bình thường để mà

dạy dỗ. Bởi vì lúc đó, cô thường queo lưỡi, thỉnh thoảng đập đầu. Đối với người khác, chỉ cần dùng một tiếng đồng hồ để có thể hiểu. Cô phải bị xâm nhập triệt để nguyên cả tuần mới có thể hiểu được.

Cuối cùng, cũng chính thức tốt nghiệp từ ‘Đại Hủ Nữ Học Viện An’.

Có một ngày, Bình Tử đột nhiên nhớ đến vị ‘đại gia’ kia, như một luồng gió, chạy đến bên cạnh An An nhỏ giọng nói: “Thật ra thì tôi cảm thấy, dường như ‘Uông’ thích hợp làm ‘công’ nha, ‘Triệu’ chính là ‘thụ’ nữ.” (Lời editor: xin lỗi các nàng, ta không phải ‘hủ nữ’, cũng không muốn biết nhiều về ‘hủ nữ’ nên ta không biết dùng chữ đặc biệt gì cho ‘công’ và ‘thụ’ hết. Các nàng mà biết thì inbox ta. Cám ơn nhiều)

Phốc... An An phun hết ngụm nước đang ngậm trong miệng ra khay trà.

Cô dùng ánh mắt hết sức hoảng sợ nhìn về mặt ‘người vật đều không có tội’ kia. Quả thật, bộ dạng của Bình Tử tuyệt đối nên được ca tụng là người hiền lành.

“Đằng sau cửa ‘hủ’ thâm sâu như biển, từ đó về sau kết hợp tốt đẹp chỉ có nam và nam.”

Bình Tử chịu khó lấy khăn giấy ra cho An An lau đi nước bị phun ra, sau đó cười hắc hắc nói: “Thì ra tình yêu giữa đàn ông và đàn ông cũng có thể lãng mạn như thế...”

“Bình Tử, tôi sai rồi.” Trong lòng An An không bình tĩnh chút nào nhưng lời nói thì hết sức bình thản.

“An An, cậu sao vậy?” Lại ngây thơ nữa rồi.

“Hủ nữ là một con đường không có lối về!”

Hiện tại bất kỳ trai đẹp hay trai ngẫu nhiên xuất hiện, phải rồi, chỉ cần là giống đực xuất hiện, trong thời gian ngắn nhất, Bình Tử cũng có thể nhanh chóng kết hợp thành CP.

An An hoàn toàn gặp rắc rối rồi, dạy hư học sinh nha, phải phải sao?

Phải... Trong lòng cô lại gào thét một lần nữa.

Tháng này tương đối trôi qua rất nhanh. Bình Tử ngồi một bên bấm máy tính, tính toán tiền lời thu hoạch cá nhân tháng này.

Trước khi tan việc, An An cũng sửa sang lại, nhìn qua sáu con số cười đắc ý. Ngay sau đó thì xụ mặt xuống. Ai cũng nói sắc mặt đàn bà thay đổi như là thời tiết biến động, hết gió lại mưa!

Mấy ngày trước, ‘Thượng Đế’ lại tới cửa một lần nữa. Lần này chính là một nhà bốn người, cha mẹ và một anh một em.

Một nhà bốn người dáng dấp thật giống nhau. Chỉ là An An cảm thấy khá quen. Đặc biệt là người đàn ông trẻ tuổi, nhìn rất quen mắt. Chỉ là cô nhìn suốt nửa ngày cũng không nhớ ra được, lại khiến người ta tưởng rằng có chuyện gì xảy ra.

Mang Quả trợn mắt trắng dã, thông minh như bạn nhỏ An An mà cũng có lúc mơ hồ.

Bình Tử ở bên cạnh mở mắt nhìn những người kia, phải rồi, cô cũng không biết.

Bàn luận nhà cửa không có gì khó khăn lắm, xác định là một gia đình tốt, lần sau sẽ tới ký hợp đồng. Lúc này An An mới thở phào nhẹ nhõm, không phải là vì tiền, cái này gọi là nghiệp tích.

An An quay đầu lại liếc nhìn người đàn ông trẻ tuổi, giống như thôi miên người ta. Kết quả vẫn là câu hỏi không có giải đáp, đành dẹp qua một bên sự phiền muộn tăng dần với cảm giác nghi ngờ không giải thích được.

Đưa mấy người ra ngoài, đột nhiên một hình ảnh trong trí nhớ thoáng cái vụt qua. An An vội vàng đuổi theo, chụp cánh tay của người đàn ông lại, sau đó dùng sức kéo qua một bên.

Tầm mắt phải hơi ngược lên một chút. Phải rồi, theo lẽ thường mà nói, chiều cao của bạn nhỏ An An là 1m65, mang thêm đôi giày cao 7cm thì vóc người rất cao, chỉ là vẫn như cũ, phải ngẩng đầu nhìn.

Ở góc độ này, đột nhiên cô có cảm giác người đàn ông cao lớn kia thật giống Uông Thanh Mạch.

An An chỉ chỉ ngón trỏ lên trời, thiếu điều nhảy dựng lên rồi. Chỉ a chỉ a chỉ, cuối cùng bật ra được một câu: “Anh biết tôi phải không?”

Trước tiên, người đàn ông có vẻ giật mình, sau đó cười cười gật đầu một cái: “Biết, An An.”

“Tôi biết ngay mà, anh nhất định biết tôi... tôi nhất định cũng biết anh. Chỉ là, tôi... tôi thật không nhớ đã gặp ở đâu. Gần đây trí nhớ của tôi không được tốt.”

Người đàn ông bật cười khà khà: “Quả thật là tôi phải đi trước. Lần sau sẽ tới để ký hợp đồng.”

An An vội vã đuổi theo hỏi: “Nói tên đi, có lẽ là tôi có thể nhớ ra.” Phải rồi, gần đây cô có vẻ đáng yêu hơn, nét mặt hiền lành phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

“Hứa Thác.” Người đàn ông nói tên rồi cười cười.

“Chuyện kia, Hứa Thác, trước khi anh tới ký hợp đồng, nhớ gọi điện thoại trước cho tôi để hẹn giờ. Tránh cho có chuyện lầm lẫn mà làm phiền anh đi một chuyến nữa.”

“Vậy cô có nhớ ra tôi không?”

An An xấu hổ không thể tưởng tượng. Gương mặt bối rối, kìm nén đến đỏ bừng. Cuối cùng thật sự là không còn cách nào, cho nên bất cứ giá nào An An cũng phải hỏi: “Anh ở viện của chúng tôi sao?”

Hứa Thác lắc đầu, cười cười nói: “Tôi đi trước, đến lúc đó sẽ gọi điện thoại.”

“Oh, tốt, không phải viện của chúng tôi, vậy là người của viện nào?”

Tự mình tưởng tượng, người bên kia đã lên xe, nhấn ga xông ra ngoài.

(Nặc Phong (mình nghĩ là tác giả) điên cuồng hét lớn: nhất định phải là người của viện nào sao? Không lẽ trong suy nghĩ của cô chỉ có viện thôi sao.)

An An:...

An An nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra.

Mang Quả vô cùng ‘nghĩa khí’ đi tới, vỗ vỗ lên vẻ mặt rối rắm của người ta: “Có biết người kia là ai không?”

“Hứa Thác đó.”

“Đã biết là Hứa Thác còn níu kéo người ta cả nửa ngày.” Mang Quả hoàn toàn bội phục, An An lúc nào cũng điên như vậy.

“Dẹp đi, níu kéo anh ta bởi vì tôi quên mất tiêu anh ta là ai. Anh ta cũng nói là anh ta quen biết tôi.”

“Oh, để tôi gọi điện thoại hỏi chút.”

An An cầm điện thoại đi ra ngoài gọi: “Ông xã.”

“Ừ, anh có biết người nào tên Hứa Thác không?”

“Không có, anh ta đến mua phòng ốc. Em cảm thấy nhìn rất quen mắt mà thôi.”

“À, bạn bè mới quen thôi. Em nhìn thấy anh ta quen mặt lắm. Em còn tưởng là người của viện chúng ta nữa đó, hì hì.”

“Anh mới ngu ngốc đó. Thôi được rồi, em muốn tan việc, anh phải ngoan ngoãn nha.”

“. . . . .” Mang Quả đứng một bên há hốc miệng, không nói được câu nào.

Hứa Thác là một công tử nổi danh ở thành Bắc Kinh, thường xuyên tham dự những hoạt động buôn bán có tầm cỡ, cũng được coi là một nửa danh nhân rồi.

Vậy mà qua miệng của cô lại là bạn bè của ai đó. Hơn nữa, còn quen biết cô, mà cô lại quên mất người ta một cách hợp tình hợp lý.

Rốt cuộc Mang Quả cũng nhận thức được, vì cái gì mà An An có thể hấp dẫn được nhiều người có tiếng tăm như vậy. Chỉ có một nguyên nhân, khí chất của chính bản thân cô ấy không hề đứng chung cùng một chân trời với các cô.

Không khéo léo không thể thành sách. Nói đàn ông, thì có đàn ông đến.

Một khắc trước khi An An tan sở, Triệu Dư đậu chiếc Aston Martin phong nhã ngay trước cửa phòng bán cao ốc.

Một lần nữa Mang Quả lại không nói được lời nào. Vì lẽ gì mà đàn ông tốt lại muốn chia năm xẻ bảy một người đàn bà đã kết hôn như cô ấy chứ.

Đưa ngón trỏ chọt chọt cơ thể nhỏ bé ‘khỏe khoắn’ của An An: “Triệu gia lại tới.”

An An cũng biết nếu cô không nói rõ ràng, chắc chắn Triệu Dư sẽ không tha cho cô.

Dọn dẹp xong đồ, An An đi ra, mở cửa xe ngồi xuống một cách không do dự.

Một lần nữa, Mang Quả hét lên kinh ngạc: “Độc thân nhiều như vậy sao lại không tìm, vì sao phải treo ngược cái ‘củ cải trắng thối nát’ đã có chủ kia aaa...”

An An không nói tiếng nào, để cho Triệu Dư tùy tiện chở đi đâu thì chở. Dù sao hôm nay nhất định phải kết thúc mọi chuyện.

Tuy nói là có chút bị tổn thương, cũng thật tội nghiệp bạn nhỏ tiểu Dư dụng tâm lương khổ, cuối cùng cũng không có thể ôm được người đẹp vào lòng.

Chỉ là lần này, có vẻ như An An không giải quyết được vấn đề, mà thiếu chút nữa còn phải bán mình.

10. Chương 10: Bị Giáo Huấn

Đối với An An, trừng phạt tốt nhất chính là ném cô vào tập đoàn quân đội quân khu 41 ở Quảng Châu. Đây chính là biện pháp tốt nhất để đối phó cô mà mọi người đã tổng kết ra.

Triệu Dư lái xe đến một hội sở nổi tiếng ở Đệ Đô. An An bước xuống xe, trên người cô tràn đầy hơi thở thanh xuân của tuổi hai mươi lăm. Đặc biệt là cách ăn mặc thanh nhã phối hợp tương xứng với tinh lực dồi dào, tràn đầy sức sống. Nhìn từ đằng xa còn tưởng là học sinh, đặc biệt là mái tóc đuôi ngựa buộc cầu thả đong đưa ở trên đầu.

Có thể nói tướng đi của An An lúc này tuyệt đối không phải là thực nữ, nhưng lại hiện ngang mạnh mẽ âm vang có lực.

Đây là cảm giác của Triệu Dư đang đi ở đằng sau An An. Lúc này, anh mặc một cái áo sơ mi sọc ô vuông, quần tay đen, dáng người điềm tĩnh lão luyện.

Hai người đi cùng một chỗ, phải nói là, rất không phù hợp.

Triệu Dư còn chưa kết hôn. Chính xác mà nói là cũng chưa có đối tượng ổn định. Anh theo đuổi An An không phải vì chơi đùa, cũng không phải là thầm kín, đơn thuần chỉ là thích.

Cô không điệu bộ, phần lớn thời gian cô là một người rất thuần khiết. (khụ khụ, Nặc tôi thật đau lòng chua xót thay cho đồng chí tiểu Triệu.)

Tìm chỗ xong, An An ngồi xuống. Mấy hôm nay thật nóng một cách đặc biệt.

Lúc gọi thức ăn, Triệu Dư đương nhiên biết món khoái khẩu của cô chính là khoai tây xào ớt xanh.

Tôi thèm! An An trừng mắt muốn lòi ra. Đầu bếp bị ép buộc khổ sở, đoán chừng là muốn nói toẹt ra. Con bà nó, lại tới đây để ăn khoai tây xào ớt xanh.

Bộ dạng của người bồi bàn có vẻ dẫn đo, bởi vì trên thực đơn thật không có ‘tên’ món năn này.

Nhưng mà Triệu Dư vẫn kiên trì, bồi bàn phải cầu xin chủ quản, cuối cùng đồng ý làm món ăn này.

Những hành động nhỏ tí mĩ của anh khiến An An không muốn gây thêm ‘tổn thương’ cho anh nữa. Cô vốn không phải là người tốt gì, nhưng cũng hiểu được ‘không công không hưởng lộc’

Triệu Dư gọi rượu, An An liếc mắt nhìn nhưng không nói gì. Đồ ăn không tệ, An An cũng uống hai ly rượu, ngọt ngọt cay cay. Phải nói, rất ít những cô gái có thể từ chối hai loại mùi vị này.

Nhưng có điều, An An là vua ‘uống rượu phải say’, uống một cái liền cao hứng, quên mất hôm nay muốn nói cái gì. Đến cuối cùng, mọi người đều cảm giác bay bay. An An ngồi ở trên ghế, cúi đầu lăm lăm cái gì. Thật ra thì cô muốn nói tới Nham Tử, nhưng Triệu Dư không nghe thấy gì hết.

“Đừng uống nữa, có đi được không?” Triệu Dư cảm thấy buồn cười, người phụ nữ này, không có chút đề phòng nào. Hiểu lầm, hiểu lầm, lại khiến người ta hiểu lầm.

“ ‘Thượng Đế’, anh đỡ tôi đi đi. Tôi... tôi có cảm giác cả thế giới đều đang di chuyển. Hắc, cả anh cũng đang di chuyển kìa.

An An biết người trước mặt là ai. Chỉ là đầu óc không thể khống chế được cơ thể, căn bản là không có cách nào đứng thẳng được.

Triệu Dư lắc đầu chịu thua vì câu ‘Thượng Đế’ kia, gọi người phục vụ tới tình tiền, đứng dậy một tay đỡ An An, một tay ôm hông của cô, kéo cô ra khỏi chỗ ngồi.

An An đập bàn đập ghế đứng lên, thân thể lắc trái lắc phải, lắc tới lắc lui. Triệu Dư cười một cái bất đắc dĩ rồi nữa ôm cô đi ra ngoài.

An An cảm thấy mình thật mất mặt mũi, nhưng biết làm sao bây giờ, mình đã thành giống vậy.

“Tôi, thật không, không phải cố ý uống nhiều.” Hai chân An An giống như bị giẫm phải đám mây, mềm nhũn ra, nửa bước chân cũng nhắc không lên, thân thể không tự chủ được mà nghiêng về phía trước. Triệu Dư chỉ có thể ôm chặt hông của cô thêm một chút để tránh cho cô bị trượt té.

“Bảo bối.”

Hả, An An giống như nghe được có người gọi cô, âm thanh rất quen thuộc nha, hơn nữa lại còn kêu cả biệt danh của cô nữa. Những thân hình chung quang chỗ phát ra âm thanh ‘khựng lại’ rồi tản ra.

Lúc này, một người đàn ông mặc áo thun đen, quần jeans thường, dáng người cao ngất, bắp tay rắn chắc khiến cho người ta có cảm giác rất cường tráng, xuất hiện trước mặt của cô.

“Lại uống nữa.”

Người đi tới trước mặt, An An ồ lên một tiếng, cười hắc hắc, tiếp theo toàn thân ngã nhào tới: “Mạc Mạc.”

“Kiểu này chắc là đã hơn hai ly.” Gương mặt hoàn mỹ của Phương Mạc hiện ra nụ cười vô cùng bất đắc dĩ. Tay ôm An An ôm vào trong lòng, sau đó đứng nhìn người đàn ông ở bên cạnh. Ngược, sau đó nhìn đứng bên cạnh nam nhân.

Hai người khẽ mỉm cười: “Phương Mạc, cậu là Triệu Dư?”

“Phải, ngưỡng mộ đã lâu.” Hai người đều là công tử nổi danh ở Bắc Kinh. Cái vòng lẩn quẩn nói nhỏ cũng không nhỏ, nói lớn cũng không lớn. Đi tới đi lui, cuối cùng cũng là chỗ quen biết.

Một tay Phương Mạc ôm hông cô, một tay giữ đầu của cô, khiến cả người của cô đều dựa vào trog ngực: “Đừng bao giờ để cô ấy uống một mình. Không có từ lượng, lại không biết khi nào thì nên dừng lại. Uống nhiều quá sẽ bị nghiện, khiến người ta chê cười.” Cách nói chuyện êm dịu của Phương Mạc có cảm giác vừa thân thiết vừa xa lạ. Triệu Dư nghe xong không khỏi tự trách mình.

“Thật xin lỗi, tôi không biết An An có thể uống.” Triệu Dư bày tỏ sự áy náy.

“Vậy thì không phiền cậu nữa, tôi dẫn cô ấy về đây.” Phương Mạc lắc đầu, mỉm cười nói.

Triệu Dư có chút sững sốt. Anh không biết quan hệ của bọn họ là như thế nào, nhưng nhìn thấy thái độ thân mật của hai người thì quả thật trong lòng anh không được vui.

“Bảo bối, còn có thể đi được không?” Phương Mạc kê sát môi lên vành tai của An An, kêu ‘bảo bối’ cái loại xưng hô thân mật này, lại còn động tác hôn giả, mặc cho ai muốn nghĩ gì thì nghĩ.

Chân trái chân phải của An An đang giẫm lên nhau chơi đùa, còn đi được cái gì chứ. Mọi vật trước mắt đều đang di chuyển: “Ha, Mạc Mạc, cậu... cậu cũng ở đây di chuyển lung tung.”

Phương Mạc bắt đắc dĩ cong người xuống, chặn người ôm eo cô lên: “Tôi đi trước. Lần sau tôi mời.”

“Mạc Mạc, tớ nhớ Nham Tử quá.” Tâm tình An An không tốt, mượn tác dụng của rượu, trong lời nói tràn đầy uất ức. Nghe được giọng điệu như thế, trong lòng Phương Mạc không khỏi không đau lòng.

An An ôm cổ Phương Mạc, đầu rúc vào ngực của anh.

Ánh sáng mạnh mẽ xuyên qua bức màn sa mỏng chiếu rọi vào trong khiến An An lơ mơ tỉnh dậy từ giấc ngủ say sưa. Đến khi cô hoàn toàn tỉnh táo lại thì thấy mình đang nằm trên một chiếc giường mềm mại rộng lớn mắt nhìn trần nhà, nhất thời không thể phục hồi lại tinh thần. Thoáng phản ánh lại sự vật, cô mới phát hiện mình lại đang nằm trên giường ở biệt thự.

Cửa bị mở ra, Ông Thanh Mạch mặc một bộ đồ màu trắng nhàn nhả đi vào. Trên tay cầm một ly nước đưa tới. An An nhồm dậy, dựa người vào đầu giường đón lấy, uống một hơi hết một nửa rồi đưa lại cho anh: “Tại sao tôi ở chỗ này?”

“Còn đau đầu không?”

An An gật gật đầu, ừ nhỏ một tiếng. Ông Thanh Mạch để ly nước qua một bên, sau đó ngồi lên giường. Tay dài vươn ra, kéo người đang nằm giữa giường kéo về bên này, sau đó dùng cánh tay chai sạn vì tiếp xúc nhiều năm với máy móc xoa xoa huyết Thái Dương của An An.

An An dựa ra phía sau để anh có thể dễ dàng xoa bóp cái đầu vẫn còn đang đau nhức của cô. Sau một lúc, An An nói một câu: “Ông Thanh Mạch, tôi nhớ Nham Tử lắm.”

Ông Thanh Mạch dừng tay một chút, sau đó ‘ừ’ một tiếng coi như là đã nghe.

“Đây là thái độ gì, không vui à?” An An khiêu khích, tuyệt đối khiêu khích.

“Trong cuộc sống sinh hoạt của em sau này, ngoài trừ nhớ anh ta ra, còn phải nhớ tôi.”

“Anh muốn cũng đừng có nghĩ tới.” Phản đối.

“Cứng miệng.” Chắc chắn.

“Cắt.”

An An lại ngủ nữa. Đến lúc thức dậy thì Ông Thanh Mạch đã làm xong mấy món đồ ăn.

“Tắm rửa trước rồi sau đó ăn cơm.” Ông Thanh Mạch ngồi ở trên giường, nhìn mắt An An mở to nói.

“Không muốn .”

“Nhức đầu sao?”

“Không nhức, chính là không muốn nghĩ tới .”

Đường nét cường tráng của Ông Thanh Mạch dụ đi rất nhiều, cúi người xuống, đưa tay bế bổng cô lên: “Em có thể nói em không muốn tự đi.”

“Em không có nói.” An An cười hắc hắc. Sau đó lại làm ra vẻ vô tội.

Ông Thanh Mạch hòa nước ấm, để nước chảy đầy bồn rồi quay đầu lại. An An vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, chưa chịu đi qua: “Không phải em muốn mặc đồ để tắm chứ.”

An An túm quần áo lại, lại kéo kéo tay áo, trên mặt một vẻ ‘thẹn thùng’ nhưng thật ra lại giống nhăn nhó nhiều hơn. Sau đó nheo mắt: “Tôi không có thói quen ở trong phòng tắm với đàn ông, ngoại trừ Nham Tử.”

Ông Thanh Mạch nhíu mày, ngay sau đó gật gật đầu. Đôi mắt sâu thẳm, không nhìn ra được cảm xúc ở bên trong. Nhưng An An có thể khẳng định, anh không tức giận.

Người đi ra tiện tay kéo cửa lại. An An thắng lợi vừa cười vừa cởi quần áo ra, thoáng cái đã không còn một mảnh, nhảy vào bồn tắm.

Bồn tắm lớn thật thoải mái. Nước ấm vừa phải, tâm tình vui vẻ, An An ngâm mình trong một đồng bọt nước.

Nửa giờ trôi qua, Ông Thanh Mạch đẩy cửa ra, lắc đầu không biết làm sao. Trong bồn tắm đầy bọt nước, thân hình người phụ nữ như ẩn như hiện. Bởi vì ngực hở phập phồng mà mặt nước gợn nhẹ từng hàng nhấp nhô.

“Nếu không ngồi dậy, tôi sẽ đi vào.” Giọng nói nhẹ nhàng của Ông Thanh Mạch truyền vào, nghe không ra cảm xúc cao thấp gì.

An An khẽ tỉnh lại, sau đó ‘lắm bầm’ một tiếng rồi lại nhắm mắt lại. Ông Thanh Mạch rút khăn tắm từ trên kệ xuống để qua một bên: “Không tin lời của tôi?”

“Hừ.” Âm thanh phát ra từ lỗ mũi giống như là khiêu khích. Mắt An An vẫn còn nhắm như cũ.

Ông Thanh Mạch bắt đầu cởi quần áo. Cái âm thanh loạt xoạt này khiến An An tin hoàn toàn, vội vàng mở đôi mắt không hề buồn ngủ ra, cười ha hả: “Không cần không cần.”

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Ông Thanh Mạch chiếu rọi gương mặt sạch sẽ của cô, cúi người, hôn nhẹ một cái lên vàng trán trơn bóng đầy đặn kia, xoay người đi ra ngoài. Mà An An đang ngồi trong nước đã bắt đầu hơi lạnh, chu miệng, không biết là nên vui hay giận nữa.

“Ai cho phép em uống rượu?”

Sau khi ăn xong, Ông Thanh Mạch thay một bộ quân trang ngồi ở trên ghế sa lon, thủ trưởng gương mẫu lại xuất hiện. Dáng vẻ kiêu ngạo của An An giảm liền tại chỗ, ngồi một mình nghiêm chỉnh ở sofa đối diện.

“Không phải là tôi muốn uống. Triệu Dư gọi mà.” An An lo lắng còn chưa đủ, giọng nói nhỏ giống như là tiếng lầm bầm từ trong cổ họng.

“Không có chút kiềm chế bản thân nào.” Chỉ trích, không nói tới. Không cương chịu, không trách. Không giận, không cười, nhưng trong lời nói lại lộ ra vẻ ‘thất vọng’ rõ ràng.

An An nhìn nét mặt của anh, còn có lời nói vừa rồi, trong bụng khó chịu: “Ai cần anh lo.”

“Em có thể lựa chọn nói lại câu nói vừa rồi một lần nữa xem.” Một câu lạnh lùng đến mức tận cùng của Ông Thanh Mạch lại khiến cho bạn nhỏ An An lạnh run cả người.

Ông Thanh Mạch không giận mà oai. An An biết rõ, rốt cuộc là anh đã tới đường cùng. Nhưng mình lại không muốn thua, mạnh miệng nói: “Tôi cứ uống, anh làm gì được tôi?”

“Em nói đi.”

“Cùng lắm thì đến quân đoàn 38 báo cáo thôi, ai sợ ai hả.” An An ghét nhất chính là kiểu dáng thủ trưởng của Ông Thanh Mạch. Mỗi lần bị đàn áp là cô chỉ muốn làm phản.

Ông Thanh Mạch cong môi lên: “Tôi cảm thấy quân đoàn 41 là lựa chọn tốt nhất.”

“Coi như anh lợi hại.” An An nhìn thẳng người đối diện, đôi mày rậm lạnh lùng nhíu lại.

“Thứ hai báo cáo.” Ông Thanh Mạch nhìn thẳng An An, âm thanh lộ ra vẻ uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Không phải là giỡn chơi hay sao? Má ơi, chẳng lẽ làm thật à. Phụ nữ tốt không nên chịu thiệt trước mắt. Một người phụ nữ thông minh, muốn đối phó với một người đàn ông khó trị, thì cần phải được ‘nhận định thời thế’.

Sóng mắt An An lưu chuyển, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức thay đổi, miệng móp méo, mắt lã chã khóc, nhào tới: “Thủ trưởng đại nhân, em sai rồi.”

Ách, An An cảm thấy, khoe môi yêu nghiệt kia của Uông Thanh Mạch thật là đáng ghét. Con bà nó, thật là muốn nhào tới cắn nát nó.

An An hoàn toàn bại trận. Cô biết nếu quả thật chọc giận tới Uông Thanh Mạch, anh nói được thì sẽ làm được. Cô lại không muốn đi quân đoàn 41. Quảng Châu đó, muốn cá sấu mạng bản thân à.

Chủ yếu nhất chính là, bởi vì cô thật không dám gặp lại người ở nơi đó. Dường như đây chính là nỗi sợ hãi của cô từ nhỏ tới lớn. Nếu như đi, cô thật sợ sẽ bị nơi đó đè nén tới chết.

11. Chương 11: Bạn Nổi Khó

Đầu tháng chín là thời gian tốt nhất. Ánh mặt trời sáng rực, máy điều hòa không khí thổi rất mạnh, tâm tình cũng thật dâng cao rồi, ngày phát lương càng ngày càng gần. Lúc này mọi người ai cũng tính toán có bao nhiêu tiền sẽ vào trong tay.

An An không biết tính như thế nào. Dù sao, Nham Tử đã nói sẽ có phần thưởng cho cô nếu được sáu con số. Về phần phần thưởng thì Nham Tử không nói là cái gì. Cô cũng không hỏi, để được mừng rỡ đột ngột.

Bình Tử ở bên cạnh bấm bấm máy tính, sau đó thở dài: “Tớ đoán chừng có thể phát động được khoảng năm ngàn tám, không bằng số lẽ của cậu nữa sao?”

“Cậu phát động không ít nha. Lúc trước ở Bắc Kinh, việc làm đầu tiên của tớ, tháng thứ nhất chỉ phát động được một ngàn hai khối thôi.” Mậu Ninh cúi đầu sửa sang lại tư liệu, tiếp lời.

An An như đi vào cõi thần tiên. Kỳ thật, cô cũng không muốn đi vào cõi thần tiên. Nhưng ngoại trừ cõi thần tiên ra, cô đi sẽ không biết phải làm cái gì nữa.

Có người giám chứng, hiện giờ, cô nghiễm nhiên trở thành ‘lão đại’ của phòng tiêu thụ. Chu Tiến cũng tránh xa xa cô, bởi vì cô quả thật rất rất độc ác.

Về phần 1 với 0 có xảy ra cái gì hay không, mọi người cũng không còn quan tâm. Về phần tiểu tiện nhận có bị bạo cú hay không, dường như chỉ có mình anh biết.

Thời tiết vẫn còn nóng như thế, còn trở nên oi bức hai hôm nay. Dường như nghe nói có mưa to sắp đến. Nham Tử gọi điện thoại nói mấy ngày sắp tới sẽ mưa to, muốn cô cẩn thận.

An An có chìa khóa cửa biệt thự, cho nên trời có mưa thì cô cũng không về nhà.

Thật ra có một ‘người tình’ thì cũng có chỗ hữu dụng.

(Nặng tôi điên cuồng hét lên, An An, cô giống như vậy làm đàn bà chúng ta thật mất thể diện.)

(Mắt An An lạnh lẽo, tớ đây gọi đó là lợi dụng tài nguyên, cậu biết cái gì.)

Trước giờ tan sở, An An nhận được điện thoại. Cú điện thoại này khiến cô vui mừng tới nỗi nhảy tung tung tại chỗ, so với chuyện Nham Tử trở về còn vui vẻ hơn.

Diệp Tử tới, là chuyện làm cho người ta hưng phấn tới cỡ nào!

Lầu trên của plaza Vương Phủ Tỉnh, Tân Thiên Địa, An An mặc quần short jean, giày Cavans. Trên người thì mặc một cái T-shirt có những đường vân lớn đen trắng, rộng lưng thùng, thoải mái sải bước, mắt nhìn xung quanh chỗ đã định trước.

Vào thang máy một lát thì Diệp Tử gọi đến, nói đang ở tiệm vàng. Con nhóc này đang ngồi ở đằng đó thử nhẫn.

“Diệp Tử. . . . .” An An vừa nhìn thấy cô thì vui mừng kêu lên từ xa.

Lúc này, Diệp Tử mặc áo T-shirt, quần jean, đơn giản nhưng sạch sẽ gọn gàng, đang ngồi ở trong một cửa hàng nhẫn kim cương hạng sang. Thấy cô đi tới, vui mừng quá độ, không để ý vội vàng đứng dậy chạy về hướng của cô: “Bảo bối, nhớ cậu muốn chết.”

Hai người nhiệt tình ôm nhau, mà Diệp Tử đứng dậy bỏ chạy khiến nhân viên của cửa hàng hết hồn, thiếu chút nữa là báo cảnh sát, cho rằng cô muốn mang theo kim cương bỏ chạy.

“Quân Tử đâu?” Hai chị em nghênh ngang kể vai sát cánh không giống thực nữ chút nào.

“Biết tớ hẹn cậu, anh ấy đi lo công chuyện rồi.” Diệp Tử cười vui vẻ, lộ ra hàm răng trắng noãn thẳng tắp. Hai chị em cười tươi đến nỗi hai mắt nhíp lại thành hàng.

“Đi xong rồi không có chuyện khác thì tối nay về nhà tớ ngủ nhé.”

“Nhất định, tớ về nhà dành chăn của cậu cho cậu biết mùi.”

Hai người cười cười nói nói, Diệp Tử giơ giơ chiếc nhẫn mang trên tay trước mặt An An: “Cái này được không?”

“Còn phải nói, rất hợp với ngón tay trắng nõn kia của cậu, như vậy mới có chút nữ tính.”

“Đi chết đi, tớ có chỗ nào không phải đàn bà? Chẳng lẽ chỉ có ngón tay này đàn bà thôi hả?”

“Chuẩn bị kết hôn?” An An ngồi xuống bên cạnh, tay phải chống má, nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Diệp Tử mà cũng cười theo.

“Đúng vậy! Nham Tử nhà cậu đâu?”

“Không phải điều đi Bảo Định thì còn đâu nữa. Một năm nay thật làm tớ khổ chết đi được.” Nhắc tới ông xã, An An liền xụ mặt xuống.

“Đúng là quá đáng mà. Quân Tử cũng bị điều đi, tớ nói cái gì cũng không chịu nghe. Cuối cùng cha tớ cũng hết cách, cha anh ấy cũng hết cách, mới vừa được phê chuẩn rời khỏi Thẩm Dương.”

“Lo sợ gì chứ. Ở gần nhau bấy nhiêu năm rồi, tình cảm thắm thiết lắm mà.”

“Cũng không lợi hại như cậu và Nham Tử.”

An An, Diệp Tử và Quang Tử sinh ra và lớn lên trong viện, còn là bạn thân. Trái lại, Nham Tử của cô không có ở trong viện khi bọn họ ra đời, nhưng bọn họ chung đụng rất tốt.

Nham Tử dốc lòng dùi mài, cực khổ hai mươi mấy năm rồi trực tiếp bắt cô đi.

Phần lớn thời gian, An An thường hay oán giận, đời này cô chỉ biết có mình anh. Lúc đó anh nói, hai người bọn họ là chung tình.

Nhưng nghĩ lại tình cảnh bây giờ, An An cảm thấy bọn họ đúng là chung tình.

Hai người thử vài chiếc nhẫn nữa rồi đi xuống lầu. Dù sao loại nhẫn này vẫn cần hai người cùng nhau quyết định. Điều này tượng trưng cho tương lai của hai người cùng nhau đồng lòng mà thôi.

Trong lúc vô tình, An An liếc nhìn ngón tay trụ lủi của mình, cảm thấy buồn bực. Đăng ký kết hôn đã hai năm, hôn lễ cũng không tổ chức. Nhưng mà chính cô cũng không biết, vì sao ban đầu chưa mua nhẫn cưới, đã cùng người ta chạy đi kết hôn một cách ngu ngốc như vậy. Sau đó còn vui vẻ không ra thể thống gì. Nham Tử đáng chết, Nham Tử thúí...

Diệp Tử thực thực cùi trở vào người An An đang có vẻ trầm tư: “Sao vậy, nhắc tới ông xã nên nhớ à, bắt đầu chơi trò u buồn hả?”

“Rõ ràng cho tới bây giờ Nham Tử vẫn còn chưa mua nhẫn cho tớ.” Vẻ mặt An An buồn xo.

Đang đi, bỗng nhiên Diệp Tử dừng chân lại, quay đầu một cách máy móc, trừng to mắt, chớp chớp. Sau đó, âm thanh như về ‘cậu hết phương cứu chữa’ nói: “Đời này cậu phải thua trong tay của Nham Tử rồi.”

An An bĩu môi. Được rồi, cô phải tán thành với sự nhận xét này của Diệp Tử. Quả thật là cô đã thua trong tay của Nham Tử.

“Nham Tử quá thông minh. Nhìn xem, cậu đâu phải là còn nhỏ nữa đâu bị ăn từng chút từng chút, tới bây giờ không còn một chút xương nào cả. Tớ xem, cậu không tính thay thế anh ấy thì cả đời này chỉ biết có một người đàn ông, thua thiệt nhiều lắm ghen.”

An An vô cùng thông minh gật đầu, sau đó nét mặt đăm chiêu nói: “Tớ nên hỏi Quân Tử một chút, cậu ấy có phải là người đàn ông duy nhất của Diệp Tử hay không?”

“Đương nhiên là phải rồi.”

“Vậy cậu nói những lời vô dụng này để làm gì, vì sao tớ phải thay người chứ?”

“Tớ chỉ nói thôi mà, cậu đừng có sư tử Hà Đông có được không. Thật mất thể diện mà, tư cách, tư cách! Đừng khiến người ta tưởng rằng người đông bắc đều ăn nói to lớn như vậy chứ.”

“Cút. . . .” Sau khi An An mắng xong câu đó, hai người cười hắc hắc.

Hai người đi dạo trong thương xá vài vòng. Từ nhỏ tới lớn, mắt nhìn hai người rất giống nhau, chỉ khác mắt nhìn đàn ông thôi.

Trong một cửa hàng chuyên môn, cả hai đều thích được một cái váy, không chịu buông tay. Cuối cùng mỗi người mua một cái.

Đi dạo chưa được bao lâu thì Quân Tử gọi điện thoại tới, hỏi hai người bọn họ xong chưa.

Trong một hội sở tư nhân hạng sang, hai người quẹo trái quẹo phải một hồi rồi vào tới phòng. Trong phòng có ba người, đều là quen biết.

Ở chính giữa là Quân Tử, toàn thân màu đen. Bên tay trái là Kiều Vũ, bên kia chính là cái tên vô cùng tự phụ, lúc cô còn bé, ngày nào không ăn hiệp cô là ngày đó trời sẽ đổ mưa, Phương Mạc, đang cùng chào hỏi các cô.

Phương Mạc kéo Nham Tử* (*hình như tác giả viết lộn rồi, đáng lẽ là An An mới đúng, không có Nham Tử ở đây) đến ghế sa lon bên phải, ngồi xuống bên cạnh mình. Hai người giống như khi còn bé, cười nói ha hả, sau đó còn đấm đối phương hai đấm, coi như là biểu đạt ý ‘yêu’.

Kiều Vũ đưa cho An An một ly nước trái cây, quay đầu hỏi cô một câu: “Khi nào Nham Tử trở lại? Đi một năm rồi, sắp trở về rồi phải không? Nếu không thì em đi cùng đi, đừng để bị chia cách như vậy.”

An An bĩu môi, sau đó lắc lắc cái đầu ra vẻ đáng yêu: “Em không đi. Anh ấy muốn trở về lúc nào thì về lúc đó. Em không thèm.”

Diệp bộ vô cùng nũng nịu. Những người ở đây, ai cũng nuông chiều cô từ nhỏ. Ngoại trừ Nham Tử là người yêu, tất cả mọi người đều là anh em.

“Vừa rồi ba người đi đâu?” An An cầm ly nước trái cây lên uống một hớp. Sau đó chen mình vào bên trong Phương Mạc, nhích lại gần nói.

“Ai mượn hai người không có ở đây, các anh đi tán gái đó.” Kiều Vũ cười hắc hắc trêu ghẹo nói.

“Biến! Cẩn thận Diệp Tử nổi giận, sẽ đem anh biến thành tổ ong vò vẽ.”

Tay Quân Tử ôm eo Diệp Tử, cười nói với An An: “Chúng tôi kết hôn vào ngày 11, em và Nham Tử nhớ đến đó nghen.”

Mọi người uống rượu, cô uống nước trái cây. Hết cách thôi, ai cũng biết tính tình kia của cô.

Chơi tới khuya, An An đoạt Diệp Tử từ trong tay của Quân Tử, hai người đón xe về nhà. Về phần mấy anh chàng kia, cứ để cho bọn họ tiếp tục tán gái đi.

Hai người không gặp đã lâu, muốn nói rất nhiều, kỷ niệm lại càng nhiều hơn. Cơ hồ toàn bộ hồi ức tuổi thơ đều ở chung với nhau.

Cô nhớ tới chó Labrador của gia đình bác Trương, nhớ tới mèo Đại Hoa của gia đình bà Lưu, còn có con thỏ của gia đình Vu Tử. Mỗi một thứ đều là hoài niệm.

Thật. Đáng. Tiếc! Năm tháng đã qua, những người ‘bạn chơi’ nổi khổ trong hoài niệm này đã sớm lên cực lạc rồi.

Cuối cùng, chủ đề dừng lại ở Vu Tử. Anh mới vừa hẹn hò với một cô gái, Diệp Tử cũng đã gặp qua, người không tệ lắm. Chỉ là chú Vu rất giận, ai bảo hai ông già là oan gia đối đầu từ nhỏ. Nhưng quân nhân của thế hệ trước, ai mà không miệng cứng lòng mềm, cũng không có gì phải lo lắng.

Lúc đi ngủ là đã bốn giờ sáng. Sáng sớm, An An mới bò lên giường, nhúc nhàu vô cùng. Diệp Tử vẫn còn ngủ khò khò. An An gọi điện thoại cho Chu Tiến, xin nghỉ một ngày.

Buổi trưa, Quân Tử gọi điện thoại tới. Hai người thay đồ xong thì đi xuống lầu. Sau một lát, một chiếc xe Porche màu xanh hết sức vênh vào dừng lại bên cạnh An An, chiếc R8 màu bạc đậu bên cạnh.

Phương Mạc và Quân Tử xuống xe trước, phía sau có Kiều Vũ tiếp theo.

“Đi thôi, đi ăn cơm trước, đói chết rồi.” Kiều Vũ xoa xoa bụng nói.

Lúc ăn cơm, đột nhiên Phương Mạc nói: “Đúng rồi, em chuyển đi Bảo Định đi.”

An An lắc đầu, không ai quản được cô. Dù sao, cô đã tự quyết định, vì một câu nói của Nham Tử, không, vì một câu nói của An An, mọi chuyện sẽ đâu vào đó.

Cuối cùng, dứt khoát từ chối nhiều lời đề nghị đưa cô đi làm, An An đưa mắt nhìn bọn họ rời đi rồi mới đón xe về lại phòng bán cao ốc.

Quân Tử và Diệp Tử cũng tới. Kiều Vũ và Phương Mạc cùng nhau đi ăn cơm. Tối hôm qua, Diệp Tử đang ở nhà chúng tôi, cô nói, tớ muốn thử ‘trèo tường’ xem ra sao. An An bịa đặt tin tức này gởi cho Nham Tử.

Qua đã lâu, lâu đến nỗi An An quên mất nội dung tin tức này là gì. Khi tin nhắn gởi lại, rất ngắn gọn, đơn giản, mạnh mẽ, lại hàm súc, cực kỳ đáng đánh đòn hai chữ: em dám.

Về mặt An An có thể nói là dữ tợn, cầm điện thoại di động trên tay giơ lên cao khoa tay múa chân. Bình Tử ở một bên vô cùng kinh ngạc nhìn cô động kinh.

Thật ra thì, tính tình em nhỏ Bình Tử rất là ngây thơ, đáng yêu. Đầu óc đơn giản chậm hiểu thường xuyên khiến cô không hiểu An An đang làm cái gì. Một khi người bên ngoài đã quen với sự động kinh bất kể giờ giấc của An An, sẽ rút kinh nghiệm, mà cô, thì lại luôn mù mờ...

Buổi tối, An An vùi mình ở trên giường đọc tiểu thuyết mới của tác giả Vô Lương Tấn Giang trong điện thoại di động. Đột nhiên chuông điện thoại vang lên làm cô sợ hết hồn. Khi nhìn rõ là ai thì mặt mày lập tức hớn hở, đáy mắt hiện rõ vẻ ôn nhu: “Ông xã.”

“Bảo bối ngoan, Quân Tử và Diệp Tử tới làm gì? Đi chưa?”

“Quân Tử đi lo công chuyện, em phụ Diệp Tử đi chọn nhẫn. Bọn họ chuẩn bị kết hôn, định ngày 11 tháng này.”

“Ừ, đến lúc đó anh sẽ tranh thủ thời gian.”

“Ông xã, chiếc nhẫn kia thật là xinh đẹp.” Lời nói chứa đầy hàm ý.

“Thật sao?” Trêu chọc

Ở đầu bên kia, giọng điệu của Nham Tử khê nâng ột chút, lọt vào lỗ tai của An An thì giống như mèo gãi ngứa, thật khó chịu.

“Ông xã.” Làm nũng.

“Bảo bối.” Đáp lại.

“Người ta nhớ anh.” Làm nũng.

“Anh cũng vậy.” Đáp lại.

Một đoạn ngắn không đủ chất lượng có thể viết thành mười mấy chương, cho nên một đoạn dài lại bắt đầu cất xén, ngắn gọn. Đại khái cất bỏ hai người chính là đủ loại ác đức, đủ loại vô lương, đủ loại buồn nôn, đủ loại @. . . & #

(An An mắng to, Nặc Phong là một tác giả vô lương tâm)

12. Chương 12: Hạ Lưu

Một đám hủ nữ tập trung lại hàn thuyên chuyện ‘công’, trêu chọc chuyện ‘thủ’.

Hành hạ Chu Tiến bây giờ là một lạc thú lớn nhất trong đời của An An. Chu Tiến bị thảm tới mức nào? Phải rồi, một chữ ‘thảm’ cũng không đủ để diễn tả.

Quá trình chuyển 1 thành 0 thật là khó khăn lại rắc rối.

Mấy ngày trước, anh bị An An bán đứng, chủ động đưa đến tận cửa. Ai ngờ người đàn ông kia lại tự nhiên, tự nhiên, tự nhiên kéo tay kéo chân anh, còn muốn tiếp cận gần gũi một cách không bình thường.

Anh là đàn ông trai tráng, làm sao có thể nhịn nổi loại ‘đùa giỡn’ này.

Kinh khủng hơn nữa, tự nhiên An An lại hợp tác với người đàn ông chết tiệt đó một lần nữa, hôm nay lại lừa gạt anh. Mẹ nó, anh là một người đàn ông trong sạch, bị một người đàn ông vây hãm đòi hôn miệng, còn là hôn lưỡi. Con bà nó, cái giặc kia thật là buồn nôn, có biết không hả?

An An lại cười hả hê nhìn cái mặt đen sì của Chu Tiến nháy mắt ra hiệu. Nụ cười kia thật quá xấu xa và bỉ ổi.

Cặp mắt Chu Tiến bốc lửa. An An lại giả đờ sưng sốt làm như không nhìn thấy, anh hoàn toàn phục cô. Cuối cùng trong cơn tức giận, anh hoàn toàn xa lánh mấy cô hủ nữ này mà tự đi tìm yên tĩnh.

Mậu Ninh có chút lo lắng chạy lại: “Đùa như vậy có ác lắm không, nếu như anh ta muốn trả thù thì sao?”

An An nhếch miệng ‘hừ’ một tiếng, nói: “Nếu thật là thắng thì bẻ gì cũng bẻ không cong, nếu trong xương cốt đã cong thì coi như tiện thể hoàn thành tâm nguyện.” An An dừng lại, liếc nhìn Mậu Ninh một cái: “Đây là cái giá phải trả vì bán đứng tớ.”

Mậu Ninh bĩu môi: “Cái giá này quá đắt rồi.”

Ông Thanh Mạch tới lúc An An và Chu Tiến đang đấu mắt với nhau. Mây rậm lạnh lẽo giao chiến tiều tụy nhân, người sau phóng hỏa tự thiêu.

Trời thì thật là nóng, Ông Thanh Mạch lại mang theo một luồng gió lạnh thổi tới hai người bọn họ. Gió vừa thổi qua, hai người vô cùng biết điều im lặng.

Chu Tiến xoay người lại: “Ông thủ trưởng, anh có cần giúp một tay không?”

Trong tay Ông Thanh Mạch cầm một xấp hồ sơ, đập ‘bộp’ một cái lên tay Chu Tiến: “Sang tên.”

“À, ý của anh là sang tên biệt thự này cho người kia bây giờ?”

Ông Thanh Mạch gật đầu, sau đó liếc mắt nhìn An An tỉnh bơ nhàn rãi bên cạnh: “Theo tôi ra ngoài.”

“Hả? Đồ tôm tép, khi không lại kêu tôi... tôi không đi.” An An có cảm giác, nếu như muốn đầu óc tỉnh táo để đối phó với một Ông Thanh Mạch ‘lạnh như băng nóng như lửa’, phương pháp duy nhất chính là tránh xa anh ta một chút.

Ông Thanh Mạch không nói gì, nhưng có vẻ khó chịu cau mày. Mậu Ninh ở bên cạnh đảo mắt một vòng, sau đó đẩy đẩy đặng sau lưng An An, nhỏ giọng thì thầm bên tai cô một câu: “Nhanh lên một chút.”

An An nẩy người, quay đầu lại liếc nhìn Mậu Ninh: “Chết cậu! Cậu chờ đó cho tớ.”

Xong xuôi, từ nay về sau Mậu Ninh sẽ bắt đầu sống trong sự sợ hãi.

An An thay xong quần áo. Trước đó vài ngày, An An có mua một cái váy, phải nói là kiểu dáng loại váy này tương đối ngắn. Vừa đặt mông ngồi xuống trên người của người ta, cô có chút ngượng ngùng, chủ yếu là vì, cái váy thật sự là quá ngắn.

Tay của Ông Thanh Mạch lại đặt trên cặp đùi thon dài, rắn chắc của cô.

An An vô cùng khó chịu. Mỗi lần bị chiếm tiện nghi, người kia làm như là đây là chuyện hợp tình hợp lý, mà chưa từng nghĩ tới, rõ ràng cô là phụ nữ đang hoang, lại bị bắt biến thành cái loại phụ nữ phóng đảng kia.

“Ông Thanh Mạch, làm phiền anh bỏ bàn tay quý báu của anh ra. Bắp đùi trắng mềm của tôi đây không phải để cho anh chiếm tiện nghi một cách trắng trợn như vậy.” An An phát một cái lên tay anh, âm thanh quả thật không nhỏ. Cô vừa nói xong, Thiệu Dương ở đằng trước lạt tay lái, mém chút nữa là thắng xe lại.

Ông Thanh Mạch không để ý tới lời nói nặc mùi súng đạn của cô. Bàn tay thon dài mang theo ma lực từ từ du ngoạn trên bắp đùi của An An, thỉnh thoảng ngón tay vẽ vẽ vài vòng tròn. Thịt bắp đùi của An An bắt đầu căng cứng, tiếp theo cơ thể cũng bắt đầu đông lại.

Ông Thanh Mạch phà một hơi lên lỗ tai của cô, cùng lúc, giọng nói trêu cười vang lên: “Đừng khẩn trương như vậy. Tôi sẽ không làm gì em ngay tại đây đâu.”

Cái gì? Như thế này? Tại sao? Phải rồi, thực chất bên trong, Ông Thanh Mạch là loại đàn ông không an phận.

Phải nói là, nếu anh an phận thì làm sao có thể coi trọng một người phụ nữ phù phiếm như An An.

Trong lòng An An nhột nhột ngứa ngáy, nhưng đành nghiến răng nghiến lợi căm hận, thọc cùi chỏ lên bộ ngực rắn chắc của Ông Thanh Mạch: “Chớ có chọc tôi. Đi đâu tôi cũng không sợ. Bây giờ anh có giỏi thì ném tôi qua Tây Tạng đi, tôi cũng không vì vậy mà khuất phục trước sự phóng túng của anh đâu. Ra oai đi.”

An An nói xong cực kỳ giận dữ. Người kia nghe xong tâm tình lại thoải mái, nở một nụ cười tươi.

“Quân khu Thành Đô cũng không phải là nơi thích hợp. Em ở nơi nào mà không giương oai?”

“Ông Thanh Mạch!” An An hét lên, hai tay siết chặt bàn tay của người đàn ông không an phận một giây cũng không thả lỏng.

Trong lúc giằng co, xe lại dừng trước cửa bệnh viện lần trước. An An gạt Ông Thanh Mạch sang một bên, quan sát từ trên xuống dưới: “Anh thật sự không có bệnh chứ hả? Ba lần bốn lượt tới bệnh viện.”

Ông Thanh mạch gật đầu: “Còn không nhẹ.”

“Mẹ nó, cái người ôn thần này, miếu nào mà dám thờ cúng anh hả!”

Ông Thanh Mạch mở cửa bước xuống xe, An An vẫn còn rúc ở bên trong, nghĩ rằng lần này cũng như lần trước. Ai ngờ Ông Thanh Mạch xoay người, túm cánh tay của cô, dùng sức kéo người bên trong ra ngoài.

“Con bà anh, Ông Thanh Mạch, anh muốn chết hả, anh có cần phải làm như vậy không hả” An An gào thét, chuyển người về phía cửa xe không ra một chút thể thống gì, chân thò ra ngoài cửa, đập ‘loạn xạ’ lên người của Ông Thanh Mạch.

“Đi kiểm tra tổng quát, để xác nhận gene của chúng ta có thích hợp sinh em bé hay không.” Ít khi Ông Thanh Mạch có thể mở miệng giải thích một cách dài dòng như vậy, nhưng lời vừa nói ra thì An An đã xù lông lên.

“Sinh em gái anh! Anh nha, ai muốn sinh con với anh hả?” Cặp đùi xinh đẹp nhanh nhẹn của An An nhiệt tình chào hỏi lên bộ quân trang sạch sẽ của Ông Thanh Mạch. Cùng lúc đó, tay dài ra sức chống đỡ cơ thể của An An, nếu không thì trên người đã in đầy dấu chân rồi, còn phải nói.

“Sinh hay không, không phải do em.”

“Em gái anh! Cái người đàn ông cận bã này, ai muốn sinh con với anh ahhhhh!” An An rống to. Người qua lại tò mò nhìn hai người, lại có chút khiếp sợ. Dù sao người đàn ông bên ngoài cửa xe có loại uy hiếp không phải tầm thường.

“La lối kiểu này còn ra thể thống gì nữa. Em không đang hoang, tôi giải quyết em ngay tại chỗ.”

Ông Thanh Mạch chau mày, giọng nói uy nghiêm không thể kháng cự. Nhưng mà con bà nó, vẻ mặt này, thái độ này, có khác gì bị ối ngay từ khi còn nằm trong bụng mẹ không hả!

“Cái tên khốn kiếp này, cướp đoạt đàn bà đã có chồng, ép bức vợ người ta làm tiểu tam, thăng cấp lên làm Tổng Tư Minh đi. Tôi không muốn sinh con với anh, tôi muốn sinh con với Nham Tử. Nham Tử cứu em với, vợ anh sắp bị người ta ép phải sinh con nè... hu hu hu...” An An nói xong, nắm sấp ở trong xe khóc rống lên.

Ông Thanh Mạch bắt đắ dĩ nhìn cô la lối om sòm ăn vạ, còn đứng tránh ra một bên, để cho cô mặc sức lăn lộn. Hai tay chống nạnh bật cười: “Không cần phải diễn giống như thật vậy.”

“Cút, em gái anh! Con mắt nào của anh thấy tôi đóng kịch hả? Tôi khóc là thật đó! Anh xem, mắt đều sưng lên hết rồi.” An An đứng lên, lòi đầu ra ngoài để người đàn ông kia nhìn thấy hốc mắt ửng hồng của mình.

Thật ra thì trước khi nói những lời này, An An biết rõ không phải là chuyện sinh con. Bộ sinh con để làm sao. Còn nữa, nếu muốn sinh thì đi tìm vợ để mà sinh. Nhưng anh đã nói như vậy, An An cũng phải hòa theo. Nếu không thì không cần nói nhiều nha!

Hai người mỗi người một câu đối đáp, lần này An An thắng.

Một tay giữ cửa, một tay dút vào túi quần, Ông Thanh Mạch nói: “Một người bạn của em bị thương, có muốn đi thăm không?”

An An ngẩng đầu, Hai người người tới ta đi mấy hiệp xuống, lần này An An thắng.

Ông thanh mạch một tay đắp cửa xe, một tay cầm túi quần: “Người có một Lão Bằng Hữu bị bệnh, có muốn nhìn một chút hay không đi.”

An An ngẩng đầu, trở mình nhìn anh có chút khó chịu hỏi: “ Ai vậy?”

“Dương Tử.”

“Sắp chết chưa?”

“Sắp”

(Nặc Phong rống to: cái đồ không có lương tâm) người giới cá tiểu không có lương tâm.

An An xem thường: mắc mớ gì tới cô.)

Chân Dương Tử bị treo ngược, cánh tay bị băng bó nằm ở trên giường.

An An vừa ngồi xuống đã trợn mắt: “Cái người to con lớn mặt này, vì sao lại ra nông nỗi này, không phải là chết rồi sao?(đ*đ*L*Q*Đ)

“Em nha, miệng lưỡi ác độc, chừng nào em mới thay đổi tính tình vậy hả?”

“Anh không phải là ông xã của em, em dụ dằng với anh làm gì.”

“Nếu anh là ông xã của em...” Dương Tử còn nói chưa xong thì bị ánh mắt như phi đao của An An ném tới.

“Sao lại ra nông nỗi này, bị đánh?” Quả thật phải nên tìm hiểu một chút. Ông Thanh Mạch chưa có nói nên cô hiểu kỳ muốn biết.

Dương Tử hít vào một hơi, không muốn nhắc tới chuyện anh bị thương. Chắc, cường tráng như anh, ai có thể đánh anh bị thương như vậy chứ.

“Anh đã thành như vậy, em không nói được cái gì dễ nghe một chút sao. Lúc trước đang huấn luyện, không cần thận nên bị thương thôi.”

“Người ta huấn luyện, còn anh thì lỡ ngồi trúng bãi mìn hả?”

Ông Thanh Mạch ở bên cạnh không biết làm gì hơn xen vào: “Khụ khụ,

Ông thanh mạch ở một bên bắt đắ dĩ: “Khụ khụ, cảm thông cho binh lính bị thương.”

“Cảm thông? Lần đó tôi bị cảm, anh ta còn cười nhạo tôi kìa. Thù này tôi nhớ rõ! Tôi muốn chọc quê anh ta, khiến anh ta phải cảm thấy xấu hổ.”

Hai người đàn ông cùng nhau trầm lặng. Gây thù với đàn bà, đàn ông vĩnh viễn sẽ không phải là đối thủ. Dương Tử kích động, thiếu chút nữa là nhỏ lệ. Rốt cuộc là phải tiễn lão Phật Tổ này đi cho rồi, anh có bao nhiêu nhang đèn cũng cúng không nổi. Nếu không thì lập tức sẽ bị cô chọc tức tới ói máu mà chết thôi.

Nhưng cuối cùng vẫn là An An làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, vỗ vỗ vai của anh, quan tâm nói: “Ráng bình phục nhanh một chút. Nói trước cho em biết một tiếng, em lại tới nói chuyện cười cho anh nghe.”

Thiệt Dương lái xe tới biệt thự rồi bỏ đi liền. An An đi từ từ vào nhà.

Ông Thanh Mạch đi phía trước, An An theo sau. Mà lúc An An vừa đóng cửa lại, xoay người thì đã bị người đàn ông ôm vào trong ngực.

Một tay Ông Thanh Mạch ôm ngang hông của An An, một tay giữ chặt đầu của cô: “Cái miệng nhỏ này, xảo trá lại độc ác.”

“Anh muốn cái gì?” An An lui không được, tiến cũng không xong, bên trái có sói, bên phải có cọp, vênh vào tự đắc lúc này đã hoàn toàn biến mất.

“Em nói đi.”

“Không được hôn tôi.” Sớm cảnh cáo trước tương đối là sáng suốt. Nếu không, bị đánh lén trước khi nói thì rất là khó chịu.

Ông Thanh Mạch làm như ngẫm nghĩ, sau đó gật đầu một cái.

“Về mặt của em cho tôi biết là em đang có âm mưu.” An An thật không ngờ Ông Thanh Mạch lại có thể dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, dù sao, cô cũng không đấu lại anh. Muốn chơi trò tâm lý, cô cũng sẽ chơi, bất quá là cô sẽ dùng phương pháp đơn giản nhất để cùng anh chiến đấu.

Ông Thanh Mạch nhíu mày: “Em suy nghĩ quá nhiều.”

An An bĩu môi: “Là anh làm quá nhiều.”

“Đúng rồi, đã lâu rồi không về. Em phải thường xuyên tới thu dọn nhà của tôi. Nhìn nè, toàn là bụi bặm. Tối nay vất vả em rồi.”

Trời ơi trời, có trò nào mới mẻ hơn không, dọn dẹp phòng, con bà nó, dọn dẹp em gái anh đó.

Được rồi, tuy rằng hành hạ thân thể cũng là hành hạ, dù sao cũng cũng tốt hơn là hành hạ tinh thần.

An An làm việc cực nhọc, Ông Thanh Mạch lên lầu.

Sau một tiếng đồng hồ, An An vẫn còn còng lưng ra làm công, Ông Thanh Mạch vẫn còn ở trên lầu

Một tiếng đồng hồ nữa, An An đói bụng tới nỗi không thể cử động nữa rồi... Ông Thanh Mạch vẫn chưa chịu đi xuống.

Một lát sau nữa, trời đã tối, đèn đường đã lên, trong phòng tối om. An An nằm trong bóng tối, hai mắt bốc lửa nhìn chằm chằm cửa phòng: “Ông Thanh Mạch, tôi đói sắp chết rồi.”

Không có động tĩnh. Một lúc sau nữa, An An cảm thấy nếu không tự lực cánh sinh thì cô sẽ chết vì đói.

Suy nghĩ không bằng hành động, An An cố sức bò dậy, mắt nhắm mắt mở từ từ bước về phía cửa phòng. Tay vừa mới chạm vào cánh cửa thì cửa phòng trên lầu bật mở. Ông Thanh Mạch đã thay một bộ quần áo ở nhà, toàn thân màu trắng, như một tiên nhân từ trên lầu đi xuống. Một tay An An đặt trên nắm cửa, mắt nhìn người đàn ông trên cầu thang.

“Chao ôi, Thần Tiên đẹp trai! Chẳng lẽ là tôi đang ở thiên đường!”

13. Chương 13: Thói Quen

An An quả thật rất đói bụng, ngồi trước một bàn đầy thức ăn ngon, không hề dè dặt, ăn ngấu nghiến như hổ đói, miệng nhét đầy thức ăn.

Lẩu cá cay sôi sùng sục, cái miệng nhỏ của An An đã đỏ bừng, hơn nữa còn đầy thức ăn trong miệng, má phồng, môi chu, thỉnh thoảng còn phát ra âm thanh râm rì. Ánh mắt Uông Thanh Mạch càng ngày càng đen.

“Nhìn tôi làm gì, anh không phải đói bụng à.” Thật lâu sau An An mới phát hiện Uông Thanh Mạch vẫn nhìn chằm chằm bộ dạng ăn uống không chút thực nữ của mình.

“Đói.” Môi có vẻ như đang cười, thốt nhẹ một chữ.

Miệng của An An rốt cuộc cũng không rãnh, lại đang lúc vội vàng nên không thềm để ý đến anh, nói: “Tôi đói chết đi được.”

Hình như Uông Thanh Mạch đang suy nghĩ chuyện gì, chớp chớp mắt, sau đó cũng không trả lời cô, tự nhiên gấp đồ ăn để vào cái đĩa trước mặt.

Thật ra thì khi ở chung với Uông Thanh Mạch, An An ít có khi sử dụng tế bào não của mình. Nguyên nhân chủ yếu nhất chính là lúc ăn cơm không nên nhăn nhó. Bình thường mỗi ngày, cô đều suy nghĩ có một chuyện, hôm nay ăn cái gì, hôm nay có ăn được hay không.

Nước dưa hấu thơm tho ngon miệng, An An ‘ưng ực’ uống vài hớp đã hết một ly, sau đó còn ợ lên một cái không ra thể thống gì.

Đồ ăn cay đến đỏ cả mặt, con mắt long lên trong suốt, thật giống như là bộ dạng đang mắc cỡ thẹn thùng. Hàm răng trắng tinh vô tình cắn cắn đôi môi đỏ mọng, cái lưỡi thỉnh thoảng nghịch ngợm liếm liếm bờ môi.

Khóe môi Uông Thanh Mạch khẽ nhếch lên cười cười, ánh mắt chăm chú nhìn An An một cách mờ ám. Ngón tay thon dài cầm ly nước trái cây ở trên bàn, linh hoạt gõ gõ từng nhịp lên đó, một cái, hai cái... Trong không gian yên tĩnh lại có vẻ trầm lặng.

Hai người không nói tiếng nào nhìn nhau. An An cười cười ôm bụng đứng dậy. Đứng trước mặt của Uông Thanh Mạch, An An khẽ nhếch môi, ngón trỏ chạm nhẹ, hất cái cằm đẹp trai của người đàn ông lên: “Lại nhìn tôi, nhìn tôi nữa, tôi sẽ ăn sạch anh cho coi.”

An An rất ít khi hỏi tại sao, đặc biệt là đối với Uông Thanh Mạch. Rồi sau đó không thềm nói cái gì, chỉ dùng hành động để người kia biết mình đang muốn cái gì.

Phần lớn thời gian hai người ở chung với nhau rất là yên bình. Chỉ là nếu như cô nam quả nữ, củi khô để bốc lửa, trăng sáng sao thưa, trêu gió đùa trăng, khà khà...

Như vậy, thời điểm rất khó bình yên nhất, chính là ban đêm.

Tính tình An An vốn là tự do thoải mái, nhưng quan niệm truyền thống vẫn còn ăn sâu bén rễ ở trong xương. Cho nên tận đáy lòng, tôn chỉ của cô vẫn là duy trì khoảng cách với Uông Thanh Mạch. Chỉ là...

Đem khuya yên tĩnh, điện thoại di động cho thấy đã là mười một giờ rưỡi, An An dựa ra phía sau, nhắm mắt ngủ say. Bên trong xe yên tĩnh, tiếng hít thở của hai người quyện hòa lẫn nhau. Uông Thanh Mạch điều chỉnh lại nhiệt độ trong xe rồi nhìn thẳng về phía trước chăm chú lái xe.

Nửa giờ sau, xe chạy im lặng vào nhà để xe. Uông Thanh Mạch lấy lại cái áo khoác đang phủ trên bụng của An An, sau đó quẹt tay lên trán xem có mồ hôi hay không, rồi mới yên tâm mở cửa xe bước xuống.

Trong mơ hồ, An An tỉnh lại, vươn tay ôm lấy cổ của Uông Thanh Mạch. Khụ khụ, đây là cách cô tự bảo vệ mình, phòng ngừa bị té xuống đất.

Cánh tay rắn chắc của anh ôm lấy cơ thể nhỏ bé của An An. Thân thể của cô không giống như loại ôm yếu của phụ nữ gầy gò. Cô gầy nhưng rất rắn chắc khỏe mạnh. Mỗi lần Nham Tử ôm cái eo thon của cô đều phải buộc miệng khen thưởng.

Đêm hè vẫn mát mẽ như cũ, gió nhẹ vừa thổi qua, An An không tự chủ được mà rung mình một cái. Uông Thanh Mạch cảm nhận rõ ràng sự khác thường, liền xiết chặt cô một chút, đem cô vùi trong lòng của mình.

Ông Thanh Mạch tỉ mỉ không giống như những người đàn ông khác. Anh ít nói, nhưng lại có thể làm những chuyện rất nhỏ nhặt biến thành vô cùng đặc biệt. Có lẽ đây là sự dịu dàng của một người đàn ông cường thế.

Đa số phụ nữ rất khó cự tuyệt cái loại đàn ông cường thế mà tình cảm lại thâm sâu. Cho nên, An An cũng không ngoại lệ.

Tuy nói vợ chồng tình thâm, sợ rằng không chịu nổi muôn sông nghìn núi đầy nè...

Ông Thanh Mạch đặt An An trên giường lớn trong phòng ngủ, cởi giày vớ quần áo của cô rồi cầm đi ra ngoài. An An vẫn còn ngủ tiếp, Ông Thanh Mạch vào toilet. Lúc đi ra, trên người khoác một cái áo choàng tằm màu trắng.

Tư thế ngủ của An An thật là tao nhã, thân thể nằm thẳng, hai tay khoanh lại để trước bụng. Đây chính là thói quen tập thành từ nhỏ. Hiện nay, phần lớn đàn bà con gái có thói quen cong người lại, hay là cuộn tròn như một trái banh, vô cùng khó coi. Những người ngủ như An An càng ngày càng ít.

Ông Thanh Mạch hài lòng, hôn lên trán cô một cái.

Một bên giường hơi lún sâu một chút, tiếp theo là một thân thể mát rượi nằm xuống, cánh tay duỗi ra, ôm người phụ nữ ở bên cạnh vào lòng.

Vì nhiệt độ thấp truyền đến, An An thoáng tỉnh lại. Trong trạng thái mơ hồ, đối diện với cặp mắt trong sáng nhưng lạnh lạnh của Ông Thanh Mạch. An An trừng lớn mắt, như có điều khó hiểu, một lúc sau mới nói được một câu: “Ông Thanh Mạch.”

“Chuyện gì.”

“Tôi không có trách nhiệm dỗ ngủ người ta.”

“À, coi như là tôi dỗ em ngủ.”

“ . . . . . ”

An An túm lấy quần áo của mình, sau đó nhú mào bò dậy từ trên giường.

“Làm gì? Không ngủ.”

“Tắm rửa.”

Tắm xong, An An xuống lầu rót ỉnh một ly nước đá rồi ngồi xếp bằng trên ghế sa lon suy tư. Một lúc sau, cô lên lầu thì thấy Ông Thanh Mạch đã nhắm mắt nhưng không biết là đã ngủ hay chưa. An An đi tới bên giường, đưa tay quơ quơ trước mặt anh, không có phản ứng. An An chọt chọt ngón tay, đúng rồi, chắc là đã ngủ thiếp rồi.

Ánh trăng rọi vào bên trong, chiếu lên tấm chăn màu trắng ngà. Đường nét cường tráng của Ông Thanh Mạch ôn nhu đi rất nhiều. Đôi môi mỏng thường hay mím chặt cũng dần ra. Tất cả hợp lại thì thấy có vẻ ôn tồn. An An cảm thấy sức quyến rũ của anh lúc này chỉ có tăng chứ không có giảm.

Đàn ông, cởi ra về ngoài cứng rắn, con người sắt đá cũng trở thành ôn nhu.

An An có một nụ cười rất ngọt ngào, bây giờ lại càng thêm rạng rỡ.

Không biết từ lúc nào thì Ông Thanh Mạch đã mở mắt ra nhìn thẳng người phụ nữ đang đứng ở bên giường cười khúc khích. Tay vung ra, vớt ngang người An An, vật cô xuống giường, rồi đè người lên trên.

“Nửa đêm không ngủ, còn cười khúc khích cái gì.”

“Cười anh đẹp trai.” An An trêu chọc

“Ưu điểm bẩm sinh mà bây giờ em mới phát hiện.”

“Da mặt dày quá.”

Môi của người đàn ông càng ngày càng hạ thấp, hô hấp càng lúc càng nóng bỏng. Lúc này An An đã không còn đường lui, không khí mập mờ nửa đêm tản mát khắp nơi.

Ngay đúng lúc lửa sém ngang mày, An An hét to một câu: “Tôi muốn ra phòng khách ngủ.”

“Tôi cho phép em ngủ chung giường với tôi.”

“Ông Thanh Mạch, anh đừng có nằm mơ.” An An tức giận lộ trên gương mặt, lôi kéo quần áo của Ông Thanh Mạch không cho anh nhích lại gần mình.

“Bảo bối.” Ông Thanh Mạch cuối đầu gọi một tiếng, ý cười hiện rõ trên môi. Ánh mắt sâu sắc đâm thẳng vào lòng của An An.

An An cắn cắn môi, vẻ mặt rối rắm.

“Không cho gọi tôi như vậy.” Một lát sau mới thốt ra được mấy chữ này.

Ông Thanh Mạch vén tóc trên đầu của An An, lộ ra cái trán đầy đặn trơn bóng, sau đó nhẹ nhàng hôn một cái: “Ngủ đi.”

Hai người không nói gì nữa. An An không xác định được có phải Ông Thanh Mạch tức giận hay không, cũng không xác định được rốt cuộc mình đang làm cái gì. Rõ ràng là tim đã bắt đầu xao động, máu huyết cũng muốn phun trào. Tóm lại, cô thật rối loạn...

Trong giấc mộng, An An cảm thấy mình giống như là bị trời đè, mở mắt không ra, thân thể không nhúc nhích được, cô bị ép thật chặt.

Từ trước tới giờ, bạn nhỏ An An vẫn cho rằng tâm lý của mình không có vấn đề gì. Bởi vì cô vẫn thường nằm mơ thấy Ông Thanh Mạch ép buộc cô, ví dụ như hôn một cái, sờ sờ một cái, còn tệ hơn nữa, cô còn ngang nhiên mơ thấy ... * (hư, hiểu ý hiểu ý.)

Lần này, nàng thật muốn mở mắt ra. Kỳ thật, cái cô muốn chính là gương dậy, nhưng cái loại cảm giác không có chút sức lực này khiến cô rất khổ sở, thật muốn bật khóc.

Hình như là cô đã khóc, hay là gần như thế. Tóm lại, cô như được hồi sinh, rồi lại một lần nữa ngã vào vô cực của bóng tối, rồi thiếp đi cho đến khi trời sáng.

Ông Thanh Mạch có thói quen tới không hình về không dạng, nên An An cũng tuân theo kiểu tình nhân ‘ba không’, không nói tình cảm, không nói chuyện riêng tư, không làm. Tình. Đây là quy định ‘ba không’ An An đặt ra cho cô và Ông Thanh Mạch.

Phần lớn thời gian không hiểu rốt cuộc Ông Thanh Mạch theo đuổi An An là vì cái gì, hay phải nói là, anh có ý đồ gì. Có lẽ chỉ có một mình Ông Thanh Mạch mới hiểu được vấn đề này.

Một lần nữa, An An lại trở chứng, tâm tình tích tụ cho đến trưa. Hiện giờ cô đang ngồi đối diện với một bức hình trong tờ tạp chí ở trước mặt, quơ tay múa chân.

Bình Tử cảm thấy không tệ. Mậu Ninh cũng đồng ý. Chu Tiến không tham dự, tránh xa An An là quy tắc duy nhất của anh hiện giờ.

“Phẩm vị quần áo càng ngày càng thấp, phong cách của Taobao* dạo này đang nổi lên ào ào. Nhưng loại quần áo này chỉ qua mặt được sự bình phẩm của dân chúng mà thôi, dân chuyên nghiệp nhất định sẽ không chọn những kiểu này.”

*Taobao: quần áo thời trang bán ở trên mạng. Các nàng thẩm khảo ở đây nha .taobao

“Tại sao cậu nói đây là phong cách của Taobao? Còn nữa Taobao cũng có đồ tốt chứ bộ.” Mậu Ninh không đồng ý với lời nói của An An, bởi vì cô thường lên Taobao, đa số quần áo của cô đều mua từ đó, vừa tiện lợi, lại không tốn nhiều công sức.

Bình Tử không rành lắm, nhưng đã xem không ít tạp chí thời trang: “An An nói rất đúng. Cùng lắm, loại phong cách này chỉ được coi như là hàng quốc nội, kiểu mẫu này không thể đi ra thị trường quốc tế được.”

“Nhìn không ra Bình Tử vẫn còn tinh mắt quá nha.” An An vuốt vuốt gương mặt của Bình Tử.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bình Tử bị nhào nặn đau quá, khiến cô phải lắc trái lắc phải để tránh bàn tay ma quỷ kia. Mỗi lần tâm tình An An vui vẻ là sẽ giầy xéo gương mặt của cô. Mèo Huỳnh Huỳnh*, Chú

Manh*, Mèo Phô Mai*... Thật ra thì Bình Tử giống La Tiểu Hắc* nhất, đây mới gọi là dễ thương. Thật ra thì cũng chỉ là ‘mèo’ mà thôi.

*Bạn mình nói những danh từ này là tên của búp bê đồ chơi. Mình hỏi google đại ca thì tìm ra được hình của Mèo Huỳnh Huỳnh, Mèo Phô Mai và La Tiểu Hắc. Còn chú Moe thì kiếm hoài không ra. Mình đang có problem với imageshack nên không upload được hình. Để mình sửa rồi post sau nha.

Có một lần An An muốn nuôi một con mèo để chơi, nhưng Nham Tử kiên quyết không cho. Bởi vì chuyện này mà An An tức giận ăn vạ làm nũng. Có chiêu nào có thể sử dụng cô đều lấy ra hết, nhưng Nham Tử vẫn không đồng ý.

Cô hiểu được Nham Tử vì nghĩ cho sức khỏe của cô, nhưng nhiều người nuôi mèo như vậy, có thấy người nào vì vi khuẩn trên người của mèo mà ngã bệnh đâu.

Khi cô còn bé, nhà bác Trương hàng xóm có một chú chó Labrador tên là Happy mà cô rất thích. Mỗi ngày thừa dịp ba mẹ không chú ý, lúc đó Nham Tử lại không có ở đây, len lén qua nhà bác Trương tìm Happy chơi.

Sau khi bị Nham Tử phát hiện, cô liền bỏ đi ý niệm trong đầu một cách triệt để.

Hồi tưởng lại tất cả, hình như Nham Tử quan tâm tới cô còn nhiều hơn cả ba mẹ. Ngay từ lúc nhỏ, Nham Tử lúc nào cũng ở bên cạnh. Những năm gần đây, bên người cô không có bất kỳ một người đàn ông nào có thể lưu lại bên cạnh một thời gian dài.

Nhưng mà cô đã quá yêu Nham Tử rồi. Nham Tử là sinh mạng của cô, làm sao cô có thể không cần sinh mạng của mình đây.

Sự trêu ghẹo của Ông Thanh Mạch, ánh mắt sâu sắc, hơi thở mãnh liệt, phải, cô thừa nhận, cô thật muốn ‘trèo tường’.

Vậy mới nói cô không hiền lương chút nào...

Mậ Ninh ngoắt qua ngoắt lại ngón tay trước mặt cô, An An chớp chớp con mắt mệt mỏi: “Chuyện gì?”

“Nói cho cậu biết một tin xấu.”

“Nếu như nghe xong sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của tớ, vậy thì làm phiền cậu làm ơn làm phúc đừng nói.” An An nhanh chóng nhắm mắt lại, che lỗ tai, không để ý đến người kia nữa.

Đôi môi Mộ Ninh rung rung mấy cái, sau đó vô cùng biết điều rời đi.

Qua một lúc, An An chạy đến bên Mộ Ninh hỏi rất cuộc chuyện gì đã xảy ra. Mộ Ninh nói, lúc đó cậu bảo tớ im miệng mà.

Biết vậy chẳng hỏi, bây giờ làm sao phản ảnh đây. Cô Ninh kia chính là vừa phúc hắc lại vừa lưu manh mà.

Triệu Dư đã từng đến đây, An An cự tuyệt. Thật ra thì Triệu Dư có ‘thành ý’ vô cùng, muốn hẹn cô đi ăn, đi hát karaoke, để giết thời gian.

Nhưng mà An An cảm thấy, trong cuộc sống riêng tư, trừ Ông Thanh Mạch ra, một người âm hồn bất tán, cô thật là không thể tiếp nhận nổi bất kỳ ‘người ngoài’ nào.

Thì ra cái loại tiếp nhận đáng sợ này, gọi là thói quen.

14. Chương 14: Hoang Mang

An An vẫn thích náo nhiệt, nhưng lại yêu sự yên tĩnh. Đây là một loại mâu thuẫn mãnh liệt, nhu cầu rời lại bác bỏ.

Nhưng phần lớn lúc không có người, cô sẽ ngồi yên ‘nhớ người’. Làm một nhân viên bán cao ốc ‘không đủ tư cách’, thỉnh thoảng cô cũng có lúc cố chấp và kiên trì. Cô vẫn tin rằng, sinh mệnh của một người phụ nữ không thể thiếu hai người đàn ông, một là ba, một là chồng. Nhưng Ông Thanh Mạch nói cô sai rồi. Cô không hiểu, dù sao bây giờ cái gì cũng không hiểu.

Tối hôm qua trước khi tan sở, Triệu Dư có đến. Triệu Dư nói muốn lên thăm căn hộ một chút, từ lúc sửa sang tới giờ chưa hề nhìn thấy. Cái gọi là phải tiếp đãi không khác gì bị cầu xin, An An cũng không dùng quan điểm tiếp đãi ‘Thượng Đế’ giống như trước. Tuy nói rằng cô không muốn tiếp xúc nhiều với Triệu Dư, nhưng cũng không phải vì vậy mà né tránh. Dù sao thái độ của anh vẫn còn rất chừng mực.

Bị hỏi về vấn đề hôn nhân, An An nghĩ ra trăm ngàn lý do, giải thích, giải thích, lại giải thích, Triệu Dư không tin, cô cũng hết cách.

Trong phòng thay quần áo, An An sút bỏ đôi giày đen cao gót muốn lấy mạng cô ra, một chân dẫm lên cái đệm giấy trên mặt đất, chân còn lại gác ngang đùi của mình, dùng sức xoa nắn bàn chân.

“Ngày hôm qua Triệu tiểu gia nói với cậu cái gì, một đi không trở lại. Cậu không sợ bị Uông đại gia biết được cậu ‘vượt rào’ sẽ làm thịt cậu sao?” Bình Tử ngồi ở cái ghế bên cạnh chống má.

“ ‘Vượt rào?’ ” An An không hiểu.

“ ‘Trèo tường’ là một, ‘vượt rào’ là nhiều N đó.” Bình Tử tận tình giải thích.

“Vượt em gái cậu đó! Dù chết Triệu Dư cũng không tin tớ có chồng rồi. Trời đánh mà! Lại không thể mang ông xã ra ngoài cho anh ta xem.”

“ . . . . . ” Bình Tử không biết nói gì.

“ . . . . . ” Trợn trắng mắt cũng không biết nói gì.

Triệu Dư không tin cô đã kết hôn cũng có lý do. An An chỉ mới hai mươi bốn tuổi, hơn nữa ngón tay trụi lủi là ‘dấu hiệu’ cô đã kết hôn, ‘bán đứng’ cô rồi.

(Vì sao kết hôn rồi nhất định phải đeo nhẫn chứ? Nặc Phong rối rắm, không biết nói gì, cầm ngón tay...)

Về chuyện chiếc nhẫn vừa nói, Uông Thanh Mạch có rất nhiều kinh nghiệm. Chiếc nhẫn là vấn đề của Nham Tử, cho tới bây giờ An An còn không biết vì sao Nham Tử vẫn còn không mua nhẫn cho cô.

Sau này, lúc Nham Tử nói rõ nguyên nhân thì đáng tiếc thay, lúc đó An An đã đeo chiếc nhẫn do người khác tặng vào ngón áp út.

Một ngày vắng tanh, mọi người trong phòng bán cao ốc đều nhàm chán. Không có khách, An An liền thay đổi phương pháp tra tấn người đàn ông của mình. Lấy điện thoại di động ra, ngón tay linh hoạt nhanh nhẹn nhảy múa trên màn hình.

“Có người vẫn chưa từ bỏ ý định đào cho anh một góc tường.”

Khoảng chừng mười phút sau, tin nhắn gửi về, mấy chữ ngắn gọn: “Đem ra ngoài bán hết.”

An An chu miệng cười ngọt ngào, cũng không nhắn tin lại. Với tốc độ và phương cách như vậy của Nham Tử, An An hiểu rõ là anh đang vội.

Buổi tối liên hoan, một quán ăn bình thường nhưng lại có món cay Tứ Xuyên rất đặc sắc. An An không thể uống rượu cho nên chỉ có thể uất ức từ từ hầu rượu Bình Tử của chúng ta.

An An rót cho cô uống, cô liền uống. Bình Tử cảm thấy, An An nói không thể uống rượu, chỉ cần cô có thể uống, cô nhất định sẽ giúp. Nếu mình có thể uống thì vì sao phải cự tuyệt?

Đây là tế bào duy nhất của cô. Cho nên có một ngày, cô dùng phương pháp này ‘bán’ mình ra ngoài thì cô cũng đừng nên lật đật phản ánh với ai.

Bình Tử uống mấy ly vô bụng thì gương mặt bắt đầu nóng lên. Miệng nhỏ chu chu ra thật to, An An quay đầu nhìn thấy cười hắc hắc, vươn tay thon dài ra vỗ vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bình Tử: “Ai ya, khuôn mặt nhỏ nhắn này thật mê người nha.”

Bình Tử lắc lắc đầu, không muốn liếc mắt nhìn An An cười một cách không đàng hoàng ở bên cạnh: “Đàn ông bây giờ không thể nào khiến người ta yên tâm, không phải ‘công’ thì chính là ‘thụ’, đương nhiên cũng có thể là cả hai. Khá hơn một chút thì đều đã có chủ, không có chủ thì cũng chỉ biết nhìn chăm chăm cái trắng thúí thôi...”

“Phốc. . . .” Mọi người đồng thời bật cười. Gương mặt cười như không cười của Chu Tiến khiến An An khó chịu. Mà cái tên này không biết sống chết nhất định phải kính An An một ly, nói cái gì là phần thưởng cho nhà vô địch tiêu thụ. Ánh mắt của An An cũng lạnh đi mấy phần, mà lúc này Chu Tiến đã uống quá chén, đầu còn nhìn ra đáy mắt của An An có lạnh hay không. Dù thế nào đi nữa, bây giờ cậu ta cảm thấy rất nóng.

Nói không uống, sẽ không uống, đáng thương thay cho em gái Bình Tử tràn đầy cơ bắp. Bình Tử ‘không phụ kỳ vọng’ là người thứ nhất ngã xuống. An An đỡ cô lên ghế sofa, ngồi xuống, vừa dứt nước suối vừa quay người lại nói với Mậu Ninh đứng ở phía sau.

“Hâm mộ những người có thể uống.” An An ngồi không gần cô, nhưng cũng thấy Mậu Ninh rót không ít ly này tới ly khác.

“Luyện ra được.” Hình như Mậu Ninh có chút mệt mỏi, trên mặt lộ ra cảm giác khoảng cách ‘tôi không muốn nhiều lời’. An An ‘thức thời’, ngồi xuống không nói tiếng nào nữa.

Chu Tiến không biết chuyện đi tới, đưa tay kéo Mậu Ninh ‘nhàn hạ’ từ ghế salon đứng dậy, sau đó đặt mình ngồi xuống. Mậu Ninh lạnh nhạt quay mặt đi về phía bàn ăn.

Tay trái Chu Tiến thân mật khoát lên vai An An: “Để tôi nói cho cô nghe, đàn bà đó, xinh đẹp cũng chỉ là nhất thời; đàn ông nha, có thích thì cũng không quá một mùa. Ai cũng có lúc lầm lỡ, nhưng biết sai để rồi thay đổi mới đúng là chánh đạo.”

“Chánh đạo em gái cậu. Chị cậu đang đi trên một con đường không có lối về là cũng vì cậu đấy.”

“Lại là một đứa ngốc.”

An An liếc mắt, trợn trừng một cách rét lạnh...

Chơi đã rồi, mọi người đề nghị đi hát Karaoke. Được thôi, An An không có vấn đề gì, dù sao về nhà cũng chỉ một mình ‘phòng không gối chiếu’.

Bình Tử bị cô vỗ vỗ trên mặt, theo ghế sa lon đứng lên. Tuy nói An An rất khỏe mạnh nhưng trên miệng cũng lẩm bẩm mắng một tiếng heo.

Tại một hội sở cao cấp trên đường Ngũ Phủ Tỉnh, An An nhìn thấy Chu Tiến cầm rất nhiều thẻ hội viên không biết lấy từ đâu ra mà không khỏi nhíu mày. Những cô em gái khác thì vui mừng tới nỗi nhảy dựng lên.

Lại nói, An An vẫn là không hiểu, tiêu phí nơi này tốn kém cỡ nào chứ, cô không phải là khờ.

Bình Tử mơ mơ màng màng không biết chuyện gì, theo mọi người đi vào trong.

Yêu cầu được phòng bao, An An nhất định không hát. Từ nhỏ, trong năm âm luật, một âm cô cũng không có. Nhưng cô chỉ hát cho Nham Tử nghe, bởi vì, hình như chỉ có một mình Nham Tử là có thể chịu đựng được ‘tài năng đáng bị hủy diệt’ này của cô.

Mậu Ninh hát rất êm tai. Khu hai có người chị em hát rất hay, cô cũng không biết người của khu này. Sau khi giới thiệu, cô đã sớm quên mất mặt mũi người bên kia gọi là gì.

Bình Tử tỉnh lại, đứng lên tìm nước uống. An An cầm một ly đưa cho cô. Bình Tử uống xong thì nhanh chóng tiếp tục chợp mắt.

Sau một hồi, bọn họ bắt đầu chơi oản tù tì. Hình như Chu Tiến không gặp may, thua mấy vòng liên tiếp. An An nhìn sang, thấy không ai để ý, An An len lén lục lợi điện thoại của Chu Tiến, gửi đi mấy chữ tin nhắn vô cùng đơn giản nhưng lại mập mờ. Sau đó quả quyết thủ tiêu hậu hoạn, len lén trả lại điện thoại đi động. Xoay người lại, bắt gặp tinh quang trong đáy mắt của kẻ tiểu nhân kia, cả người Chu Tiến run lên.

Người uống rượu sẽ gây chuyện dễ dàng, đặc biệt là loại ‘đại gia’ thịnh hành ở trong Đế Đô. Một phòng toàn là phụ nữ, mọi người không phải là như hoa như ngọc thì cũng là rất dễ nhìn.

Ổ chỗ này đều là dân ăn chơi, uống nhiều một chút thì bản tính của đàn ông đều lộ ra. Mang Quả và Lê Tử cùng đi toilet. Lúc đi ra thì bị hai người uống quá chén quần lầy. Phải vất vả lắm Lê Tử mới thoát khỏi bọn họ quấy rầy, vội vàng chạy về cầu cứu.

Đám con gái xinh đẹp này, ai cũng mang giày cao gót 7 phân trở lên, vóc người bốc lửa, gương mặt càng không cần phải nói, người nào không phải trang điểm mài dũa tinh tế mới ra ngoài chơi.

Cả đám phần phật vọt ra, theo hướng đi của Lê Tử chạy theo. An An phải chăm sóc Bình Tử nên ra chậm hơn một chút, nhưng lại là lúc náo nhiệt nhất. Một đám mỹ nữ xếp thành vòng tròn, về phần bên trong có mấy người, thuộc loại người gì thì An An căn bản không rõ cho lắm, chỉ thấy một đồng đội giày của các nàng giống như cái cuốc nhảy múa loạn xạ.

Chẳng biết khi nào thì đột nhiên có nhiều tiếng động khiến người ở chỗ này sợ hết hồn. Một đám người phía bên kia rầm rập chạy vào, trai có gái có khoảng bảy, tám người chạy thẳng tới.

“Dừng tay! Người nào cũng không được cử động.” Một người trong đám lớn tiếng nói về phía vòng vây.

“Súc sinh cần được dạy dỗ.” Một chân của Mậu Ninh giữ thẳng bằng, chân kia vẫn còn đang đạp trên người của hai người đàn ông cận bã ở giữa vòng vây.

“Đàn bà thú, rửa sạch miệng đi.” Mọi người nghe âm thanh của người đàn ông kia thì dừng lại. Hai người đàn ông ở giữa bị vây đánh ôm đầu chạy vọt ra. Một người trong đó hùng hổ nói.

“Có phải là người hay không, không do cô quyết định.” Người đàn ông ở chính giữa thản nhiên nói. Trong giọng nói lại tràn đầy hơi thở nguy hiểm.

“Nô tài nào thì sẽ có loại chủ tử đó.” Cô cũng đang nổi nóng, nhìn thái độ hai người này đối với người đàn ông trước mặt rất là cung kính.

Suy đoán đây là thế hệ thứ hai con ông cháu cha. Gần đây tâm tình cô khó chịu, cũng không bị khí thế của người trước mặt hù dọa, hai tay chống nạnh khiêu khích người đàn ông bị vây quanh ở đối diện.

Giỏi ăn nói, nhất định là đã xem không ít ‘Thanh Cung Hí’, An An oán thầm nói.

“Tốt.” Một chữ tốt, ánh mắt của người đàn ông cân nhắc nhìn Mậu Ninh đang khiêu khích: “Vây để cho cô biết, tôi rất cuộc là loại chủ tử nào.”

Nói vừa dứt lời, người kia liền lắc mình một cái đã đến gần Mậu Ninh rồi. Sau khi Mậu Ninh kêu ‘a’ một tiếng sợ hãi thì trong chớp mắt, mọi người ở đây liền thấy nút áo sơ mi của cô rút xuống toàn bộ, không chừa lại cái nào, rồi vạt áo sơ mi của cô rộng mở.

An An trợn mắt nhìn chằm chằm. Tốc độ thật nhanh nha! Tiếp theo là ánh mắt đồng tình nhìn khoe môi đùa giỡn của người đàn ông mà trong lòng cảm thấy bị ai thay cho Mậu Ninh.

“Súc sinh.” Tính khí của Mậu Ninh bưng bưng, một cước phóng ra chào hỏi trên người của người đàn ông kia. Nhưng còn chưa biết như thế nào thì đã bị một tay người ta chụp bấp chân, một tay bóp eo của cô: “Chắc chắc, tính tình cay cú, thế nào, còn muốn cởi nữa sao?”

“Anh?” Mậu Ninh kim nén đến mặt đỏ bừng. Tuy nói ra lộ ra áo lót, xã hội bây giờ cũng không thấy có gì ghê gớm đâu. Nhưng là bị người ta trêu đùa trắng trợn khiến cô thật khó chấp nhận.

“Quả thật nô tài nào thì chính là chủ tử đó.” Người đàn ông tiến lại gần, nâng cằm của cô lên, cơ hồ kề mặt bên tai cô nghiên ngẫm nói.

Bước chân mạnh mẽ nện trên mặt đất. Người đi xa rồi Mậu Ninh mới lấy lại tinh thần, giận đến đỏ mặt không nói tiếng nào. Ngay cả thân trên trắng như tuyết cũng đỏ lên theo.

“Con bà nó, đời này đều chọc người khác, bị người ta đùa giỡn lại quả thật khó chịu.” Mậu Ninh mạnh miệng, không biết lúc này tâm tình khốn đốn đã sớm bán đứng cô.

Chu Tiến đồng tình vỗ vỗ vai của Mậu Ninh: “Đi dạo bờ sông nhiều thì sẽ bị ướt giày.”

Người xấu, miệng cũng xấu. Mậu Ninh đang nổi nóng, lại bị Chu Tiến nói như thế, càng thêm nổi giận: “Ướt em gái cậu! Ướt toàn thân em gái cậu! Em gái cậu, cả nhà cậu đều ướt...”

An An cười run bả vai, sau đó còn bồi thêm một câu: “Cậu ấy không em gái, chỉ có ‘anh trai!’” Vừa dứt lời thì cả nhà cười ầm lên. Chỉ có Chu Tiến là lúng túng thấy thương.

Cuối cùng Bình Tử cũng tỉnh táo lại, vịn ghế sa lon đứng dậy, bám lấy tay An An mờ mịt nói: “Người nào, người nào ‘anh trai!’”

An An mất thăng bằng, thiếu chút nữa là ngã xuống. Có thể thấy được là cô nàng bị những lời nói này làm tỉnh ngủ đó nha.

Rốt cuộc Bình Tử cũng tỉnh hẳn rồi đi ra ngoài. Mà bên ngoài hành lang, Mậu Ninh đang bóp nắn bàn tay đứng trước cửa, ánh mắt phóng lửa nhìn chằm chằm căn phòng đối diện xeo xeo ở bên kia.

An An đi tới: “Nếu không muốn xảy ra quan hệ với anh ta thì đừng nghĩ tới việc đi trêu chọc. Còn nếu như cậu muốn, khà khà...”

Mậu Ninh vẫn không nói chuyện, thờ phì phò như trước.

Ở đây trống trơn, không biết Bình Tử đã chạy đi đâu. Đợi đến khi phát hiện thì cô cũng không biết nói sao. Bình Tử đang chống nạnh, đứng đối diện với Triệu Dư trước cửa toilet. Hết cách, đây là đạo lý gì, đời người có bao nhiêu chỗ không nên gặp gỡ.

Nguyên do là cô nàng không rõ đầu đuôi, nhất định muốn vào phòng vệ sinh nam. Vừa lúc bị Triệu Dư gặp phải, nhưng Triệu Dư nói cái gì Bình Tử cũng không nghe, không vào không được. Cô nàng uất ức khó lên, giọng điệu run rẩy khiến An An thật muốn đập chết cho xong.

An An giựt giựt khóe miệng: “Thật xin lỗi! Đi thôi, tớ dẫn cậu đi vào! Đừng nháo nữa, ở chỗ này. Con nhóc chết tiệt kia, cậu ăn cái gì mà nặng thế, kéo hoài không đi vậy nè.” Khụ khụ... Câu thứ nhất là cô nói với Triệu Dư, mấy câu sau là nhắm Bình Tử mà hét.

Lúc Triệu Dư còn chưa tránh ra, bàn tay nhỏ bé không đủ sức của Bình Tử vỗ vỗ lên cánh tay rắn chắc của Triệu Dư: “Triệu tiểu gia, tôi muốn làm chị em với anh.”

Triệu Dư giật mình, An An cảm thấy nhức nhối, tay phải dùng sức nhéo lên tay của Bình Tử, rất sợ cô nàng này lại tiếp tục nói cái gì ‘thụ thụ’ là chết dở. Thật sự cô nàng sẽ không còn mặt mũi để nhìn người nữa.

“Hả?” Hôm nay, người không nên gặp lại xuất hiện một lần nữa. Bóng dáng vừa queo khuất ở đầu hành lang bên kia không phải là Ông Thanh Mạch sao? Còn người đàn bà ở bên cạnh?

Chẳng lẽ, theo như kiểu nói của Bình Tử, người ‘vượt rào’ không phải là cô, mà là Ông Thanh Mạch?

An An không suy nghĩ nhiều, buông người Bình Tử ra. Không có điểm tựa, thân thể lão đảo của Bình Tử ngã vào người của Triệu Dư. Mà An An thì lấy tốc độ chạy điền kinh một trăm mét, phóng về phía trước.

Tới khúc quanh của hành lang, An An lập tức dừng lại, sững sờ nhìn cánh cửa khép lại. Gương mặt xinh đẹp, mái tóc xõa dài như suối hoa của người đàn bà bên cạnh Ông Thanh Mạch đập vào mắt của cô.

15. Chương 15: Bắt Gian

An An hoang mang khó hiểu. Cô cũng không biết tâm tình lúc này của mình là cái gì nữa. Chỉ là sững sờ nhìn cánh cửa, giống như muốn xuyên thủng cánh cửa để thấy rõ ràng người bên trong là ai. Nét mặt lạnh lùng cứng rắn của Ông Thanh Mạch vì ai mà trở nên dịu dàng như thế.

‘Bắt gian’ không phải là chuyện đẹp đẽ gì. Huống chi đã là một ‘tiểu tam’ không đủ tư cách, cô thật không có quyền chất vấn chuyện Ông Thanh Mạch ‘vượt rào’.

Nhưng mà...

Làm như lúc này trong lòng An An đang trải qua giai đoạn u ám nhất, e rằng muốn xông lên. Nhưng mà lại có âm thầm nói với cô, bình tĩnh, bình tĩnh lại.

Bình Tử đang dựa trên người của Triệu Dư, có chút không yên tâm đi đến bên cạnh An An. Theo tầm mắt của cô nhìn về phía trước, từ từ chậm rãi nói: “Hình như nhìn thấy Ông đại nhân đấy.”

Mắt An An không hề chớp, nhìn chăm chăm phía trước. Bởi vì mấy ngón tay bấu thật chặt góc tường mà chuyển màu trắng bợt.

“Hắc hắc, hôm nay thật náo nhiệt phải không Triệu tiểu gia.” Bình Tử hê hê cười ngây ngô, không quên quay đầu nhìn ánh mắt có chút không được tự nhiên của Triệu Dư.

Bình Tử đẩy Triệu Dư ra, cơ thể vẫn còn nghiêng ngã, nhích lại gần người của An An: “An, lên không?”

Triệu Dư nhìn cảm xúc mờ mịt của An An, bắt đắc dĩ lắc đầu, vỗ vỗ bờ vai của An An, giống như là đánh thức cô tỉnh lại. Thế nhưng anh lại không mở miệng nói câu nào.

Tình cảm là một chuyện rất khó nói, không có đúng hay sai, chỉ có yêu và không yêu, người khác nói nhiều cũng vô ích. Thật ra anh cũng nhìn ra được, An An và người đàn ông kia có tình cảm với nhau, không phải chỉ dùng một câu, ‘tôi không muốn em biết’ là có thể qua loa được.

An An nhú nhú mày như đang suy tình chuyện gì. Bình Tử không có sức lực cũng như khả năng lôi kéo An An trở về. Nói trắng ra, chỉ có Triệu Dư mới có thể giúp được Bình Tử.

Trong phòng bao, An An nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra. Nhìn đám mỹ nữ ăn mặc trang điểm xinh đẹp, nhìn lại mình chỉ thấy quần Jean, áo thun trắng, lại nhìn nhìn, trong đầu chợt nảy ra một cảm hứng.

An An đuổi Chu Tiến ra ngoài, còn Triệu Dư đã sớm trở về phòng bao của mình, trong phòng không còn lại đàn ông nào.

An An nhìn tâm lột cái váy mini màu vàng kim bó sát của Mang Quả xuống; tiếp theo là đôi giày cao gót mười phân màu vàng nhạt của Mậu Ninh; khu hai có người chị em có mái tóc gọn sóng thật dài, là đồ giả đó; cuối cùng là một cặp mắt kính râm màu trà xanh che gần hết một nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của An An.

Mọi người không rõ rốt cuộc là cô trúng phải gió gì, dù sao mặc thì mặc thôi. Nhưng khỏi cần nói, An An mặc đồ này thì giống như là biến thành người khác, đáng người có trước có sau, hấp dẫn, xinh đẹp, đủ để một khối đàn ông quay đầu lại nhìn.

An An lẳng lơ ưỡng éo cái mông nhỏ, hơn nữa váy này lại ngắn, bên trong thật sự là lộ ra hết rồi. May mà chiều cao của An An và Mang Quả không quá chênh lệch, cho nên cũng không đến nỗi nào.

An An đưa tay ra hiệu OK rồi xoay người uyển chuyển mở cửa đi ra ngoài. Bình Tử cười khúc khích, rồi bỗng nhiên đứng bật dậy đuổi theo.

Bên ngoài.

An An quên mất phòng nào của Triệu Dư, nên đi một vòng quan sát địa hình. Bình Tử loạng choạng nghiêng ngã chạy tới phòng bao của Triệu Dư. Bình Tử vừa ló đầu vào thì thấy một đám đàn ông đang cao hứng nâng chén, chính giữa còn có vài mỹ nữ. Bình Tử rất ghét những nơi ăn chơi xa hoa đàng điếm này. Đặc biệt là mùi nước hoa hòa lẫn với mùi thuốc lá khiến cô vô cùng chán ghét, không tự chủ được mà lấy tay che miệng lại.

Bình Tử đảo mắt quanh phòng tìm kiếm bóng dáng của Triệu Dư, lại không nghĩ đến những người kia nhìn thấy cô dễ thương thì nhốn nháo gọi cô vào phòng. Bình Tử dựa người vào khung cửa để khỏi bị té, không tiến cũng không lùi. Ánh mắt vừa ngây thơ vừa vô tri khiến tiếng cười bên trong càng lớn hơn.

“Cô bé, tìm ai?” Bên trong có người lên tiếng trêu chọc. Bình Tử rụt cổ lại: “Triệu Dư.”

“Mẹ nó, tên nhóc Triệu Dư này đi gây họa bị tìm đến tận cửa rồi kìa, ha ha.” Mọi người cười rộ lên

“Vào đây uống một ly đi, rồi sẽ cho em biết Triệu Dư ở đâu.”

Bình Tử xoay xoay mắt cá chân vì đứng lâu bị tê, quyết định đi vào. Vừa nâng lên ly thứ ba thì cuối cùng Triệu Dư cũng trở lại. Vừa mới bước vào phòng đã thấy Bình Tử bị kẹt ở chính giữa nâng cao ly rượu, anh vội vàng bước tới đoạt lấy: “Đừng uống nữa! Tại sao cô lại ở đây?”

Bình Tử ngược nhìn Triệu Dư cười ha hả, sau đó ợ lên một tiếng thật lớn: “Tìm anh, chìa khóa.”

Mọi người ở trong phòng nghiêng tai lắng nghe. Chìa khóa, cô bé này tới đòi chìa khóa. Mà lúc này Bình Tử đang nghiêng ngã bám lên người của Triệu Dư, lục lọi tìm chìa khóa.

“Triệu Dư, khỏi cần lấy chìa khóa, mau về nhà đi thôi, xem cô bé này gấp tới nỗi nào rồi kìa.” Mọi người xem trò nhìn Bình Tử sờ tới sờ lui trên người Triệu Dư, sờ không đúng chỗ là sẽ có chuyện không may xảy ra.

Mà Bình Tử thì đang buồn rầu vì không tìm ra được chìa khóa xe, hoàn toàn không biết những người kia đang cười cái gì.

“Sao vậy, tìm chìa khóa để làm gì?” Triệu Dư tóm lấy tay của Bình Tử nói. Cô nhóc này đúng là khờ khạo mà, không trách An An cứ nói cô nàng chỉ toàn là cơ bắp.

“An An cần. Cậu ấy muốn đi bắt gian. Cái tên đàn ông khốn kiếp đó lại ngang nhiên ‘vượt rào’ rồi.”

Triệu Dư móc chìa khóa từ túi quần ra, nhét vào tay của Bình Tử: “Cầm đi.”

Bình Tử nhận lấy cái chìa khóa, vâng lời gật đầu rồi xoay người bỏ đi. Mới vừa bước được hai bước thì đột nhiên nghĩ đến, được người ta giúp đỡ mà không nói lời cảm ơn thì thật là vô phép, Bình Tử loạng choạng xoay người lại cười ha hả: “Cám ơn ông chủ Triệu! Tôi thật muốn làm chị em với anh. Anh là một người rất tốt.”

Bình Tử cười hắc hắc một cách ngây ngô. Nhưng không ngờ vừa mới xoay người một cái, ‘rầm’ một tiếng đụng phải cánh cửa hình chữ nhật.

“Aaa, ôi... đau quá.” Hirako loạng choạng người xoa đầu, nước mắt cũng ứa ra. Lần này quả thật làm Triệu Dư hết hồn, chủ yếu chính là, Bình Tử thật đúng là ngớ ngẩn mà.

Nguyên cả đám anh em khiếp sợ, tiến lên đem Bình Tử ra ngoài, đi tìm An An để đưa chìa khóa cho cô.

Mà An An thì đang rình rập ở trước cửa phòng bao của Ông Thanh Mạch, nhìn thấy cái dấu hồng hồng trên đầu của Bình Tử, còn là một cái cục u thật lớn, thì lấp bắp kinh ngạc.

Bình Tử vẫn còn đang khóc, tay xoa xoa đầu. Cuối cùng Triệu Dư không biết phải làm sao, bắt đầu thay cô xoa xoa đầu, còn cô thì ngang nhiên tựa vào ngực của anh, ngủ thiếp đi.

An An quay đầu nhìn thấy Bình Tử vừa thản nhiên ôm Triệu Dư, vừa đứng ngủ thiếp đi, thì trong lòng bội phục, mới đầu là ngạc nhiên, sau đó thì bắt đầu cười chế nhạo.

Đúng lúc này, có vài người từ trong phòng bao của Ông Thanh Mạch đi ra, nam có nữ có. An An bắt đầu hành động, xoay người nói với Triệu Dư: “Giao Bình Tử cho anh. Tôi phải tránh trước rồi.”

An An uyển chuyển lắc cái eo thon nhỏ, trên tay mang một cái túi xách lớn, cũng là do ‘uy hiếp’ Mang Quả mà có được. Hiện giờ, toàn thân An An hoàn toàn thay đổi, không còn một chút bóng dáng nào của cô cả, cũng như không có ai nhận ra đây chính là cô.

Đoàn người của Ông Thanh Mạch đi ở đằng trước, An An từ từ đi theo phía sau họ, giữ một khoảng cách nhất định.

Dưới tình huống như lửa đốt này, bước chân hiện giờ của cô tính ra quả thật rất chậm. Có đôi khi nóng nảy đi nhanh hơn một chút rồi phải chậm lại để duy trì khoảng cách với những người đi trước.

Trong đám người đó, cô bé kia chỉ nói chuyện với một mình Ông Thạch Mạch một cách vui vẻ, mà Ông Thanh Mạch cũng thỉnh thoảng cười nói với cô.

An An cảm thấy rất khó chịu. Thật đúng với câu nói kia, lúc ‘tiểu tam’ khóc chính là thời điểm ‘tiểu tứ’ xuất hiện.

May mà cô không có khóc. Cô không đau lòng, khóc con khỉ khô gì chứ! Cô chỉ là không được thoải mái mà thôi. Không thoải mái và khổ sở giống nhau sao?

An An rất ít khi mang giày cao như vậy. Lúc làm việc thì bị yêu cầu phải mang 7cm hay là 3cm. Mà bây giờ là 10 phân lận đó, lại không phải là giày của mình, thật là đủ để cho cô lãnh đủ. Nhưng trong lòng bất an đã sớm không còn quan tâm tới bàn chân không được thoải mái.

Trong thang máy, tất cả đều là người quen, cho nên cô làm như ‘không quen biết’ đứng vào trong góc. Cặp mắt đằng sau mắt kính râm bắt đầu phóng dao, hận không thể lột da lột thịt Uông Thanh Mạch và cô nàng đang cười tươi như hoa kia.

Mà xui nhất chính là Uông Thanh Mạch, không biết chết là gì đứng ở bên cạnh cô, hơi thở nữa quen thuộc nữa xa lạ khiến toàn thân cô không được tự nhiên.

May mắn chính là, xe của Triệu Dư dừng lại cách xe của Uông Thanh Mạch không xa, An An có thể nhìn thấy cô bé kia lên xe của Uông Thanh Mạch. Lần này, Uông Thanh Mạch tự mình lái xe. Sau khi bọn họ xuất phát, cô cẩn thận theo ở phía sau.

Xe quẹo trái quẹo phải rồi dừng lại trước một chung cư hạng sang. Nhân viên bảo vệ chào theo kiểu nhà binh rồi An An thấy xe của Uông Thanh Mạch chạy nhanh vào trong.

Những xe khác đã sớm biến mất nhưng cô không thêm bận tâm, chỉ lo nhìn chăm chăm xe của Uông Thanh Mạch.

Giơ tay nhìn đồng hồ, An An đang nóng ruột phát giác mình đã đợi nữa giờ.nữa giờở một cái hạng sang chung cư trước cửa ngừng lại, cửa nhân viên bảo vệ chào một cái tiêu chuẩn nhà binh, An An liền thấy uông thanh mạch xe chạy nhanh tiến vào.

Những người khác xe sớm không còn hình bóng, nàng cũng không có đóng tâm, chỉ lo nhìn chăm chăm uông thanh mạch xe.

Giơ tay lên bề ngoài, nhất không có kiên nhẫn An An phát giác mình đã bất tri bất giác đợi cả nửa tiếng đồng hồ. Cô ngáp một cái rồi nhìn người bảo an đang rất tỉnh táo.

Mở cửa xe, đi xuống, ưỡn người bẻ vài cái rồi lại tiếp tục nhìn về phía cổng trước. Nhìn mới được một tí, An An kêu lên một tiếng ‘Mẹ ơi’. Kkhông biết từ lúc nào, Uông Thanh Mạch như thần không biết quỷ không hay đứng cách cô không tới một mét.

An An kinh hãi, quên mất mục đích mình tới đây để làm gì, vội vàng chạy về bên cạnh xe của mình, cũng như quên mất chân đau, quần áo không tiện. Cửa xe chưa kịp đóng lại thì bị người giữ chặt

Trong lúc cấp bách, An An giở trò lưu manh, giơ chân đá thẳng vào ‘tiểu Mạch Mạch’. Tuy rằng đó không phải là nơi cô cố ý, nhưng cô thật sự là đá, hơn nữa tốc độ và sức lực đều không phải nhẹ. Uông Thanh Mạch phải lùi về phía sau để rút lui. An An khóa cửa xe lại, nhanh nhẹn khởi động máy xe, đạp chân ga, tăng tốc độ phóng ‘vèo’ ra ngoài.

Tốc độ rất nhanh, An An còn đang hả hê nghĩ rằng mình đã bỏ rơi được Uông Thanh Mạch, lại đột nhiên vỡ òa, làm thế nào lại quên mất mục đích mà mình muốn tới đây. Chính là cô muốn khai binh hỏi tội, cuối cùng sao lại biến thành chạy trốn chết vậy cả?

Trong lòng An An buồn bực, xe cũng chạy chậm lại, thế là Uông Thanh Mạch có thể đuổi kịp, vượt qua xe của cô, ép cô vào ven đường. Rốt cuộc An An không thể không ngừng lại.

Uông Thanh Mạch xuống xe trước, cơ hồ dùng sức kéo cô ra ngoài. An An đeo kính râm che hết một nửa gương mặt, váy ngắn bị kéo vọt lên trên. Uông Thanh Mạch lạnh lùng ra hiệu cho cô sửa lại váy của mình, sau đó đứng nhìn An An không nói lời nào.

“Đừng có bắt cần như vậy, có gì nói mau.”

“Càng ngày càng có bản lĩnh, muốn học người ta đi theo dõi, thì nên học cho giỏi một chút.”

An An liếc anh một cái. Rõ ràng là cô đã sớm bị phát hiện, nhưng rõ ràng, cô rất cẩn thận, khi lái xe cũng ráng duy trì một khoảng cách mà.

“Nói mau, vì lý do gì mà theo dõi tôi? Đừng có nói với tôi rằng em nhớ tôi.” Khóe môi Uông Thanh Mạch khẽ cong lên một đường đẹp mắt. Nói tới mấy chữ cuối thì dán mắt nhìn cơ thể của An An một cách mập mờ nói.

“Bắt trộm phải có tang vật, bắt gian phải có một cặp. Tôi tới là để bắt gian, nếu tìm được chứng cứ, về sau không cho anh tới gần tôi nữa.” An An nhất quyết, dù sao đây chính là mục đích mà cô tìm tới đây.

“Vậy kết quả như thế nào?”

“Anh ‘vượt rào’, có ‘tiểu tứ’, cử chỉ vô cùng thân mật, hơn nữa cả đêm cùng vào cùng ra.”

“Cùng vào cùng ra cũng chỉ có tôi và em, muốn bắt, cũng muốn từ chính người xuống tay.”

“Tôi bị ép buộc.”

“Tôi chưa từng ép buộc em.”

“Không ép buộc em gái anh!”

“Tôi không muốn loạn luân.”

Nói xong, An An bắt đầu nổi lửa. Tóc đẹp thì có đẹp nhưng đáng tiếc không phải của mình nên khó chịu, đưa tay giật tóc giả xuống, tiếp theo là mắt kính, ném hết vào trong xe. Sau đó cô xoay người lại, nhíu mày nhìn bộ dạng như đang xem kịch vui của Ông Thanh Mạch.

“Phải rồi, tôi thừa nhận, làm một ‘tiểu tam’ không đủ tư cách. Nhưng tôi có quyền muốn biết tình nhân của tôi nuôi bao nhiêu ‘tiểu tam’ ở bên ngoài.

“Chỉ có mình em.”

“Tôi không biết anh, cũng như anh không biết gì về tôi. Tính tình anh như vậy thì có người phụ nữ nào có thể đồng ý ở bên cạnh anh, để anh đối đãi với họ như vậy. Anh cho rằng An An tôi ngu ngốc à.”

“Em đã hiểu tôi thì không nên hoài nghi.”

“Nghĩ ngờ em gái anh! Tôi về đây, không chơi với anh nữa.” An An đẩy người trước mặt ra, chuẩn bị leo vào trong xe, không nghĩ tới có người kéo mạnh mình, trực tiếp chạm vào ngực của người đàn ông. Lỗ mũi của cô đập vào cằm của Ông Thanh Mạch, đau quá kêu lên một tiếng.

“Cô nhóc, đừng gây nữa.” Ông Thanh Mạch thấy An An không thành thật thì tăng thêm sức lực trên tay một chút nữa.

“Buông tôi ra, cái tên khốn kiếp này.”

“Vậy em có nguyện ý ở chung với tên khốn kiếp như tôi không?”

“Không biết xấu hổ, ai thềm ở chung với anh.” Tuy An An vừa nói vừa giãy giụa, nhưng sức lực giảm đi một chút, chỉ là làm cho có lệ mà thôi.

“Bảo bối, ghen.”

“Xơi tái em gái anh.

“Đừng hòng nghĩ tới chuyện này.”

“Cút.”

16. Chương 16: Nụ Hôn Ấm Ướt

Ông Thanh Mạch không giải thích người con gái kia là ai, An An cũng không muốn hỏi, dù sao cũng chẳng liên quan tới cô.

Thật ra thì trong lòng cô rất hi vọng Ông Thanh Mạch sẽ ‘thẳng thắn’. Đàn bà làm chuyện gì cũng nên chừa lại ình một lối thoát cũng như mặt mũi. Hồi nữa thế nào Ông Thanh Mạch cũng sẽ nhắc lại câu nói ‘Ghen’ kia à xem. Cô thật nhìn không quen cái tướng đắc ý của anh.

Trong lòng An An buồn bực, em gái Bình Tử ngồi một bên cũng không thềm nói tiếng nào. Tóm lại, hai người Bình Tử và An An bốt lăm nhảm thì cả phòng tiêu thụ xem ra rất là yên tĩnh.

Nghe nói tới hôm qua Lê Tử bị một đám đàn ông ức hiếp bắt đi. Cho dù tới hôm nay, ngoại trừ An An ra, những người khác đều đang lo lắng cho cô nàng xấu xa đó có bị người ta ‘làm thịt’ hay không.

Hôm qua là một ngày náo nhiệt. Hai ngày sau cũng là ngày náo nhiệt. An An đang bực mình, rốt cuộc cũng có cơ hội trút giận trong lòng.

Cái vị ‘Thượng Đế’ đã tới sáu lần kia của Mang Quả lại tới, cô tránh không được, nên chỉ có thể để mặt khổ dẫn người ta đi coi phòng ốc.

Thân hình Mang Quả thon thả, dáng dấp hấp dẫn. Nói trắng ra chính là dùng để dụ dỗ đàn ông yêu thích. Chỉ là dụ dỗ đàn ông yêu thích còn phải coi là loại người gì, có phải là loại mình thích hay không.

Người đàn ông này vừa nhìn đã thấy là loại người thích chiếm tiện nghi. Bình Tử thấy tình trạng nguy hiểm như vậy của Mang Quả thì lo lắng: “Không biết cô nàng có bị chiếm tiện nghi hay không, tớ có loại dự cảm không tốt.”

“Khép cái miệng quạ đen của cậu lại đi. Nếu làm nghề này có nguy hiểm thì đã không làm rồi.”

“Nhưng Mang Quả có nói qua, người đàn ông này có ý đồ với cậu ấy.”

“Ý đồ con khỉ. Nếu anh ta dám lạng quàng, hôm nay sẽ cắt đứt lão Nhị của anh ta.”

“Đây là tội đả thương người cấp một, tớ không dám đâu.”

“Cút...”

“.....”

Mang Quả đã đi cả tiếng đồng hồ rồi. Tính thêm cả thời gian đi bộ thì cùng lắm cũng chỉ có bốn mươi phút thôi là phải trở lại.

An An đứng trước cửa có chút lo lắng, suy nghĩ một hồi thì ngoái đầu lại kêu Bình Tử: “Gọi điện thoại cho Mang Quả, bảo có chuyện kêu cậu ấy phải trở về mau.”

Điện thoại thông, Mang Quả cũng trở lại, nhưng đôi mắt ửng đỏ.

Trong lòng An An đã rõ. Người đàn ông kia đang đi ra, chuẩn bị lên xe thì bị An An kêu một tiếng, người kia liền đứng lại.

Nhanh chóng tiến lên, khiến người ta không nhìn rõ tốc độ phản kháng, tay trái bắt lấy cổ tay của người đàn ông, tay phải kẹp chặt khuỷu tay của anh ta, xoay người đưa lưng ra... ‘rầm’ một cái quăng ngã người kia một cách chuẩn xác trên mặt đất. (Lời editor: you go girl! Vậy mới xứng là con gái sinh ra lớn lên trong quân viện chứ)

Thân thể nhỏ bé như thế lại có thể vật ngã một người đàn ông cao lớn khỏe mạnh như vậy khiến mọi người ở trong phòng tiêu thụ, bảo vệ cửa, cùng một đám người qua đường ‘Ồ’ lên một tiếng khâm phục.

Đôi giày cao gót bảy phân của An An giẫm lên người của người đàn ông: “Mẹ nó, dám cả gan tán gái trước mặt bà chị rồi!”

“Cô. . . . .” Người đàn ông bị vật ngã mém chút nữa là thở không ra, tiếp đó còn bị bàn chân giẫm lên ngoáy ngoáy một hồi trên bụng. Cũng may, cũng may là gót giày nhọn không đập trúng anh ta.

Người đàn ông dùng sức giãy giữa vài cái, giày cao gót của An An bị lung lay, phải bước lùi lại về phía sau mấy bước mới đứng vững được.

“Ông mày tán gái, còn không tới phiên bà tám như cô nhiều chuyện.” Vừa nói xong, anh ta đưa tay đánh úp về phía An An.

Thân thể người đàn ông tương đối cao lớn, cánh tay cũng dài, cùng lúc đưa ra thiếu chút nữa là tóm được cổ áo khoác của An An. An An lui về phía sau một bước, né tránh, đồng thời khom người xuống, tay phải đánh ra một đấm lên xương sườn dưới cánh tay của người đàn ông. Lần này đau quá, anh ta nhin không được mà gào lên một tiếng ‘ouchhhh’

Mọi người chạy ra ngoài, Mang Quả vội vàng hét lên: “An An, đừng đánh, không được để bị thương.”

An An ra hiệu cho người bảo vệ đang chuẩn bị xông lên. Sau đó cởi nút áo khoác, mở ra, vén váy ngấn lên một chút, cả thân người bắt đầu có thể cử động linh hoạt hơn một chút.

Khóe môi An An nhếch lên: “Không có chút bản lĩnh mà dám tán gái, hôm nay bà chị này cho cậu biết, muốn tán gái thì nhất định phải học vài chiêu phòng thân.”

Người đàn ông bị chọc giận xoa xoa xương sườn, tiếp đó nhìn khuôn mặt lạnh lùng thản nhiên của An An một cách hung dữ. Mùi vị bị chế nhạo quả thật là khó nuốt, hổng chi lại là từ một con nhóc.

An An dẫn đầu công kích, cách thức giống như là đang đùa cợt. Mà người bị tấn công thì có biết né trái né phải, cuối cùng An An cũng chẳng buồn chơi tiếp tục với anh ta.

Nhanh như chớp, An An vọt ngay đến trước mặt của người kia, tóm chặt cánh tay trái của anh ta, gót chân dùng lực giẫm mạnh lên chân trái của anh ta, chỉ nghe anh ta rống lên một tiếng vang lồng ngực. Khóe môi An An nhếch lên, mặt mày tươi cười, chân trái móc giữa người anh ta, xoay một vòng một trăm tám mươi độ, gập người về phía trước, ném người đàn ông lên mặt đất một cái ‘ầm’.

Mọi người còn đang hết hồn, An An thì đang đắc ý, lại đột nhiên nghe ‘rẹt’ một tiếng, âm thanh vải bị xé rách rõ ràng vọt đến tai cô.

Những người khác không nghe, nhưng lại thấy bên trong váy ngắn màu đen của An An là chiếc quần lót màu hồng có hình trái đào.

Người đàn ông trên mặt đất bò dậy, An An lại không thể nhúc nhích. Cô mà động dậy mạnh một chút nữa thì sẽ thật là mất mặt.

Cảm thấy nguy hiểm, cô từ từ lùi lại phía sau thì đột nhiên một chiếc áo khoác ngoài phủ choàng lên người của cô, hơi thở ấm áp thổi trên đỉnh đầu, giọng nói không chút cảm giác, cũng như nhận không ra chút ý tứ nào vang lên: “Về sau không được mặc váy bó sát như vậy nữa.”

Người đàn ông còn muốn tiến lên. Ông Thanh Mạch lạnh lùng liếc mắt nhìn anh ta một cái rồi không nói tiếng nào ôm An An đi về hướng chiếc xe.

Trước tiên, ‘Thượng Đế’ lần thứ sáu này, phải là ‘Thượng Đế’ lần thứ bảy mới đúng, bị khí thế của Ông Thanh Mạch làm rúng động, sau đó lại bị bản số xe của người kia dọa đến thối lui không kịp, vọt lên xe, xông lẹ ra bên ngoài. Có lẽ là bị thương đau đớn như thế nào cũng quên mất tiêu.

An An lúng túng nhìn mấy người đang thù người đứng trước cửa nhìn bọn họ, sau đó khoát tay nói: “Mọi người thân mến, bà chị phải đi đòi lại mất mát, bà chị lát nữa sẽ quay trở lại.”

Thiếu chút nữa là cằm của Bình Tử rớt xuống. Mậu Ninh quay người đi vào phòng. Về mặt của Mang Quả rất là cao hứng. Còn Lê Tử thì khẳng định là đang cười cô, nhất định là vậy.

Được rồi, không cần nhìn nữa. Chỉ là chuyện cô mặc quần lót màu hồng thôi mà, không có gì đáng để xem. Khi nào bà chị đây trở về, đảm bảo sẽ tiết lộ nội tình cho các người nghe.

Chui vào trong xe, lúc này An An mới đưa mắt nhìn người đàn ông bên cạnh: “Cười, cười đi.” Cho dù đã khoác áo khoác của đàn ông, nhưng thật sự bên dưới vẫn còn bị lộ đó.

“Về sau không ặc màu hồng.” Ông Thanh Mạch thuận miệng nói hoài một câu.

“Tại sao?”

“Tôi không thích.”

“Ai cần anh lo.”

Bàn tay to lớn của Ông Thanh Mạch xiết chặt eo của An An. Vì câu nói của An An mà bàn tay còn lại trườn lên đùi của cô. Vết chai trên bàn tay mang lại cảm giác kích thích mãnh liệt, khiến An An không thể không đầu hàng.

“Tôi nghe lời anh.”

Vốn tưởng rằng anh sẽ rút tay lại, nhưng người kia lại từng chút từng chút tiến vào sâu hơn bên trong bắp đùi của cô, mang theo ý vị quyền rũ khôn kể. Mà người đang giữ trò kia thì lại ung dung tự tại.

Khoác áo xuống xe, An An lo lắng quay đầu lại nhìn, nhìn tới nhìn lui cũng thấy không sao.

Uông Thanh Mạch rất cao, áo choàng trên người An An đương nhiên là che lấp luôn cả cái mông của cô. Bàn tay anh to lớn, ôm xiết cái eo của cô, nữa ôm nữa đẩy đi vào biệt thự.

“Ngăn tử trong phòng ngủ có quần áo, em đi thay đồ đi.” Uông Thanh Mạch không thèm nhìn cô lấy một cái, xoay người đi thẳng lên lầu.

An An bỏ mặc người đàn ông lạnh lùng, vút áo choàng qua một bên, từ từ đứng lên, xoay người về phía cửa sổ thủy tinh ở lầu một, ẹo tới ẹo lui, xoay qua xoay lại...

Phải rồi, tuy là rách một đường hơi dài, màu hồng phấn dễ thương lại làm chói mắt đàn ông, nhưng bị người ta đối xử như vậy, không phải là sướng khoái quá sao.

Mặc cái váy bị toát một đường dài, lắc qua lắc lại cái mông nhỏ vểnh cao, An An lắc lư đi lên lầu.

An An ngồi ở trên giường trong phòng ngủ hét lớn: “Không có quần áo.”

Trong chốc lát, người đàn ông đẩy cửa vào: “Trong tủ treo quần áo. Tôi vừa mới nói với em.”

An An lườm mắt về hướng cửa, cảm thấy oán hận: “Bộ dạng dâm dăng của đàn ông trong truyền thuyết là như vậy sao?”

Đầu tiên là cởi hết quần áo, sau đứng dậy đi tới tủ treo quần áo trong phòng ngủ, mở cửa ra, ‘wow’ một tiếng. Trong tủ toàn đồ quần áo của phụ nữ, rực rỡ muôn màu, treo đầy tủ.

An An cảm thấy sung sướng thỏa mãn, lấy hết những bộ đồ có màu sắc hợp với khẩu vị của mình, ném hết lên giường, lựa chọn kiểu dáng. Sau đó quyết định chọn một bộ đồ thoải mái màu gạo trắng.

Thu dọn lại đồ đạc rồi cô mở cửa đi ra ngoài. Vừa mới đi tới trước cửa phòng sách thì nghe được giọng nói lạnh lạnh của Uông Thanh Mạch truyền tới.

An An nữa muốn đi xuống, nữa muốn nán lại đặt tai lên cửa nghe lén.

Bỗng nhiên giọng nói của Uông Thanh Mạch dừng lại. Cô cũng không biết lý do vì sao, sau đó tính giật người lại thì cửa phòng được mở ra. Thế là cô bị người ta bắt gặp cô gần như trần truồng đang đứng nghe lén.

“Tôi chỉ là mới đi ngang qua mà thôi.” An An cười ha hả, nhìn ánh mắt không chút cảm xúc của Uông Thanh Mạch giải thích một cách ‘vô tội’.

“Vào trong.”

“Dạ, thủ trưởng!” An An nghiêm chỉnh chào ‘bộp’ một cái theo kiểu quân đội. “Thủ trưởng kêu em tới có gì chỉ bảo ạ?” An An đi theo sau Uông Thanh Mạch, sau đó rất biết điều đóng cửa lại.

“Trong thời gian này một chút tiến bộ cũng không có. Học cái gì không học, lại đi học người ta nghe lén. Nói đi, chuyện gì.” Uông Thanh Mạch nói xong thì xoay người lại, đối mặt với An An, ánh mắt vừa bén nhọn lại vừa nghiền ngẫm.

“Thủ trưởng, tôi muốn hỏi thăm một chuyện?”

“Nói.”

“Thủ Trưởng, một đồng quần áo trong tủ của anh là để chuẩn bị cho bà xã của anh, hay là cho ‘vượt rào’ tiểu tứ, hay là cho tiểu tam bị ép buộc phải ỉn náo là tôi đây ạ?”

Khóe môi Uông Thanh Mạch hơi nhếch lên, ánh mắt sáng lên, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, vừa đứng chỗ che hết ánh sáng từ cửa sổ: “Vẫn còn ghen?”

Khuôn mặt của Uông Thanh Mạch ảm hiện trong bóng râm, ngũ quan sáng sủa càng thêm nổi bật, giống như một bức tranh vẽ, vừa rõ nét vừa mờ ảo.

“Ách, cái này, tôi rất yêu ông xã của tôi.”

“Không cần giải thích. Tôi cũng rất yêu bà xã của tôi.”

“Trước kia anh chưa bao giờ nhắc qua.”

“Vẫn còn ghen.”

Giọng nói tràn đầy ý cười. Khóe môi An An giựt giựt, sưng sốt một lúc rồi mới khôi phục lại tinh thần. “Chuyện này không cần anh suy nghĩ nhiều. Nếu như anh chịu thả tôi ra, tôi càng cảm kích anh nhiều hơn.”

“Vẫn còn đang giận à?” Câu trả lời là một câu hỏi.

“Quên lâu rồi.”

“Có nhớ tôi không?”

Xong rồi! Rồi đời! Ông Thanh Mạch lại bắt đầu thay đổi chiến lược. Cái người này, tại sao có thể dùng vẻ mặt lạnh lùng như vậy để thốt lên một câu lưu manh như thế?

An An lui lại phía sau, muốn rút lui ra khỏi vòng vây của anh, thoát khỏi bờ vai rộng lớn kia. Một thân quân trang cao lớn toát ra một luồng hơi thở vừa nguy hiểm vừa quyến rũ.

Trong nửa năm này, anh đều mang lại cho cô cảm giác bất ngờ, mới mẻ, kích thích, như chưa bao giờ thử nghiệm qua. Có lúc, cô không tự chủ được mà sa vào trong đó. (Lời editor: câu này giống như là ám chỉ cái gì với các nàng đó)

Phía sau lưng là ván cửa, người càng tới càng gần, An An vội vàng giơ hai tay ra ngăn lại, cười hắc hắc, không ngờ hai tay lại chạm vào lồng ngực rắn chắc của người đàn ông.

Ông Thanh Mạch bật cười: “Chưa gì hết đã gấp rút như vậy.”

Cảm xúc lồng ngực rắn chắc ở trên tay, nhịp tim đập loạn đánh thẳng lên tận thần kinh của cô. Bởi vì lồng ngực phập phồng mang theo hơi thở quyến rũ, dính sát lên lòng bàn tay của cô khiến nó bắt đầu nóng lên, mà mặt của cô cũng không kìm chế được trở nên nóng hổi.

Một câu này của anh khiến An An tỉnh táo trở lại, lật đật rút tay về, đỏ mặt mắng: “Gấp rút em gái anh! Không biết xấu hổ.”

Đột nhiên cơ thể bị ôm lấy, kéo vào ngực của người đàn ông: “Nói, có nhớ tôi!”

“Nhớ em gái anh.”

“Đàn bà bên cạnh tôi chỉ có bà xã tôi thôi. Chẳng lẽ em nhớ cô ấy.”

“Chị đây không muốn chơi trò úp mở. Anh chính là con quỷ súc công*”

*quỷ súc công: kichiku tấn công, SM, hành hạ người khác để tìm niềm vui

“Tôi thích ‘công’ em”

“ ‘Công’ em gái anh.”

“Tôi chỉ có một đàn bà là bà xã thôi. Em nghĩ cũng đừng có nghĩ tranh giành với cô ấy.”

“Ai thèm! Anh yêu cô ta giống vậy thì trêu chọc tôi làm cái gì?” Giọng nói của An An tràn đầy mùi thuốc súng, thật sự là nổi khùng lên rồi.

“Coi kìa, vẫn là đang ghen.” Người đàn ông không giận cũng không cười, nhưng trong lời nói tràn đầy ý cười thú vị.

“Trời đất ơi, đánh chết tôi cho rồi.”

“Đừng kêu nữa, cái miệng nhỏ nhắn lúc đóng lúc mở, rất là mê người.”

“Mê em gái anh...” An An có một câu nói nổi tiếng, cái từ ‘em gái anh’ này kể từ khi bắt đầu phổ biến cho tới nay, mỗi khi cô muốn chửi tục thì chắc chắn sẽ dùng ‘em gái’. Phải rồi, dạo này, em gái nằm thẳng cẳng cũng bị trúng đạn nữa.

Chữ ‘em gái’ vừa ra khỏi miệng thì hơi thở bị đôi môi của Ông Thanh Mạch đè nén lại. Hơi thở bạc hà cường thế bao phủ cái miệng nhỏ nhắn của cô. Đầu lưỡi mút cắn môi của cô lúc nặng lúc nhẹ, từng ly từng chút trau chuốt.

An An trờng to cặp mắt, giống như không khí trong người bị hút hết đi, hơi thở cũng bắt đầu ngừng lại. Đôi tay bị ép buộc, vòng lên vai của Ông Thanh Mạch, thân thể bị đè ép trên tấm cửa.

Người đàn ông đang nhắm mắt lại, dụ dỗ cô với nụ hôn sâu đậm, nhìn rất quyến rũ. Đôi chân dài mạnh mẽ chen vào giữa hai chân của cô.

Cô không biết vì sao lần nào hôn nhau cũng có cảm giác như lần đầu. Có khi bá đạo, có khi say đắm, có khi thì mãnh liệt, có khi thì chiêm đoạt. Mỗi một lần, tim cô đều sẽ đập loạn như người thiếu nữ lần đầu được hôn, như nai con chạy loạn.

Lưỡi cô bị ép dây dưa cùng anh, thân thể bắt đầu mềm nhũn ra, không biết lúc nào, tay cô đã vòng lên cổ của anh, cơ thể bắt đầu có cảm giác khó chịu, muốn nhiều hơn nữa, dán chặt lên người của anh, muốn dán thân mình hòa tan trong cơ thể của anh.

“Còn nói là không nhớ, đã mềm thành như vậy rồi.” Giọng nói trêu đùa của Ông Thanh Mạch thì thẳm bên tai của An An.

“Mềm anh...” Chữ ‘em gái’ còn chưa nói ra cô đã suy nghĩ lại. Về sau phải tìm từ nào mới mẻ một chút để mắng người ta. Cứ em gái này em gái nọ hoài thật là chán chết.

“Anh mới mềm...”

“Tôi mềm hay không, không lẽ em không biết.”

An An cảm thấy rõ ràng cái vật nào đó cứng ngắc đang chọc lên bụng cô, bắt đắc dĩ trợn mắt mắng: “Lưu manh!”

Đầu cô thì ra sức tựa lên vai của Ông Thanh Mạch, mà Ông Thanh Mạch thì ôm cô thật chặt. Dưới ánh trời chiều, bầu trời mờ nhạt, ánh sáng hoàng hôn, tâm tình hai người không giống nhau đồng thời mỉm cười.

17. Chương 17: Thiếu Tướng

Ông Thanh Mạch mặc quân trang ngồi trước bàn làm việc, chăm chú nhìn tài liệu trên bàn. Nhưng cánh tay kia lại không an phận, ôm lấy cái eo nhỏ của An An, lúc nhẹ lúc nặng, lúc trên lúc dưới, nhào nặn một cách lưu manh.

An An bị ép ngồi trên đùi của anh rất lâu, cô không biết rốt cuộc cái chân kia có bị sao không, nhưng cô rất là buồn ngủ.

Bây giờ, cô hận không thể lấy cây diêm chống mí mắt của mình lên để cho tỉnh táo, bởi vì cô biết nội dung của tập tài liệu kia nói về vấn đề chỉnh biên của sáu sư đoàn xe tăng và lữ đoàn phòng không của tập đoàn quân 38. Cô biết lúc này anh cần chuyên tâm, nhưng con bà nó, chuyên tâm thì cũng nên kiểm soát đàng hoàng cái tay kia một chút chứ!

Một lúc sau, An An đẩy nhẹ cái tay không an phận của Ông Thanh Mạch đang đặt trên eo của cô ra: “Tôi không mệt nhưng cái chân của anh chắc là đã tê rần rồi.”

Lúc này giống như Ông Thanh Mạch mới phản ánh hai người ngồi như thế này là đã bao lâu rồi. Nhưng sau đó vẫn ôm cô như cũ, không buông cô ra.

Hơn mười phút sau, cuối cùng Ông Thanh Mạch cũng khép lại tập tài liệu, tay trái tay phải thay phiên nhau ôm cô đổi sang đùi bên kia.

“Nếu em không nói, tôi cũng không phát hiện ra chân tôi đã tê cứng rồi nè.”

An An bĩu môi, từ từ duỗi tay ra nắm lên đùi của anh một cái. Sau đó, cô rõ ràng cảm nhận được anh hít nhẹ một hơi không khí vào và đùi anh khẽ run rẩy.

Ông Thanh Mạch bắt lấy bàn tay đang làm chuyện xấu của cô: “Lúc nào thì em mới có thể đàng hoàng một chút đây?”

“Đàng hoàng để anh ăn hiếp tôi hả!” Tuy nói rằng An An bị ép phải quấn chặt mười ngón tay của cô với tay của Ông Thanh Mạch, nhưng cô cũng không giãy giụa.

An An không thành thật lấy chân đá vài cái, mà vẻ mặt đang ngấm ngấm chịu đựng của người kia lại bỗng nhiên xuất hiện một nụ cười: “Không thành thật sẽ xử lý em ngay tại chỗ.”

Dương Tử ở lại bệnh viện gần một tháng. Tổn thương gân cốt cần được điều trị trong vòng một trăm ngày, cho nên về nhà còn phải tịnh dưỡng. Lúc hai người đến bệnh viện thì Dương Tử đang thu dọn đồ đạc. Rốt cuộc bác sĩ đã cho phép ngày mai về, trong lòng anh hận không thể mọc thêm đôi cánh để bay mau về nhà.

An An nhún vai, liếc Dương Tử một cái: “Trong nhà không có đàn bà, trở về làm cái rắm gì chứ!”

“Ai nói tôi không có đàn bà.” Những lời này đương nhiên Dương Tử không thích nghe, nói đàn ông không có đàn bà quả thật là đả kích tự ái của người ta quá mà.

“À, có đàn bà thì thế nào, chỉ dựa vào bộ dạng của cậu bây giờ, cho cậu người đẹp cũng chả làm được con khỉ gì.”

“Cô...” Dương Tử đưa mắt nhìn Ông Thanh Mạch đang nhíu mày nhưng lại không có phản ứng gì, anh chỉ còn có thể tự nhận bị xui xẻo không thể phát tiết. An An làm gì có nữ tính, miệng mồm cay độc, chuyện gì cũng nói được, chuyên chọn chỗ đau để xuống tay, không chừa lại một câu đẹp đẽ nào để nói.

Lắm mồm một hồi, An An cầm một quả táo trên bàn lên, cắn một cái. Ông Thanh Mạch và Dương Tử đang nói chuyện quân đội.

Lúc nghe được tin tức quang trọng, An An đang nhai răn rắc quả táo thơm dòn cũng ngừng miệng lại.

“Mấy ngày trước cấp trên để lộ tin ra, quốc khánh năm nay quân ủy muốn thăng chức một số người, mấy cấp tướng, mười mấy cấp giáo. Cậu không tệ lắm, có thể theo kịp nhóm người này.” Ông Thanh Mạch khoanh tay, dựa vào cửa sổ nhìn Dương Tử nói.

Ah, đây là chuyện tốt mà, cô đương nhiên quan tâm.

“Tớ đủ tư cách sao? Thôi đi, tớ cũng không trông ngóng. Hiện giờ chung dụng rất tốt, đừng đẩy tớ lên trên, làm không tốt bị chỉ trích không đáng.” Dương Tử nói tiếp.

Ông Thanh Mạch gật đầu không lên tiếng. Tính tình Dương Tử mạnh mẽ, tính khí lại nóng như lửa, dễ dàng bị kích động mà đắc tội với người ta. “Ta tư cách đủ chưa? Thôi, ta cũng vậy không trông cậy vào, hiện tại hòa đồng tốt vô cùng, chớ đem ta đẩy lên trên, cả không xong bị phê không đáng.” Dương Tử nói tiếp.

Ông Thanh Mạch gật đầu một cái không lên tiếng, Dương Tử tính tình cương mãnh, tính khí gấp, kích động dễ có được tội nhân. Hiện giờ sự tình sau lưng còn chưa biết chắc, nếu lên tiếng nâng đỡ cũng không có lợi gì. Quả thật năm nay không phải là thời cơ tốt.

Hơn nữa, hiện giờ Dương Tử đã là Trung tá, nếu được lên chức sẽ là Thượng tá, tạm thời cậu ấy chưa đủ khả năng.

Tiết lộ chuyện này cho cậu ấy cũng là vì để cậu ấy có tính toán ở trong lòng, không thể không phải là chuyện tốt.

Gia cơ của Dương Tử không tệ. Cha là Tư lệnh viên của quân đoàn pháo binh thứ hai, chuyện cậu ấy sẽ được trao quân hàm chỉ là sớm hay muộn. Nhưng lão Dương cũng biết tính tình con của mình, tạm thời quả thật là không thích hợp để nhận quân hàm.

Một lát sau Ông Thanh Mạch nói: “Tôi cũng không đề nghị thăng chức cho cậu năm nay. Tôi đã bàn qua với cha tôi và chú Dương, cậu hiểu rõ là được.”

“Ừ, cậu xem rồi lo liệu.” Dương Tử đuổi theo An An, giành lấy quả táo thứ ba cô đang cầm rồi cắn một miếng to, nhai răng rắc.

Ông Thanh Mạch, con trai của ủy viên quân ủy Ông Kiến Châu. Ba mươi tuổi đã được trao quân hàm Thiếu tướng, quân trưởng của quân đoàn 38 ở quân khu Bắc Kinh. Ở quân đoàn ‘Ngự lâm quân’ 38 được

khen ngợi là quân bài chủ trong những quân bài chủ, một vị trí mà người thường không thể nào leo lên được. Còn nữa, theo tuổi tác mà nói, thì anh là người trẻ tuổi nhất trong những người cùng đồng chung chức vị.

Nói đến Ông Thanh Mạch, anh cũng là người tâm phúc của đám ông già Nhị Thế Tổ kia. So với bọn anh, anh ấy có quan hệ rất tốt với mấy lão già đó. Chủ yếu là anh chỉ tham gia về vấn đề chính trị và quân sự cùng bọn người đó, được ông chủ sự lão luyện nhất một mực thưởng thức. Những người đầu trâu mặt ngựa nào nhìn đến anh muốn gây sự, cũng đều phải nể mặt ba phần.

Cho nên, Ông Thanh Mạch không cần phải nói, đó là ý của cha anh. Cha của Dương Tử đã không muốn anh thăng chức, anh làm vậy cũng đúng thôi.

An An buồn chán, cầm trái táo lên, ném về hướng Ông Thanh Mạch ở cửa sổ. Người kia phản ứng khá nhanh, nếu không thì trên mặt nếu không sưng thì cũng bầm tím.

Ánh mắt sắc bén của Ông Thanh Mạch trừng trừng An An đang cười ha hả: “Em muốn tặng táo cho tôi thì có thể lựa cách đưa tận tay, hay là thông báo trước một tiếng.”

“Ha ha, tôi muốn thử xem gần đây anh có luyện tập hay không, bản lĩnh như thế nào.” An An biết mình có chút lỗ mãng, nhún nhún vai vội vàng giải thích.

“ . . . . . ”

Dương Tử nhìn nét mặt xanh mét của Ông Thanh Mạch, bật cười ha hả: “Có thể trị được lão đại của tớ cũng chỉ có An An cô thôi. Đúng rồi An An, khi nào trở về đây?”

“Để làm gì? Có phải da cậu căng, muốn tôi trở lại làm lỏng cho cậu hả?”

“Phải, cậu có thời gian thì theo tôi trở về tán gẫu với mẹ tôi dùm cái. Tôi cam đoan là bà ấy sẽ không hối tôi cưới vợ nữa.” Dương Tử sợ nhất là hai người đàn bà, một là mẹ của anh, hai là An An. Người trước là dài dòng, người sau là cay cú. Hai người mà sáp lại với nhau thì nhất định sẽ rất náo nhiệt.

Một ngày nào đó nếu Dương Tử có thể tìm ra cách để trị được cô, anh có đặc ý không nhỉ? Anh đã từng nghĩ qua, anh vẫn sẽ giống y như thế này, ngoan ngoãn mà thôi.

Lúc hai người đi về thì trời đã tối. Ông Thanh Mạch đang lái xe trên đường lớn Tam Hoàn. Thời điểm này hơi bị kẹt xe, ngừng lại, quay đầu nhìn An An đang bĩu môi: “Mặt mày sao vậy, ai ăn hiếp em?”

“Tôi đang suy nghĩ, khi nào nên tìm cho Dương Tử một cô bé hợp ý.”

“Làm mai là chuyện không thích hợp với em... em đâu có kết hợp được cặp nào tốt đâu.”

“Anh đi chết đi. Anh xem, Lâm Tiểu và Kiều Kiều không phải là rất tốt sao?”

“Thôi đi, hai người bọn họ ngày nào cũng cãi nhau. Mấy ngày trước còn gây lộn, đem Lâm Tiểu đến sân huấn luyện phát tiết khoảng ba ngày.”

“Thôi đi, đánh là tình, mắng là yêu, gay gắt quyết liệt mới có thể lâu dài. Đừng xem thường tranh cãi, có để ý đối phương mới âm ỉ. Nếu không quan tâm thì nói cái gì cũng không có tác dụng, thì làm sao mà tức giận đây.”

“Dừng lại, dừng lại.” Mỗi lần nói đến chuyện mai mối là An An không thể nào dừng lại được. Hơn nữa, cô còn có thể nói rầm rập một hơi dài. Nếu như anh không bảo cô ngừng lại, cô còn có thể nói tiếp, anh sẽ nổi khùng mất thôi.

“Ăn tối cái gì đây?” Ông Thanh Mạch nói.

“Không đói bụng. Tôi ăn ba trái táo đã no.” Ngẫu hứng bị cắt ngang, giọng nói của cô cực kỳ khó chịu.

Ông Thanh Mạch di chuyển xe, ra khỏi Tam Hoàn. Hỏi cô về vấn đề ăn cơm là một sai lầm lớn nhất của anh.

Tìm được một quán ăn, gọi xong đồ ăn, An An đang uống nước trái cây đột nhiên nghĩ đến: “Anh nói, có khi nào anh được thăng chức nữa không?”

“Em không sợ tôi ngã xuống chết mất sao?”

“Ngã chết rồi khỏi phiền tới tôi.”

“Quần quít như vậy, phải theo tôi thôi.”

“Đừng có hòng, anh còn phải đợi dài.”

Ông Thanh Mạch nhíu mày, không nói tiếp.

An An chu miệng nhỏ, khiêu khích lắc đầu, ra dáng ‘tôi không đồng ý, anh làm được cái gì’

Đồ ăn mang tới, Ông Thanh Mạch tỉ mỉ gắp hết xương trong cá ra rồi mới bỏ vào trong chén cho An An, tiếp đó là gắp thêm chút rau cải rồi mới bắt đầu ăn cơm của mình.

Ông Thanh Mạch là loại người biết cách từ từ đi vào cuộc sống của người khác, là loại người vừa cường thế vừa dịu dàng bao bọc, bảo hộ người ta một cách chặt chẽ dưới cánh của mình.

Từ hồi nhỏ cô đã thích ăn cá. Cô không thích ăn những loại thịt khác, chỉ riêng thịt cá là cô yêu thích nhất.

Nhớ có lần cô không cẩn thận mắc xương ở cổ họng, bộ dạng sốt ruột của anh vĩnh viễn in sâu vào trong trí nhớ của cô. Mắc xương cổ họng là chuyện nhỏ, nhưng anh lại mang cả bác sĩ trưởng của bệnh viện quân đội, và cuối cùng là viện trưởng đều tới. Cô cũng không xảy ra chuyện gì, chỉ là không nói nên lời, nước mắt không ngừng chảy mà thôi. Mà chính anh, trên người còn đang bị thương, vết thương ứa máu mà cũng không thêm để ý.

Kỳ thật, cô thật sự là không có việc gì mà, thật...

Về mặt An An mơ hồ, ánh mắt nhìn thẳng miếng thịt cá đã được lấy hết xương ra mà không hiểu sao trong lòng lại chua xót.

Hạnh phúc! Đây là giữa mùa hè, còn chưa tới mùa sầu cảm mà không hiểu vì sao lại bắt đầu rối loạn. Một giọt lệ trong suốt ‘xoạch’ một tiếng, nhỏ xuống cái đĩa, lẫn lộn trong miếng thịt cá còn nóng hổi, có loại cảm giác thật buồn cười.

Ông Thanh Mạch sợ run lên, vội vàng đưa tay qua lau mặt của An An: “Tại sao khóc?”

Đôi mắt trong suốt của An An long lanh ngấn lệ. Không ngờ nụ cười tràn đầy nước mắt lại xinh đẹp mê người như thế: “Còn tại vì cái gì nữa? Bị anh làm phiền đó!”

Ông Thanh Mạch mỉm cười, nhìn thẳng vào mắt của An An. Nụ cười pha lẫn hạnh phúc xoáy sâu vào đáy lòng của đối phương, khiến đối phương run rẩy động lòng.

“Anh cười đi! Anh còn cười, anh cười con khỉ nào ở đây hả!” An An vốn là không giải thích được nước mắt của mình, lại bị anh cười như vậy, cho nên cảm thấy có chút chột dạ, nhất thời không tìm chế được mà đánh ra một cú lên bả vai của Ông Thanh Mạch, không đau không nhột.

Tính tiền xong thì hai người ra xe. Ông Thanh Mạch không lên xe, mà lại bắt ngờ lúc An An không kịp phản ứng, đè đầu cô xuống, hôn cô thật sâu.

Cơ hồ hút mạnh, mút55, răng đụng môi, đau, lưỡi bị cuốn ép điên cuồng, dây dưa...

Đầu lưỡi bị mút đã đau, không khí bị hút sạch, An An có chút không thở nổi. Đó là một nụ hôn rất dài, rất ướt... Mãi đến khi Ông Thanh Mạch c98ảm giác được hơi thở khó khăn của An An thì mới buông đôi môi sưng đỏ của cô ra, sau đó tiếp tục chạm khē lên môi cô vài cái.

An An hỏn hển rống lên: “Tôi muốn kiện anh mưu sát.”

Ông Thanh Mạch khē27 cười: “Công cụ gay án là gì?”

An An buột miệng cười: “Miệng.”

18. Chương 18: Ngoài Ý Muốn

Người không phải là cỏ cây, quen thuộc rồi có thể lãng quên.

Tình cảm, chính là ở trong lúc yên tĩnh nhất, bị người ta im hơi lặng tiếng từng chút từng chút xâm nhập vào, từng chút từng chút gieo cấy. Tiến vào, sau đó tưới một chút nước, cuối cùng chăm bón trở thành một chồi non, tiếp đó từ từ sinh trưởng, sau cùng đơm hoa kết trái.

An An biết, Uông Thanh Mạch Chính là cái gốc rễ đã sớm ăn sâu vào lòng của cô. Có lúc cô đã từng suy nghĩ, nếu như có một ngày phải nhổ đi cái cây này thì bộ dạng của cô sẽ ra làm sao.

Cô hiểu Uông Thanh Mạch, cũng như Uông Thanh Mạch hiểu rõ cô.

Tin tưởng lẫn nhau, an ủi, thương thức, yêu thích...

Thỉnh thoảng cô thường mất hồn suy nghĩ, rốt cuộc từ lúc nào mình đã bị anh đầu độc. Con sâu độc, quả thật chỉ có từ này mới có thể hình dung được tính tình yêu nghiệt của Uông Thanh Mạch.

Trong mắt người ngoài, anh cao cao tại thượng, lạnh lùng nghiêm khắc. Trong lòng cô, anh như một đóa hoa anh túc tỏa hương thơm quyến rũ, xinh đẹp mỹ hoặc, dù dễ cô từng bước dần thân vào, cuối cùng không có cách nào thoát ra.

Tối hôm qua, Uông Thanh Mạch nhận được điện thoại khẩn cấp, phải đưa cô trở lại biệt thự rồi bỏ đi. Cả đêm An An mơ mộng đẹp. Trong mộng vẫn là khuôn mặt yêu nghiệt, khóe miệng yêu nghiệt, nụ cười yêu nghiệt của Uông Thanh Mạch. Đường như lúc nào cô cũng nằm mơ thấy anh, lúc nào cũng...

Sáng sớm, An An tới chỗ làm thì mọi người đã đến hết, đang tụ tập ở quầy rượu không biết tán gẫu chuyện gì.

“Giờ làm việc mà tụ tập nói chuyện phiếm, muốn về nhà hết hả?” An An làm như ông chủ mở miệng nói.

“Nghĩ rằng hôm nay cậu không thể xuống giường được đó.” Bình Tử không biết chết là gì nhào ra kéo tay An An.

Mang Quả vừa cao hứng vừa sùng bái đi tới ôm xiết cô như muốn ghìm chết con gấu: “An An, cậu là niềm kiêu hãnh của chúng tớ, là người tụi tớ tự hào.”

“Buông ra, buông ra! Xiết tớ chặt như vậy sẽ phé bỏ tay cậu đó.” An An gỡ cánh tay đang ôm chặt của Mang Quả ra.

Mấy người ồn ào lộn xộn nói xong, An An cảm thấy có chút rối loạn, thiếu kiên nhẫn bĩu môi khinh khỉnh khiến bọn họ phải im miệng.

Nhưng ngậm miệng chính là chuyện xưa, cô đã cho bọn họ một câu trả lời vô cùng hài lòng.

An An cầu mày trăm tư, sau đó ngẩng đầu lên, không biết làm gì khác hơn rồi lắc đầu.

Tiếp đó, xác nhận mấy người kia lại tiếp tục ong óng bên tai cô như đám con ruồi vô vể, cô thật phiền chết đi thôi.

“Mấy chiêu thức kia là do Uông Thanh Mạch dạy.”

Phản ứng của mọi người có vẻ kỳ quái, sau đó lại không nói tiếng nào.

“Tớ với anh ấy là trong sạch.” (Lời editor: ‘Sạch’ thiệt mà.)

Chu Tiến nhú mày: “Miệng cũng đã sưng lên còn trong sạch cái gì không biết.”

Mang Quả bổ sung: “Quần áo cũng đã thay, trong sạch thế nào đây.”

Bình Tử trừng mắt nhìn: “Tư thế đi không thay đổi, cũng có khả năng không trong sạch.”

Lê Tử gật gật đầu: “Mọi người phân tích rất có lý. Khẳng định bọn họ không trong sạch.”

Mậu Ninh chống nạnh hai tay: “Đàn ông tốt đều bị cái loại phụ nữ có chồng vô lương lại thiếu đạo đức như cậu làm hại rồi.”

An An và Mậu Ninh đứng cùng một chỗ, nhìn bầu trời bên ngoài có chút u ám lo lắng. Ngày hôm nay có vẻ u ám khủng khiếp.

Mà gương mặt của Mậu Ninh lại còn vẻ rối rắm, có thể so sánh với trời u ám. An An lại gần thốt cô: “Cậu làm sao vậy, sắc mặt thật khó coi.”

Mậu Ninh vẫn như cũ, giống như trời có mây đen: “An An, có phải cậu với Ông Thanh Mạch quen biết từ trước hay không?”

An An giật mình, sau đó gật đầu một cái, không lên tiếng.

Khóe miệng Mậu Ninh giựt giựt. An An có chút không hiểu, tại sao vẻ mặt của Mậu Ninh lại có vẻ rối rắm như thế này: “Cậu bị sao vậy?”

Mậu Ninh lắc đầu: “Không có việc gì. Thì ra là như vậy.”

“Hai tớ là trong sạch.”

“Thôi đi, ai mà tin.”

An An không biết làm sao, nói không ai tin. Cô còn không tin, hướng chi là người khác.

“Con khỉ vô lương, có chồng rồi mà còn ‘trèo tường’! Cậu tính ‘trèo tường’ thật sao?”

An An lắc đầu một cách dứt khoát, làm sao cô có thể hả? (Lời editor: Đúng rồi, gan An An không đủ lớn)”

“Cậu xem, hai người đi đâu cũng có nhau.”

An An nhíu mày, quả thật, ai bảo Nham Tử nhà cô không ở bên cô thường xuyên. Nhưng mà, cô và Ông Thanh Mạch thật sự là trong sạch. Cùng lắm là hôn miệng thôi, cũng không có lên giường. (^o^) Tuy nói rằng, mấy năm nay, tinh thần của cô đã sớm bị Ông Thanh Mạch xâm nhập, từ từ tan rã, nhưng mà... (Lời editor: Cái này có được coi là ngoại tình tư tưởng không ta? Nhưng bọn họ ‘trong sạch’ thật mà)

Được rồi, An An nghĩ đi nghĩ lại thì tâm tình lại càng thêm buồn bực.

Cô thật sự là thương Nham Tử nhiều lắm. Thật sự rất thương, rất thương. Cô sẽ không quên lời thề của hai người, đó là cam kết cùng nhau nắm tay cho tới già.

Trong lòng An An khó chịu, bị bọn họ làm rối lên lại càng không được thoải mái. Trời âm u mịt mù, giống như sắp đổ mưa. Thời tiết giống như đồng cảm với cô, thích hợp với cảm xúc đang nổi lên của cô. Khóc? Kể chuyện cười có được hay không? Với tính khí này của An An, cùng lắm là ngược mắt nhìn trời, im lặng một hồi là qua thôi.

Thời tiết khó chịu vô cùng. Trước giờ tan sở, bầu trời bắt đầu chuyển động, nhưng mọi người không ai để ý.

An An thu dọn đồ xong thì đi ra cửa. Đi gần tới cửa ra vào trạm xe điện ngầm thì cảm giác trời càng ngày càng đen, trong lòng cảm thấy bất an. Trước đó Nham Tử đã nhắc nhở cô gần đây có mưa lớn, không lẽ là hôm nay chứ.

An An cất bước bỏ chạy, nhưng vừa mới nhấc chân thì trong nháy mắt, bầu trời đen ngòm lại, tiếp theo là tia chớp lóe lên, tiếng sấm vang rền cả bầu trời. An An sợ đến nỗi giật cả mình.

Nhiều người xung quanh hoảng hốt kêu lớn, chưa kịp phòng bị thì những hạt mưa lớn như hột đậu đùng đùng rớt xuống trong chớp mắt. Những hạt đậu nhỏ bé nhìn rất tầm thường, nhưng nện ở trên người cũng đủ làm người ta bị thương. Phần lớn đám người ở đây là đón xe điện ngầm cũng lật đật chạy về phía cửa trạm xe.

An An chạy nhanh qua mặt đám người kia. Đúng lúc này, tia chớp lóe lên, ‘ầm’ một tiếng nữa đánh xuống ngay cột dây điện ở ven đường, rồi một mảng xi-măng đen xì theo tiếng sấm nứt ra, lắc tới lắc lui theo gió lớn gào thét. Cái khí gió này mà ngã xuống thì chắc là dè chết rất nhiều người!

Gió lớn quá, hướng gió lại không ổn định, cơ thể cũng không đứng vững, bước đi không được nữa bước. Mỗi lần gió nổi lên là chân cũng gần như không chạm được đất.

Lúc này, bầu trời chỉ còn đèn đường là có ánh sáng. Nếu không thì thật sự có thể nói rằng bàn tay đưa ra không thể thấy hết năm ngón. Lần này mưa bão đến rất nhanh lại mạnh, người đi đường cũng va chạm lẫn nhau.

An An mang giày cao gót bước thấp bước cao đi theo dòng người hối hả tuông về hướng trạm xe điện ngầm. Trên người ướt đẫm, bên trong giày cũng toàn là nước. Đôi giày cao gót chết tiệt này thật là muốn lấy mạng cô mà. Trong lòng An An mắng nhiếc thời tiết, chửi rửa giày cao gót, trong chốc lát đã đến cửa trạm xe điện ngầm.

“A!” Cơ thể vốn là đứng không vững, An An bị những người bên cạnh xô đẩy thiếu chút nữa là ngã xuống. Cô nghĩ thầm nếu mà té xuống, thế nào cũng bị người ta giẫm chết thôi.

An An bị gió lớn thổi tới thổi lui vọt tới cửa trạm xe điện ngầm. Nhưng ngay lúc này, cơ thể bị một nguồn sức mạnh đập vào thật mạnh.

Ngay sau đó, đích thực một loạt tần số âm thanh cao kêu gào. Lần này không chỉ có tiếng kêu của An An, còn có mấy người đi đường đồng loạt ngã nhào xuống đất. Sau lưng có một tấm bảng quảng cáo lớn bị gió thổi tới, cộng thêm sức mưa lớn, bay vèo tới đập lên người của các cô.

Dòng người vẫn còn đi tuông vào bên trong. An An và những người bên cạnh được mấy người đi đường tốt bụng đỡ lên, đi xuống cầu thang máy.

Bên thang máy, An An cố đè nén sự đau đớn do vết thương trên lưng mang lại. Đúng lúc này, cô phát hiện dòng nước theo kẽ hở trên thang máy cuộn cuộn chảy xuống. Cô có loại dự cảm không tốt, nhưng lại không xác định rõ ràng, cho nên quay đầu, cẩn môi nhìn đám người ngày càng đông.

Thang máy còn chưa xuống tới, An An lại cảm giác được triệu chứng đám đông chen chúc ở phía sau. Tiếp theo chính là tiếng kêu thảm thiết phát ra từ trong đám người.

Một dòng nước lớn từ bên ngoài ủa vào, đập vào sau lưng của người nào đó, mà người trước thang máy như là quân cờ Domino, ngã chồng lên nhau, kêu gào sợ hãi.

An An cảm thấy thôi rồi, may mắn là cô phản ứng rất nhanh, tay chống vào tay vịn của cầu thang, dưới chân mượn sức nhảy lên. Tuy nói là tránh được nguy hiểm bị đè ở bên dưới, nhưng cũng bị ngã mạnh trên mặt đất.

An An vừa bị ngã thiếu chút nữa là thở không ra hơi. Cũng may là cô có thể lấy đà lăn hai vòng, tránh cho xương cốt bị gãy.

An An nằm trên mặt đất, cả người ướt nhẹp, cộng thêm tiếng gào thét của đám người xung quanh, có thể tưởng tượng được tình cảnh bây giờ không chỉ có chữ ‘thảm’ là có thể diễn tả được.

Cổ nhện đau, cô bò dậy từ dưới đất, tiến về phía trước, ra tay giúp đỡ đám người đang bị áp đảo. Bởi vì nước lũ đập vào, xe điện ngầm phải dừng lại vận hành, nếu không thì thật không dám tưởng tượng tình hình này sẽ biến thành như thế nào.

Bên trong trạm xe điện ngầm, nước càng ngày càng nhiều, người bị thương cũng không còn cách nào để kêu cứu, tình cảnh hỗn loạn khiến người ta phải vô đầu bứt tóc.

Mưa lũ càng ngày càng mạnh, nước càng ngày càng dâng lên trong trạm xe điện, không thể nào ngăn chặn được nữa. Người bị thương nằm đầy trên đất, An An cố gắng nhịn đau đi tới bên cạnh một ông lão bị thương tương đối nặng. Mặt và tay của ông lão đầy máu, An An cảm thấy chóng mặt trong giây lát. Cô có bệnh sợ máu bởi vì lúc trước có xảy ra một sự cố, nhưng cô vẫn cố gắng vượt qua vấn đề riêng của mình trước mà đi tới.

“Ông à, ngoại trừ đầu của ông ra, ông còn chỗ nào khác không khỏe không?”

“Cô bé, đầu ông không có chuyện gì, nhưng chân trái thì rất đau.”

Lúc này An An yên tâm một chút, chứng tỏ ông lão vẫn còn tỉnh táo. Trán bên trái bị thương có lẽ chính là đầu bị đập vào bậc cầu thang. An An nhìn chân trái đang run rẩy của ông lão hỏi: “Ông ơi, chân ông bị thương ở đâu, bấp chân hay bấp đùi?”

“Bấp chân.” Máu và nước trộn lẫn với nhau khắp người ông lão. Ông lão phải nhịn đau cắn răng nói được vài chữ rồi không nói được nữa.

Tay phải An An vừa mới nhè nhè nắn bóp chân ông thì nghe được tiếng tiếng hít hơi đầy chịu đựng.

Vài cái sau, An An nhíu mày: “Ông à, theo như cháu phán đoán thì khoảng một phần ba của bắp chân trái đã bị gãy xương, nhưng cụ thể như thế nào thì phải đợi đến bệnh viện mới cứu chữa được.

An An đứng lên: “Mọi người làm ơn xem bên cạnh có thanh gỗ hoặc thanh sắt nào không?”

Đám người đang huyên náo nhỏ giọng lại một chút. Sau đó, có một bác trai nhìn giống như là dân công, mang một cái bao bố cũ kỹ trên lưng đi tới: “Hôm nay vừa mới xong việc, bác có vài cây gỗ trong tay, không biết có thể giúp được không?”

An An gật đầu một cái, vừa thấy miếng gỗ thì An An cũng yên tâm một chút. Tuy rằng dụng cụ nghề mộc có hơi vuông vông, nhưng có đủ chiều dài và chiều rộng, dù sao vẫn tốt hơn là không có.

“Ông ơi, ông đừng lo ná. Cháu có học qua lớp cấp cứu khẩn cấp, tạm thời cháu cố định chân của ông trước.” Cô lấy hai cái cây gỗ, cố định hai bên của bắp chân, dùng sợi dây thừng của bác thợ mộc đưa, cột thanh gỗ và chân của ông lão lại với nhau để cố định vị trí.

Bên trong trạm xe điện ngầm, người nằm la liệt khắp nơi, bị thương nhẹ, thương nặng đều có, tóm lại là tất cả đều bị thương. Mưa lũ không hề có dấu hiệu sẽ ngừng lại. Từ trong trạm xe điện ngầm nhìn ra ngoài bầu trời đen ngòm.

Có người còn đang lục tục chạy vào, trên người ướt nhẹp, mặt mày ảm đạm. An An nhìn lại những người bị thương, hỏi thăm một chút rồi né mình qua một bên, ngồi xuống dựa lưng vào tường.

Mưa lớn làm ngập lụt cả trạm xe điện. Lúc này xe điện đã ngừng chạy, bên trong càng ngày càng có nhiều người. Có người gọi điện thoại cầu cứu, có người gọi điện thoại oán trách, cũng có người cầm điện thoại đi động chụp hình những người bên trong trạm xe điện, rồi chụp luôn những người đang bị thương gửi lên trang blog.

Trong lòng An An nghĩ tới Nham Tử, móc tay lấy điện thoại đã bị thấm ướt từ trong túi xách đầy nước ra. Ách, không thông rồi. An An liếc nhìn điện thoại, còn pin mà, cũng không bị hư. Rồi trong chốc lát, cô phát hiện chỗ phát tín hiệu có một chữ X.

Sau đó, cô giương mắt nhìn những người khác, hình như ai cũng cùng chung cảnh ngộ. Con bà nó, di động Trung Quốc ngay lúc này lại không di động được.

An An lấy ra một tờ khăn giấy coi như vẫn còn khô, lau đi những giọt nước vẫn còn bám trên điện thoại rồi nhét vào trong túi xách. Nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn mà trong lòng cô cảm thấy tủi thân. Nếu như có Nham Tử bên cạnh thì tốt biết mấy.

Mới vừa rồi bị té xuống, tay trái bị trật, bây giờ mới cảm thấy bắt đầu đau. An An nhíu chặt mày, nhìn dòng nước không ngừng tuông xuống, không biết khi nào thì mưa mới dứt đây, cũng như không biết lúc nào thì xe cứu thương mới có thể tới.

Mưa kéo dài khoảng hai tiếng đồng hồ thì mới dần dần ngừng lại. Nhân viên công tác đang tiến hành công việc thoát nước và sửa chữa gấp.

Xe cứu thương đã đến, An An phụ giúp một tay đưa những người bị thương vào trong chiếc xe chật chội.

Lúc này trời đã bắt đầu sáng lên, mây đen đổi thành một màu xám nhạt. Ngồi trong xe thế này. Cây cổ thụ trăm năm cao lớn vững chắc đã bị bật gốc rễ, nằm ngang trên đường. Xe xếp hàng dài trên đường lớn cũng như đường nhỏ. Lúc này xe ở trên Tam Hoàn đều bị kẹt khắp nơi, không nhúc nhích được. Bốn năm nhóm tài xế xúm lại một chỗ trò chuyện.

Xe cứu thương chở những người bị thương đến bệnh viện gần đó phải mất hơn cả một tiếng đồng hồ. Ai da, ngay lúc này mà xe có thể nhúc nhích là may lắm rồi.

Trong bệnh viện đắp ắp người. Bị thương nhẹ, thương nặng chen chúc nhau trên hành lang không có lối đi. An An nhìn tình hình như thế này không biết có nên bỏ đi hay không. Tuy là sau lưng rất bỏng, nhưng lại nghĩ rằng không thành vấn đề, thôi thì bỏ đi cho rồi.

Ai ngờ cô vừa mới xoay người thì bắt gặp một người.

19. Chương 19: Kịch Động

An An vốn là cảm thấy không sao cả, hơn nữa trong bệnh viện lại đang rối loạn lên, cô thật không có dự định tiếp cận với sự náo nhiệt này, nhưng Lâm Tiểu vẫn kiên trì bắt cô chụp hình x-ray đã.

Rất nhanh đã có kết quả. Tuy nói là không nghiêm trọng, An An cũng không nghĩ tới xương sống xuất hiện vết nứt nhỏ nhỏ.

Mắc dịch, nhất định là vì cái biển quảng cáo kia đập phải.

An An không thể chờ cho tới khi có thể chữa rửa cái ‘người khởi xương’ kia. Bên này Lâm Tiểu đang bàn bạc với bác sĩ vấn đề nhập viện. Cô hết ý kiến, chuyện nhỏ thôi mà, nhập viện cái gì chứ.

Còn chưa nói tới lúc này bệnh viện có cả đồng người thương. Ngoại trừ những người không bị thương ra, cô thuộc loại nhẹ nhất rồi.

Bác sĩ đang gặp vấn đề nan giải. Quy mô bệnh viện của bọn họ không lớn, hiếm khi gặp phải tình trạng đột phát như thế này. Giường bệnh không có nhiều, mà hiện giờ hành lang đầy rẫy người nằm, làm gì còn có giường để cô có thể qua trước mấy người này. Nhưng bác sĩ này vẫn là bị một anh thiếu tá mặc quân phục hét lớn khiến mặt mày trở nên trắng bệch.

Vì không muốn mất chén cơm, cuối cùng bác sĩ cũng tìm được một chỗ yên lặng cho An An nằm xuống.

Vấn đề của cô nói nặng không nặng, nói nhẹ cũng không phải nhẹ. Nếu không chăm sóc chu đáo sẽ lưu lại bệnh tật về sau.

An An gật đầu nhận lời. Phải đành chịu thôi chứ biết làm sao khi cô xin Lâm Tiểu đừng báo cho Ông Thanh Mạch biết. Nếu cô không ở lại, cậu ta sẽ nói cho Ông Thanh Mạch biết. Mắc dịch, rõ ràng là đang uy hiếp cô mà.

Hôm nay Bắc Kinh nhất định là không ngủ. An An nhìn bộ dạng bận rộn của Lâm Tiểu mà cười thầm trong bụng, bạn bè là như thế đó!

Hỏi vì sao Lâm Tiểu xuất hiện ở đây, người kia trả lời là vì tai nạn liên hoàn ở Tam Hoàn. Cậu ấy ở chỗ dựng xe ở vùng lân cận, bảy chiếc xe dựng đuôi nhau. Khổ nỗi người bạn thân của cậu ấy bị lãnh đủ ở trên lưng, kẹt ở vị trí thứ ba, trước sau đánh tới. Tai nạn xảy ra ở vùng phụ cận, cho nên cũng được đưa tới bệnh viện này. Lâm Tiểu nhận được điện thoại rồi tới đây, vừa vặn gặp cô ở đây cũng bị thương ở lưng.

Người bị thương trong bệnh viện quá nhiều, cũng không có phòng bệnh cao cấp, tạm thời An An được an bài chen chúc cùng với mười mấy người bệnh khác trong phòng bệnh bình dân. Nhưng cũng may mắn là cô có giường để ngủ, những người khác thì toàn gia đình chen chung một cái giường, còn không thì mua một cái đệm lót chống ẩm trong bệnh viện rồi nằm dưới đất.

Ngày hôm nay bị đụng xe, bị cây đập trúng, bị mưa lũ ngập lụt, còn có tai nạn xe điện ngầm giống như cô, so với bị vật lạ ngoài hành tinh rớt trúng còn thảm hơn. Tóm lại, bệnh viện này chưa bao giờ gặp trường hợp hoành tráng như thế này.

Nghe nói chiều hôm nay giao thông ở đế đô lâm vào tình trạng đình trệ. An An nhìn cái phone một chút thì thấy đã bị ngắt, hình như là bị hư rồi. Cô chỉ có thể nhắm mắt lại một cách mơ hồ. Khi trời bắt đầu lờ mờ sáng thì cô mới từ từ đi vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này thật mệt mỏi, vừa nhiều người xung quanh huyên náo, vừa phải nằm giường bệnh viện, cô thật khổ sở muốn chết cho rồi.

Nhưng lúc cô tỉnh dậy thì nhìn thấy Ông Thanh Mạch ngồi ở đầu giường. An An dụi dụi con mắt, câu đầu tiên không phải là ‘Anh đã đến rồi’, cũng không phải là ‘Tại sao anh tới đây’, mà là: “Thằng nhóc Lâm Tiểu kia, tôi sẽ bảo Kiều Kiều bỏ phức cậu ta đi cho rồi.” (Lời editor: Hừm sao Lâm Tiểu không gọi Nham Tử nhỉ????)

Ông Thanh Mạch vuốt vuốt tóc An An, vẻ mặt tràn đầy lo lắng nói: “Chỗ nào không thoải mái?”

An An đảo cặp mắt trắng dã: “Chuyện bé xé to. Chỉ là sau lưng có chút khó chịu. Bây giờ đã khá hơn nhiều rồi.”

“Có thể đi được rồi.”

An An vui mừng trong bụng, gật mạnh đầu. Đời này cô ghét nhất chính là bệnh viện, ước gì có thể lập tức rời đi.

Nhưng vui mừng không được bao lâu, cô phát hiện Ông Thanh Mạch đậu xe trước cửa bệnh viện quân đội.

An An vỗ trán: “Tôi thật không sao mà.”

Ông Thanh Mạch không thêm để ý đến lời cô nói, xuống xe kéo cô vào. Anh tìm một vị bác sĩ chủ trị làm lại kiểm tra tổng quát một lần nữa. Cuối cùng bác sĩ cũng xác định là không có chuyện gì nghiêm trọng, kê vài đơn thuốc về nhà tịnh dưỡng trong vòng mấy ngày. Trong mấy ngày tới cần cẩn thận tí là tốt rồi.

An An thọt thọt Ông Thanh Mạch, khẽ nhướng mày, ý nói ‘anh xem, bác sĩ đều nói không sao’.

Hai người ăn qua loa một chút ở bên ngoài. An An phải trở lại phòng tiêu thụ một chút để báo tin. Sau đó trở lại biệt thự, vọt vào toilet tắm rửa, khoác lên người bộ đồ ngủ rồi đi ra. Trong lúc không còn năng lực để phản kháng thì bị người nào đó vô tình đè xuống giường.

“Lớn đầu như vậy mà còn như một đứa con nít. Coi anh nha, dơ quá đi thôi!” An An cười một cách khiêu khích nói móc Ông Thanh Mạch.

Mà người kia thở dài, kéo chăn lên cho cô, sau đó điều chỉnh máy điều hòa không khí, rồi cởi quân trang ra, đi vào toilet. Anh tắm một cách vội vàng, mặc bộ đồ ngủ, đi ra ngoài rồi leo lên giường. An An nằm ở trong chăn, chỉ lộ ra cặp mắt to tròn như bánh xe liếc nhìn Ông Thanh Mạch như lang như hổ ở bên cạnh.

Mà Ông Thanh Mạch lập tức đưa tay ra, ôm vót cả người kia vào trong lòng.

An An lại than thầm. Cô biết rõ phải nên cho anh biết tình trạng của mình ra sao. Bàn tay nhỏ bé vươn ra từ trong chăn, nắm lấy tay của Ông Thanh Mạch: “Tôi thật sự không có chuyện gì.”

“Ừ, biết rồi.”

“Vậy sao anh còn ôm chặt như vậy. Không sợ siết sai chỗ xương của người ta sao.”

Nghe như vậy, lúc này Ông Thanh Mạch mới nói lỏng vòng tay một chút.

Có thể nói, lần đầu tiên An An bị thương đã để lại trong lòng Ông Thanh Mạch một sự ảnh hưởng tiêu cực rất nghiêm trọng và sâu sắc. Lần đó so với lần này nghiêm trọng hơn nhiều, sườn núi bị lở, lúc tìm được cô thì đã hơn hai mươi bốn tiếng rồi. Lần đó hình như cô phải nằm trên giường đúng một tháng mới được cho phép đi xuống.

Từ đó về sau, đối với anh mà nói thì An An không thể bị thương nữa, mặc kệ là nhẹ hay nặng.

An An kể cho Ông Thanh Mạch nghe nguyên nhân kết quả cô bị thương, bắt đắ dĩ bĩu môi, ai bảo cô bị xui xẻo làm gì.

Mà Ông Thanh Mạch cũng chịu không ít khổ sở. Trên đường tới đây, đã bị kẹt xe tới năm tiếng đồng hồ mới đến được bệnh viện của cô đang ở.

Tối hôm qua hai người đều không được ngủ ngon, cho nên đêm nay ngủ rất ngon giấc. Khi An An tỉnh lại thì đã xế chiều, Ông Thanh Mạch cũng không còn bên cạnh nữa.

Cô biết mình bị thương không nặng, chỉ là Ông Thanh Mạch luôn luôn làm lớn chuyện. Lúc anh bị gãy ba cái xương sườn cũng không khẩn trương như vậy.

Ai da, có đôi khi cô cảm thấy đàn ông là một động vật rất phiền phức. Đặc biệt là khi họ xem cô như là một loại động vật chuyên đi gây chuyện thì càng phiền hơn.

Thuốc và nước đã được đặt ở đầu giường, An An nhồm người lên là có thể lấy được. Nước vẫn còn ấm, xem ra Ông Thanh Mạch chỉ mới bỏ đi thôi, trong lòng cô cảm thấy ấm áp.

Uống thuốc xong thì xuống giường, hoạt động thân thể vài cái thì có cảm giác tốt hơn rất nhiều.

Nhắc lại, cô chỉ chịu khổ mưa lũ trong chốc lát, mà những người dân cư ở đây lãnh đủ tai họa mưa lũ lần này không phải là ít.

Lúc Ông Thanh Mạch đi vào, An An vẫn còn uống éo mông eo tập luyện thể dục.

“Đi đâu vậy?”

“Đi lấy điện thoại.”

“Hả, cái anh cầm trong tay là thứ gì?”

“Điện thoại di động của em bị hư, tôi bảo Thiệu Dương mua cho em một cái mới.”

An An nhận lấy điện thoại, mở máy, thẻ điện thoại đã được nạp vào. Điện thoại màu trắng, rất dễ thương.

Nói lời cảm ơn thì quá là khách sáo. Trừ khi cô muốn chơi đùa, nếu không cô thật không nói nên lời.

“Đi rửa mặt đi, sau đó lên giường nằm nghỉ.” Ông Thanh Mạch nói xong thì bỏ đi ra ngoài, bởi vì điện thoại của anh lại vang lên.

An An nhăn mũi, hừ một tiếng rồi đi theo ra ngoài, chui vào toilet. Khoát nước rửa mặt, xong rồi thì đi về phía phòng sách.

Bên này Ông Thanh Mạch đang nói chuyện trong điện thoại. An An ngồi xuống ghế, nghe lén một cách quang minh chính đại.

Cúp điện thoại, khuôn mặt lạnh lẽo dưới chân mày của Ông Thanh Mạch hơi nhăn lại: “Trở về phòng nghỉ đi. Bây giờ vẫn còn sớm, lát nữa trở ra ăn cơm.”

“Nằm hoài khó chịu lắm. Nói cho tôi biết, tình trạng bây giờ ra sao rồi, vì sao đội đặc chiến cũng phải xuất động vậy?”

“Mưa lũ lần này tổn thất nghiêm trọng. Có nhiều người gặp nạn, con số cụ thể vẫn chưa rõ.” Ông Thanh Mạch bước ra phía trước, kéo cái ghế An An đang ngồi trên đó ra, ôm An An đi về lại phòng ngủ.

“Nghiêm trọng vậy sao?” Mưa xong vẫn còn có người chết.

“Trước đó có báo động cam, lại không nghĩ tới vấn đề nghiêm trọng như thế này, thật là trở tay không kịp. Bộ đội cảnh vệ đóng quân ở Bắc Kinh đã được điều động hơn một ngàn người tiến hành cứu hộ, binh đội cơ động cũng có hơn sáu ngàn người. Bên này tôi vừa phái một đội đặc chiến đi trợ giúp ở Phòng Sơn rồi.”

“Ừ”

“Nói tới mạng lưới Internet lại càng lợi hại hơn. Lúc đó, mạng lưới thông tin đã bị tê liệt hết, vậy mà trước đó vẫn còn có người gửi tweet ra nhờ giúp đỡ. Trường quân đội thiếu niên ở Phòng Sơn có hơn một trăm người bị vậy.”

“Vậy bên trường quân đội đã được giải thoát?”

“Ừ, chuyện nhỏ vậy mà cũng làm không xong bọn họ là lũ vô dụng hết rồi.” Ông Thanh Mạch có phần đùa cợt nói.

“Ông Thanh Mạch, tôi không thích những lời nói này của anh! Phục vụ trong quân đội thì sao, người ta cũng chỉ là con người làm bằng máu thịt, không phải xương cốt đúc ra từ sắt thép.”

Bước chân của Ông Thanh Mạch đang đi về phía trước dừng lại, sau đó đẩy cửa phòng ngủ ra, ôm người trong lòng vào trong: “Tư tưởng giác ngộ cao. Xem ra, lần học tập kỳ này đã có hiệu quả rất cao.”

“Đi chết đi! Tư tưởng giác ngộ của tôi lúc trước cũng rất cao, chỉ là anh không công nhận mà thôi.”

“Làm quân nhân, mỗi lần thập tử nhất sinh, đều không nghĩ đến sống chết của mình, mà chỉ lo ạng sống của người khác. Cho dù như vậy, vẫn không đủ thông được nhân dân quần chúng. Phần lớn thời gian, tôi thật khâm phục và thông cảm với Ngụy Ninh.”

“Làm chính ủy quả thật là khổ thân. Phốc... vậy còn anh? Những lúc đó anh nghĩ tới cái gì?”

“Muốn nghe lời nói thật?”

“Vô duyên, ai muốn nghe lời nói láo. Nói nghe cái coi...” Trong lòng An An mong chờ, nhưng vẻ mặt lại giả đò nghiêm túc.

“Ích lợi quốc gia, ích lợi quần chúng.” Ông Thanh Mạch ôm An An ngồi ở trên giường, giọng nói thản nhiên.

“Mẹ nó, một chút tình thân cũng không nghĩ tới. Anh nha, chỉ giỏi làm bộ mà thôi!” An An đấm một cái lên cánh tay rắn chắc của Ông Thanh Mạch, không mạnh nhưng âm thanh cũng đủ vang dội.

“Mỗi lần đến thời điểm cuối cùng gặp phải nguy hiểm, tôi đều nghĩ, nếu tôi chết, tôi nhất định kéo em đi theo.” Ông Thanh Mạch hơi cao giọng một chút, xem ra tâm tình quả thật là không tệ.

“Mẹ nó, em gái anh! Xem ra tới chết, anh cũng không bỏ qua cho tôi.” Kéo cô đi theo, anh tự rước khổ mà thôi.

“Ừ, cả đời này em cũng đừng hòng nghĩ tới chuyện khác.” Nói xong câu nói sau cùng, Ông Thanh Mạch xoay người đè An An xuống giường.

Hơi thở đột nhiên gấp rút, An An còn đang rối rắm, chưa biết phản ứng như thế nào vì câu nói sau cùng của anh thì đã bị anh làm hoảng hốt.

Ông Thanh Mạch không làm thêm động tác nào nữa, hai tay chống thân thể đang đặt nữa người trên người của An An, không chớp mắt chăm chú nhìn sâu vào đáy mắt của An An.

Mỗi lần bọn họ đấu mắt, An An vĩnh viễn bị thua, mà còn thua rất thảm. Dứt khoát là cô không thềm chơi, anh nhìn cô... cô liền đảo mắt tránh né, sau đó ngẩng đầu đánh trúng cằm của Ông Thanh Mạch.

“Vẫn còn muốn bị đánh mà.”

An An cười hắc hắc, vừa tính nói cái gì thì bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang. Ông Thanh Mạch nhú mày đứng lên đi ra ngoài.

Sau khi điện thoại bị cúp khoảng mười phút, An An dụi dụi lỗ mũi, quẹt qua một bên rồi cười giỡn nói: “Loại chuyện như thế này bây giờ không tới phiên anh phải ra tay, có thấy ngứa tay muốn nhào lên không?” An An uốn một ngụm nước, đem cái ly qua cho Ông Thanh Mạch rồi ngã lên giường.

“Những năm ở trong quân đội, hình như cái gì cũng đã trải qua, cho nên cái loại kích động đó đã sớm qua rồi.”

Mười tám tuổi Ông Thanh Mạch tham gia quân đội, hai mươi tuổi vào đảng. Sau khi nhập ngũ, chức vụ thay đổi liên tục trong vài năm. Nào là liên trưởng chiến sĩ quân khu, quan chỉ huy pháo binh phòng không, cố vấn quân sự ở trường đào tạo, tham mưu trưởng bộ tổng tham mưu huấn luyện quân sự, kế nhiệm chức vụ sư đoàn trưởng khi anh tạo được thành tích trở thành một trong những thành viên trong ban lãnh đạo được bồi dưỡng ở nước ngoài. Cũng từ đó, cuộc đời của anh rẽ sang bước ngoặt khác.

Khi Ông Thanh Mạch hai mươi mấy tuổi, anh đã từng liên tục đảm nhiệm liên trưởng, doanh trưởng, tự mình ra trận đối phó với những loại lũ lụt như thế này, lúc ấy toàn thân nhiệt huyết. Bây giờ nghĩ lại, trong tư tưởng đã sớm từ bỏ một chữ ‘nhiệt huyết’ này.

Bây giờ, đòi hỏi tâm tư kín đáo, bày mưu nghĩ kế, lấy đại sự làm trọng. Sự sôi nổi của bản thân đã sớm bị đè nén.

Không ai nghi ngờ một bầu nhiệt huyết khao khát được ra tiền tuyến của người quân nhân kia chính là phần máu chảy xuôi trong lòng. Người nào chưa từng trải qua sẽ không nhận thức được võ trang việt dã tám cây số, diễn tập thực chiến, tuần tra biên giới, chống khủng bố, sinh tồn dã ngoại, cứu tế động đất đột kích đường dài, tham gia lực lượng bảo an Liên Hợp Quốc đánh chiến loạn là như thế nào.

Những thứ này, là niềm tự hào đáng để kiêu ngạo của người quân nhân.

Làm sĩ quan cao cấp rồi thì những nhiệt huyết này phải giấu sau trong tận đáy lòng. Kích động sôi nổi là những thứ không thể chấp nhận được.

Ông Thanh Mạch ngồi ở trên giường, một tay nắm lấy tay của An An đang giở trò trên người của anh: “Ồ bên ngoài phải tự mình cẩn thận, phải học cách chăm sóc mình.”

“Biết rồi. Dài dòng!” An An gạt đi. Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

Phần tình cảm nồng nàn được người ta luôn ghi nhớ ở trong lòng, khắc sâu trong tim, thật khó có thể lĩnh hội được.

20. Chương 20: Khiêu Khích

Cơm tối ở bên ngoài tùy ý giải quyết. Trên đường về, An An dán mắt vào cửa sổ xe nhìn thăm trạng trên đường phố vẫn còn chưa khôi phục, cảm thấy thiên tai quả thật rất tàn nhẫn và vô tình.

Đưa cô về đến nhà, Ông Thanh Mạch gần như là ra lệnh cho cô phải nghỉ ngơi thật tốt, không cho phép đi ra ngoài. Thiếu chút nữa là cô phải chào theo kiểu quân đội để bày tỏ mình sẽ phục tùng vô điều kiện. Lúc này Ông Thanh Mạch mới tin lời của cô một cách miễn cưỡng.

Hình như Ông Thanh Mạch đi Đại Hưng. Cô không muốn hỏi nhiều, nhưng cũng buồn chán không ngủ được.

Trong phòng ngủ, lẩn qua trở lại một hồi trên giường, rồi đứng dậy vào phòng sách. Cô tự mình lấy ra sách tham khảo và tài liệu, bắt đầu lật xem. An An nhắm tịt, còn khoảng nữa tháng là sẽ tới kỳ thi.

Nửa chừng thì có mẹ gọi điện thoại tới hỏi thăm tình trạng gần đây của cô. Về chuyện mưa lũ, An An im lặng không nói. Lúc bị hỏi cũng nói là mình không bị ảnh hưởng. Lúc này bà Vương Á Viêm mới an lòng một chút.

Chưa tới mười phút sau, papa An cũng điện thoại tới. Hai ông bà già giống như là đã thương lượng trước người nào gọi trước, người nào gọi sau vậy. Lời hỏi thăm không nhiều lắm, nhưng nghe ra được sự lo lắng. Lúc bị hỏi về vấn đề công việc, An An buồn buồn miễn cưỡng nói cho xong chuyện. Sau cùng là tán gẫu chuyện công tác của Nham Tử. Trong vòng vài phút, đã nói hết chuyện cần nói, An An chu miệng cúp điện thoại.

Đối với sách điện tử, An An có khả năng miễn dịch rất lớn, đọc nguyên cả đêm cũng không thành vấn đề. Chỉ có sách giấy, đặc biệt là loại tài liệu đề cương, nhìn nhìn một chút là mí mắt bắt đầu đánh nhau, mơ màng màng ngủ thiếp đi. Cũng không biết là mấy giờ rồi, đột nhiên có một hồi âm thanh chuông reo xa lạ khiến cô bừng tỉnh, đứng dậy đi theo tiếng chuông reo thì tìm ra được điện thoại di động màu trắng nằm ở trên ghế trong phòng sách.

Cái người ác độc Ông Thanh Mạch này có phải là thất đức lắm không khi gọi cô lúc ba giờ sáng, báo cho cô biết tối nay không thể trở lại.

Khí gió, báo cho cô biết có về hay không làm cái rắm gì. Con mẹ nó, quả thật cho rằng cô là tiểu tam mà. Bị quấy nhiễu giấc ngủ, An An nổi khùng, gắt gỏng gằm thét vào máy điện thoại cho người ở đầu giường bên kia nghe.

Cuối cùng, Ông Thanh Mạch bình thần, quyết đoán cúp điện thoại trong lúc An An đang giận dữ gằm thét.

An An ném điện thoại ở trên bàn, mang theo một bụng khó chịu trở lại trên giường.

Hôm sau tỉnh lại là đã bảy giờ mười lăm phút. Đây chính là đồng hồ sinh học của cô. Giờ làm ở phòng tiêu thụ là chín giờ, mỗi ngày cô đều thức dậy vào giờ này, cho nên đã tập thành thói quen.

Nằm nướng ở trên giường một lát, tám giờ mới chui ra khỏi chăn. Ông Thanh Mạch cũng không gọi điện, không tin tức. Sau khi An An rửa mặt xong, thay đồ đồng phục rồi đi tới phòng tiêu thụ.

Mọi người trong phòng làm việc ồn ào thảo luận chuyện ngày đó. Biết An An bị thương, mọi người quan tâm kéo ghế tới cho cô ngồi.

Không còn cách nào khác, hôm qua ai bảo cô tới xin nghỉ. Đây là nghỉ bệnh, có bệnh viện chứng minh. Hơn nữa, theo như hợp đồng đã ký, bị thương trên đường đi làm, cô gọi cái này là tai nạn lao động.

Nhưng An An cũng không phải là loại người ở không đi gây sự với người khác. Quả thật cô khám bệnh không cần trả tiền, cho nên tiền chi phí lần này coi như là xong đi.

Lúc Kiều Kiều gọi điện thoại tới là An An đang ngồi ở quầy bar, cầm giấy vẽ lung tung.

“Kiều Kiều à.” An An ném bút xuống mở miệng nói.

“An An, Tiểu Tiểu nói cậu bị thương, có sao không?” Giọng nói của Kiều Kiều giống như là mới vừa leo núi xong, hơi thở dồn dập nói.

“Tớ vốn là không có chuyện gì, đã khỏe rồi. Cậu đang làm gì đó?”

“Tớ đang ở Bảo Định. Không biết Tiểu Tiểu làm cái gì mà quần áo bẩn không tưởng tượng được. Tớ vừa mới giặt xong.”

“Ồ, mượn người giúp việc cho rồi!” An An cười giỡn nói.

“Ngày mai tớ về Bắc Kinh, sau đó trở lại Thẩm Dương. Cậu muốn về thăm chút không?”

“Không về. Cha tớ không ở nhà, mẹ tớ mấy ngày nữa là đến Bắc Kinh rồi.” An An hất cằm lên, đảo con mắt nghĩ thầm. Mẹ tới cô còn phải xin nghỉ phép, tiền lương ời tiền lương. Bỗng nhiên lại nghĩ tới sáu con số sắp tới tay, con bà nó, thật là sáng khoái, hì hì. Nghĩ tới nghĩ lui, cô bật cười vui vẻ.

Hai người tán dóc vài câu rồi cúp điện thoại. Kiều Kiều là em họ bên nội của Kiều Vũ. Tuy nói là An An làm mai cho cô với Lâm Tiểu, nhưng thật ra cũng là quen biết trước đó.

Nói một cách khác, đây là cặp đôi oan gia.

Tuy hôm nay thời tiết rất tốt, nhưng người của đế đô vẫn bị ảnh hưởng bởi bóng ma mưa lũ ngày hôm qua, rất ít người qua lại trên đường phố. Có thể dùng chữ ‘chưa từng có’ để hình dung giao thông huyền ảo của Bắc Kinh.

Nghe nói thời tiết báo động vẫn như cũ, có mưa to. Cho nên trên đường rất ít xe xuôi dọc, người qua lại cũng thưa thớt. Không biết trong thời gian này, cảnh tượng trong trạm xe điện ngầm đã trở thành hình dạng gì nữa.

Vắng vẻ cả ngày, cuối cùng phòng tiêu thụ cũng nghênh đón chiếc xe đầu tiên. Chiếc Aston Martin màu xanh dương đậm chói mắt, toàn thân Triệu Dư đẹp trai mặc một bộ đồ lịch sự thoải mái đóng sầm cửa lại.

An An và Bình Tử ngồi ở đằng sau quầy bar nhìn trộm nhất cử nhất động của Triệu Dư. Cuối cùng, bộ dạng mờ mịt vô cùng bất đắc dĩ của Triệu Dư khiến hai người không nhịn được mà bật cười một tràng dài.

Phòng ốc của Triệu Dư đã được tu sửa xong. Không lâu sau đó, bạn nhỏ họ Triệu sẽ trở thành hàng xóm mới của bạn nhỏ Ông Thanh Mạch.

Nhưng Bình Tử ở một bên lại thảm ra hiệu, chế nhạo An An: “Vì muốn gìn giữ địa vị của cậu, chỉ có thể dâng hiến thân thể phụ nữ đã có chồng này cho Ông đại gia thôi.”

“.....” Bình Tử vẫn còn ‘hử’ lắm.

An An và Triệu Dư cùng nhau đi lên tầng thứ 6. Hai người giống như là bạn bè cũ vừa đi đi đùa giỡn. Nhắc tới lần trước, An An mượn xe Triệu Dư rồi đậu ở một góc đường nào đó không biết tên, chiếc xe BMW mới toanh bị cạ một đường khá dài. Tuy nói không nghiêm trọng, nhưng cũng là xe mới. Vốn là An An muốn đền một số tiền để đi tu sửa lại, nhưng Triệu Dư một mực từ chối.

Xe có bảo hiểm, anh không cần tốn tiền, lại còn bán được một cái ân tình. Tên nhóc Triệu Dư này thế nào cũng sẽ tính sổ thôi.

Hiện tại, anh không phải một lòng muốn theo đuổi An An, nhưng anh vẫn luôn không tự giác mà ngóng trông. Chẳng qua chỉ là muốn làm bạn bè thôi cũng được, nhưng lại không quản được tâm tư rộn rạo xôn xao.

Ai da, phần lớn thời gian, đàn ông không quản được ____ hai thứ khác biệt, một là cơ thể, một là trái tim. Phòng ốc của Triệu Dư đã hoàn toàn được sửa xong. Rốt cuộc cô cũng có thể buông tay bỏ mặc rồi. An An đưa chiếc chìa khóa cầm trong tay cho Triệu Dư rồi hai người cùng trở về.

An An ngồi trong xe của Triệu Dư, giơ tay lên nhìn đồng hồ, ba giờ rưỡi rồi. Thầm nghĩ phải trở về nhanh thôi, đừng để Uông Thanh Mạch bắt gặp, cô nhất định sẽ ném mùi đau khổ.

Có một số đàn ông sẽ để người ta phản bác không cần lý do nào cả. nhưng đôi khi, phải hiểu được thế nào là phục tùng vô điều kiện. đây chính là một tính chất đặc biệt của người quân nhân.

Phần lớn thời gian, bọn họ sẽ đem tác phong và thói quen công tác không nhận thức được vào cuộc sống hàng ngày. Tôi nói một, em có thể bác bỏ, nhưng nhất định phải có lý do. Đây là hình dạng của Uông Thanh Mạch trong mắt của An An.

Uông Thanh Mạch lúc nào cũng cương chiều An An đến tận trời. nhưng nếu cô phạm vào đại kỵ của anh, thì anh vẫn sẽ phạt cô không chút nương tình.

Có đôi khi, tâm ý tương thông là một loại ăn ý. Có đôi khi ăn ý quá mức, tương thông quá mức, sẽ trở thành một loại gánh nặng.

Cô mới bước xuống từ trong xe của Triệu Dư thì bắt gặp cánh cửa sổ của chiếc xe jeep từ từ kéo xuống. người ngồi bên trong bị che khuất, không rõ mặt mũi, nhưng An An cũng biết, kỳ này không tránh khỏi thương tích nhẹ rồi.

An An đi vào cầm túi xách đi ra. Bình Tử vừa cầm ly nước trong tay vừa đi theo bên cạnh An An nói: “Đó là Uông đại gia! Quan sát cho rõ đi! Nếu bị ông xã cậu bắt gặp, khẳng định là Uông đại gia sẽ hết cơ hội.”

An An liếc mắt nhìn Bình Tử bên cạnh đùa giỡn: “Cậu nói nhiều quá đi. Coi chừng tôi xử lý cậu một cách đẹp mắt bây giờ.”

Trở lại biệt thự, An An lập tức bị người ta lột sạch quần áo tới tận chân. Tuy rằng phụ nữ thời đại lỏa thể là thịnh hành, nhưng cô vẫn là phụ nữ đàng hoàng, không muốn nổi danh bằng cách này.

An An bị xé quần áo hơn phân nửa, núp trong góc ở toilet, cánh tay run run chỉ chỉ gương mặt tuần tú của Uông Thanh Mạch:

“Uông Thanh Mạch anh... đây là hành vi lưu manh. Thân là một quân nhân thì phải tự kiểm chế bản thân, đồng thời tuân giữ kỷ luật. không được nhất thời kích thích dục vọng bản thân mà làm ra điều sai trái. Chúng ta đạt được thỏa mãn cũng là đồng nhất với chuyện mất đi nguồn sinh lực quý giá nhất trong thân thể.”

“Không sao, nguồn sinh lực này có thể tái tạo.”

“Uông Thanh Mạch, tay kia của anh đặt chỗ nào vậy?”

“Tôi làm cái gì chứ.”

“Lấy ra, anh lấy ra cho tôi.”

“Đừng nhúc nhích.”

“Buông tay, lấy ram au.”

“Đừng nhúc nhích, để tôi xem.”

“Không cần...”

“Đưa cho tôi.”

“Buông tay buông tay buông tay...”

“Quần hơn vạn binh, duy chỉ có em là tôi quản không được!” Giọng điệu Uông Thanh Mạch khê nhếch lên. Rõ ràng là anh chỉ muốn cô đừng giãy giụa giữa cánh tay quá mạnh để anh giúp một tay cởi áo sơ mi của cô ra mà thôi.

Nửa người lỏa thể, An An bĩu môi, giựt lại y phục bị người ta lột xuống, che chắn trước ngực:

“Chúng ta đã nói qua, không được dùng sức mạnh.”

“Tôi có làm gì em đâu.” Ông Thanh Mạch hết sức bình tĩnh nhìn về mặt đề phòng của An An.

Mới vừa rồi rõ ràng còn dùng sức mạnh, cởi quần áo của người ta thôi, có cần dùng nhiều sức vậy không chứ. Hơn nữa, bàn tay lạng quạng, rõ ràng là sờ mó trên người của cô.

Tuy rằng An An lúc nào cũng đề phòng Ông Thanh Mạch, nhưng lần nào cũng né tránh không kịp.

“Ông Thanh Mạch, anh thật du côn!” Ngón tay không an phận, vẫn như cũ lả lướt trên thân thể của cô. An An gằm thét.

Tay trái của Ông Thanh Mạch đề thân thể muốn chạy trốn của An An lên tường. anh cúi đầu, nhìn cơ thể khê ửng hồng của An An.

Loại dục vọng này lúc tới thì đột phá một cách khẩn cấp. mà đối mặt với một hình ảnh quyến rũ như vậy thì ai có thể ngăn được dục vọng dâng trào đây. Ông Thanh Mạch cũng không ngoại lệ.

Vốn là ngón tay trêu đùa đánh vòng, muốn đánh tan lý trí của An An. Nhưng lại không nghĩ tới bộ dạng nghiêm trang nhàn rãi hằng ngày của mình lúc này lại bắt đầu căng thẳng, yết hầu căng lên.

An An khó chịu, cơ thể hơi lùi lại phía sau né tránh làn tay nữa trêu đùa vuốt ve của Ông Thanh Mạch. tấm lưng tradn dán lên gạch sứ lạnh lẽo khiến cô phải hít vào một hơi thật sâu.

Ông Thanh Mạch vừa nghe thấy tiếng thở sâu ẩn nhẫn rót vào trong tai thì tăng sức xoa bóp ở trên tay, nhưng lại không khiến An An bị đau đớn, mà toàn là cảm giác ngứa ngáy tinh tế, trêu chọc, thu hút tâm tư của cô.

Khi ngón tay lướt qua áo ngực, thì đầu ngón tay như có ma lực khê dừng lại trên đỉnh nhỏ đang nhô ra, đánh vòng một cái. Sau đó từ từ trượt xuống cái eo thon hình như đang run rẩy dưới tay của anh.

An An cắn môi, đè nén tiếng thở mạnh. Nhịp đập mạnh mẽ của trái tim đều đã lọt vào tai của Ông Thanh Mạch.

“Ông Thanh Mạch, đừng đùa như vậy nữa có được không?” An An không chế nói, tận sức che dấu cảm xúc lúc này của mình. Kỳ thật, cô không hề biết phản ứng của cô đã sớm rơi vào đáy mắt của người đàn ông này.

“Đùa như thế nào?” Thân thể hơi nghiêng về phía trước, hơi thở phun lên gò má của An An. Giọng nói trầm thấp, bộ dạng hấp dẫn khiến cơ thể của An An càng ngày càng căng cứng.

“Tôi biết sai rồi.” An An biết điều, lập tức thu lại lời khiêu khích. Cô thật không bảo đảm mình sẽ giống như sói đói, nhào vào xơi tái anh trước.

Khà khà, cụ thể người nào ăn người nào, An An đã tỏ rõ hết rồi. Tính tình kích động như vậy thật không tốt chút nào. Đàn bà con gái đó, phải e thẹn rụt rè một chút!

Ông Thanh Mạch gật gật đầu. nhưng anh cũng hiểu rõ tính tình của An An, sẵn sàng nhận sai, nhưng bảo sửa đổi thì cả là một vấn đề.

Bàn tay của Ông Thanh Mạch thuật theo eo thon mượt mà, từ từ chuyển dần lên trên. Xương sườn rõ ràng bị anh sờ mó từng cái một, An An oán thâm trong bụng. nếu như anh tăng thêm sức một chút, chắc chắn mấy cái xương sườn này sẽ bị bẻ gãy mà thôi.

Lúc này, thân thể mẫn cảm như là một kiệt tác nghệ thuật được mài dũa một cách cẩn thận. cho dù An An vẫn còn mặc áo ngực nhưng bộ ngực nhạy cảm một cách dị thường. bàn tay to lớn bao phủ bên trên, một quá trình rất khó khăn, vừa mong đợi lại bài xích.

Tay trái Ông Thanh Mạch khê cong lại, kéo cả người An An dính sát vào ngực của anh. Cùng một lúc, tay phải lúc nẹ lúc nặng nhào nặn đôi bả đào mềm mại.

“Bảo bối, có muốn hay không.” Hơi thở quyên rũ, giọng điệu khiêu khích, hô hấp âm áp kề sát lỗ tai khiến An An vẫn còn đang kiên trì hoàn toàn sụp đổ.

An An muốn, thật sự rất muốn, tuyệt đối không dối lòng. Đó là tiếng lòng của cô kêu gào muốn nhào lên, nhưng mà cô không thể.

“Không... không được rồi.” Thân thể khẽ run lên, giọng điệu van xin khẩn cầu, An An gần như tan vỡ.

Uông Thanh Mạch cười cười không nói, khoe môi cong lên thành một đường đẹp mắt, mà tay thì vẫn dùng sức, giữ chặt cánh tay của người phụ nữ, không hề có ý buông tha.

An An cúi đầu, rõ ràng nghe được hơi thở mãnh liệt phát ra từ trong cơ thể của mình. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay của Uông Thanh Mạch, không cho anh làm càn nữa. nhưng ngược lại, quá mấy lần đưa đẩy, tình thú lại thăng thêm chứ không giảm. Anh đẩy, tôi ngăn, truy đuổi lẫn nhau.

21. Chương 21: Tiến Triển

Có đôi khi, những loại dục vọng như thế này rất khó dùng ngôn ngữ để biểu đạt hết ý nghĩa của nó.

Dục vọng bản thân là một loại bản năng nguyên thủy nhất. Yêu cầu, khát vọng là một loại vật chất tâm hồn không thể thiếu được.

Dục vọng cũng là một nghi thức phóng thích bản năng. Đa số mọi người đều nói, dục vọng cần được thỏa mãn, được phóng thích, để đạt được thư giải.

Cho nên, dục vọng bản thân là một loại đòi hỏi. Đây là bản năng nguyên thủy nhất giữa nam và nữ, vây quanh, phác họa, biểu đạt một cách hoàn mỹ cái loại dục niệm ban đầu đơn giản nhất. Dưới sự thúc đẩy của dục vọng, suy nghĩ của con người dần dần trở nên khách quan hơn, dùng quan điểm hiện tại để mà suy nghĩ, để mà phán đoán, để mà lý giải, chứ không phải chủ quan bài xích kháng cự.

An An bị đè ở trên tường. Mặt tường lạnh lẽo cũng không cách nào ngăn cản được nhịp tim vừa cuồng loạn vừa nóng bỏng của cô. Cảm xúc mãnh liệt này khiến cô hận không thể lập tức mở miệng phóng thích được, nếu không cô sẽ bị ngã vào đáy cốc, vạ kiếp bất phục.

Tuân theo cảm giác trong lòng của chính mình, đôi tay siết chặt bờ vai rắn chắc của Uông Thanh Mạch. Khi lượng hô hấp tăng lên, cũng là lúc không khí bắt đầu trở nên mong manh. Đầu lưỡi bị mứt đau điếng, hai chân nhón cao phối hợp với nụ hôn cuồng nhiệt của người đàn ông cũng bắt đầu nhưc mới.

Uông Thanh Mạch nâng cơ thể của cô lên, hai tay dùng sức nâng cao cái hông của cô lên, ôm cả người của cô đặt ở trên tường.

Cảm giác mát lạnh cuốn đi toàn thân. Cơ thể bị kích động như vậy, theo bản năng, ôm chặt cánh tay, ép sát người vào trong ngực của người đàn ông.

Một thân Uông Thanh Mạch ăn mặc chỉnh tề, bị cơ thể của An An uốn éo dần dần trở nên nhăn nhúm. Chỉ là những hạt nút được cài chỉnh tề từ trước lại cần lên bộ ngực non mềm của An An khiến cô đau đớn.

“Nút, đau...” An An né tránh nụ hôn có tính chiếm đoạt của anh, miễn cưỡng có thể nói ra được vài chữ rồi lại bị chặn ngang một lần nữa.

Một tay Uông Thanh Mạch đỡ lấy cơ thể của An An, tay kia luôn ra trước ngực nhanh nhẹn tháo ra nút áo đang làm trở ngại người ta. Sau đó, không đợi An An kịp phản ứng, tiện tay tháo luôn cái áo ngực chường mắt ra.

Môi bị chặn lại, thân thể phản ứng một cách rất thật. An An vặn vẹo thân thể, không tự chủ được mà phối hợp lên xuống với bàn tay của người đàn ông.

Uông Thanh Mạch ôm chặt cơ thể của An An, một chân đá văng cửa phòng toilet ra, ôm người ra ngoài.

Cặp mắt An An mơ màng, con ngươi ướt át, gương mặt ửng đỏ, mọi thứ đều làm cho anh càng thêm khát khao muốn đè cô dưới thân mình mà yêu thương cho thỏa thích.

Gấp không thể chờ đợi, hay có thể hình dung gần như vậy, Ông Thanh Mạch đặt An An xuống giường, rồi ngay sau đó đè lên cô. Không cho cô bất kỳ cơ hội mở miệng nào, môi cô bị anh phong kín, chỉ có thể nghe được vài tiếng rên rỉ

Áo lót đã bị cởi lúc nào không biết, váy bị kéo lên tận eo, cặp đùi thon dài bị tách ra hai bên, hai tay bị khóa chặt trên đỉnh đầu. Nụ hôn của Ông Thanh Mạch trượt từ khóe môi cho tới chiếc cổ duyên dáng, gặm nhấm. Cảm giác nhói đau truyền đến, mang theo tín hiệu trên da mãnh liệt. An An mơ mơ màng màng bị dẫn dụ cho tới cực điểm của dục vọng.

Bộ ngực đầy đặn bị bàn tay nóng bỏng xoa bóp vuốt ve, lúc nhẹ lúc nặng. Khi vết chai trong lòng bàn tay xẹt qua đỉnh hồng kia, An An lập tức cảm thấy cơ thể như căng cứng.

Đây là nhược điểm trí mạng của An An. Khi đầu lưỡi bắt đầu khiêu khích viên ngọc kia, An An nhịn không được mà bật ra tiếng rên rỉ.

“Không...không được đụng nơi đó.” An An cố gắng đẩy mạnh người trên mình ra, nhưng anh nhất định không tha là không tha cho cô.

Nửa thân người của An An như trốn tránh, bắt đầu lùi lại. Nơi đó là nhược điểm trí mạng của cô. Đa số những lúc bị đầu lưỡi trên chọc, An An sẽ bị kích thích mà thét chói tai, có khi còn bật khóc.

Ông Thanh Mạch nắm lấy eo thon của An An, kéo người muốn chạy trốn trở về. Nhưng không ngờ lần này, tư thế của An An vốn là không đành hoàng, trong nháy mắt bị vạ đến chỗ đau, khiến cô buột miệng hét lớn.

Lúc này Ông Thanh Mạch mới nhớ ra, sau lưng An An còn có vết thương. Trong chốc lát, dục vọng biến mất trong mắt anh, thay vào đó là nét mặt tự trách cùng với đau lòng.

An An nửa muốn xoay người nhưng lại không dám. Dục vọng đã sớm tan biến, nước mắt ràn rụa, mắng lớn: “Khốn kiếp, anh đi chết đi. Bà cô đây có chuyện gì không may xảy ra thì đời này nhất định anh sẽ chết.”

Về mặt Ông Thanh Mạch nghiêm túc, vội vàng đỡ An An lên để xem cô có thể tự mình cử động thân thể được không: “Em thử cử động nhẹ nhẹ đi, xem thử có phải bị vạ gây xương cốt rồi không.”

Sau lưng của An An rất đau. Lúc trước bác sĩ có dặn dò, không được cử động mạnh, không được dùng sức ở lưng, không được chuyển động trong phạm vi lớn.

Hôm nay tốt rồi, điều cấm kỵ nào cũng làm hết sạch trơn, lại còn uốn éo tùm lum.

Từ từ hoạt động cơ thể vài cái, An An dần dần khôi phục lại tình trạng, nhưng vẫn còn rất đau.

Ông Thanh Mạch tự trách: “Bảo bối, xin lỗi em. Chúng ta đi bệnh viện chụp x-ray đi.”

“Cút đi, em gái anh! Chị đây còn mặt mũi gì nữa mà anh bắt đi bệnh viện. Không lẽ nói cho bác sĩ chúng ta đòi chơi trò chơi người lớn tới nỗi bị trật eo hả.” Ô ô ô ô, cô thật là không còn mặt mũi nhìn người ta mà.

Nói gì An An cũng không chịu đi. Cuối cùng vẫn là Ông Thanh Mạch dọa dẫm, nếu cô không đi thì kêu bác sĩ tới nhà.

An An la mắng suốt đường đi, vừa khóc lại vừa âm ỉ, sau đó không biết làm cái gì nữa thì xoay qua đấm đá Ông Thanh Mạch vài cái. Chỉ cần không chạm đến vết thương bị đau ở sau lưng, những chuyện khác có thể làm, cô đều thẳng tay.

Trả thù là chuyện nhỏ, mất mặt mới là chuyện lớn.

Bác sĩ chụp hình x-ray xong, nhất định sẽ có một câu để hỏi, tại sao uốn éo cho tới nỗi này.

An An không còn mặt mũi để trả lời. Tuy Ông Thanh Mạch mặt dày, cũng không đem chuyện giường chiếu ra để mà thảo luận. Anh chỉ nói không cần thận xoay người bị trật eo.

Kết quả không có chuyện gì lớn, nhưng cũng không phải nhỏ. Nguyên nhân là chỗ nứt có dấu vết bị

Chà xát, khổ thân An An vừa mới bị ép phải bôi một đồng thuốc mỡ dày đặc không iết tên gọi là gì, vừa phải bằng một lớp băng gạc dày cộm ở trên lưng. Sau đó, bác sĩ lại đưa cho cô một loại dụng cụ hỗ trợ giống như "Bối Bối Giai" để cô mang trên người.

Mặc dù cô không thích những vật dụng này, nhưng bác sĩ hù cô, nếu cô không mang thì cơ thể sẽ bị biến dạng.

Ngồi rên xe, An An chu miệng, mặt mày vừa buồn queo vừa tức giận, cắn răng nghiêng lợi. Nếu lúc này cô là yêu tinh, nhất định sẽ nhai nát anh.

Ông Thanh Mạch muốn đền bù mà không được, hết bị đánh rồi lại bị mắng, dụ dỗ thế nào cũng không xong.

Tình cảnh lúc này bị cô mang ra lên án: "Em gái nhà anh, Ông Thanh Mạch, chỉ biết chiếm tiện nghi của tôi."

"Không phải em cũng rất hưởng thụ sao?" không còn cách nào khác, bây giờ cô nhóc được thừa dịp làm tới, Ông Thanh Mạch đành phải nhẫn nhịn cãi lại.

"Rõ ràng là tôi bị anh dụ dỗ. Anh không khiêu khích tôi trước thì làm sao tôi không thể mắc bẫy anh được chứ!?"

"Tôi không dụ dỗ em!"

"Mẹ nó, dụ dỗ, anh còn không nhận! Lưu manh!"

"Được rồi, bảo bối. tôi sai rồi" Ông Thanh Mạch cười cười nhìn An An giống như muốn phóng hỏa ở bên cạnh.

"Cười cái rắm, đâu phải là anh đau đâu."

"Bảo bối, không chỉ em đau! Lòng tôi còn đau hơn!" Đây là lời nói thật lòng, nhưng lại bị Ông Thanh Mạch nói thành chuyện cười.

"Mất mặt quá mà, lớn đầu rồi mà ngày ngày cứ theo tôi ăn chua, rằng không đau à" (Hình như ý của An An là Ông Thanh Mạch bị cô la mắng quài mà cứ theo cô). Tuy trong lòng An An hạnh phúc ngọt ngào, nhưng ngoài miệng vẫn không buông tha cho người ta.

Dù An An có thể tùy ý khiêu khích một cách không điều kiện, thậm chí là không giới hạn, chỉ cần Ông Thanh Mạch tùy tiện vượt ve" bánh bao" mềm mại một cái là cô dễ dàng gục ngã.

Lần này muốn không đành hoàng cũng không được. An An nằm sấp ở trên giường, thật sự cam tâm tình nguyện nằm lỳ trên đó.

Ông Thanh Mạch đề phòng cô không thành lập, đem cô lột sạch không còn miếng vải che thân. Nếu cô còn muốn xuống giường thì nhất định phải trần truồng mà đi thôi. Đây là hạ sách, nhưng có còn hơn không có kế sách gì. Dù sao cô cũng chỉ có thể nằm sấp trên giường tiếp tục đọc những cuốn sách có thể làm người ta buồn ngủ.

Lúc Ông Thanh Mạch cầm ly nước và thuốc đưa tới, An An lằm bằm bĩu môi tỏ ý bất mãn. Mà người đàn ông không biết làm gì khác hơn là ngồi xuống bên giường, nhét thuốc vào miệng của cô rồi đưa nước tới kề bên môi.

Kỳ thật, cách uống thuốc như thế này mới thật sự là hạ sách.

Vị đắng nhanh chóng lan tràn từ đầu lưỡi cho tới từng tế bào trên cơ thể. Mặt mày An An nhăn nhó, vội vàng giật lấy ly nước, ngửa đầu uống ừng ực vài hớp thì đã thấy đáy.

Từ đó về sau, An An không bao giờ để cho Ông Thanh Mạch dứt uống thuốc nữa. mỗi lần thấy Ông Thanh Mạch đựng tới bao thuốc, An An sẽ lập tức ngồi dậy, ôm ly nước, uống liền ngay lập tức, bởi vì kinh nghiệm thuốc đắng lần này đã để lại không ít ám ảnh trong lòng của cô.

Uông Thanh Mạch bật cười, Vốn là tâm tình của An An không tốt, nhìn khuôn mặt tươi cười của Uông Thanh Mạch thì càng không thấy thoải mái. Trong lòng vừa động, thì cô lập tức giơ tay lên, ôm choàng qua cổ của Uông Thanh Mạch, kéo anh đến sát mặt mình, hôn lên đôi môi đang nhếch lên của người kia.

Cái lưỡi linh hoạt thăm dò xen vào, đầu lưỡi vẫn còn vị đắng của thuốc xệt qua hàm răng của Uông Thanh Mạch, chui vào trong khoang miệng quậy phá lung tung.

Nhưng mà phần lớn thời gian, tâm tư nhỏ mọn của cô không thể nào tránh được sự thông minh của Uông Thanh Mạch.

Khổ, quả thật là khổ thân. So với cảm giác ngọt ngào của đầu lưỡi kia, cái nào quan trọng hơn đây.

Cuối cùng hai người lại lăn ra trên giường. Tuy rằng sẽ không có tiến triển lớn gì, nhưng khó tránh bị” lau súng cướp cò”

Uông thanh Mạch đặt đỉnh dục vọng đang vận sức chờ phát động trên bụng của An An. Cặp mắt đen thẫm nhìn ý cười trong mắt của An An, đe dọa:” Em chờ đi, sớm muộn gì có ngày tôi sẽ nhai nát em không còn mảnh vụn nào”

An An đảo mắt ngang dọc, không thèm đếm xỉa tới câu nói kia:” Anh làm như mình là Hắc Sơn Lão Quái vậy!”

“Bảo bối, tốt nhất là em không nên khiêu khích dục vọng chưa được thỏa mãn của đàn ông. Nếu không em sẽ phải hối hận.” uông Thanh Mạch nắm chặt ngón tay không an phận của An An đang đặt trên người mình, mập mờ nói.

An An bĩu môi không có sức để phản bác. Ai bảo lúc nào trong đầu cô cũng có ý xấu, muốn trêu đùa anh làm chi. Cô dùng sức giằng lại cánh tay bị siết chặt nói:” Vấn đề đàn ông kia, cứ như vậy là có hứng thú sao?”

“Em đó, một năm một lần, coi em có thể còn tự chủ hay không” Uông Thanh Mạch trườn xuống. nằm nghiêng bên cạnh cô, sau đó vòng tay ôm cơ thể cô vào lòng.

“chuyện đó, thật sự làm anh kích thích” Bé ngoan không ngại mắc cỡ mà học hỏi.

“Đang bị. Lúc yêu đương, con người sẽ sinh ra kích thích tố, có thể kéo dài khoảng mười hai tiếng đồng hồ. Trong giai đoạn này, con người sẽ duy trì tinh thần vui vẻ và kích thích”

“Con bà nó...”

“Phải rồi, tôi đồng ý”

“....”

“Điện thoại của Uông Thanh Mạch lúc nào cũng reo lên đúng lúc. An An nằm giữa, giơ cao tài liệu trong tay rồi đọc.

Đọc bao lâu rồi cô cũng không biết, chỉ biết là khi Uông Thanh Mạch giải quyết xong những chuyện vặt vãnh trong điện thoại xong thì đã hai tiếng đồng hồ sau.

Từ phòng sách đi ra, anh thấy cuốn sách đang phủ trên mặt của An An, giống như là đã ngủ rồi. Uông Thanh Mạch cầm cuốn sách lên, đọc lướt qua mộ cái rồi nói: “Không giống như là em đang cố gắng, rõ ràng chỉ ở đây làm dáng mà thôi”

“Ai nói! Tần số điện tử quá nhiều hệ thống và vô tuyến điện công suất lớn áp chế, phát ra thư rác và vi rút, chính là muốn thông qua những thủ đoạn này để phá hủy và làm tắt nghẽn hệ thống tin tức của quân địch. Đây chính là mục đích chủ yếu của vài lần huấn luyện” An An hết buồn ngủ, xoay người nằm nghiêng tiếp tục nói:” Tiếp theo, lấy tâm lý chiến làm mục đích, lấy tin tức chiến làm phương tiện, thành công kết hợp tâm lý chiến và thông tin chiến thành một, đem toàn bộ ưu thế của thông tin vào đại qui mô tâm lý chiến, hình thành một loại truyền thông và kỹ thuật internet mới. lực ảnh hưởng chính trị ngang tầm với nhiều loại môi giới trung gian dùng mục đích phá hủy tâm lý phòng tuyến, khuất phục ý chí của địch nhân làm hình thức tác chiến.”

Sau khi An An nói xong câu “thông tin tâm lý chiến” Ông Thanh Mạch gật gật đầu với An An.

“Gần đây có nghĩ ra trò chơi mới nào nữa không?” Ông Thanh Mạch dọn dẹp sạch sẽ tài liệu ở trên giường, sau đó đưa tay kéo ga trải giường thẳng lại rồi mới ngồi xuống bên cạnh.

“Thủ trưởng, gần đây tôi phải làm việc”

“Ừ, phải rồi, em làm việc, làm việc quan trọng”

An An mím môi cười trộm. Hết cách thôi, lúc nào Ông Thanh Mạch cũng chịu theo ý cô. Có đôi khi cô cảm thấy thật có lỗi. Rõ ràng người ăn vạ chính là cô, vậy mà cuối cùng lúc nào cũng là bộ dạng đương nhiên đúng lý hợp tình. Ai da, xem ra, đàn ông chính là người dạy hư phụ nữ mà.

22. Chương 22

Mê hoặc lòng người, mê hoặc tâm trí, Ông Thanh Mạch chính là loại đàn ông được ông trời chiếu cố, ban cho cái loại ma lực này. Anh có thể đánh bại bức tường vững chắc nhất, cũng có thể đâm lủng trái tim kín đáo nhất.

Tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm qua có lẽ là sự trùng hợp, cũng có thể nói là ‘thuận nước đẩy thuyền’.

Nhưng sáng hôm thức dậy, An An hồi tưởng lại từng cảnh đã xảy ra ngày hôm qua, nhất thời giờ cao cái gối đập loạn xuống giường.

Cái tên chết tiệt Ông Thanh Mạch kia, giống như đã biết trước An An sẽ phản ứng như thế nào nên đã sớm chuẩn trước. Cho dù bây giờ cô muốn trả thù trút giận cũng không có người cho cô ra tay, chỉ có thể xót thương cho ‘cô nàng Simmons’ mềm mại như nước phải chịu đựng nguồn bạo lực không hề báo trước này.

Rốt cuộc An An cũng không bắt bẻ là lỗi của ai, cũng như không oán trách Ông Thanh Mạch đã gài bẫy để thiếu chút nữa là cô sụp hố của anh. Bây giờ, sự thật đã bày ra trước mắt, ai bảo cô kiểm chế, kiểm chế, lại kiểm chế, cũng không kiểm chế nổi, thiếu chút nữa thì rơi vào tay giặc.

Tuy rằng theo phương diện nào đó, An An quả thật rất vô lương tâm, lại âm thầm chấp nhận Ông Thanh Mạch chịu chuộc cô. Nhưng đây không có nghĩa là cô sẽ quên đi chuyện thanh mai trúc mã kia.

Nếu thật đã xảy ra chuyện gì thì làm sao cô có thể giải thích cho Nham Tử đây. Lúc Nham Tử đi, cô một mực bảo đảm, nắm tay lôi kéo anh, nhất định thương anh cả đời.

Bây giờ nói nhằm những thứ này cũng chỉ vô dụng. An An nằm dạng chân theo kiểu chữ đại ( ) ở trên giường, mắt nhìn đèn treo.

An An vừa hối hận, vừa tự trách, rồi bắt đầu chìm đắm trong sự chán nản, đấu tranh với suy nghĩ của đau thương và khổ sở.

Có người hỏi cô, cô không biết mắc cỡ à?

Dĩ nhiên! Cô đã bắt đầu cảm thấy xấu hổ với trời đất rồi.

‘Ừ ục’, ‘ừ ục’, vài tiếng kêu vang lên không đúng lúc khiến An An phục hồi lại tinh thần, thoát khỏi giấc mộng mơ màng màng.

Cô thật tâm không muốn cử động, nhưng bụng đói không có hơi sức thì đành phải chịu thôi. Bò chậm chậm từ trên giường xuống, cô tìm được điện thoại đi động, bấm nút.

Cô thì thào vài câu rồi cúp điện thoại. Nhìn cô lúc này, người ta có thể ngộ nhận rằng cô sắp chết tới nơi rồi.

Một lát sau, chuông cửa vang lên. An An mang trên đầu bộ tóc rối bù như một tổ chim, đi xuống lầu.

Ngoài cửa, Bình Tử cầm một hộp cơm cà ri chân gà ở trong tay. Ánh mặt trời chiều tháng chín quả thật gay gắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bình Tử ửng hồng, trên người mang theo hơi nóng vọt vào nhà.

Bình Tử không hề khách sáo, trực tiếp đi vào phòng bếp. Cất xong đồ đạc thì cô xoay người đi về phía An An đang uống nước, nói: “Ăn nhanh đi, nếu không tận mắt nhìn thấy cậu, tớ thật tưởng là cậu sắp chết đói đó.”

Tâm tình An An không tốt, ít khi cô bình tĩnh lạnh nhạt như thế này.

“Trong tủ lạnh có đồ uống, tự lấy đi.”

An An lên lầu, tắm rửa súc miệng xong thì đi xuống. Bình Tử đang cầm đồ uống ngồi ở ngoài ban công, nhìn ra phong cảnh bên ngoài, nghĩ thầm: “Người có tiền thật không giống nhau, cả tầm nhìn cũng không giống nhau.”

An An bới hai chén cơm và đồ ăn rồi nói: “Ngon quá, đây là đồ ăn của nhà hàng chúng ta thường hay tới sao?”

“Không phải, thử tiệm khác đó.”

“Ừ, lần sau đi nhà hàng này ăn.”

An An cầm cúi và cơm vào miệng, cầm ly nước uống vài hớp. Hình như bây giờ tinh thần của cô đã gần như hoàn toàn khôi phục. Tuy rằng tinh thần không tệ nhưng thân thể vẫn còn mềm nhũn như con chi chi, đi tới bên cạnh ghế sofa rồi ngã nhào lên đó.

Bình Tử chạy tới, chọt chọt An An đang mệt mỏi: “Ai da, Mang Quả nói cậu bị Uông Thanh Mạch làm cho không thể xuống giường được, quả nhiên là thật.”

“Em gái nó! Vết thương cũ của chị bị tái phát, đừng nghe lời nó nói bậy.” May mà An An không còn sức lực, nếu không đã nhảy dựng lên đi tìm Mang Quả tính sổ rồi.

Ăn no, uống đủ rồi, lại mệt rồi.

Bình Tử nhìn hai mắt An An đang híp lại, dựa trên ghế sofa vừa ngẫm nghĩ vừa nói: “An An, có phải cậu mang thai của Uông Thanh Mạch không?”

“Mang thai cái rắm. Hai tớ có làm gì đâu mà mang thai.”

“. . . . .” Ai tin.

Bình Tử bỏ đi, An An ngủ một giấc. Lúc tỉnh dậy thì tinh thần đã khá hơn nhiều. Thì ra không ăn cơm, đi ngủ cũng sẽ khiến người ta biến thành bần lãng. Cứ như vậy, An An ngủ chết ngủ sống ở trong biệt thự khoảng hai ngày.

Buổi tối hôm sau, đang lúc vui mình trên giường đọc sách, An An nhận được điện thoại của Phương Mạc. Kiều Kiều từ Bảo Định trở về, đang ở chỗ Kiều Vũ, muốn cô ra ngoài chơi, địa điểm là quán bar bên sân vận động Công Thể.

Phải nói đối với An An, quán bar không có chút hấp dẫn nào. Cô không giống như những người con gái khác, thích ca hát nhảy nhót. Cho nên KTV, disco không nằm trong phạm vi quan tâm hằng ngày của cô. Còn nữa, từ nhỏ, cô đã ít tiếp xúc với cuộc sống như thế. Trong cuộc sống sinh hoạt của cô, đây là những điều trái phép. Kỷ luật, chính là vấn đề kỷ luật.

(Bé con trong gia đình có kỷ luật. Tuổi thơ hiền lành nha.)

Bây giờ không ai cai quản, cô cũng không thích chơi. Ca hát cô không giỏi, khiêu vũ cũng không xong, chỉ có thể nói, bẩm sinh nghệ thuật của An An hoàn toàn không có.

Ai cũng nói tới quán bar là để uống chút rượu, nghe chút nhạc, thả lỏng một chút, giảm bớt áp lực sinh hoạt hằng ngày. Mà khổ nỗi cô lại không được uống rượu.

Nhưng mà cô nằm trên giường hoài cũng thấy xương thịt đều đau nhức. Đi hay không đi căn bản là không cần chọn lựa. Nhảy từ trên giường xuống, cái gì ‘Bối Bối Giai’, chỉ là bịp bợm thôi. Làm sao cô chủ lớn An nhà chúng ta có thể mang nó đi ra đường được.

Quán bar

Quán bar bên sân vận động Công Thể có mấy khu không tẻ lắm. Lúc trước không có việc gì, mọi người thường hay họp mặt ở đây. Từ khi Nham Tử đi Bảo Định, dường như anh đã không còn tham gia những lần họp mặt nhỏ nhất này của bọn họ nữa.

Nghĩ tới Nham Tử, cô lật móc điện thoại từ trong túi xách ra, bấm máy.

Mấy tiếng reng sau, trong ống nghe truyền đến giọng nữ ngọt ngào. An An bốc lửa giận dữ: “Con bà nó, lại cúp điện thoại của tôi. Về sau có cúp điện thoại của tôi thì cũng không cần để tôi nghe được giọng nói của nhân viên phục vụ Trung Quốc di động.”

‘Kim Dạ’ của sân vận động Công Thể là nơi Phương Mạc thường hay tới. Trước kia An An đã tới hai lần rồi, cũng cảm thấy được lắm.

Kiều Kiều đã đợi ở bên ngoài, lúc An An xuống xe thì cô nhóc này liền xông tới. CỘ lật đặt lui về phía sau: “Hiệ giờ chị đây đang bị nội thương, xin chớ lại gần.”

“Không phải là khá rồi sao?” Kiều Kiều vốn là hoạt bát, An An đành phải nói chuyện.

“Khá con khỉ. Hôm kia bị trật lưng, thật xui xẻo.” Mặc dù hai người không ôm nhau, nhưng khoác tay cùng đi vào.

“Chỉ có ba người thôi, còn ai chưa tới nữa?” An An và Kiều Kiều đi vào, nhìn thấy hai ông thần giữ cửa, mỗi người một ghế salon, hỏi.

“Lát nữa Tiểu Tiểu sẽ tới.” Hai người ngồi xuống, Kiều Kiều nói.

An An gật đầu, cầm ly nước của Phương Mạc lên uống một hợp: “Các cậu nói đi, mỗi lần tớ tới đây đều uống thứ này, tại sao hả, chẳng lẽ mệnh lệnh à.”

Kiều Kiều nhích lại gần An An, đưa cái ly đang cầm trong tay dứ dứ trước mặt An An: “Nếu không, cậu dám à.”

“Miễn. Nham Tử không có ở đây, tớ không muốn bị phanh thây ngoài đường.”

“Có mới nói. Bọn tớ cũng không dám cho cậu uống. Người kia của cậu, nhướng mày một cái là bộ mặt lạnh lẽo, lửa giận vừa mới phát ra là tụi này như chuột gặp phải mèo.” Kiều Kiều nói một cách thú vị.

“Thôi đi, đừng vô dụng như vậy. Tính tình Nham Tử nhà chúng ta rất tốt, sẽ không nói gì. Đừng có làm như anh ấy giống như không có lý lẽ vậy.”

Kiều Kiều bĩu môi, nghĩ thầm, “chỉ có An An mới có thể đối phó với người kia được” rồi nói: “Ồ Bảo Định gặp anh ấy. Hình như chỉ ở lại một ngày thôi rồi bỏ đi.”

“Đi đâu?” An An không biết cụ thể Nham Tử đã đi đâu. Cô cũng không hỏi. Dù sao vợ chồng son rất ít khi bàn bạc chuyện công việc. Ngoại trừ công việc của An An, cô sẽ không đề cập nhiều đến chuyện của Nham Tử.

“Tiểu Tiểu nói đi Lai Thủy. Tớ quên rồi.”

“Ừa, thích đi đâu thì đi. Đúng rồi, tại sao Tiểu Tiểu không trở về Bảo Định.”

“Không phải Lương Tử bị đụng xe sao? Cùng một ngày với cậu đó. Tiểu Tiểu sang nhà cậu ấy rồi.”

Phương Mạc và Kiều Vũ kéo cô ngồi vào giữa. Hai người đánh giá từ trên xuống dưới, có vẻ như hiểu rõ: “Cậu nói, trước khi không phải thân thể nhỏ bé của người này rất là khỏe mạnh hay sao, giống như trâu bò vậy, làm sao lại chịu không nổi một cú đập vậy cả.” Phương Mạc moi móc, nhưng Kiều Vũ và Kiều Kiều chỉ có thể cười bất đắc dĩ.

“Không cần nghĩ nhiều vô dụng. Anh thử để cho cái đó đập chơi đi.” An An vừa mới nói tới đây thì điện thoại vang lên. Nhìn thấy là của Nham Tử, cô nói với mọi người một tiếng rồi cầm điện thoại chạy ra ngoài.

Hai người tay đôi một hồi, An An cũng không chịu hòa giải chuyện Phương Mạc bọn họ đang ở quán bar. Đây là muốn Nham Tử hiểu rõ, cô chịu không nổi nữa chính là điều đương nhiên.

Khi trở về lại ghế salon thì đã có thêm một người không quen biết. An An hướng về phía những người khác cười nói vui vẻ. Phương Mạc kéo cô qua giới thiệu. An An đã tới đây mấy lần, nhưng chưa từng gặp qua ông chủ nơi này, Tô Nam.

Tô Nam ngồi một chút thì phải đi. Lúc này Tiểu Tiểu cũng đã tới, An An vỗ vỗ lên bờ vai rắn chắc của Tiểu Tiểu: “Lâm Tiểu, cậu nhất định là căng da mà.”

Lâm Tiểu cười ha hả ngồi xuống, Phương Mạc rót cho cậu ấy một ly rượu, Lâm Tiểu vừa cầm ly lên thì thấy ly nước của An An đưa tới cùng nhẹ: “Bà cô à, tôi biết sai rồi. Có mặt trắng làm chứng, tôi thành thật xin lỗi bà!” Nói xong thì ngửa đầu lên uống cạn.

“Đây là trốn tránh trách nhiệm phải không!” Mọi người cười cười. Phương Mạc kéo An An qua ngồi chung.

“An An, tại sao cậu quen với Triệu Dư vậy? Lần trước tớ muốn hỏi nhưng bị người ta cắt ngang.” Phương Mạc kề sát bên tai An An hỏi. Quán bar ồn ào, tiếng nhạc cùng đám người huyên náo hòa lẫn, nói chuyện mà không kề sát tai thì không nghe được gì.

An An bị hỏi chuyện này, không biết trả lời làm sao: “Tình cờ quen biết thôi. Không phải cậu cũng biết anh ta hay sao. Hơn nữa, lúc trước tớ còn gặp phải Hứa Thác đó.”

“Trời ơi! Gần đây cậu làm cái gì? Tại sao có thể đụng phải bọn họ.”

“Nhiều chuyện như vậy, đánh đòn cậu đó.”

“Dạ vâng, bà cô! Tôi không hỏi nữa.”

Chỗ bọn họ ngồi đối diện hơi xéo với sân khấu, khoảng cách không xa lắm, cho nên ánh mắt không tốt lắm của An An cũng không thành vấn đề. Coi như là luyện tập thị lực, nhìn chăm chú những ca sĩ đang thành thạo ca hát và biểu hiện trên sân khấu.

Đã đi không ít quán bar, nhưng nơi này quả thật không tệ. Nghe Phương Mạc nói, buổi tối đặt bàn trước rất khó. Bây giờ nhìn lại, sân vận động Công Thể coi như rất hưng thịnh.

“À, đó không phải là Lương Mộc Dương sao?” An An thọt thọt Kiều Vũ và Lâm Tiểu, đoán là Phương Mạc nhất định không biết người này, nhưng hai người kia nhất định không xa lạ gì.

Mọi người xoay qua nhìn. Lâm Tiểu gật đầu xác định chính là Lương Mộc Dương: “Anh ta đến Bắc Kinh lúc nào? Đến Bắc Kinh làm gì?”

An An im lặng, bởi vì Lương Mộc Dương là người của quân khu Tế Nam, vẫn là người của phía Nam.

Tuy nói rằng đã không còn phân biệt Nam Bắc, bởi vì tất cả Tư lệnh quân khu đều có ít người thân tín ở bên trong, nơi nào cũng giống nhau thôi.

Nhưng mà An An quả thật không có ấn tượng tốt với cái người Lương Mộc Dương này.

Mọi người bày tỏ tóm tắt suy nghĩ của mình rồi chuyển qua tự suy tư một mình.

An An kéo tay của Kiều Vũ: “Đúng rồi, lần trước tớ muốn tìm sách, cậu giúp tôi tìm được chưa hả? Hiện giờ trong tay tớ còn thiếu cuốn này, kỳ thi của tớ chỉ còn hơn một tháng nữa.” (Lời editor: Không biết chị Andang học thi cái gì, không lẽ muốn trở lại quân khu sao ta?)

“Chết rồi, tớ quên mất vụ này. Được, để ngày mai trở lại đơn vị sẽ tìm cho cậu. Có thể tớ vẫn còn giữ.”

Uống nước quá nhiều, đương nhiên không thể tránh đi toilet nhiều lần. Lúc An An trở ra rửa tay, xoay người lại thì đối diện với một người, bỗng nhiên trong đầu có một cảm giác rất quen thuộc lướt qua.

Trí nhớ của An An không phải là tốt gì. Ngoài trừ một ít con số, ký tự và mặt mã ra, đối với con người, cô lúc nào cũng mù mịt. Nhưng mà người này, hình như trong đầu cô vẫn còn ấn tượng rất sâu sắc, là cái loại trạng thái được miêu tả rất sinh động, nhưng lại nghĩ không ra.

An An rối rắm một lát, đầu óc quanh quẩn một hồi cũng không nghĩ ra được. Sau cùng cô xác định, nhất định là mình nhận sai người rồi.

Sau này gặp nhau lần nữa cô mới phát hiện, thì ra những trí nhớ không được vui vẻ sẽ được ghi khắc ở trong đầu. Cho nên gương mặt mơ màng của cô nàng này rất có ấn tượng với cô. (Lời editor: có ai đón thử cô nàng kia là ai không hả?)

23. Chương 23

Hôm sau là ngày Chủ Nhật, An An dọn dẹp đồ đạc rồi mang sách và tài liệu đi sở nghiên cứu.

Tối trưa thì Kiều Vũ gọi điện thoại tới. Hai người cách nhau không xa nên Kiều Vũ mang sách thi tới cho cô, sau đó cùng nhau đi ăn cơm trưa.

Đã vài ngày An An không về nhà, tối hôm nay trở lại thì có cảm giác như nhà cửa rất bụi bặm, cho nên cô vội vàng cất đồ đạc, thay quần áo khác rồi bắt đầu dọn dẹp phòng.

Thu dọn xong thì cũng đã hơn chín giờ. Cô ngâm mình trong bồn tắm, chà rửa thân thể, cuối cùng cũng giải quyết được một đồng thuốc mỡ ở sau lưng. Lúc nằm trên giường thì mới phát hiện cơ thể thoải mái rất nhiều. Không trách được mấy ngày nay cả người không có chút sức lực nào, thì ra là không được tắm!

Đàn bà vô lương, cô đơn trống vắng, không có đàn ông ở bên cạnh, lại không có mật ngọt ở bên người, thì chỉ có thể nửa đêm xem tiểu thuyết để giết thời gian. Xem một mạch cho tới ba giờ sáng hôm sau.

Đằng sau quầy bar ở phòng tiêu thụ, An An chống cằm ngủ gà ngủ gật. Váy đồng phục đã bị kéo lên hơn nửa bắp đùi một cách đẹp mắt, Bình Tử ở bên cạnh ‘thật lòng’ muốn kéo xuống phụ cô. Kéo, kéo một hồi nhưng móng dè quá nặng, cô kéo gì cũng không di chuyển được.

Mậu Ninh bận bịu với danh sách ở trong tay, vừa mới tiễn chân một vị ‘Thượng Đế’ rất khó hầu hạ ra về.

Mang Quả đang chơi điện thoại di động. Lê Tử chui vào phòng thay quần áo, lén lút thêu thùa tấm ‘Bách Diểu Triều Phượng’ đã dùng hai mươi lăm đồng mua được ở ven đường tối hôm qua. Tuy nói là đồ giả mạo, nhưng cho dù là đồ giả đi nữa, Lê Tử không những đã nhầm lẫn màu sắc sợi tơ kia, kim khâu cũng bị cong một cách dễ dàng, không phải chỉ là một chữ ‘tồn công’ thì còn là gì nữa.

Chu Tiến đi khu hai. Hôm nay nghe nói bên đó rất náo nhiệt. Cụ thể náo nhiệt chuyện gì thì không ai biết.

Lúc xế chiều, tất cả mọi người trở về vị trí của mình, chỗ đứng thì đứng, chỗ nghe điện thoại thì nghe điện thoại. Rốt cuộc Lê Tử cũng dẹp chuyện thêu thùa khổ sở này qua một bên, thất bại triệt để khiến cho cô cảm giác cuộc sống của mình quả thật là thảm hại. An An gật đầu đồng ý.

Gần giờ tan việc, có người khách quen tới hỏi thăm. Mậu Ninh tiếp đãi, giảng giải một hồi lâu.

Người mới tới mang giày Tây đen bóng loáng, cầm một cái 4S (chắc đây là iPhone 4S) trong tay máy mó, ‘nghe’ Mậu Ninh giảng giải câu được câu mất.

An An đứng ở cổng ra vào, nét mặt rất buồn chán bĩu môi. Bình Tử nhìn theo ánh mắt của cô lướt qua, sau đó nuốt nước miếng, bĩu môi.

Mậu Ninh không ngập ngừng, lập tức đứng dậy, không nói thêm gì nữa, chờ vị ‘đại gia’ này đùa cho đã.

Gần hai mươi phút sau, người này đi từ chỗ bàn cát tới khu nghỉ ngơi. Sau đó lại chuyển tới quầy bar, rồi chuyển qua khu nghỉ ngơi một lần nữa, sau đó lại chuyển tới cửa chính.

Tính tình An An nóng nảy, nhìn đồng hồ đã thấy gần năm giờ, ông chủ này còn ở đây giả dò thanh cao, trong lòng bực bội.

“Thưa ông, ông đang chơi trò chơi gì vậy? Xem ra ông đang rất tập trung tinh thần.”

“WeChat đó.” Hiện nay WeChat vừa mới thịnh hành, người chơi vẫn còn ít. Đây cũng đại biểu tượng trưng ốt thời thượng, nhiều người còn chưa biết đến.

Thật OUT rồi (ý người đàn ông này nói An An nhà mình lỗi thời đấy ạ), vẻ mặt khinh bỉ của người đàn ông liếc nhìn An An khoe khoang nói

“WeChat là cái gì ạ?” An An giả đờ ngờ nghệch không hiểu, trong bụng thầm nghĩ ‘ông muốn khinh thường tôi, tôi sẽ khiến cho ông khinh thường tới cùng’.

“Mới ra nhất, có thể gọi là công năng truyền tin gọi cách không hạng nhất.”

“À, thì ra như vậy.” An An ‘bùng tỉnh hiểu ra’. Trong lòng đã sớm mắng xối xả cái tên ngu ngốc này. Phong trào nào bùng nổ ‘bà’ đây đều hiểu rõ.

“À, cô không biết chơi hả. Tôi giúp cô làm một biệt danh, tôi có thể cài vào cho cô.

“Cài cái này, dùng để làm gì?” Tiếp tục gỡ vờ ngốc nghếch đứng đờ người ra.

“Không phải đã nói rồi sao, có thể gọi cách không đó.”

“À, vậy ông gọi đi, tôi có thể nghe thấy mà.” An An bình tĩnh nói.

Phốc. . . . .

Mấy người bên cạnh không ai nín được, bật cười khúc khích. Nhưng cũng không nên cười lớn tiếng như vậy chứ.

An An tiếp tục vẻ mặt hồn nhiên, trong bụng lại mắng lên mắng xuống.

Tiếng cười này khiến người đàn ông nhận ra được mình đã bị chơi, nhất thời sắc mặt rất khó coi, nhưng lại không thể nổi giận. Dù sao, An An cũng không nói cái gì quá đáng.

Vị ‘đại gia’ kia leo lên chiếc X5 của anh ta lái đi. Mọi người nhìn theo đến khi khói xe hoàn toàn tan biến trong không khí. Bình Tử cười hắc hắc nói một câu: “Anh ta cho rằng anh ta là Rain* đấy.” Con mắt người này hi hí, điểm này thật giống Rain đó.

*Các nàng có biết tên tiếng việt của Bi Rain không? Ca sĩ, người mẫu, kiêm luôn diễn viên Hàn Quốc đấy.

An An gật đầu một cái, bình thần chêm vào: “Tớ thấy anh ta giống như mưa dầm vậy.”

Không có Nham Tử ở nhà, không gọi là nhà; không có Nham Tử ở thành Bắc Kinh, trông vắng lại cô đơn.

Tuy nói An An đích thị là trạch nữ, nhưng cô lại không thích ở nhà một mình. Ở dưới nhà tìm một quán ăn giải quyết chuyện cơm tối. Sau đó đi vòng vòng mấy tiệm ở bên đường. Tuy không phải hàng hiệu gì, nhưng vẫn có phong cách thời trang đúng mùa.

Áo sơ mi trắng ca rô xanh lập tức lọt vào mắt của cô. Phần khởi gấp áo sơ mi lại rồi nhét vào trong túi ba lô, cô quay trở về nhà.

Đến gần nhà thì nhận được điện thoại của Nham Tử, hai người vội vàng vàng nói chuyện chưa tới năm phút đồng hồ thì kết thúc cuộc điện thoại duy nhất trong cả ngày.

Được rồi, An An không oán giận Nham Tử thường xuyên không ở bên cạnh, không oán hận sự lơ là của anh. Ôi, phần đầu trở thành ‘tài nhân mới’ số một ở tiền tuyến! Cái loại chuyện bỏ vợ, không cần con này cô đã thấy nhiều rồi. Nham Tử đã làm quá nhiều, tuy cô hay cãi nhau, nhưng trong lòng vô cùng cảm kích. (Lời editor: Không biết Nham Tử đã làm ‘quá nhiều’ cái gì mà để An An nhà mình cảm kích vậy ta???)

Đối với tình cảm của hai người, An An vẫn tin chắc rằng, vĩnh viễn anh sẽ cưng chiều cô ‘vô pháp vô thiên’.

Trước khi đi ngủ thì nhận được điện thoại của mẹ. Trước tiên là cầu nhau đã lâu không gặp, thật là nhớ nhung. Trước khi gác điện thoại, bà Vương Á Viêm nói một câu mà thiếu chút nữa làm An An lộn đầu từ trên giường xuống. Ngày mai bà Vương sẽ đến Bắc Kinh thăm hỏi cô. Đây là loại chuyện khiến người ta vừa phần khởi vừa thấp thỏm tới cỡ nào nha.

Diệp Tử kết hôn, tặng quà là một vấn đề nan giải. Cô thật lòng không biết nên tặng cái gì mới tốt đây.

Đi dạo phố là một việc tốn sức. Mấy mỹ nữ cùng nhau đi dạo phố thì càng đẹp mắt hơn.

Sau khi tan sở, năm mỹ nữ của phòng tiêu thụ thay đồ, trang điểm, đón xe điện ngầm đi Tây Đơn.

Vốn là An An muốn đi Vương Phủ Tỉnh, Bình Tử muốn đi Thê Mậu, Lê Tử muốn đi Hoa Uy, chỉ có Mang Quả và Mậu Ninh muốn đi Tây Đơn.

Sau cùng quyết định, thiếu số phục tùng đa số. Có hai người muốn đi Tây Đơn, vậy thì năm người cùng nhau đi.

Mỹ nữ muốn đi, ai dám ngăn cản.

Ngay cả ngồi xe điện ngầm cũng có người nhường đường. Đừng có suy nghĩ méo mó, những cô bé tay dài chân dài này để gì nhường chỗ cho chị. Chỉ có thể nói là nhường cho các chị đứng chung một chỗ thì có.

(Nặc tôi: thật sự không biết nói gì hơn.)

Từ Đại Duyệt Thành đi dạo đến Quân Thái, đi luôn một vòng trong con phố dưới lòng đất. Mục đích chính lần này của cô là tìm mua quà tặng, cuối cùng cũng phải tay không mà về vì không tìm được đồ hợp ý.

Ăn tối ở Tây Đơn, cô nàng nào cũng ăn cay được, cho nên mọi người nhất trí quyết định ăn lẩu.

An An có nói qua mình không thể uống rượu, nhưng không ai biết tại sao không thể uống, không thể uống đến mức độ nào.

Là một ly đã ngã, hay là uống rồi làm càn, hay là cái gì khác.

An An cũng không nói cho bọn họ biết. Thật ra thì cô chính là làm trò cười cho người khác, muốn thất lễ bao nhiêu có bấy nhiêu.

Đột nhiên nhớ tới Triệu Dư, may mà cậu ta không nhắc lại chuyện này. Nếu không thì mình cũng không biết để cái vẻ mặt ‘đạo mạo’ này ở chỗ nào.

Ý tưởng chợt lóe lên, cô quay đầu quan sát bộ dạng vồ là xinh đẹp của Bình Tử, khuôn mặt trắng nõn, nhỏ nhắn đỏ bừng vì đồ ăn quá cay, đỏ đến nỗi có thể rỉ máu ra. Hơn nữa, đôi môi sưng đỏ đúng là mặc cho người người chém giết nhau, mặc cho người người muốn chà đạp cô gái ngây thơ xinh đẹp.

An An bóp bóp gương mặt của Bình Tử: “Cái mặt này của cậu, sớm muộn gì cũng biến thành yêu tinh.”

“Vì, vì sao hả?” Trong miệng ngậm một đồng đồ ăn, Bình Tử ngọng nghịu nói.

Mấy người khác hết sức phối hợp, gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy nha!”

An An nói: “Chúng ta phải giúp cho Bình Tử bảo vệ thân này nha. Nếu không thì thân này bị người ta bán hồi nào cũng không biết.”

“Ừ, cần phải cẩn thận. Gần đây có vị ‘Thượng Đế’ nào tốt thích hợp với cô nàng xinh đẹp này không?”

Bình Tử vừa ăn vừa nghe mỗi người nói một câu, bàn luận về mình mà bộ dáng của cô thì lại giống như là muốn xen vào cũng xen không được. Chỉ có thể uất ức nhìn mấy người kia thương lượng làm thế nào để xử lý chuyện của mình.

Về đến nhà thì gọi điện thoại cho Nham Tử về chuyện nghỉ phép ngày mười một và quà tặng, còn nói luôn chuyện ngày mai mẹ sẽ tới thăm. Cuối cùng Nham Tử nói thời gian không thành vấn đề, còn chuyện quà cáp thì tùy cô lựa chọn, Diệp Tử thích là được rồi.

Bị người theo đuổi cũng là chuyện nhúc nhủ. Chẳng có tình, thì thiệp cũng phải có ý thì mới được.

Buổi chiều ngày hôm sau, An An mặc một bộ đầm viền tơ màu vàng nhạt, ngồi bên trong quán cà phê trông rất hiền thực. Ngón tay thon dài sơn màu xanh nhạt cầm cái muỗng bằng men trắng khuấy đều ly Mocha vốn không cần cô hòa tan nữa. Gương mặt sạch sẽ hơi đối hướng về phía bên trái, nhìn đám người nườm nượp bên ngoài cửa sổ. Khoảng bảy, tám phút sau, Bình Tử giống như một luồng gió chạy vào.

“Triệu Dư thật ân cần. Tố sắp bị cảm động rồi.” Sau khi ngồi xuống, Bình Tử lấy chai Quả Lạp Tranh (= Minute Maid Orange, một loại nước trái cam ép).

“Cậu có thể thử xem, làm sao đem ‘tiểu thụ’ tuốt thẳng ra.” Mặt mày An An vốn không chút biến đổi nói.

“Tớ đã sớm tách rời Triệu tiểu gia và Ông đại gia của cậu rồi. Cậu cũng đừng cạnh cánh trong lòng nữa.”

“Được rồi, trang này đã lật rồi, về sau không cần phải nhắc lại.”

“Hắc hắc...”

“Hắc hắc cái đầu cậu. Khờ thấy thương luôn.” Một Bình Tử không có tiền đồ là ‘tai nạn’ lớn trong lòng của An An. Khi nào thì có thể trêu chọc cô nàng đây. Mới dạy khôn được một chút là cô nàng liền đi kể công.

Triệu Dư cũng sắp dọn nhà mất rồi, cho nên gần đây chăm chỉ đi đi về về, mục đích rất rõ ràng, nhưng cô không có cách nào từ chối nữa. Cô hoài nghi chuyện Ông Thanh Mạch lần trước khiến cho Triệu Dư có ý tưởng. Cô cũng không có gì để giải thích, đành để mọi người trực tiếp chống đỡ, cô thay đồ rồi len lén chạy ra ngoài.

Bình Tử vẫn cảm thấy Triệu Dư đáng thương, chỉ là thái độ ân cần kia của Triệu Dư, môi mỏng gợi cảm cái gì cũng không nói, ánh mắt đen thui sâu sắc, lại không thể dùng hai chữ đáng thương để mà diễn tả.

Phải rồi, gần đây Bình Tử đã bắt đầu cảm thấy An An không có nhân tính rồi.

An An nhìn bộ dạng tức giận bất bình của Bình Tử thì cười cười, trong bụng đã có chủ ý. Chàng còn có tình, thiếp lại có ý, quả là một ý kiến hay.

Có một số việc không thể bắt bóng bắt gió là đã xưa rồi. Không muốn có gió cũng cần phải tạo ra gió.

Triệu tiểu gia xuất hiện một lần nữa ở phòng tiêu thụ. Bình Tử hết sức lễ phép rót ly nước đặt trước mặt của Triệu Dư, cười một cái thật dễ thương, Triệu Dư cũng trả lễ, gật đầu cười một tiếng.

“Khà khà, bắt đầu từ khi nào mà các người liếc mắt đưa tình vậy?” An An phán ột tiếng ‘sét đánh’ khiến cả hai lập tức chấn động.

Đại não không đủ dùng kia của Bình Tử lại bắt đầu co thắt, lật đật khoát tay, nói năng lộn xộn: “An An, không cần giỡn chơi như vậy. Tớ... cái này gọi là lễ phép.” Sau đó còn liếc mắt nhìn Triệu Dư, muốn trưng cầu sự đồng ý của nhân vật sự kiện.

Triệu Dư hướng cô gật đầu một cái, sau đó nhìn thẳng khoe môi khiêu khích của người trước mặt: “Nhìn cô ấy bị hù dọa kia, bình thường các cô hay ăn hiếp cô ấy nhiều lắm nha.”

“Ô, che chở nhanh vậy à. Chúng tôi còn chưa làm cái gì đấy.” An An có vẻ như trêu ghẹo nói, nhưng mặt mày thì lại nghiêm trang.

Da mặt Bình Tử rất mỏng, bị đùa mấy câu đã nhẹn không được xoay người bỏ đi. Mậu Ninh vỗ vỗ Bình Tử đang bị ức hiếp, thành tâm an ủi không ngừng. Ai bảo Bình Tử là bị người đàn bà vô lương kia trêu chọc bằng mọi cách chi. Dạy dỗ rồi nhưng cô vẫn còn chưa thích ứng được với các loại trêu đùa của cô.

Triệu Dư chỉ ngồi một chút rồi đi. An An cảm thấy thật ra thì có thêm bạn bè như thế cũng không phải là chuyện xấu. Chỉ cần cậu ta có thể dứt bỏ ý niệm đó là được rồi.

Chuyện nam nữ đó mà, ngẫu nhiên gõ một cái, cho dù không có chuyện gì cũng sẽ xảy ra chuyện. Triệu Dư quả thật là người đàn ông tốt. Nếu quả thật thuận tiện cho người khác, cô càng đáng tiếc hơn.

Lần đó Bình Tử dựa vào trong ngực Triệu Dư ngủ thiếp đi, mà người kia cũng có vẻ hài lòng ôm ấp. Việc này có hy vọng, có hy vọng nha!

Bộ dạng của Bình Tử lúc này là không muốn để ý đến An An nữa, mà người kia liền thay đổi biện pháp trêu chọc cô.

Thật sự Bình Tử hết nhẹn nổi mà đáp lại một câu: “Tại sao các cậu khi dễ tớ. Lúc nào tớ cũng phải suy nghĩ thật lâu, thật lâu mới có thể nghĩ ra được cách cãi lại!”

An An xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương đến bùng nổ của Bình Tử: “Ngọc bắt trác bắt thành khí (Ý nói người không được mài dũa thì sẽ không trở thành người có tài năng), đại não phản ứng chậm chính là ngây thơ cụ.”

“Cậu mới ngây thơ cụ, cả đám các cậu đều là ngây thơ cụ.” Cuối cùng Bình Tử cũng trả miếng lại. Thật ra trong lòng cô một mực nghĩ thầm, tôi rất thông minh, tôi rất thông minh.

Đã một thời gian dài không gặp nhau, Ông Thanh Mạch và Triệu Dư làm như không hề quen biết khi hai người chạm trán nhau.

Ông Thanh Mạch có loại chiếm hữu mãnh liệt duy nhất đối với An An, đặc biệt lúc ấy còn bị Triệu Dư qua mặt, còn phát sinh một chút ‘xung đột nhỏ’.

Về phương diện này, An An cảm thấy anh quá hẹp hòi. Nhưng dục vọng chiếm hữu của đàn ông càng mạnh, càng chứng tỏ rằng anh để ý đến bạn. Cái gì thờ ơ lãnh đạm thì chẳng còn ý nghĩa gì.

Ông Thanh Mạch lạnh lùng đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, không đỏ không trắng của An An rồi khẽ thở dài.

24. Chương 24

Bình Tử thuộc loại động vật chậm tiêu có chỉ số EQ loại âm, nhưng nếu được giúp đỡ một chút thì có thể tăng thành số dương. Mà IQ, EQ của Triệu Dư đều rất cao. Theo như thái độ của anh ta đối với Bình Tử thì chuyện này thật có hi vọng.

Ông Thanh Mạch đối xử với An An có phần hơi hợ. Nhưng so với lời nói, mức độ xử phạt An An đa số lại tỉ lệ thuận với mức độ nuông chiều.

Dường như An An chưa bao giờ sợ Ông Thanh Mạch. Trong mắt người khác, anh máu lạnh vô tình, nhưng trong mắt cô, chỉ cần cô nghĩ tới thôi, Ông Thanh Mạch có thể biến thành một con cừu ngoan ngoãn, mặc cho cô ức hiếp.

Thật đúng là, Ông Thanh Mạch là đạo ột thước, An An là ma ột trượng

Khắc tinh trong đời...

An An vẫn luôn la lối Ông Thanh Mạch là khắc tinh của cô. Mà Ông Thanh Mạch thì luôn nói rằng, An An chính là nghiệp chướng kiếp này của anh.

Khi có cô thì cái gì anh cũng tốt. Nếu như mất đi, không ai biết được, phía dưới khuôn mặt không chút gợn sóng là một trận cuồng phong ngấm ngấm chờ đợi bộc phát.

An An nửa ngồi nửa nằm trong người của Ông Thanh Mạch. Xe từ từ chạy đi, không rõ địa điểm.

Bàn tay to lớn của Ông Thanh Mạch đặt trên lưng của cô, xoa nhẹ: “Còn đau không?”

“Đã sớm bình phục rồi. Yên tâm đi!” An An biết Ông Thanh Mạch lo lắng cho cô, cho nên trước đó đã chuẩn bị thông báo tình hình bất cứ lúc nào.

“Đi kiểm tra chưa?”

“Chưa đi, nhưng tôi vẫn uống thuốc đều đặn mà.” An An biết, cho dù nói láo cũng sẽ bị anh vạch trần. Cho nên, trước mặt Ông Thanh Mạch, đừng nên nói láo làm gì. Đây chỉ là kinh nghiệm cô đã rút ra được trong những năm gần đây.

Thật thà cũng chính là nguyên tắc cứng rắn mình phải kiên trì. An An vẫn kiên trì, tôi làm chuyện của tôi, anh nói thì chuyện của anh.

Ông Thanh Mạch thở dài một lần nữa. Có nhiều khi anh suy nghĩ, có phải anh vừa làm cha vừa làm mẹ hay không?

“Đúng rồi, Lương Mộc Dương tới Bắc Kinh là gì vậy?” An An đã nghĩ rất lâu, cũng nghĩ không ra.

“Không rõ lắm.” Ông Thanh Mạch chỉ trả lời ba chữ đơn giản như vậy là kết thúc vấn đề.

An An bị lơ lửng, thiếu chút nữa là tự té chết mình rồi. Công lực chẹn họng người của Ông Thanh Mạch thật quá lợi hại. ‘Không rõ lắm’, con bà nó, anh mà không biết thì tôi lại càng không thông rồi.

Ông Thanh Mạch nhìn khuôn mặt đang kìm nén đến mức đỏ bừng của An An rồi bật cười: “Em coi như không biết. Chuyện khác để tôi xử lý. Tạm thời, em không nên chạm trán với anh ta, bình tĩnh đi.” (Lời editor: gãi gãi đầu, chuyện gì nữa vậy nè! Làm ta thật muốn nhào đầu đọc tiếp bản convert)

“À.. đúng rồi. Chắc là sắp tới, Triệu Dư sẽ dọn tới ở chung. Về sau, các anh đều là nghiệp chủ của khu này. Cho nên xin anh từ bỏ thái độ này đi. Thật ra, con người Triệu Dư không phải là xấu lắm.” An An hiểu được chứ, thái độ của Ông Thanh Mạch đã tốt được một chút, cô cũng không muốn bị kẹt ở chính giữa. Chỉ là cô thật tình nghĩ rằng Triệu Dư rất thích hợp để làm bạn bè.

“Chuyện này đâu có liên quan gì tới tôi.”

“.....” Lại chẹn họng rồi. Anh phải nên đối tốt với Triệu Dư một chút, tôi mới còn có thể có thêm bạn bè. Nhưng những lời này, làm sao cô dám nói ra. Có muốn làm bạn bè, Ông Thanh Mạch cũng không cho phép cô.

Anh chính là độc tài!

“Chúng ta đang đi đâu, rõ ràng đây không phải là đường về nhà.”

“Đến rồi em sẽ biết.” Ông Thanh Mạch cúi đầu lướt điện thoại di động.

Lúc này giao thông đang bị kẹt, An An cầm điện thoại lên mạng. Đột nhiên có một thông tin đập vào mắt. Lúc đang đọc thì thiếu chút nữa cô cười phun cả nước miếng. Ông Thanh Mạch ngồi một bên, bộ dạng bình tĩnh tiếp tục bấm bấm tin tức mã hóa mới vừa nhận được trên điện thoại di động.

An An ngẩng đầu, đưa tay thọt thọt cái người có vẻ mặt lạnh nhạt, rồi đưa điện thoại đến trước mặt anh: “Cho anh xem tin tức nè.”

Vệ tinh quân dụng của nước Mỹ loan báo, hàng năm vào tháng chín, hai bên cảnh nội Trung Quốc có trên trăm vạn bộ đội thần bí tập trung lại ở mỗi thành phố lớn, nửa tháng sau thì biến mất... Về sau, nước Mỹ bỏ ra hơn trăm triệu đô la quân phí tiến hành nghiên cứu chiến lược. Sau cùng, rút ra được kết luận: khai giảng huấn luyện quân sự!”

Khóe môi Ông Thanh Mạch khê cong lên, không nói tiếng nào. An An cười hắc hắc nói: “Xem ra, so với quân đội quốc gia, nước Mỹ vẫn còn tốn thời gian, bỏ ra nhiều công sức đi nghiên cứu phân tích bộ đội thần bí này.

Ông Thanh Mạch không biết nói làm sao, lắc đầu: “Ngốc quá.”

“Thôi đi, chị đây chỉ nói vậy thôi...”

Lại nói, tháng chín hàng năm, quả thật Trung Quốc có đợt huấn luyện quân sự quy mô rất lớn. Số lượng súng đạn thật so với mỗi lần diễn tập thực chiến ở quân khu thì ít hơn, nhưng cũng là huấn luyện thể trạng chính thức. Thế nhưng nói tới quy mô, thì cũng chỉ là diện tích rộng lớn mà thôi, khả năng bị thương chỉ là số không.

Gần một tiếng đồng hồ sau, rốt cuộc xe cũng đã ngừng lại. Ngẩng đầu lên thì con bà nó, lại là bệnh viện lục quân.

Lần này, An An không khách sáo, nhấc chân đá thẳng lên người quân trang phẳng phiu của Ông Thanh Mạch: “Tôi đã nói rồi, tôi không sao rồi mà. Anh nhất định phải mang tôi tới bệnh viện sao. Anh nha, bao năm qua vẫn coi lời nói của tôi như nắm thối. Rốt cuộc nhân quyền của tôi đâu, tự do của tôi đâu hả?” An An gầm thét. Thật ra bản thân cô rất sợ bệnh viện. Bệnh viện vẫn là nỗi ám ảnh không thể nào xóa bỏ được. Cho nên nếu không phải là chuyện lớn thì cô nhất định không tới.

Hiện giờ cô không đau không ốm, vả lại còn giải thích mình đã uống thuốc đều đặn, vì lẽ gì mà không tin lời nói của cô đây?

An An la khóc om sòm khiến Ông Thanh Mạch quả thật nhức đầu. Thiệu Dương biết điều, lập tức xuống xe. Ở trong xe, An An thở phì phò, ngồi cách Ông Thanh Mạch rất xa. Thật ra thì cô hận không thể nhảy xuống xe, đóng sầm cửa lại chạy trốn.

Cô hiểu được sự quan tâm của Ông Thanh Mạch nhưng quan tâm thì cũng làm ơn đứng ở góc độ của đối phương mà xử lý vấn đề chứ.

Uông Thanh Mạch lại càng rõ ràng hơn, An An, bác bỏ cùng với kháng cự cũng vì chuyện đã xảy ra rất nhiều năm trước. Bóng ma trong lòng kia nhất định phải bỏ xuống. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì vĩnh viễn sẽ là trở ngại.

Uông Thanh Mạch vươn tay ra, kéo người vào lòng, ôm chặt. Anh muốn truyền cho cô sức lực. Có lẽ lựa chọn trước đây chính là một sai lầm, cho nên anh vẫn luôn tự trách không thể chăm sóc tốt cho cô.

“Bảo bối, nơi này không có gì đáng sợ. Nơi này là nơi cứu sống người, nơi người có thể chết đi sống lại. Nơi đây là thiên đường, không phải là địa ngục.”

“Kỳ thật, tôi không phải là sợ, chỉ là rất ghét. Cho nên từ nay về sau, hi vọng anh có thể tôn trọng sự lựa chọn của tôi có được không?” An An cũng bình tĩnh lại một chút, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt của Uông Thanh Mạch, nghiêm túc nói.

Uông Thanh Mạch dừng lại một chút. Thật ra anh đang suy nghĩ, có bao giờ anh không tôn trọng cô, có bao giờ anh không để ý đến cảm giác của cô, có bao giờ anh cướp đi tự do của cô. Nhưng mà lúc này, anh chỉ có thể gật đầu, không có khả năng phản bác.

Bởi vì anh không muốn nhìn thấy biểu tình của An An như vậy.

Ôm người trong tay, hai đôi môi nhẹ nhàng hút chặt lẫn nhau, mềm mại ngọt ngào.

Hơi thở quần quít, hòa quyện trong không gian, lưỡi của Uông Thanh Mạch vừa mềm mại vừa lạnh lạnh đi theo vành môi của An An, ướt át, ngọt ngào, rồi mút mạnh.

Chỉ đơn giản là một nụ hôn mà có thể khơi dậy trong cô một sự kích thích chưa từng có. Tâm tình của An An đã hồi phục rất nhiều, nhưng đột nhiên cô lại phát hiện vừa rồi làm sao mình có thể già mòm như thế.

Tâm trạng khó chịu, hiện lên hết trên mặt. Uông Thanh Mạch nhếch môi cười, biết rõ đáy lòng của cô nhóc kia đang nghĩ gì.

“Cười cảm rắm! Chị đây không muốn đùa giỡn với trẻ con...” An An đẩy mạnh Uông Thanh Mạch đang ôm chặt mình ra, quát lớn.

“Bảo bối muốn thế nào thì thế đó. Ai dám nói một chữ không.”

“Ừ, thật biết điều. Thôi đi, hôm nay chị đây miễn tội chết cho anh.”

Uông Thanh Mạch sửa sang lại quần áo cho An An. Không biết vì lẽ gì, khi nhìn đến đôi môi ửng đỏ đầy đặn của An An, bỗng nhiên anh lại mất tự chủ, tập kích cô một lần nữa.

Không dịu dàng giống như lần trước, tấn công kỳ này mang theo một loại chiếm hữu cường thế như mưa to gió lớn, một loại kích thích gan dạ bất chấp tất cả cũng chỉ vì muốn nuốt cô vào bụng.

An An bị anh kìm chặt ngồi ở ghế sau. Hiện giờ vẫn còn là giờ đi làm, đây lại là nơi công cộng, tiếng người ồn ào ở bên ngoài, nhưng người ở bên trong lại không có một chút ý định muốn buông cô ra.

Một nụ hôn dài đầy đủ tiêu chuẩn. Rất cuộc hai người cũng ngồi dậy quần áo xốc xếch.

An An đánh một cái trực tiếp vào vòm ngực rắn chắc của Uông Thanh Mạch: “Anh đó, uống nhầm thuốc hả? Làm gì mà đói khát dữ vậy?”

“Bảo bối, đối với đàn ông mà nói, cảm dục là một hành động tự hủy diệt.”

An An vật cười, vượt thẳng quần áo của mình ra: “Đi thôi, không lẽ anh mang tôi tới bệnh viện vì muốn tình tứ trong xe ở nơi công cộng chứ hả?”

“Lần này em đoán sai rồi. Tôi không phải dẫn em tới khám bệnh. Bảo bối, thật ra thì lúc nào tôi cũng tôn trọng quyền lợi cá nhân của em. Cho nên, nhất định lần này em phải xin lỗi tôi.” Uông Thanh Mạch sửa sang lại quần áo, ngồi ngay ngắn ở bên cạnh An An, vừa nghiêm túc, vừa lưu manh nói.

“Vậy anh dẫn tôi tới đây làm gì?”

“Nói xin lỗi trước.”

“Nói xin lỗi em gái anh. Nói mau, không nói thì tôi sẽ tự bắt xe về nhà. Chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa thôi là mẹ tôi sẽ tới, tôi không rảnh ở đây đâu mồm với anh.”

“...” Được rồi, thật sự chỉ có thể nói, trừ An An ra, không còn người nào khác có thể đối xử với Ông Thanh Mạch như thế này.

“Tư lệnh Trương bị bệnh. Lần trước tôi đã muốn nói với em.”

“Hả?” An AN cứng họng.

“Nghiêm trọng không?” Lần này An An bình tĩnh hơn một chút. Cô không thể nào không bình tĩnh.

“Nhồi máu cơ tim đột tính.” Ông Thanh Mạch mở cửa xe bước xuống, đứng bên cạnh nhìn An An vội vã leo ra theo.

“Anh đã biết trước đó...tại sao không nói cho tôi biết?” Tâm tình An An nặng trĩu, đăm một phát lên ngực của Ông Thanh Mạch, giống như phát tiết, rống lên.

Mà người kia lại giữ chặt cánh tay An An vừa mới vung lên, vỗ vỗ đầu nhỏ của cô, vuốt tóc an ủi nói: “Lúc đó tình hình không rõ ràng lắm nên không dám nói cho em biết. Bây giờ đã không sao, có thể đi thăm.”

An An đi ở phía trước, gần như là chạy. Ánh mắt của Ông Thanh Mạch nhìn theo dụi dụi, chớp mũi An AN ửng đỏ, nước mắt sắp trào ra ngoài.

Bên trong phòng bệnh, nước mắt An An không ngừng tuôn rơi. Tư lệnh Trương Văn Trung đã gần bảy mươi tuổi nhưng vẫn còn rất khỏe, dáng người cao ngất, thân thể cường tráng, ngồi trên giường bệnh cười ha hả, nhìn An An khóc nhe.

Khoảng năm phút sau, An An mới từ từ rút khăn giấy ra xì mũi. Sau đó nhìn thấy mọi người đang nhìn mình cười, trong lòng hết sức khó chịu: “Cười, cười cái gì chứ? Không ai chịu nói cho tôi biết. Các người ác lắm.”

Ngồi một lát, tư lệnh Trương phải nghỉ ngơi. Bác sĩ nói, tuy rằng cơ thể đã được hồi phục rất tốt, không còn đáng ngại, nhưng phải nghỉ ngơi thật nhiều, còn phải ở lại bệnh viện quan sát mấy ngày.

Hai người đi xuống lầu, đi tới cửa đột nhiên gặp phải một người, Lương Mộc Dương.

An An ngồi trong xe, thờ ơ lật quyển tạp chí. Ông Thanh Mạch ngồi kế bên không nói gì, ánh mắt sâu xa không biết đang suy nghĩ gì.

25. Chương 25

Giống như Lương Mộc Dương đoán chắc hôm nay bọn họ sẽ đến, bấm thời gian rất chính xác, chạm trán mà sắc mặt không hề lộ ra vẻ ngạc nhiên. Dù thế nào đi nữa, An An cũng không thể kìm nén được tâm tình. Trường hợp như vậy còn phải gặp thường xuyên, thái độ của Ông Thanh Mạch thản nhiên, nhưng bàn tay thì ôm chặt eo của An An, vợ chồng ân ái.

Ông Thanh Mạch vẫn chưa nói cho An An biết, Lương Mộc Dương chỉ là một vai phụ giúp vui. Cho nên anh ta càng nhảy nhót vui mừng, càng sẽ lộ ra đuôi dài.

Chỉ là Ông Thanh Mạch đã điều tra hai năm mà vẫn không tìm ra rốt cuộc người phía sau là ai. Nhưng anh có thể khẳng định, Lương Mộc Dương chỉ là người chịu tội thay mà thôi.

Thiệu Dương đi tới bên cạnh Ông Thanh Mạch, nói nhỏ vài câu, An An mới cảm thấy nhẹ nhàng một chút.

Ông Thanh Mạch vỗ vỗ đầu An An: “An tâm đi, đừng nôn nóng.”

“Thôi đi, nếu không gặp anh ta, tôi quả thật đã quên rồi.” An An hất cánh tay của Ông Thanh Mạch đang đặt trên vai của cô ra, tránh sang một bên, hờn dỗi bỏ đi.

Đáng lẽ hôm nay là một ngày vui vẻ, lại bị con cóc kia làm mất hứng, cơm tối cũng không muốn ăn.

Ông Thanh Mạch chở An An đến một siêu thị gần nhà. An An muốn tự mình đi chợ nấu ăn để tiếp đãi mẹ.

Giờ này siêu thị không đông người, An An đẩy xe đẩy một cách quyết đoán, biết rõ mình phải mua cái gì.

Tài nghệ nấu ăn của An An không giỏi, có thể nói là rất tệ, nhưng mà dụng tâm của cô đối với người mẹ nữa năm không gặp này là thật sự nhiệt tình.

Về đến nhà đã tám giờ, chuyến bay của mẹ sẽ đến lúc chín giờ. An An móc điện thoại di động từ trong túi ra, bấm nút.

“Đến đâu rồi?”

“Đang trên đường.”

“Chín giờ đó, đừng tới trễ.”

“Yên tâm đi.”

“Em đã mua vật liệu, chuẩn bị sẵn cho anh về nấu.”

“Ừ.”

Hai người nói vài câu rồi cúp điện thoại. An An thay đồ xong rồi vội vàng vào phòng bếp chuẩn bị vật liệu. Chuẩn bị xong thì đồng hồ đã chỉ chín giờ mười lăm phút.

Gọi điện thoại, xác nhận đã đón được người, An An vui vẻ lấy ra quà tặng cô mua ẹ, một chiếc lác tay hàng hiệu bằng bạch kim. An An thích thú vô cùng.

Ngồi nhàm chán, An An mở máy vi tính ra, lên mạng, đăng nhập QQ thì gặp Kiều Kiều. Biết được bà Vương Á Viêm sẽ tới, cô cũng muốn tới coi náo nhiệt.

Hơn mười giờ, chuông cửa vang lên, An An tính toán, làm sao có thể về nhanh như vậy. Ai ngờ mở cửa ra, thì chính là Kiều Kiều và Tiểu Tiểu.

“Ô, tốc độ đáng nể. Đồ gì trong tay thế? Lấy ra cho tớ xem hai người mua cái gì tới hiếu thảo với mẹ tớ đây?”

Kiều Kiều ngồi chơi máy vi tính của An An, Tiểu Tiểu mở TV xem tin tức quân sự. An An lật xem tạp chí ELLE mới nhất, rồi chỉ Kiều Kiều bộ đồ công sở màu xám tro Louis Vuit-ton mới ra, rất hợp gu, nhưng giá tiền thì không thể chạm tới. Hai người chột nhứ mày, chuyện này có thể giải quyết. Nhất định bây giờ Phương Mạc đã nhảy mũi hai cái. Ai bảo cả hai người đều nhớ tới anh làm chi!

Hai người đang trò chuyện vui vẻ, Lâm Tiểu từ bên ngoài đi vào, chỉ chỉ đồng hồ: “Đã hơn mười một giờ rồi, Nham Tử đi kiểu nào mà giờ này vẫn còn chưa về tới nhà?”

“À phải há. Để tớ gọi điện thoại.” An An mang dép lê, chạy lụm lụm ra ngoài. Một lúc sau, tiếng thét chói tai vang lên: “Cái gì, đụng, đụng xe hả?”

An An không thay đồ, mang đôi giày rồi chạy theo mấy người kia xuống lầu. An An khẩn trương nắm chặt tay của Kiều Kiều, trái tim như bị bóp chặt. Hôm nay lúc chạm trán Lương Mộc Dương ở bệnh viện, cô đã cảm thấy nên về nhà đi thôi. Chuyện Nham Tử và mẹ bị đụng xe nhất định là số đen mà vị ôn thần kia đã mang tới.

Tuy Nham Tử nhấn mạnh không có gì nghiêm trọng, mẹ cũng được bình an, nhưng An An vẫn không yên lòng. Lúc gần tới bệnh viện, An An đã gọi điện thoại xác nhận phòng bệnh. Cho nên vừa mới xuống xe, cô gần như chạy điên kinh một trăm mét phóng vào. Kiều Kiều và Lâm Tiểu cũng chỉ có thể chạy theo sát gót.

Nham Tử biết cô đến, nên đứng đợi cô ở ngoài hành lang. Lúc An An nhìn thấy anh, không biết là vì lẽ gì, nhưng mặt mày anh trắng bợt.

Nhưng sau này Nham Tử lại nói, à, có thể là đèn của bệnh viện chiếu lên, nên ai cũng trắng thôi.

Trước tiên, An An đi một vòng quanh người anh. Sau khi thấy anh không có vấn đề gì thì cô trực tiếp đẩy cửa phòng đi vào trong, không nói tiếng nào.

Bà Vương Á Viêm đang ngồi ở trên giường. Mặc dù không có gì đáng ngại nhưng bệnh viện đề nghị ở lại quan sát. Dù sao người lớn tuổi rồi, không giống bọn trẻ, vài ngày là có thể khỏi hẳn.

“Mẹ, mẹ bị thương ở đâu? Có nghiêm trọng không?” An An rất lo lắng, đứng trước mặt mẹ vội vàng hỏi thăm.

Wương Á Viêm kéo An An lại, đề cô ngồi xuống ghế: “Tuy mẹ con bị người ta nói lớn tuổi, nhưng xương cốt rắn chắc, không có chuyện gì. Nhưng con nên quan tâm tới chồng của mình. So với mẹ, nó bị thương nặng hơn nhiều.”

“Hả, con thấy anh ấy không sao đứng ở trước cửa mà.”

“Con nói xem, tính tình của con như thế này, đụng chút là quỳnh lên, có bao giờ bình tĩnh đâu. Người ta sợ con lo lắng nên mới đi ra đón con đó.”

“Ai da, đứng mắng con. Con đi an ủi ông xã bị thương của con đây.” An An xoay người đi ra ngoài thì thấy Nham Tử và Tiểu Tiểu đang cười nói gì đó, Kiều Kiều thì đang chen người chui vào cửa.

An An đẩy Lâm Tiểu chướng mắt qua một bên, lôi kéo ông xã mình ân cần hỏi thăm: “Bảo bối, thì ra anh cũng bị thương, để em xem.”

“Không có việc gì.”

An An bĩu môi, liếc mắt nhìn Lâm Tiểu không biết điều đứng bên cạnh: “Biến dùm cái, tớ muốn nói chuyện yêu đương với ông xã.”

“...” Lâm Tiểu không biết nói gì, lật đật lách người vào phòng.

An An nhìn Tiểu Tiểu bỏ đi, rồi vòng tay ôm hông của Nham Tử: “Rốt cuộc bị thương ở đâu, mau mau khai báo, nếu không tiểu thư em sẽ dùng đến tuyệt chiêu.”

Nham Tử bật cười, cúi đầu dán sát vành tai của An An thì thầm nói: “Bảo bối, toàn thân anh chỗ nào cũng bị thương, chỉ có chỗ kia không bị thương.”

“Chỗ kia nào?” An An biết anh đang lảng sang chuyện khác. Mỗi lần đều như vậy, cô nên sớm biết rõ.

“Bảo bối, ông xã nhịn đã lâu. Không bị thương cũng sẽ bị thương thôi.”

“Được được, không nói thì thôi, mỗi lần đều như vậy. Nhưng thấy anh có thể còn đứng được ở đây, em biết anh không có gì đáng ngại nữa rồi. Anh nói đi, vì sao lại bị đụng xe, là người làm hay là tai nạn giao thông?”

An An nói mấy câu đã nói tới trọng điểm. Tay trái Nham Tử ôm em bà xã, hai người kề sát nhau như vậy một hồi lâu rồi Nham Tử mới nói: “Người làm.”

Trước tiên bọn họ tìm tiệm ăn để ăn tối. Lúc Nham Tử đi ra ngoài thì Lâm Tiểu cũng đi theo. Sau khi ăn xong, Tiểu Tiểu và Kiều Kiều đi về trước, mấy người An An đón xe trở về nhà.

Nham Tử có chút sợ hãi hồi tưởng lại tình cảnh lúc nãy. Trước đó anh cũng không phát giác có gì khác thường. Nhưng việc này còn phải chờ kết quả thảo luận, chuyện lần này là nhắm vào mẹ của An An, hay là nhắm vào anh.

Hôm nay anh cố ý đổi xe đi phi trường, lúc trở về đi ngang qua cầu vượt thì đột nhiên có một chiếc xe hàng lớn mất điều khiển, muốn đâm thẳng vào đít xe. Cũng may là anh phản ứng nhanh, hệ thống dây an toàn lại đầy đủ, bẻ mạnh tay lái nên xe hàng đâm vào bên hông, tia lửa bắn ra khắp nơi. Cuối cùng vẫn bị đụng phải, chỉ là hậu quả không nghiêm trọng như lần trước.

Đối phương một mực khẳng định là tốc độ quá nhanh, đột nhiên thắng mạnh, dẫn đến mất điều khiển.

Nhưng Nham Tử cảm thấy tốc độ của xe hàng không hề giảm. Từ kính chiếu hậu, anh có thể nhìn thấy rõ ràng xe hàng đâm thẳng vào anh, không hề chậm lại.

Lúc đó, tốc độ của anh không phải là nhanh, nhưng cũng lên đến sáu mươi, bảy mươi. Mà bên cạnh còn có một chiếc xe Toyota khác, không may bị đụng. Có điều, anh có cảm giác, xe Toyota nên nhận ra xe hàng

bên cạnh bị mất điều khiển, cũng như không kịp tay lái. Cho nên rất dễ nhận thấy được cả hai xe đều đang ép gần anh.

Tài xế xe hàng đã vào bệnh viện, thương tích không nhẹ. Chủ xe Toyota cũng đã bị mang tới cục giao thông.

Phương pháp thẩm vấn của cảnh sát về loại tai nạn giao thông đơn giản như thế này rất khó điều tra tiếp tục, cho nên anh đã bảo Lâm Tiểu đi tìm Vương Châu.

Tuy rằng An An chưa từng trải qua loại chuyện như thế này, nhưng nghĩ tới thôi cũng thấy đủ sợ. Ở trên xe nhìn mẹ như vậy, đáy mắt hiện lên vẻ nhu thuận cùng với thương tâm không nói nên lời.

Tính tình của An An không giống như Vương Á Viêm, bà rất bình tĩnh, suy đi nghĩ lại nguyên nhân và hậu quả.

Rốt cuộc chuyện này đang nhắm về ai? Nếu nói về đắc tội với người ta, cả hai đều không thiếu. Chỉ là bà không hề nhắc với ai chuyện bà sẽ tới Bắc Kinh, không ai sẽ sắp đặt một cái bẫy tốt như vậy chờ bà chui vào.

Lúc mọi người về tới nhà là đã sắp mười hai giờ. An An bỏ hết vật liệu nấu ăn vào trong bao giữ tươi rồi ném vào tủ lạnh. Sau khi thu dọn xong, cô đi ra ngoài mở nước ẹ tắm.

Nham Tử đang gọi điện thoại trong phòng sách, thỉnh thoảng bên trong truyền ra giọng nói của anh. An An cầm áo ngủ đi vào phòng khách. An An chẳng muốn suy đoán ai bày ra chuyện này, nhưng trong lòng cô không khỏi không nghĩ tới Lương Mộc Dương. Mặc kệ có phải hay không, cô nhất định chuyện này có liên quan tới anh ta.

Nhưng cô suy đoán cụ thể câu chuyện ra sao thì cũng vô dụng mà thôi, giao cho Nham Tử là tốt rồi.

Wang Á Viêm tắm xong ra ngoài. Bên dưới đồ ngủ lộ ra bắp chân bị máu đọng bầm tím sáng loáng. An An vừa nhìn thấy trong lòng rất khó chịu.

Đi theo mẹ vào phòng, An An ngồi đằng hoàng ở trên giường: “Mẹ, mẹ xác định mẹ không sao chứ ạ? Bác sĩ đều bảo để mẹ ở lại quan sát.”

“Quan sát cái gì? Quả thật nghĩ mẹ già lắm sao?!” Vương Á Viêm không cảm thấy mình già, năm mươi tuổi thôi, thường ngày ăn mặc rất lão luyện lại hợp thời trang, người ngoài không biết, cho rằng bà chỉ mới vừa qua khỏi bốn mươi thôi.

Mỗi lần An An nói như vậy, mặt mày bà Vương sẽ hờn hở vô cùng. Sau đó, An An có thể đạt được những gì mình muốn xin. Ví dụ như tiền né, quà tặng né. Dù sao, miệng lưỡi An An vẫn ngọt như đường.

Hai mẹ con nói chuyện thật lâu rồi An An mới ra ngoài vào phòng sách. Nham Tử nhìn thấy cô bước vào thì buông vật gì đó ở trong tay ra, ôm hông cô cùng nhau trở về phòng.

Nham Tử đang tắm rửa, An An ở trên giường không biết đang suy nghĩ cái gì. Nham Tử cầm lấy ly nước trong đặt ở bên giường uống cạn. An An bĩu môi đứng dậy lấy thêm một ly nữa đặt ở đầu giường.

“Đừng trù tính vớ vẩn. Chuyện này để anh giải quyết.”

“Ừ, mệt rồi, đi ngủ sớm chút đi.” An An dịch người vào bên trong một chút để chỗ cho Nham Tử nằm.

Nham Tử vừa mới ngồi xuống giường thì áo ngủ bị kéo lên tới đùi, còn có tay áo bị xoắn lên. Rốt cuộc An An mới biết vì sao mẹ nói Nham Tử bị thương nặng hơn bà.

Trên cánh tay phải đã được bôi thuốc, nhưng vẫn còn lưu lại một đường da bị chà sát sưng đỏ. Từ đầu gối cho đến bắp chân đều xanh đen, rõ rệt vô cùng.

An An vội vàng ngồi chồm hồm bên cạnh Nham Tử, cởi áo ngủ của anh ra nhìn vết thương: “Ông xã, tại sao anh biến thành thế này?”

“Không có gì. Chỉ là thương tích nhẹ thôi.” Đối với anh mà nói, không có thương tích nào là nghiêm trọng hết. Trầy xước da chỉ là chuyện nhỏ. Một người đàn ông chân chính mà quá câu nệ chuyện này thì còn gì đáng mặt đàn ông nữa.

“Nếu có lần sau, em sẽ không thèm anh nữa.” An An rất đau lòng. Cô không muốn bất cứ người nào ở bên cạnh cô bị thương, đặc biệt là người cô yêu thương nhất.

“Không đến mức đó chứ? Được, về sau mặc kệ vết thương nhẹ hay nặng, anh sẽ báo cho em biết, có được hay không? Đừng giận nữa.”

“Em chỉ không muốn anh bị thương nữa thôi.” Tâm tình An An không tốt, trong vòng một ngày mà cả hai người cô thương yêu nhất đều bị thương. Mím môi lại, An An vòng tay ôm cổ Nham Tử, nhào người lên cổ anh không nói tiếng nào, thả ra.

Hai người ôm nhau trong im lặng, không ai nói chuyện.

Tay trái Nham Tử vòng qua, ôm lấy lưng của An An, ngón tay từ từ tăng thêm sức...

26. Chương 26

An An vừa lo lắng vừa đau lòng. Mấy năm nay Nham Tử đã không còn bị thương nữa. Tuy rằng lần này chỉ là bị thương nhẹ, nhưng trong lòng cảm thấy rối rắm.

Không biết lúc đó sự việc xảy ra như thế nào, nhưng nghĩ lại thôi cũng muốn toát mồ hôi lạnh. Nếu như lúc đó anh phản ứng chậm một chút, nếu như lúc đó anh không cẩn thận nhìn kính chiếu hậu, nếu như quả thật bị đụng phải, tính mạng của mẹ và Nham Tử quả thật sẽ rất nguy hiểm.

Đã điều tra, mỗi lần đều điều tra rất kỹ lưỡng, nhưng mỗi lần đến thời điểm quan trọng thì đều bị đứt đầu mối. Trong lòng An An cảm thấy phiền muộn vô cùng, xem ra, thật sự người nhà của mình đã bị bọn họ cản đường.

Vốn là An An không vui, định ôm ấp như vậy thì cũng đủ lắm rồi, bình yên lại thiết thực. Ai ngờ, càng ngày cánh tay ôm của Nham Tử càng không thành thật. Bàn tay vuốt ve nhẹ nhàng nay lại tăng thêm chút sức, dần dần biến thành xoa nắn, khơi mào dục vọng.

Những ngón tay nóng rực mang theo ma lực xuyên qua vải vóc mỏng manh truyền tới sợi dây thần kinh của cô. An An uốn éo thân thể, kề sát bên cổ anh thì thầm phản đối: “Đừng phá.”

Hơi thở nóng hổi đi theo lời nói thầm thì của cô lướt nhẹ qua làn da của Nham Tử. Nham Tử chỉ cảm thấy một luồng tê rần từ cổ xông thẳng xuống đáy tim.

“Bảo bối, ông xã nhện đã lâu rồi.” Giọng nói Nham Tử trầm thấp, diễn tả không hết sự quyến rũ. Hơi thở phun lên cái gáy nhạy cảm của An An, khiến An An co rút người về phía sau.

“Đang bị thương, đừng phá.” An An dùng đỉnh đầu của mình đẩy khuôn mặt đẹp trai của người đang có ý định trêu chọc mình sang một bên, để anh đừng tiến lên nữa.

“Bà xã, có muốn anh không?” Hai người đẩy đầu qua lại, trêu đùa.

“Không muốn.” An An mạnh miệng.

“Bảo bối thích nói dối. Đã có phản ứng còn nói không muốn.” Nham Tử cười nhẹ, phun nhẹ hơi nóng tới bên tai của An An. An An cảm nhận được hô hấp của mình tăng vọt lên, xấu hổ vô cùng.

“Đừng phá nữa. Phá nữa sẽ bẻ gãy cái chân thứ ba của anh đó.” An An vừa nhìn thấy đã biết ngay, mác cỡ quát lớn.

Nham Tử không nhẹn được bật cười, cúi đầu xuống, lướt qua mặt cô, áp đôi môi lạnh lạnh lên cần cổ xinh đẹp của An An, mút nhẹ, thỉnh thoảng đầu lưỡi le ra vẻ vờ nghịch ngợm. Hơi thở của An An bắt đầu rối loạn, ngã đầu về phía sau phối hợp với nụ hôn của anh. Hai bàn tay đang chạm khe anh bây giờ xiết chặt, móng tay mềm mại gần như bấu chặt vào bắp vai của anh.

Đôi môi của Nham Tử đang chôn vùi giữa cổ của An An khẽ cong lên. Đã nhiều năm như vậy, chỗ nhạy cảm nhất của cô vẫn không thay đổi.

Dây áo ngủ bị kéo xuống, gò ngực mềm mại, trắng như tuyết của An An vẫn đầy đặn như ngày nào. Tuy là vợ chồng đã nhiều năm, nhưng lần nào cũng như lần này, anh không thể khống chế được mình.

An An khép hờ mi mắt, nhìn ánh mắt tựa như phóng lửa của Nham Tử, dường như muốn nuốt sống cô. An An buồn cười, đúng như câu nói kia, cảm dục đàn ông không phải là một chuyện làm sáng suốt.

Nham Tử vừa nhìn thấy khoe miệng nhếch lên cười của An An, thì lập tức dè lên hôn.

Người ta nói, hôn môi khiến nhịp tim gia tăng tốc độ, xúc tiến tuần hoàn của máu, giảm đi vấn đề nhồi máu cơ tim và cung cấp máu cho não bộ. Cho nên con người cần hôn môi cho đúng cách.

Hôn môi còn có lợi ích khác. Nó khiến cho não bộ và cảm xúc đạt tới cao điểm, nâng cao tình cảm. Như vậy, dục vọng đạt được sẽ là một quá trình tuyệt mỹ không gì sánh kịp.

Lưỡi của An An bị quấn chặt, nhưng lại không cam lòng bày tỏ, ôm chặt lấy anh. Hai người một tiến một lui, không phân thắng bại. Nhưng về phương diện hoạt động ở trên giường, phần lớn phụ nữ bị thua ở chỗ thể lực không đủ, tiết tấu quá mạnh cùng với một loạt nhân tố khác.

Môi An An bị công kích, mà đầu óc thì bị bàn tay to lớn kia tùy ý chọc phá. Nham Tử vận sức trên cánh tay, xoay người đặt An An nằm ngang ở trên giường. Để tránh đầu gối trái bị thương, chân phải cong lại, chống ở trên giường. Tay trái đặt ở bên hông An An, tay phải chụp lên ngực An An rồi há miệng ngậm lấy.

Khiêu khích bất thành linh xảy ra, thiếu chút nữa là An An mất khống chế hét lên, nhưng cũng không kìm được một tiếng kêu rên rỉ, vội vàng giơ tay đẩy người trên mình ra.

Cô cũng không biết vì sao chỗ này là chỗ không thể đụng vào. Có lẽ là vì quá kích thích, kích thích đến nỗi không thể tiếp nhận được.

“Không được hôn ở đó.” An An vừa nói, vừa đẩy Nham Tử ra. Thế nhưng lần này không cẩn thận, trực tiếp ấn lên cánh tay bị thương của Nham Tử.

An An ấn một cái thật mạnh lên một mảng da bị rách không được băng bó khiến Nham Tử đau thấu xương, hít vào một hơi thật sâu, không thể động đậy.

An An vội vàng ngồi dậy đỡ cánh tay của Nham Tử: “Đau lắm phải không? Vì sao anh lại không chịu băng bó lại hả?”

“Băng bó kỹ sẽ lâu lành lắm. Không có chuyện gì đâu. Em đừng ấn lên nữa là được rồi.” Đau đớn đã đành, dục vọng lại chưa lui, Nham Tử hít vào một hơi thật sâu, lắc lắc tay phải, nghiêng người nằm xuống: “Bây giờ, giao cho em.”

An An đang đau lòng, nhưng nhìn chỗ kia của ông xã đang trương lớn, vỗ mạnh một cái lên... ngực của anh: “Lưu manh!”

“Giống bà xã anh thôi. Muốn làm như thế nào thì làm thế đó. Hơn nữa, khó có cơ hội để em làm chủ, không nắm chặt thì đừng đợi anh đổi ý.” (*Lời editor: ông xã lưu manh một cách dễ thương như thế này thì chị An nhà mình làm sao mà ‘trèo tường’ được chứ!)

“. . . . .” Da mặt thật dày.

An An cũng không có hành động gì kế tiếp. Cô ngồi chồm hổm trên giường nhìn Nham Tử, suy nghĩ quay về năm tháng đã qua, hai người cùng nhau vượt qua sóng gió, tuy ngọt ngào, nhưng cũng không ít long đong cùng đau khổ.

Năm ngoái xe của cô bị người ta gỡ trò, cũng may là bình thường cô không thích lái xe, lại không chạy nhanh nên mới không gây ra chuyện lớn.

‘Hung thủ’ bị bắt rất nhanh, một thợ sửa xe, rất có thể là đã bị người khác mua chuộc. Nhưng chỉ bắt được một kẻ thế thân ở đằng sau thì cũng giống như là đâm một cú vào bóng gòn.

Từ đầu tới cuối, cô không cho rằng xã hội bây giờ có nhiều chuyện xấu xa, bỉ ổi, quá quắt. Nhưng nhiều chuyện đã xảy ra trước mặt cô, cô không thể nào không thừa nhận, có nhiều sự việc không thể nào giải quyết được.

Từ nhỏ tới lớn, cô lúc nào cũng ngây thơ vui vẻ, có thể là vì từ nhỏ đã được bảo vệ quá tốt, cũng có thể là cô không muốn nhìn thấy khía cạnh tối tăm hắc ám của cuộc sống. Thế nhưng về sau, cô nguyện ý đi tiếp thu, đi đối đầu. Đó cũng chính là thời điểm cô bắt đầu trưởng thành.

“A!” An An kinh ngạc la lớn. Bản lĩnh xuất thần của cô càng ngày càng lớn, Nham Tử không biết hồn vía của cô lại bay đi đâu rồi, nên nắm chặt cổ tay của cô, dùng sức kéo cô ngã nhào lên người của mình.

“Nghĩ gì thế? Muốn em phục vụ ông xã của em là làm khó em lắm sao?”

“Nhớ tới chuyện em bị đụng xe năm ngoái, không biết vì sao lại ra tay với người của chúng ta. Nham Tử, anh nói xem, có phải có người chống đỡ bọn họ hay không?” An An ngồi thẳng lên, vuốt vuốt mái tóc bị rối loạn.

“Từ từ bắt. Sớm muộn gì chuyện này cũng được phơi bày. Nhưng mà bảo bối, em cần phải nhẫn nhịn một chút!” Lưỡi đã giăng ra, tạm thời không thể hành động cầu thả. Không có chứng cứ, lý do đầy đủ, nội tham sẽ không thành lập.

“Ừ, biết rồi.” An An biết rõ tính tình nóng nảy của mình, dẫn đến người nhà phải luôn thu dọn cục diện rối rắm ỉn.

Hai người nói chuyện một hồi, Nham Tử phải dùng đủ mọi lời lẽ mới có thể trấn an được bà xã của mình. Nhưng trấn an thì trấn an, bàn tay không bị thương lại không thành thật, xoa xoa bóp bóp bờ vai nhỏ nhắn, sau cùng lại chuyển về phía bộ ngực đầy đặn.

An An đang nằm nghiêng một bên, Nham Tử nằm xuống, hai chân quấn quít lấy nhau. An An cảm thấy rõ ràng vật cứng giữa hai chân của Nham Tử đang chĩa vào mình.

Bản thân bị trêu đùa cũng động tình, nhìn vẻ mặt đói khát của Nham Tử, An An nổi hứng, ngồi dậy nhào tới.

“Nham Tử thôi, tiếp chiêu đi. Ha ha...”

.....

An An bĩu môi ngồi ở trên giường, áo ngủ đã được mặc vào. Nham Tử đang nghe điện thoại ở bên cạnh, vẫn như cũ, bàn tay không thành thật tiếp tục nắm bóp eo thon của cô, trêu chọc.

An An không dám phản ứng mạnh, lại sợ chụp trúng vết thương của tên lưu manh này, nhưng lại không nghiêm túc được dưới bàn tay trêu đùa của anh.

“Đã cho em cơ hội mà không chịu nắm bắt. Lần sau có muốn cũng đừng hòng.” Nham Tử cúp điện thoại, nói một câu rồi hôn cô.

Lưỡi anh ra sức trêu chọc, bàn tay không bị thương kéo thân thể của An An dán sát vào mình.

Nụ hôn mãnh liệt qua đi, Nham Tử buông An An ra: “Anh đi thôi. Lâm Tiểu muốn anh qua đó. Có lẽ đêm nay không về được.”

“Ừ, lái xe cẩn thận một chút.” An An đứng dậy, giúp Nham Tử lấy quần áo, còn lấy luôn chìa khóa xe trong ngăn kéo ra, đặt ở trên bàn.

“Anh đi nhé.” Nham Tử khoác thêm áo khoác ngoài, hôn một cái lên trán của An An.

Quả thật đêm đó Nham Tử không trở về, An An một đêm mất ngủ. Ngày hôm sau mang mắt gấu mèo đi gặp mẹ, bà cũng như cô, mắt gấu mèo. Hai mắt gấu mèo nhìn nhau thờ thẩn, rồi cả hai bật cười.

“Mẹ, để con cắt ẹ hai miếng dưa leo.”

“Ừ, cắt cho con luôn đi.”

Rửa mặt sạch sẽ, hai mẹ con mỗi người hai miếng dưa leo dán lên mắt rồi nằm trên ghế sa lon dưới lầu nói chuyện phiếm.

“Mẹ, hôm nay mẹ đi họp à?”

“Ừ, một giờ chiều. Chuyện hôm qua đừng nói cho ba con biết.”

“Dạ biết. Nói ra chỉ sợ ông ấy lo lắng thôi.”

“Khi nào con và Nham Tử chuẩn bị làm đám cưới? Mấy ngày trước bà xui có hỏi. Diệp Tử và Quân Tử sắp kết hôn rồi, so với họ, hai con còn lâu hơn nhiều, tích cực chút đi con.”

“Um, bây giờ con nhìn anh ấy thấy phát ghét, còn muốn kiếm người khác nữa kìa, nói chi là đám cưới.”

Vương Á Viêm gật đầu, phụ họa nói: “Ừ, Nham Tử kia cũng không tệ, nếu không con cũng đâu chịu khuất phục. Tốt nhất con nên cân nhắc một chút, suy nghĩ kỹ rồi nói với mẹ một tiếng, mẹ sẽ gửi giấy hôn thú của hai đứa từ Thẩm Dương tới.”

“Mẹ, thật đúng là mẹ không sợ phiền phức mà.”

“Trong lòng con nghĩ cái gì, người làm mẹ này đương nhiên phải hết lòng phối hợp. Đây mới chính là mẹ con tình thâm.”

“Mẹ, mẹ không thể không thừa nhận, tất cả tính nết hiền lương thực đức kia của con là đều do mẹ dạy.”

“Phải rồi! Mẹ và ba của con đã sống với nhau hơn ba mươi năm rồi. Ngoại trừ gây gổ ra, vấn đề tình cảm chưa hề bị sút mẻ.”

“Được, ngày mai con sẽ chia tay với anh ấy, xem mẹ thế nào.”

Vương Á Viêm lấy miếng dưa leo xuống, nhìn con gái của bà đang nằm trên ghế sa lon: “Ồ hay, như thế sao được. Làm sao có thể chịu nổi cô đơn chớ hả?”

“Thì cũng có chút chút.”

“Mẹ thật không sinh ra con mà.”

“Mẹ, mẹ đừng phủ nhận, không cần trốn tránh, không cần phải bỏ trách nhiệm. Tất cả truyền thống ưu tú của con đều là một khuôn mẫu với mẹ. Cho nên, chắc là mẹ sinh con ra trong lúc nằm mộng đấy.” (Lời editor: thì ra tính tình của An An nhà mình là di truyền từ mẹ. Hai mẹ con đều rất cứng miệng! Ta thích...)

Mẹ làm cơm, An An liền nằm xuống ghế sa lon gọi điện thoại cho Nham Tử. Vương Châu dùng chút thủ đoạn, xác thực đúng như bọn họ suy đoán, đây không phải là tai nạn ngoài ý muốn. Mặc dù bọn chúng kín miệng, nhưng cũng phải chịu thua cách thức ‘người chết cũng phải mở miệng’ của Vương Châu. Không đánh, không mắng nhưng lại có biện pháp để cho người ta phải thành thật khai báo.

Nham Tử nói giống như trước, chỉ là một nhân vật không quan trọng. An An hoài nghi là Lương Mộc Dương, nhưng Nham Tử nói chuyện này không điều tra ra được trên người của anh ta.

Cụ thể sự tình như thế nào thì Nham Tử sẽ điều tra ra, nói An An đừng nên lo lắng.

Sự thật chứng minh, không sợ cá mập bơi trong biển cả, chỉ sợ cá nhỏ bắn phân thú chết người thôi.

27. Chương 27

Khi Nham Tử trở về thì đã hơn mười giờ, cơm tối đã dọn xong. Trong lúc ăn cơm, Nham Tử nói đơn giản vài câu, Vương Á Viêm đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Vậy là chuyện này nhấm vào bà. Bà làm việc nhiều năm ở Ủy Kiểm Tra Kỷ Luật như vậy, đặc tội không ít người. Người hận bà đều có thể tìm một chiếc xe.

Lần này kẻ chủ mưu bị bắt chính là một người đã từng làm quan lớn. Nhưng nói thế nào cũng là chuyện của quá khứ, hẳn là không nên đã qua nhiều năm bình yên như vậy lại bắt đầu múa đao muốn đối phó bà. Hơn nữa còn dính dáng đến Nham Tử. Không đến nỗi này chớ?

Nhưng hiển nhiên đối phương đã nghĩ tới đường lui hoàn hảo. Rõ ràng đây là người chịu tội thay, có lẽ lấy không ít tiền bạc. Mấy năm nay bị giáng cấp, ông ta cũng không có thu nhập lớn gì. Đoán chừng đây là tiền thu lao đáng giá để ông ta bóc lột nguyên cả đời.

Nhưng mà sợi dây này đến đây đã bị chặt đứt, trong lòng Vương Á Viêm tính toán, cuối cùng, ai mới đúng là người chủ mưu thật sự ở đằng sau?

Ăn cơm xong Nham Tử phải đi liền. Cấp trên đã phái người và xe phụ trách đi lại an toàn cho Vương Á Viêm trong thời gian bà ở lại kinh đô.

An An và mẹ đi họp. Cũng như trước, chuyện lần này cô cũng không thể giúp được gì. Ý của Nham Tử là để cho cô an ổn làm việc của mình, không cần lo lắng.

Cô hiểu rõ, mình suy nghĩ nhiều cũng vô dụng mà thôi. Ai bảo cô chỉ là loại tôm rêu, làm gì có bản lĩnh. Ngược lại, bản lĩnh đi gây chuyện lại là số một.

Wương Á Viêm sẽ họp cho tới năm giờ chiều. Tan họp, hai mẹ con đi ăn cơm. Sáng sớm hôm sau thì bà Vương bay đi Thành Đô.

Nếu như mẹ không đi, cha của cô nhất định bay tới. Chuyện này đã được công khai, cha cô không thể không biết.

Để tránh cho cha lo lắng, An An đã cố ý gọi điện thoại. Trong điện thoại cha không nói một chữ nào. An An biết đây là điềm báo ông cụ nhà cô đang phát uy.

An An tiễn mẹ xong liền đi làm. Hai ngày nay tâm tình của cô không được vui, tới phòng tiêu thụ với tâm trạng phiền não. Những người quan tâm tới cô chào hỏi vài câu rồi rất biết điều, tránh xa một chút vì một khi cô bùng nổ thì người khác chắc chắn sẽ gặp nạn.

Buồn bực hai ngày, trước giờ tan sở hôm nay, có một vụ làm ăn khiến cô vô cùng phấn khởi. Vị đại gia này không giống như những người trước. Thái độ của Hứa Thác thân mật, có chừng mực, mục đích duy nhất chỉ là mua nhà.

An An rót ly nước đặt trên bàn trà, sau đó nhận bản hợp đồng từ tay của Bình Tử, rồi ngẩng đầu lên nhìn Hứa Thác nói: “Tôi tưởng một thời gian nữa anh mới có thể trở về.”

“Vừa trở lại thôi, bằng không thì đã đến đây sớm hơn.” Trong khoảng thời gian này, Hứa Thác ở nước ngoài. Hôm trước mới trở về Bắc Kinh, hôm nay đã tới đây. Kéo dài thời gian anh cũng thấy ngượng ngùng, cho nên trước giờ tan sở đã tranh thủ thời gian đến đây.

“Mấy hôm trước có gặp Phương Mạc?” An An vừa điền bản hợp đồng vừa nói.

“À... nhớ tới ai?” Hứa Thác cười cười trêu ghẹo hỏi.

“Người tôi hỏi là ông xã nhà tôi. Hay là thật sự đã quên rồi?”

“Lần sau nhớ chuyển lời hỏi thăm cậu ấy dùm tôi.”

“Đương nhiên rồi.”

Ký hợp đồng xong, tiền bạc cũng thanh toán, chìa khóa cũng đã giao, đột nhiên Hứa Thác quay đầu lại hỏi An An một câu: “Vì sao cô lại làm ở đây?”

An An sững sốt một hồi, sau đó cười hì hì: “Bí mật! Giữ bí mật dùm tôi...”

“Hẹn gặp lại.” Hứa Thác gật đầu, ra về hiểu rồi.

“Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Vừa tiễn Hứa Thác xong, Mang Quả đã chạy bay đến bên cạnh An An, khoanh tay trước ngực, ánh mắt như khờ như say, ẩn hiện nói: “Đồ tốt như vậy cũng bị đàn bà thất đức như cậu đây làm hư.”

“Lần sau có đồ tốt sẽ tặng cho cậu, có được không?”

“À, nói rất hay. Tương lai rộng mở.”

An An cũng không nghĩ tới, lần sau gặp lại Hứa Thác sẽ gây tai họa gì. Thậm chí, cô có mấy cái miệng cũng không giải thích được ‘quan hệ’ của bọn họ.

Buổi tối, An An tranh thủ thời gian cầm tài liệu đi sở nghiên cứu. Trên đường trở về thì gặp một người.

Hai người vừa gặp mặt nhau thì đều sửng sốt. Đến khi lấy được phản ứng thì cả hai cùng bật miệng gọi tên đối phương.

“An An.”

“Mộc Mộc.”

An An rời khỏi gia đình đã nhiều năm rồi, không nghĩ đến gặp lại bạn nói khổ ở đây, Chu Mộc Mộc.

Tuy từ nhỏ hai người lớn lên trong cùng một viện, nhưng thời gian chơi chung với nhau không nhiều. Tính tình Mộc Mộc dịu dàng, vừa xinh đẹp vừa đứng đắn, đúng là một đứa trẻ vừa hiền lành hiểu chuyện vừa yêu thích học hành.

Không giống cô và Diệp Tử, suốt ngày như hai thằng con trai đùa phá điên khùng. Bởi vì tính cách khác nhau như thế, cho nên quan hệ giữa các cô không ít thì nhiều cũng không được gần gũi cho lắm. Nhưng mà ở xa quê nhà, tình cờ gặp lại bạn cũ, khó tránh cảm giác bất ngờ. An An vô cùng phấn khởi mà Chu Mộc Mộc cũng giống như vậy, đồng nhịp với nhau, tìm một chỗ ngồi xuống tâm sự.

Gần sở nghiên cứu có một tiệm bán lẩu. Thiếu nữ bây giờ rất thích ăn cay, đừng nhìn bộ dạng xinh đẹp ngọt ngào của Mộc Mộc mà lầm lẫn, là dân ăn cay chính hiệu đó.

Hai người chọn một góc yên tĩnh ngồi xuống, gọi đồ ăn rồi bắt đầu tám chuyện nhà.

“Nghe ba tớ nói cậu và Nam Tử đã đăng ký?”

“Lâu rồi, đã là chuyện của hai năm trước.” So với lúc còn bé, An An cảm thấy Mộc Mộc đã thay đổi, trở nên cởi mở, hướng ngoại hơn. Trước kia cô không nói tiếng nào, mỗi lần An An và Diệp Tử đi tìm cô, cô đều lí nhí nói vài ba câu rồi tránh về nhà.

“Đã bảy tám năm rồi chúng ta không gặp nhau, tính tình của cậu vẫn không thay đổi chút nào.”

“Chị đây gọi đó là bản tính, không thể thay đổi được đâu.” Nói xong hai người bật cười. “Còn cậu, cậu có bạn trai chưa?”

“À... coi như có!” Mặt của Mộc Mộc ửng hồng, hơi mất tự nhiên.

An An gõ một cái lên cái bàn trước mặt Mộc Mộc: “Lớn như vậy rồi mà còn đỏ mặt. Mặc cỡ cái gì? Giống như tớ như thế này mới tốt.”

Mộc Mộc khẽ mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng noãn thẳng tắp, càng tăng thêm vẻ đẹp ngọt ngào của cô ấy.

Nước trái cây được mang tới, sau khi mở nắp rót ổi người một ly, An An đẩy một ly sang một bên, đưa ly còn lại cho Mộc Mộc.

“Hình như cậu học ngành báo chí?” An An hỏi.

“Cái gì cậu cũng biết.”

“Cha tớ nói.” An An nhún mày. Ý của cô chính là, xem nè, tôi cũng có cha báo tin mà.

“Đúng vậy. Làm phóng viên được một năm rồi.” Cặp mắt cong cong của Chu Mộc Mộc cười rất đẹp, còn có làn da trắng nõn cộng với má lúm đồng tiền, cười ngọt đến chết người.

“Đại phóng viên, công việc rất tốt. Nhưng đừng đi quá xa, thân con gái sẽ không an toàn.” Cô nhóc này đi đâu sẽ gây vạ tới đó.

“Ừ, tớ ít khi ra nước ngoài. Tớ nhớ rõ cậu đang học y khoa, ban hành chính gì đó, bây giờ làm ở bệnh viện nào?” Chu Mộc Mộc thuận miệng hỏi thăm, không ngờ vừa nói ra thì xác định nụ cười sáng ngời của An An vụt tắt.

Cuối cùng, An An bất đắc dĩ lắc đầu: “Không có, sau này tớ đã chuyển trường rồi.”

Chu Mộc Mộc nhìn nét mặt không tốt của An An, biết được không nên hỏi tiếp chuyện này nữa. Bản thân cũng hơi có chút lúng túng, lộ ra nụ cười xấu hổ. Lúc này, phục vụ mang đồ ăn tới, phá tan không khí ngưng ngưng.

An An im lặng một lát, sau đó hít vào một hơi thật sâu mở miệng nói: “Đúng rồi, Diệp Tử sắp kết hôn, cậu biết không?”

“Không biết! Qua lại với Quân Tử lúc nào mà sắp trở thành người nhà rồi?”

“Đúng vậy, cũng được mấy năm rồi! Lúc ấy, cậu là người hiền lành nhất, cũng chưa hề nhìn thấy người nào ở bên cạnh của cậu. Việc chúng ta có nhiều cậu nhóc xuất sắc lắm chứ, vậy mà cậu không chọn lấy một người. Bây giờ làm thế nào còn tìm được người yêu nữa đây?” Giọng nói của An An có vẻ trêu chọc. Cô đang cố gắng làm bầu không khí trở nên sôi nổi trở lại. Có một số chuyện đã là quá khứ thì hãy để cho nó qua đi!

Gắp đồ ăn vào trong nôi, hai người vừa ăn vừa tán gẫu. Đề tài tập trung về đám bạn thời niên thiếu, bây giờ bạn bè ra sao. Còn nói tới nhiều chuyện phá rối trước đây, không biết An An đã gây ra bao nhiêu chuyện, bởi vì cô không biết yếu điệu thực nữ là gì, cãi nhau âm ỉ trở thành thói quen.

An An bỏ thêm mấy con tôm vào nôi, ngẩng đầu nhìn Chu Mộc Mộc như con mèo nhỏ: “Tớ nhớ trước đây cậu không ăn được hải sản, bây giờ giwof cũng không ăn được sao?”

Chu Mộc Mộc lắc đầu một cái: “Cơ thể bị dị ứng, tớ không có lộc ăn.”

Hai người bắt đầu ăn. An An ăn uống rất nhanh, là thói quen đã tập nhiều năm. Chu Mộc Mộc thì từ tốn nhai kỹ nuốt chậm.

Trong lòng An An oán thăm, Mộc Mộc là tiểu thư khuê các, còn cô là dân nữ nông thôn, không cùng đẳng cấp.

Hai người chuyện trò một hồi, hiện giờ Chu Mộc Mộc làm việc trong bộ tuyên truyền ở sư đoàn 79 quân đoàn 27. Bạn trai của cô làm ở bộ Tham mưu.

Con trai độc nhất của Tư lệnh Trương Văn Trung, Trương Giản Minh mới vừa nhậm chức, có lẽ bọn họ cũng biết. Cũng dễ hiểu thôi, điều kiện của nhà trai không tệ, cha là người cầm đầu thứ hai ở Bộ Quốc Phòng, sớm muộn gì cũng được thăng chức.

Hai người trao đổi số điện thoại. Chu Mộc Mộc nói cô sẽ trở về lúc Diệp Tử kết hôn. An An nói, dù sao cũng chuyện của mười ngày nữa.

Ăn cơm xong thì cô gọi điện thoại cho Nham Tử. An An lo lắng không biết vết thương trên tay và chân của anh có lành chưa. Mỗi ngày gọi điện cho anh đều nhận được một câu, đã lành rồi.

Lành cái con khỉ! Chỉ mới có vài ngày, làm sao mà lành được!

Biết rõ tính tình của Nham Tử không muốn để cô lo lắng. Hơn nữa, trong mắt anh, thương tích này có nhằm nhò gì.

An An kể chuyện hôm nay gặp được Chu Mộc Mộc, sau đó nhắc tới bạn trai của cô ấy. Nham Tử ừ ừ nói thêm vài câu nữa rồi cúp điện thoại.

Vừa mới cúp điện thoại thì chuông điện thoại lại vang lên nữa. An An còn cho rằng Nham Tử quên cái gì đó nên gọi lại, không ngờ người gọi lại là cha.

Không có việc gì quan trọng, chỉ là muốn nhắc nhở cô ra ngoài nên cẩn thận. An An vâng dạ. Cô lại hỏi thăm vết bầm ứ máu trên đùi của mẹ có khá chút nào không. Sau đó nói chuyện vài câu với mẹ rồi cúp điện thoại.

Đã liên tục vài ngày tâm tình An An không được vui vẻ. Lần này Bình Tử lại kéo cô đi dạo Thế Mậu. Đi dạo thì đi dạo, về nhà một mình cũng buồn chết đi thôi. Sẵn dịp đi lựa quà kết hôn cho Diệp Tử luôn.

Đi dạo một vòng cũng không tìm ra được quà gì hợp ý tặng cho Diệp Tử. An An không vui, bây giờ lại càng buồn hơn. Bình Tử kia lại không có chút ý kiến xây dựng nào, cho nên An An bỏ mặc sự tồn tại của cô ấy, tự nhiên đi dạo.

Phải nói rằng Bình Tử đòi đi Thế Mậu gì đó chỉ vì cô thích nơi này, thật ra cô cũng không muốn mua cái gì hết.

An An nhìn trúng túi xách LV mới ra lò, nhưng giá cả lại quá mắc. Nhưng công việc của cô lại thích hợp với loại xa xỉ phẩm này. Cuối cùng, cô lại nhìn trúng một chiếc đầm vai trần Bottegaveneta màu đỏ thẫm. Cái này thật không tệ, có thể làm lễ phục mặc ở tiệc rượu của Diệp Tử. Dù sao tháng này kiếm được cũng kha khá, bộ đầm này cũng không phải quá đắt, là một trong những lựa chọn được An An ghi nhớ.

Ăn cơm ở bên ngoài xong, An An mới trở về nhà. Tắm rửa sạch sẽ, toàn thân thoải mái, tâm tình lúc này của An An mới khôi phục một chút.

Đêm nay An An ngủ như chết, sáng ra cố gắng trèo xuống giường. Đồng hồ báo thức đã bị cô nhét chỗ nào đó ở trong chăn cho nên cô hoàn toàn không hay biết.

Sau khi tỉnh lại cô trầm nghĩ, hôm nay phải gọi điện thoại cho Diệp Tử, nói cô phụ trách tiền mua lễ phục.

Không ngờ hôm qua vừa nghĩ đến chuyện hôn lễ của Diệp Tử, sáng sớm hôm nay thì nhận được điện thoại của Quân Tử.

“Cái gì? Diệp Tử mất tích.”

28. Chương 28

Khi không vô cớ Diệp Tử biến mất đã ba ngày rồi. Mặc cho Quân Tử phát động toàn bộ hành trình lục soát cũng không tìm ra người.

Quân Tử cho rằng Diệp Tử sẽ đến Bắc Kinh tìm cô, nhưng lại không thấy bên An An có chút tin tức nào, cho nên anh vội vã gọi điện thoại tới. Giọng điệu lo lắng, hơi thở trầm thấp hiếm có của Quân Tử lọt vào tai của An An khiến cô cảm thấy lỗ mũi mình bắt đầu cay cay.

Mắng, cũng không tới phiên cô mắng. Nhưng lấy tình cảm chị em bấy nhiêu năm ra để mà nói thì An An rất buồn bực.

Điện thoại của Diệp Tử không thông, không có bất kỳ cách liên lạc nào khác. Không có kỷ lục xuất ngoại, cũng như kỷ lục dùng thẻ tín dụng hay là ghi danh khách sạn. Một người sống sờ sờ như vậy lại đột nhiên hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này.

An An khẳng định Diệp Tử vẫn chưa rời khỏi Thẩm Dương, hoặc là đi không xa. Nhưng đã tìm khắp mọi nơi rồi, phương cách nào có thể sử dụng đều đã sử dụng hết. Ba ngày bật tâm tin tức, bây giờ trong nhà náo loạn cả lên.

An An đoán được nguyên do chính là trước ngày cưới mấy ngày, tình cờ Diệp Tử nhìn thấy Quân Tử đi vào khách sạn với một người con gái nào đó, cùng vào rồi cùng ra.

Đó đó, tất cả đàn ông đều có cái tính này. Nhưng theo nhận thức của An An, Quân Tử không phải là loại người như vậy. Hơn nữa, đã nhiều năm như vậy, ngoại trừ cưng chiều cô nàng này tới tận trời xanh thì cậu ấy còn biết làm cái gì đâu.

Vì vậy lúc Quân Tử giải thích, cô gái kia chính là em gái của người bạn nhờ anh giúp đỡ thu xếp đám cưới ở, Diệp Tử không tin nên chơi trò mất tích.

Tâm tình An An không vui, liên lạc không được với Diệp Tử, đành gọi điện thoại cho ông xã của mình. Lại nữa, không chịu bắt điện thoại!

An An quăng điện thoại mắng một câu: “Đó đó, cả hai người đều muốn trốn tôi!”

Hai giờ sau, Nham Tử gọi điện thoại lại. Nghe giọng điệu không vui của An An, anh nói: “Đang họp, em sao vậy?”

“Diệp Tử mất tích, bởi vì nó thấy Quân Tử đi vào khách sạn với bàn bà khác.”

“Quân Tử không phải là người như vậy.”

“Em cũng biết, nhưng không còn cách nào khác. Không tìm ra tung tích của Diệp Tử, mất tích cũng đã ba ngày rồi.”

“Chuyện này để Quân Tử giải quyết đi, cũng là lỗi của cậu ấy. Hơn nữa, bên kia nghĩ không ra phương pháp, chúng ta cũng đành bó tay hết cách thôi.”

Cúp điện thoại, An An tiện tay bấm số của Diệp Tử một lần nữa, vẫn là tắt máy. An An suy nghĩ một chút rồi gửi cho Diệp Tử một tin nhắn.

Tin nhắn gửi đi giống như đá chìm xuống biển. Cả ngày hôm nay An An rối rắm. Thật ra cô cũng không lo lắng cho Diệp Tử lắm. Cô nhóc kia rất ma lanh, đâu cần sự quan tâm của cô. Nhất định là trốn Quân Tử cho anh phát điên một chút đó mà.

Nhưng mà đổi lại chuyện này xảy ra cho người khác, ai lại cảm thấy bình thản hả? Đó, em gái hả? Em gái cái khi gió, em gái đâu ra nhiều thế?

Nói không chừng là đàn bà của thằng nhóc chết toi nào không tiện ra mặt, nhờ Quân Tử an bài dùm. Cũng không thể vì vậy mà Quân Tử không nghĩ tới thân phận của mình. May mà để Diệp Tử bắt gặp, nếu không để người khác nhìn thấy, có phải là mất mặt lắm không? Sắp kết hôn rồi, phải biết quan tâm tới hình tượng của mình chứ.

Đáng đời, đáng đời, đáng đời. . . . .

Không thể nuông chiều đàn ông! Càng nuông chiều càng trở nên khốn kiếp.

An An học hỏi những lời nói này ở phần tin tức nào đó, hình dung rất chính xác bản tính của đàn ông, cho anh chút mặt mũi, anh liền leo lên đầu tôi mà ngồi. . . .

An An không nghĩ tới nhiều ngày không gặp Ông Thanh Mạch thì bên cạnh anh ta đã có một người con gái tóc dài như sóng biển.

Người ta nói, trong đời mỗi người đàn ông đều sẽ có một vài phụ nữ xuất hiện. An An cũng không rõ tại sao đàn ông cần phải có vài người phụ nữ bên người thì mới được xem như công thành danh toại.

Đàn bà thì ngược lại, bên cạnh có nhiều đàn ông thì không phải là chuyện tốt. Thật là lãng phí tế bào não! Chơi đùa với nhiều đàn ông cùng một lúc là một tình trạng quá tải về mặt thể chất cũng như tinh thần. Cho nên chuyện này không đáng.

An An không thêm ‘ăn giấm’ đâu. Ông Thanh Mạch thích tìm bao nhiêu ‘tiểu tứ’ thì tìm bấy nhiêu, chẳng liên quan gì tới cô. (*Lời editor: chị mạnh miệng lắm!!! Lát nữa khóc sụt nước cho coi...)

An An suy nghĩ thì cứ suy nghĩ như vậy, nhưng cuối cùng lại đột nhiên đứng dậy, chui vào toilet soi gương, kéo kéo mái tóc không dài lắm của mình, rồi lại vuốt vuốt đuôi tóc khô queo bị chẻ. Hình như là tệ quá đi thôi.

Tuy rằng cô biết rõ sinh hoạt cá nhân của anh rất sạch sẽ, nhưng Ông Thanh Mạch vẫn không có lời giải thích nào về người con gái xinh đẹp đó, để mặc cho cô mỗi lần nghĩ tới chuyện này đều khó chịu trong lòng.

Trong lòng An An suy nghĩ, nếu như giờ phút này Ông Thanh Mạch xuất hiện trước mặt cô, cô nhất định sẽ hỏi, cô gái kia là ai.

Thật ra thì cô chỉ viện cớ mà thôi. Biết rõ Ông Thanh Mạch sẽ không xuất hiện nên mới cứng miệng tự nhủ như thế, rõ ràng là không dám hỏi ra lời.

Bình Tử nhìn cô không được vui vẻ, nhào lại chọt chọt cánh tay của cô: “Cậu bị sao vậy?”

An An lắc đầu, tỏ vẻ không sao cả.

“Mấy hôm trước mẹ cậu tới thăm, cậu cũng không vui, có chuyện gì vậy? Không phải bà đã phát hiện cậu có tư tình với Ông đại gia rồi chứ?”

An An bĩu môi: “Đầu óc của cậu có sức tưởng tượng thật lớn.”

“Ha ha, nếu như không phải vậy thì là cậu nhớ Ông đại gia rồi. Lâu lắm rồi anh ta không tới.”

An An nghiêng đầu, giật mình nói: “Thật ra thì tớ đang nghĩ chuyện của tớ có chút vấn đề.”

“Chuyện gì? Vấn đề ra sao?” Không nói rõ ràng, ai mà biết được.

“Vấn đề ‘tiểu tứ’ của Ông Thanh Mạch.”

“Hả? ‘Tiểu tứ?’” Lần trước Bình Tử uống quá chén, quên mất chuyện này rồi. Đó là còn chưa nhắc tới chuyện ‘vượt rào’, hay là làm sao được Triệu Dư mang về nhà, làm thế nào ngủ lại trên giường người ta, sau đó buổi sáng tỉnh lại không nhớ chút gì.

“À, đúng rồi. Còn ba ngày nữa là phát lương rồi. Cậu nói xem, vì sao cuối tháng mới lãnh lương vậy, tớ đợi tới nỗi hai mắt sắp mù rồi.”

“Làm sao tớ biết?! Bị bệnh hả, có ai đòi phát lương vào ngày 25 mỗi tháng không? Đây là lần đầu tiên tớ nghe nói.”

Ngày phát lương không chừng đổi, rất nhiều đơn vị dựa vào tài vụ tín dụng cùng với công ty có quy mô lớn nhỏ quy định ngày phát lương. Trong hợp đồng lao động thường có ghi chép rõ ràng. Bình Tử không có nhiều kinh nghiệm làm việc nên không biết. Hình như An An cũng không có nhiều kinh nghiệm làm việc gì đó nên cũng không biết luôn.

An An và Bình Tử ra ngoài làm việc, khi trở về thì gặp Mậu Ninh. Ba người theo gót chân nhau đi vào phòng tiêu thụ.

An An vừa muốn chào hỏi, nhưng Mậu Ninh không dừng chân lại. Chỉ đến khi tới gần cửa chính thì mới quay đầu nhìn An An, khoe môi giật giật.

Bình Tử dừng lại, An An đi đến bên cạnh đứng chung một chỗ với cô trước ngưỡng cửa, không ai nói với nhau câu nào.

Sắp tan sở thì Mang Quả vừa đi làm từ bên ngoài trở lại thấy An An thì hơi sững sốt: “Úi trời, hôm nay Ông thủ trưởng của chúng ta lại không mang người đàn bà vô lương này đi hả? Có mới nói cũ rồi.”

An An từ đằng sau quầy bar đi ra, tay cầm ly nước: “Dạo này không thể tin tưởng ai được. Đàn ông đó ghen, là cán súng biết đi động, cậu nhắm trúng thì phải bắn ngay.”

Vừa nói xong, đột nhiên An An như bưng tỉnh, xoay người nhìn Mang Quả: “Vừa rồi ý của cậu là gì hả?”

“Có mới nói cũ đó.”

“Khỉ gió...”

“Cậu không biết hả?”

“Cậu nói vừa rồi Ông Thanh Mạch có tới đây?”

Giọng điệu của An An có vẻ kinh ngạc.

Mang Quả gật đầu.

Đây là khỉ gió gì vậy? Tại sao không gọi điện thoại cho cô? Chẳng lẽ mang đàn bà khác về nhà? Bất tiện? Con bà nó, không lẽ anh thật sự có ‘tiểu tứ’ rồi?

An An lật đật chạy ra ngoài, nhưng vừa mới chạy được hai bước thì ngừng lại, phát giác có gì đó không đúng.

Trong lòng cô tính toán, người ta cũng có thể diện mà, đi kiểu này thật quá mất mặt, bình tĩnh lại, bình tĩnh lại...

Cuối cùng, An An cũng không chịu nổi ruột gan hành hạ, chưa tới giờ tan sở đã đón xe chạy về biệt thự.

An An hít vào một hơi cố giữ bình tĩnh, cầm chìa khóa lặng lẽ mở cửa ra rồi nhón gót nhẹ nhàng đi vào. Cô cởi giày cao gót ra để trước cửa, thay đôi dép mang trong nhà. Lúc quay người lại thì phát hiện trên bàn có cái gì đó. Lại gần mới thấy là hộp thuốc cảm mạo, bên cạnh còn có một ly nước.

Đương nhiên là cô không đụng tới. Mà nếu có bị cảm thì anh cũng sẽ không uống thuốc.

Trong nhà an tĩnh vô cùng, có thể nghe rõ âm thanh đồng hồ tích tắc. Trong lòng An An không được thoải mái, chẳng lẽ Ông Thanh Mạch thật sự dẫn người về nhà. Trước đây anh có nói qua, căn nhà này là của anh với cô. Anh sẽ không mang những người khác về... Nhưng mà....

Tay An An cầm lấy tay vịn cầu thang, giương mắt nhìn lên lầu, trong lòng không muốn đi lên. Đột nhiên trên lầu truyền đến giọng nói của Ông Thanh Mạch:

“Cậu không cần suy tính thêm về vấn đề này, chỉ cần trả lời có hay không.”

An An không nghe tiếng trả lời tiếp theo, nhưng giọng nói của Ông Thanh Mạch lại vang lên: “Ngày mai theo tôi trở về sư đoàn 112.”

Tiếp theo câu nói là âm thanh của chân ghế bị đẩy một cái trên sàn nhà. An An còn đang bối rối không biết có nên đi lên hay là tiếp tục nghe lên hay không thì chuông điện thoại của cô vang lên.

An An vội vàng mở túi xách ra, lục lọi tìm kiếm điện thoại di động. Chưa kiếm được điện thoại thì cuống reo cũng dừng, sau đó là tiếng mở cửa trên lầu.

Ông Thanh Mạch đứng trên cầu thang, vẻ mặt nghiêm túc nhìn An An đang đứng bối rối dưới lầu.

An An có chút chột dạ nhưng vì muốn cho anh biết trong lòng mình đang giận dữ cỡ nào, mặt cô lạnh băng nói: “Nghe nói anh đã đến.”

“Ừ.” Ông Thanh Mạch nói xong thì xoay người bỏ đi.

Đây là thái độ gì? An An càng thêm khó chịu, xoay người ngồi phịch trên ghế salon. Con bà nó, bà cô không thêm đi lên. Nếu anh mang đàn bà về nhà, chị đây sẽ ngồi đợi các người làm xong chuyện của các người, sau đó chị sẽ xông lên, cắt đứt lão Nhị của anh, cho anh làm thái giám luôn, hừ...

Đợi không thấy An An đi lên, Ông Thanh Mạch lại buồn bực, đứng dậy đi xuống thì lại bắt gặp cô đang ở trong phòng bếp, mài dao....

Ông Thanh Mạch không hiểu, giọng nói khàn khàn lên tiếng: “Làm gì vậy?”

Ánh mắt An An bốc lửa! Mình ở dưới lầu hơn mười phút, bây giờ anh mới nhớ tới cô, cái đồ vô lương tâm!

Bực tức dâng lên, An An chìa chìa con dao trông rất hung tợn: “Anh đó, có phải đang giấu đàn bà ở trên lầu không?”

“Đàn bà? Trong nhà thật có đàn bà, nhưng không ở trên lầu, mà ở dưới lầu.”

“Ở đâu? Tôi vào cả ngày rồi mà có thấy đâu.” An An chu miệng, ánh mắt phẫn nộ, không chịu khuất phục.

Ông Thanh Mạch rất muốn cười, nhưng lại không dám cười ra tiếng, kết quả giả đờ ho khan một tiếng: “Đang cầm dao đó.”

An An không chú ý đến bộ dáng kỳ lạ của Ông Thanh Mạch, nhưng vừa nghe anh nói như vậy thì mới nhận ra anh đang nói mình.

Vừa tức vừa tủi thân, nhân lúc người trước mặt vẫn còn đang cười, cô ném con dao qua một bên, nhắc chân đá thẳng vào bên hông của Ông Thanh Mạch.

Sức không mạnh nhưng tốc độ rất nhanh, Ông Thanh Mạch lại càng nhanh hơn, giơ tay một cái đã đỡ được chiêu này. Dễ dàng bị người ta hóa giải chiêu thức, An An xoay người chụp lấy tay trái của Ông Thanh Mạch. Đây là trò bịp của An An, cũng có thể là thói quen mỗi khi ra tay, An An đều đánh thẳng vào tay trái.

Uông Thanh Mạch nhìn cô tấn công liên tục, lại chỉ có thể chịu tội. Anh đoán chừng gần đây tâm tình cô nhóc này không được tốt, muốn ra oai.

Dễ dàng bắt được tay của anh, An An vọt đến trước mặt Uông Thanh Mạch, muốn đẩy anh văng ra ngoài. Cô không đủ sức quật ngã anh, nhưng đẩy té anh thì có thể.

Chỉ là Uông Thanh Mạch đã nhìn thấu tính nết của cô, nên vừa thấy tay trái của cô hơi vạch ra, anh liền chụp lấy khóa chặt, kéo mạnh cô vào lòng.

Bị đột kích bất ngờ, An An không kịp phòng thủ, ré lên một tiếng.

An An xoay người, thụt cùi chỏ về phía sau một cái, trúng lên ngực của Uông Thanh Mạch. Mà người ở đằng sau không tránh, bị đánh một phát đau điếng.

“Bảo bối, em bị sao vậy? Làm gì mà nổi nóng tới mức này?” Uông Thanh Mạch vỗ vỗ lồng ngực, nói không muốn ra hơi.

An An nghĩ lại, chắc mình hiểu lầm lời nói của Mang Quả rồi. Cộng thêm ban ngày rối rắm về vấn đề người đẹp kia, cho nên trong lòng có chút phật phồng, dẫn đến kích động.

“Tôi hỏi anh, anh có giấu đàn bà khác sau lưng tôi không?”

“Có.”

“Có?”

“Bà xã tôi.”

“Cút....”

An An mắng xong thì đấm cho anh một cái nữa. Uông Thanh Mạch không tránh, dù sao cô đánh cũng không đau, ai ngờ lại khiến anh ho khan một lần nữa.

An An mở to mắt nhìn Uông Thanh Mạch ho khan không ngừng, sau đó nhìn lại nắm tay nhỏ xíu không thể gây thương tích của mình một cách không thể tưởng tượng nổi: “Mẹ ơi, tôi lại có thể đánh anh bị trọng thương kia.”

29. Chương 29

Đàn bà thì phải cương chiều, càng cương chiều càng trở nên gan dạ.

Trước mắt, chỉ có An An mới có thể biến loại tình thế như thế này thành trò đùa thôi. Uông Thanh Mạch thì ho khan không ngừng, mà An An thì vẫn còn có thể nói đùa, cười hì hì vỗ lưng của anh. Sau đó còn thẳng chân đạp mạnh một cái lên chân của Uông Thanh Mạch.

“Á...” Đau, nhất định là rất đau, bởi vì An An xuống tay không nương tình, vận hết sức lực của mình.

An An kéo Uông Thanh Mạch tới bên ghế sa lon, cầm hộp thuốc lên, đổ ra hai viên thuốc vào tay của anh, rồi đưa ly nước tới.

Đàn ông uống thuốc không tốn bao nhiêu sức lực. Nhưng Uông Thanh Mạch rất ghét những chuyện uống thuốc như thế này. Đàn ông bị cảm mạo thì nên đánh vài quyền cước cho toát mồ hôi là sẽ xong chuyện.

Anh nhớ lại tối hôm qua, lái xe từ sư đoàn 112 trở về, không đóng cửa sổ, gió thổi ào ào. Sang ngày hôm sau là bị như thế này.

Nét mặt của Uông Thanh Mạch có vẻ cam chịu, khó khăn lắm mới không ho nữa, nhưng lại bị An An đối đãi như một phạm nhân.

“Hồi chiều anh đi với cô nào đến đó, rồi để Mang Quả bắt gặp?” An An không biết mình hiểu lầm hay là chuyện có thật.

“Làm gì có cô nào! Tôi đi đến đó tìm em, nhưng em không có ở đó nên tôi trở về một mình. Tôi tính đợi em gần tan sở sẽ gọi điện thoại báo cho em một tiếng.”

“Khỉ gió! Tôi hiểu lắm thật rồi. Mang Quả chết tiệt kia, để xem chị đây làm sao lột da, ăn thịt cô để làm đẹp nè.”

Xoài là một loại dinh dưỡng phong phú, có nhiều Vitamin A, khoáng chất, prô-tê-in, là một loại giải khát đứng đầu trong nhà cho việc kích thích tiêu hóa, tu bổ sắc đẹp.

An An biết mình nhất định bị chuyện của Diệp Tử và Quân Tử làm cho náo loạn. Nếu không thì đã không hoài nghi Ưông Thanh Mạch.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ai bảo anh đã từng có tiền án.

An An ngồi trên ghế sa lon một cách bất nhã. Ưông Thanh Mạch nghiêng đầu nhìn qua thấy hình ảnh như thể của cô, sức lực lập tức tan thành bột nhão hết rồi.

Anh đưa tay kéo váy của cô: “Em đang muốn quyến rũ tôi sao?” Khóe môi của Ưông Thanh Mạch khê cong lên nói.

An An đánh cái ‘chát’ lên bàn tay mượn cố kéo váy mà không thành thật: “Anh đang nằm mở hả?” An An lườm anh một cái rồi nhếch mông lên, kéo bộ váy công sở xuống.

“Nhà Phật có nói, dục vọng là chuyện không thể nói, không thể nói.” Ưông Thanh Mạch nói xong cười cười thì một trận ho kéo tới.

An An đưa tay vỗ vỗ lưng của Ưông Thanh Mạch: “Tại sao không cẩn thận? Hiện giờ là cuối tháng chín rồi, nhiệt độ trong ngày sáng chiều chênh lệch rất lớn, anh ngồi xe không biết đóng cửa sổ lại sao?”

“Lúc ấy cảm thấy rất mát mẻ khoan khoái. Ai ngờ lại bị như vậy.”

Ưông Thanh Mạch lên lầu vào phòng sách. An An trở về phòng ngủ thay bộ quần áo. Khi trở ra thì Ưông Thanh Mạch lại đang nói chuyện trên điện thoại.

An An tiến vào trong phòng sách, chọt chọt eo của Ưông Thanh Mạch. Ngay sau đó, đang nói chuyện trên điện thoại, người kia kéo cô ngã vào lòng.

An An đói bụng, Ưông Thanh Mạch nói điện thoại xong thì hai người ra khỏi nhà. Không lái xe, Ưông Thanh Mạch ngang nhiên nắm bàn tay nhỏ bé của An An, thong dong đi ra khỏi nhà.

Đi ngang qua phòng tiêu thụ, thấy Mang Quả và Mậu Ninh đang đứng trước cửa, An An kéo tay Ưông Thanh Mạch đi tới. Thừa dịp Mang Quả không chú ý, An An nhảy ra. Mang Quả bị hù, sợ quá kêu thét lên, né tránh.

Mậu Ninh mím môi lại, nhìn về hướng Ưông Thanh Mạch, mà tầm mắt của người kia thì vẫn dính chặt trên người của An An, không thêm liếc mắt nhìn cô, dù chỉ một lần. Lê quý đôn Mậu Ninh cắn cắn môi, có chút mất tự nhiên.

Hai người sóng vai nhau tìm một nhà hàng đi vào. Có người đang ăn tối nhận ra Ưông Thanh Mạch, nhưng Ưông Thanh Mạch chỉ gật đầu coi như là chào hỏi.

An An hơi nghiêng người về phía trước, nhỏ giọng hỏi: “Ai vậy?”

“Phó chỉ huy trung đoàn pháo binh. Em không biết đâu.” Ưông Thanh Mạch múc cho An An một chén cơm, vừa nói dứt lời lại bắt đầu ho khan.

An An vội vàng đưa ly nước của mình cho anh: “Uống mau đi, đề áp xuống. Anh lại không mặc quần áo ấm vào! Lát nữa anh khoác áo quân trang vào, tôi nhớ trong xe anh có một cái đó.”

“Ho không phải là chuyện lớn gì.”

Hai người ăn cơm xong chuẩn bị tính tiền thì phục vụ cho biết khách ở bàn số 7 đã thanh toán hết rồi. Ưông Thanh Mạch không nói gì hết, hai người đi bộ trở lại biệt thự.

Buổi tối, Ưông Thanh Mạch nhận được một cú điện thoại liền bỏ đi, có lẽ sẽ không trở lại. An An sợ anh bị cảm lạnh, đặc biệt dặn dò vài câu.

Ngày hôm sau An An đi làm, tiếp đãi một vị khách hàng. Người khách này khoảng 27, 28 tuổi, giọng nói Bắc Kinh, tóc quăn màu hạt dẻ. An An nhũ mày, từ sau vụ tóc dài như sóng biển, tự nhiên trong đầu An An có dự ứng với loại tóc quăn này. Nhưng khách hàng thì hết cách thôi, người ta tới liền nhìn trúng cô, cô không biết tránh né làm sao.

Ở bàn cát, thấy người khách nhìn nhìn hình của những căn hộ, An An hiểu thêm một chút về yêu cầu của đối phương. Cô giới thiệu vài căn hộ, người phụ nữ vui vẻ gật gật đầu. An An cầm chìa khóa dẫn cô ta đi.

Vừa đi vừa nói chuyện, An An cảm giác hình như đối phương đang ám chỉ cái gì đó, nhưng cô lại không biết cô ta muốn nói cái gì. An An cười cười một cách miễn cưỡng.

Coi xong nhà, người phụ nữ liền mở miệng nói: “Cô và thủ trưởng Uông quen biết nhau bao lâu rồi?”

“Hả...” An An sửng sốt, ở đâu ra vậy trời?

“Lý Hạo là chồng của chị, ở quân đoàn 38.” Người phụ nữ cười cười, sau đó tiến lại gần An An hơn một chút nữa, giống như hai người rất thân với nhau. Người phụ nữ này rất biết cách giao tiếp, thật ra thì An An cũng là người như thế.

Nhưng tiếc thay, những người tóc quăn xinh đẹp chính là kẻ thù không đội trời chung của An An.

An An lui về sau nửa bước, thâm nghĩ đây là người thân của cái người chỉ huy phó gì đó ngày hôm qua. Tuy rằng An An thối lui nửa bước, nhưng lời nói vẫn giữ lại vẻ thân mật: “Nói như vậy thì cũng coi như là có chút quen biết. Em sẽ xin cấp trên giảm giá, dành cho anh chị ưu đãi lớn nhất.”

Người phụ nữ nhận ra được cô đang thay đổi đề tài, cười nói: “Việc này làm phiền em gái rồi.”

Con bà nó, mới vừa một hai ‘cô An’, bây giờ trở thành ‘em gái’ rồi. Đẹp đi, ai là em gái cô chứ?

Ngày hôm sau, người đó lại tới nữa. An An nghĩ thâm, cô đúng là phiền phức mà. Tôi chưa cần phải nịnh bợ cô... cô lại đưa mình tới tận cửa.

Người phụ nữ một hai ‘em gái’, người ở phòng tiêu thụ nghe được ngán người, rét lạnh, nổi da gà.

An An cho cô ta một giá tương đối rẻ. Cô có thể tự quyết định vấn đề này, nếu không thì cũng còn có Chu Tiến. Cho nên về phương diện này, cô không có gì trở ngại.

Hai người vào khu chung cư, căn số 16, tầng 8 không phải là vị trí quá tệ, ánh sáng cũng tốt, lại được ở chung một khu với thủ trưởng của mình. Tuy giá tiền hơi mắc một chút, nhưng trên mình người phụ nữ toàn là hàng hiệu, túi xách cầm tay không thôi cũng không dưới sáu con số, đoán chừng cũng là con gái nhà giàu có.

Dựa vào ông xã Thượng úy mà muốn mua căn hộ này, nằm mơ đi!

Tự nhiên An An nghĩ đến một chuyện, đó đó, Uông Thanh Mạch lấy đâu ra tiền mua được căn biệt thự này?

An An dậm chân, trong lòng thâm mắng mình chậm tiêu, đợi đến bây giờ mới nghĩ tới vấn đề này.

Buổi tối, người phụ nữ kia điện thoại cho cô. An An không muốn ra ngoài nên một mực từ chối. Nhưng thật sự từ chối không được đành phải gặp nhau ở chỗ hẹn.

Người phụ nữ tên là Lý Tư Tiêm, cha cô ta buôn bán vật liệu sắt thép, ông xã là Lý Hạo, người mà cô đã gặp tối hôm đó.

Chỗ hẹn là một tiệm cơm Tây, An An chỉ kêu một ly cà phê vì cô không đói bụng: “Cô Lý tìm tôi có chuyện gì không?”

“Không có việc gì. Hôm đó chị và ông xã đi ăn cơm, gặp em đi cùng với thủ trưởng Uông, chị thích em liền tại chỗ. Em nhỏ nhắn dễ thương, khẳng định hai chị em mình có thể làm bạn được.”

Trong bụng An An sôi trào, nhưng trên mặt lại không hiện ra biểu tình nào hết, chỉ có khóe môi giật giật, gật đầu một cái.

“Nghe giọng nói của em, có phải cũng là người Bắc Kinh không?” Lý Tư Tiêm bắt đầu nói tới chuyện nhà, chân tướng đã lộ ra rồi.

“Vâng, người Thẩm Dương.”

“À, Thẩm Dương tốt lắm. Mấy năm trước chị có tới công viên Thế Bác. Tuy nói rằng Cố Cung không lớn bằng Bắc Kinh, nhưng cũng rất thú vị. Chị còn tới Đông Lăng nữa, long mạch chính là long mạch, quả thật không thể so sánh được.”

Người ta còn chưa nói câu nào, cô đã tỏ vẻ gần gũi, nói cái gì thân mật. An An không biết làm sao, nhưng cũng không muốn lộ vẻ bất mãn trên mặt, phụ họa nói: “Không sai.”

“Gần đây chị rảnh rỗi nhàm chán. Mấy người chị em của chị không ra nước ngoài thì cũng kết hôn rồi trốn luôn. Thật khó khăn lắm mới tìm được một người hợp ý, về sau chị em mình đừng khách sáo như vậy nữa. Chị lớn hơn em không bao nhiêu tuổi, rất hợp làm chị em với em.”

An An kìm chế, kìm chế, nở một nụ cười thật tươi gật đầu một cái thăm nghĩ, ‘bán được nhà rồi mới tính’.

Uống cà phê xong thì cũng đã bảy giờ, Lý Tư Tiêm rủ An An đi Vương Phủ Tỉnh. Đi thì đi thôi, vừa đứng lúc đem theo hợp đồng cho cô ta ký.

“Giá cả căn hộ kia không thành vấn đề. Tìm thời gian thích hợp, chị em mình ngồi xuống ký hợp đồng nhé.” Lý Tư Tiêm khởi động chiếc BMW mini màu đỏ, nhân lúc kẹt xe ở phía trước, An An thuận miệng nhắc tới.

“Được, ngày mai không có việc gì chị sẽ qua ngay.” Lý Tư Tiêm đồng ý một cách sảng khoái.

Hai người phụ nữ đi dạo phố vì hai mục đích khác nhau. An An là vì chuyện buôn bán, còn lý do của Lý Tư Tiêm thì tự mình cô ta rõ nhất.

Đối với phụ nữ, ngoài quần áo, ví da ra thì chính là châu báu. Lý Tư Tiêm nhìn trúng toàn là đồ thượng đẳng cao cấp, An An không phải mua không nổi, chỉ là người có tiền cũng không nên hoang phí. Đụng một cái là sáu con số, con bà nó, có tiền giải lắm sao?

Lý Tư Tiêm rất tinh tế tỉ mỉ, rất biết nhìn mặt nói chuyện. An An vô ý nhìn trúng một chiếc nhẫn, giá tiền không thể nào đụng tới, nhưng trong lòng cô lại thăm nghĩ, khi nào mình mới có thể có được cái này đây?

Tuy rằng cô không thích đeo những thứ này, nhưng chung quy vẫn là con gái, ai lại không thích kim cương đây?

Không mua được đồ, hai người trở về nhà. Lý Tư Tiêm đưa An An về biệt thự. An An không muốn chị ta đưa cô về nhà, bất tiện. Về biệt thự thì ngày mai đi làm sẽ tiện hơn.

Trong xe hai người tán gẫu: “Thủ trưởng Ưông tuổi trẻ tài cao, hoàn cảnh gia đình lại rất tốt, em nhìn người thật sáng mắt.”

“Ách...” An An giật mình. Thật ra thì cô không biết ý tứ của chị ta là gì, nhưng trong lời nói lại có hàm ý khác, nhất định là muốn mượn chuyện để hỏi thăm cái gì đây mà.

“Không có việc gì cả! Xã hội bây giờ rất cởi mở, chỉ cần có tình cảm thì cái gì cũng không quan trọng.”

“Thủ trưởng Ưông đã kết hôn rồi, chị à, chị suy nghĩ quá nhiều.” Giúp tôi kiếm cơ hả? Thật biết thức thời!

“Nếu như thủ trưởng thật thích em thì ngại gì chuyện kết hôn rồi. Thời buổi bây giờ đàn ông nào mà không có đàn bà ở bên ngoài.” Giống như chồng cô vậy, cũng có đàn bà khác ở bên ngoài mà.

“Không thể nói như vậy được. Lỡ như vợ của anh ấy biết được thì đúng là chuyện lớn đó.”

“Có thể làm vợ của Ưông thủ trưởng, không lẽ nào không biết lý lẽ. Biết được thì sao, chẳng lẽ là cô ta vạch trần hay là đòi ly hôn? Cô ta bỏ được à?”

An An thăm mắng trong bụng, nhưng ngoài miệng lại nói: “Chị có biết vợ của anh ấy là ai không?”

Lý Tư Tiêm lắc đầu. Quả thật, chỉ có cấp trên và những người rất thân ở bên cạnh mới hiểu rõ đầu đuôi chuyện hôn nhân của Ưông Thanh Mạch mà thôi. Những người như bọn họ thì không ai rõ ràng cả.

“Là con gái của tư lệnh quân khu. Em nói xem, chuyện này để cô ta biết được, cô ta không chém chị thì may lắm rồi.”

“Hà?” Quả thật rất kinh ngạc, nếu như bị vạch trần thì không yên thân rồi.

Khóe môi An An khê cong lên, nghĩ thầm, Lý Tiêm Tư đang nịnh bợ cô đây mà. Bợ đỡ sai người thì chờ bị trừng phạt đi, ném ông xã không ra gì của chị trở lại liên đội tân binh bây giờ!

Con bà nó...

30. Chương 30

An An gọi điện thoại cho Ông Thanh Mạch, bên kia lại tắt máy, có lẽ là đang họp.

Ngâm mình trong bồn tắm, toàn thân sáng khoái, lỗ chân lông nở ra, cùng cô hít thở không khí mới mẻ, khiến cô cảm thấy thoải mái không muốn đi ra. Nước ấm ngội dần An An mới đứng lên lau khô cơ thể rồi quấn khăn tắm leo lên giường.

An An phải công nhận, ngủ trần trường không mấy đúng đắn, nhưng thật là thoải mái. Một đêm không mộng mị, sáng sớm thức dậy đúng giờ. Thu dọn xong, cô xuống lầu làm đồ ăn sáng. Lúc tới phòng tiêu thụ thì Bình Tử đã có mặt ở đó. An An lấy cháo và bánh tiêu ra: “Bình Tử, đồ ăn sáng của cậu.”

“An An cậu thật tốt. Chỉ có cậu mới biết tớ chưa ăn sáng.” Bình Tử vứt đi vật gì đó đang cầm trong tay, chạy tới, mang túi xách lớn vào phòng thay đồ.

An An không phải không biết cô ấy chưa ăn sáng. Chỉ là mỗi ngày Bình Tử chưa bao giờ ăn sáng. Nhà ở xa, mỗi ngày đón xe điện ngầm rồi lại xe buýt, đã tốn hết gần hai tiếng đồng hồ của cô, sáng sớm làm gì có thời gian để ăn?

An An có đồ ăn gì cũng sẽ mang theo phần cho cô ấy. Ai bảo người này khờ khạo một cách hiểm có như vậy.

Một lát sau, người làm trong phòng tiêu thụ cũng lần lượt đi vào. Mang Quả kéo An An lại hỏi chuyện ‘người chị’ ngày hôm qua. An An đảo mắt khinh khỉnh bắt đắ dĩ kể lại từng chi tiết, ra vẻ chán ghét vô cùng.

Buổi sáng Lý Tư Tiêm có tới, nhưng không nói nhiều, trực tiếp ký hợp đồng. Nguyên nhân là vì những lời tiết lộ kia không đem lại được kết quả gì. Có lẽ những lời nói tối hôm qua đã kích thích tới An An, cô ta biết được nhân vật lớn này không dễ bị trêu đùa. Tạm thời vẫn còn suy tính có nên ra tay hay không, tránh để bắt gà không được mà còn mất luôn nắm gạo.

Tuy An An không phải tiểu thư nhà giàu gì, nhưng nên gặp cũng đã gặp qua, nên có cũng không thể thiếu. Thật đúng là không quan tâm tới cái gì gọi là ‘lẽ vật hào phóng’.

Lý Tư Tiêm vẫn cứ chị chị em em như trước, kề cận thân mật. Chỉ là tạm thời chưa nắm bắt được tính tình của An An cũng như tâm ý của cô sau khi cố tình tiết lộ chuyện kia.

Lý Tư Tiêm là một người phụ nữ thông minh. An An không thích cô cũng không để lộ ra trên mặt, nhưng cô có thể cảm thấy được. Nếu như chuyện này khéo quá thành vụng thì thật sự không bù được tổn thất.

Cho nên, cô ta vẫn còn chần chừ chưa muốn ra tay. Căn hộ nhất định phải mua, bên này không thể đắc tội với An An, lỡ tới tai Ông Thanh Mạch thì ông xã của cô ta bên kia cũng khó sống.

Thời buổi này, cái loại ‘tiểu tam’ không đáng tin nhất cũng chính là người đáng tin nhất. Cô còn phải nghĩ cách làm sao tóm gọn được con cá lớn An An này.

An An vui vẻ nhàn rãi, lại không suy nghĩ nhiều. Hơn nữa, đây cũng là một đơn hàng, có gì không làm? Thành tích tháng này không tốt lắm, đi làm ba mươi ngày, An An đã nghỉ hết mười lăm ngày, còn bán nhà gì nữa. Cho nên đây là phiếu điểm thứ hai của cô trong tháng chín, đoán chừng tiền lương cực khổ tháng sau sẽ teo lại không ít, ba nghìn cho bấy nhiêu ngày.

Hôm nay là ngày hạnh phúc mỗi tháng một lần. Đúng rồi, chính là ngày phát lương sung sướng nhất...

Nhưng thế giới hài hòa này có xinh đẹp cỡ nào mà ‘có bệnh’ thì cũng chỉ có An An và Bình Tử.

Tiền lương của Bình Tử ít hơn một phần ba so với dự đoán, nhưng phản ứng đầu tiên của bạn nhỏ Bình Tử lại vô cùng bình tĩnh, giọng nói nhẹ nhàng: “Tại sao lại như thế này?...” Âm điệu biểu lộ có hơi lai tiếng Thẩm Dương một chút. Về sau cô được phong làm người đẹp Thẩm Dương nhỏ nhắn.

Tuy rằng cả hai đều nói cùng một câu: “Tại sao lại như thế này?...”, nhưng phản ứng của An An lúc nhận phiếu lãnh lương thì vô cùng ác liệt so với phản ứng của Bình Tử.

Phốc, nguyên nhân là vì tiền lương của An An còn ít hơn cả một nửa phần lương dự đoán.

An An dò xét một vòng tìm mục tiêu ‘lưu manh’ nhỏ. Kết quả, những người này ‘thông minh lanh lợi’ trốn tránh mất tiêu. Mắt An An ‘vụt’ sáng lên, nhìn thấy Mậu Ninh vừa mới từ bên ngoài trở lại: “Này em gái, đây là chuyện gì hả?” An An cầm tờ phiếu lương đưa tới trước mặt Mậu Ninh, nổi giận đùng đùng quát.

Mậu Ninh không thèm để ý đến cô một tí nào, lướt qua người cô đi vào trong.

“Ê, đang nói cậu đó. Cậu ra về ta đây bình tĩnh hả? Chị đang hỏi chuyện cậu đó.” Bị người ta làm ngơ khiến An An càng thêm giận dữ, tiếp tục quát lớn.

“Hỏi bộ phận kế toán đi. Tớ không phải là người phát lương cho cậu.” Mậu Ninh quăng một câu đơn giản, trực tiếp chỉ chỉ về phía trên.

“Sáu vạn! Con bà nó, là sáu vạn đồng đó, không phải sáu ngàn sáu trăm sáu mươi sáu đồng. Em gái cậu, đám người lưu manh này, bóc lột ‘máu và mồ hôi’ của bà hả?”

“Tiền máu và nước mắt thì có. Tớ xem cậu rất hưởng thụ sự chăm sóc của Ông đại gia mà.” Từ trong phòng đi ra, Mậu Ninh nói một câu không liên quan chút nào.

“Cậu nói nhầm cái gì đó. Bắt đầu từ hôm nay, chị tặng Ông đại gia cho cậu, còn sáu vạn đồng của bà cô aaa...” Rống lên một tiếng vang trời, An An gần như nhảy dựng lên người Mậu Ninh nhào tới.

Bên trong phòng tiêu thụ như bị ‘loạn’ lên. An An ‘nú kéo’ (thật ra thì giống ôm chặt hơn) Mậu Ninh, gào thét “Trả lại tiền mồ hôi nước mắt cho tớ”. Ở một bên, Bình Tử cẩn thận nắm lấy tay áo của An An kéo mạnh, Mang Quả ‘kéo phụ’ Bình Tử một tay. Lê Tử thì lại bình thản ngồi một bên mơ màng ảo tưởng đến túi xách hàng hiệu cô vừa nhìn thấy mấy ngày trước, coi những người khác như không tồn tại...

Chu Tiến mới bước vào nhìn thấy tình cảnh như vậy thì vội vàng chạy tới kéo tay An An: “Nữ hiệp, coi chừng người trong tay!”

“Cút, em gái cậu! Giao thiếu bà cô sáu vạn đồng tiền hoa hồng, con bà nó, hôm nay bà cô muốn làm thịt các người.”

“Vậy cô nú kéo Mậu Ninh làm cái gì?” Chu Tiến không hiểu, tiền lương bị thiếu thì có liên quan gì tới Mậu Ninh.

Bị Chu Tiến hỏi như vậy, đột nhiên An An bưng tỉnh lại, nới lỏng bàn tay. Rốt cuộc không còn kìm kẹp, Mậu Ninh ‘thoát’ khỏi ma trảo.

“Phải ha, vì sao tớ lại nú kéo cô ta vậy cà?” Phải rồi, An An bắt đầu giả vờ dễ thương, giả đồ ‘ngây thơ’ ngược đầu 45 độ nhìn đèn trần ở trên đầu, ánh mắt thuần khiết mơ màng.

Mậu Ninh xoa xoa cánh tay đau vì bị bấu quá chặt, thiếu chút nữa giận quá hóa cười. Chu Tiến cũng bật cười. Bình Tử chớp chớp mắt to linh hoạt, còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra. Mang Quả chống nạnh thở dài bất đắc dĩ. Lê Tử ở một bên không tham dự, vẫn còn rất đắc ý.

“Cái người ‘lưu manh’ kia, tại sao lại đưa thiếu tớ sáu vạn đồng hả?” An An phục hồi tinh thần, vội vàng hỏi.

Chu Tiến liếc nhìn ‘người bị hại’ Mậu Ninh ở bên cạnh: “Tại sao không nói chuyện này với An An?”

“Là cô ấy bảo tớ chừa lại ‘khẩu đức’. Lần đó tớ đã muốn nói, nhưng cô ta bảo rằng tâm tình không được tốt, đừng có lên tiếng, chừa lại một chút ‘khẩu đức’ cho cô ta.”

“Hả?” Chi Tiến không hiểu.

“Hả em gái cậu! Cái người này ở chung với đàn bà cũng là ‘thụ’, ở chung với đàn ông cũng là ‘thụ’. Nguyên rủa cậu ngủ chung với ai cũng ‘thụ’, cho cậu ‘thụ’ vạn năm, vĩnh viễn ‘thụ’ không thể chuyển mình.” An An hướng về phía người kia gầm thét.

“.....” Toàn thể nhân viên, tập thể im lặng.

Mậu Ninh nhìn mặt Chu Tiến lúc xanh lúc tím, lúc trắng lúc đen, phỏng chừng sắp biến thành cầu vồng mất rồi.

“Căn biệt thự cô chịu trách nhiệm kia gần như là quà tặng, không bồi thường là may lắm rồi, còn đâu để cho cô thu tiền hoa hồng.” Chu Tiến hiểu rõ tính tình của An An, nói như thế nào mình cũng là một quản lý, không chấp nhất cấp dưới, tha thứ cho cô. Nhưng nhất định phải giải thích, nếu không An An lại làm âm ỉ lên nữa thì không phải là chuyện tốt.

“Tặng? Ông Thanh Mạch làm gì có bản lãnh này. Cấp bậc của anh ta không đủ để hưởng thụ loại đối đãi này, lại càng không phải loại lãnh đạo cao cấp gì. Hơn nữa, hành động như vậy của anh ta sẽ bị gọi là ‘hồi lộ’”

“Hợp đồng sang tên, nghe nói không ai biết nhân vật tai to mặt lớn kia là ai, nói không chừng là nhà đầu tư mới phát lên.” Chu Tiến giải thích.

An An hồi tưởng, lại hồi tưởng, lại ráng nhớ, sau đó lắc đầu nói: “Không biết, tôi không có ấn tượng.”

Ở bên cạnh Bình Tử chen lời nói: “Hợp đồng này là do tớ sửa lại. Thật không phải là tên của Ông đại gia, nhưng người trả tiền là anh ấy.”

Aaaa... An An không hiểu: “Xem nè, đã thanh toán đầy đủ.”

“Trả tiền xong là ra về. Tiếp nhận chỉ là tượng trưng mà thôi.”

An An không nói gì, nhưng thái độ thì có khuynh hướng tồi tệ, hét lên một tiếng: “Bình Tử, lấy bản hợp đồng ra đây.”

“À, tớ cảm thấy có một sự trùng hợp rất ngẫu nhiên. Họ của người kia cũng giống như cậu đó.”

“Họ An rất phổ biến. Con bà nó, đừng có đụng cái là cho rằng thân thích với tớ.”

An An tức giận, ngồi phịch xuống một cái lên ghế sa lon. Váy đen ngắn ngắn bị tốc lên trên chỉ vì tư thế bất nhã này của cô.

Tuy đã cuối tháng chín, nhưng mặt trời buổi chiều ở Bắc Kinh vẫn gay gắt vô cùng. Nóng bức không còn nữa, nhưng cũng khiến người ta thở không nổi. An An nén lại một hơi, buồn chán muốn chết, đi qua đi lại dưới máy điều hòa không khí.

Bình Tử tìm nửa ngày mới kiếm ra được bản hợp đồng bán nhà, tiến lên một cách cẩn thận, ‘cung kính’ dâng lên cho An An. Cô thông cảm được tâm trạng của An An. So với dự đoán, cô chỉ thiếu có hai ngàn mà đã không biết phải làm sao. An An thiếu tới sáu vạn đồng, là sáu vạn đó!

An An liếc mắt nhìn bìa mặt của bản hợp đồng, sau đó lật sang một trang một cách rất bình tĩnh, sau đó thần nhiên nhìn sang tên của chủ nhà.

“Cái gì?” Mấy chữ to chình ịch kia khiến cô giật bắn người.

“Phải rồi, dù sao cũng không phải là Ông đại gia. Chắc là vị lãnh đạo nào đó, tớ đắc tội không nổi. Ông chủ tớ cũng đành chịu thiệt thôi, chỉ là chút tiền nhỏ nhỏ, không nên so đo.”

Chuyện gì đã xảy ra? Sao lại thế này? Cái người đàn ông chết tiệt kia muốn chơi trò gì đây?

Mậu Ninh xúm lại, nhìn thoáng qua tên ở trên, vẻ mặt không có gì thay đổi, chỉ bật ra một câu: “Tớ cũng không rõ.”

Chu Tiến vỗ vỗ bả vai của An An: “Lúc ký hợp đồng, không thấy Ông Thanh Mạch, cũng chưa từng thấy qua diện mạo chân thật của vị ‘Thượng Đế’ này của chúng ta.

“Công ty không kiếm được lời có liên quan gì tới tớ. Mẹ nói, bà đây bị mấy người ‘lưu manh’ này bán đứng hết linh hồn rồi. Số tớ thiệt là xui mà! Trời ơi, trên đời này còn có công lý hay không hả?”

Những người bên cạnh nhìn không ra cô đáng thương ở chỗ nào, cùng một lúc đồng thanh trả lời: “Không có.”

Bực bội này cũng không thể phát tiết rồi. Cô không ngờ lúc Ông Thanh Mạch xuất hiện một lần nữa lại tặng cho cô một quà lễ lớn như vậy.

Tuy rằng cô không biết có nên nhận phần quà lễ này hay không, nhưng mà vì bù lại sáu vạn đồng tổn thất mà cô không có một chút khách khí nào, được, nhận chứ!

Nhưng mà cái giá phải trả, lớn quá đi thôi!

31. Chương 31

Ông Thanh Mạch không phải là người bạn muốn gặp là có thể gặp.

An An ngồi chờ từ lúc bầu trời tối đen cho đến khi mặt trời mọc, rồi từ lúc mặt trời mọc cho đến khi mặt trời lặn. Lần đầu tiên trong đời cô có cảm giác tâm tư kêu gào, bất lực, chờ đợi như không thể chờ đợi được nữa, muốn gặp được người của anh. Phải rồi, cũng tại vì cô thôi, ai bảo nhất định phải gặp mặt để hỏi cho ra lẽ.

Lâu nay, Ông Thanh Mạch đi đi về về không để lại dấu vết. Anh muốn gặp cô thì lập tức xuất hiện. Cô muốn gặp anh, anh chẳng bao giờ lộ diện.

Không biết hôm nay đột nhiên Lê Tử kiếm đâu ra một bài dân ca quý quái, trong điện thoại di động nổi lên thân khúc thấp thỏm (‘Thấp thỏm’ là những bài hát không có lời, chỉ toàn là a, ê, í... thôi). Phải rồi, tâm tư của An An cũng như điệu hát vậy, lúc cao lúc thấp, lúc mạnh lúc yếu. Cuối cùng, thiếu chút nữa là tinh thần không ổn định, nội tiết rối loạn luôn.

Đau bụng phải nằm trên ghế sa lon, không lúc nào rời cả của cô thương cô cả. Mỗi lần tới thăm đều giày vò cô, muốn chết cũng không được mà sống cũng không xong.

Bình Tử nhìn sắc mặt trắng bệch của An An liền đứng dậy pha một ly nước đường đỏ, đưa tới trước mặt cho cô: “An An, uống chút nước đường đỏ đi, có thể sẽ khá hơn một chút. Lúc bụng tớ đau cũng dùng cách này để giải quyết.”

An An khoát tay không chút sức lực: “Vô dụng, đây là bệnh cũ của tớ.”

Ông Thanh Mạch nhắn tin, dặn dò không được ăn chocolate, không được uống nước đá, không được ăn đồ lạnh, không được uống cà phê, không được cái này, không được cái kia...

Nhưng mà, đã không làm những thứ đó mà bao tử vẫn đau như vậy. Đứng ở phía sau ghế sa lon, Chu Tiến nhìn sắc mặt tái nhợt của An An cau mày nói: “Thật đau như vậy sao?”

An An từ từ ngẩng đầu lên liếc cậu ta một cái: “Con bà cậu, cậu thử lấy tay của mình bóp chặt ‘lão đệ’ của cậu khoảng nửa tiếng đồng hồ xem nó có đau hay không?”

“ . . . . . ”

“Đàn bà thô tục.” Bình Tử trợn mắt liếc nhìn Chu Tiến: “Làm như cậu tao nhả lăm vậy?”

“Đám phụ nữ các cô không có người nào giống phụ nữ hết.”

“Đau bụng kinh có tính là giống phụ nữ không?” An An hết hơi hết sức giải thích.

“Đương nhiên.” Mấy người phụ nữ đồng thời hét lên, thiếu chút nữa là đánh chết Chu Tiến rồi.

An An cầm chìa khóa trở về biệt thự. Đêm đó cô vô cùng khổ sở. Ông Thanh Mạch cũng gọi điện thoại về, an ủi dỗ dành khiến cô vui vẻ hơn một chút, giải quyết được vấn đề tâm lý, nhưng bụng thì vẫn còn rất đau.

Ngày thứ hai, rốt cuộc cô đợi mấy ngày rồi ‘Diêm Vương’ cũng xuất hiện. Tại sao gọi anh là ‘Diêm Vương’? Bởi vì anh vung bút lên một cái là cô mất đi sáu vạn đồng nhập sổ. Vốn là cô khoe khoang tháng này tiền lương lên tới sáu con số, bây giờ còn mất mũi nào nữa chứ?

Ở phòng tiêu thụ, An An đang cầm túi nóng chườm bụng, trốn một mình trong góc sa lon, ngủ gà ngủ gật, thì đột nhiên tiếng ồn ào trong phòng im bặt.

Trong phòng bất thành linh yên lặng khiến An An thoáng tỉnh lại, sau đó cảm thấy trước mắt bị bóng râm phủ xuống, một dáng người cao lớn đang đứng trước mặt.

An An mở mắt ra thì thấy bóng dáng của Ông Thanh Mạch ở trước mặt. Ánh sáng ngược chiều khiến diện mạo của anh không rõ ràng, nhưng có cảm giác rất thân thiết.

Có thể tâm hồn của phụ nữ yếu đuối nhất chính là lúc bị bệnh. Cho nên những lúc như thế này, phụ nữ rất dễ bị bắt làm ‘tù binh’.

An An bĩu môi, sau đó đột nhiên làm một động tác khiến mọi người ở đây chết đứng tại chỗ, An An đưa hai tay ra, đòi ôm một cách không biết xấu hổ. Có thể làm như vậy, cô mới có cảm giác hết đau bụng thì phải.

Khóe môi tươi cười của Ông Thanh Mạch nhếch lên, sau đó trực tiếp bế người kia lên một cách rất cứng chiều.

An An cười ngọt ngào một cái. Hai người say đắm nhìn nhau, giống như thời gian ngừng lại trong giây lát, bỏ mặc tất cả mọi người mọi vật xung quanh, chỉ còn lại thể giới của hai người.

Ông Thanh Mạch vừa mới đi được hai bước, đột nhiên sắc mặt của An An thay đổi một cách

ngghiêm trọng: “Ông Thanh Mạch, tiền lương của em ít đi sáu vạn, cái người trời đánh này, đền tiền cho em, tiền, tiền, tiền...” Một loạt chữ ‘tiền’ này vang vọng khắp nơi trong phòng khách, chấn động tâm can.

Bên trong biệt thự, Ông Thanh Mạch lại thay túi nóng chườm bụng cho An An một lần nữa, cùng một lúc thay luôn đồ ngủ trong nhà cho cô. Vì sao có thể thay được hả? Bởi vì Ông đại gia đã chuẩn bị sẵn đầy đủ đồ dùng hàng ngày cho An An ở biệt thự, để cô ‘đôi khi cần dùng đến’.

Ông Thanh Mạch tranh thủ tắm rửa, thay một bộ đồ ngủ bằng vải bông, từ bên ngoài đi ra, An An đang nằm khép hờ mi mắt, lập tức mở mắt ra khi anh trở lại.

“Trả tiền lại cho em. Dùng mỹ nam kế cũng vô dụng. Thân thể bà đây đang khó chịu, muốn nghỉ cũng đừng hòng nghỉ tới.” An An uể oải vạch trần tâm ý của người kia.

Ông Thanh Mạch nhếch môi cười khổ, ném khăn lông xuống đất rồi leo lên giường. Cơ thể cao lớn nằm vật xuống bên cạnh An An, khiến chút xíu nữa là cô bị văng ra xuống giường, nhưng người kia đã nhanh tay ôm gọn cô vào lòng.

“Em suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Anh làm nhiều thì có.”

“...”

Bàn tay ấm áp của Ông Thanh Mạch xoa xoa lên bụng của An An. Trong nháy mắt, giống như có một nguồn năng lượng xông thẳng vào tử cung, cái bụng đang quặn đau đã giảm đi không ít. (Lời editor: chỉ giỏi tưởng tượng mà thôi, . Đây là ‘tình yêu’ đấy ạ!)

An An giỗi chột chột cánh tay của Ông Thanh Mạch đang ôm thắt lưng của mình, nói: “Đừng hòng lợi dụng cơ hội chiếm lời của em nghe chưa.”

“Em được cho anh kiếm lời hay sao?”

“...”

Bụng đã bớt đau, tinh thần An An cũng phấn chấn lên một chút, nhưng vẫn lười nhác như cũ, dựa vào lòng của Ông Thanh Mạch: “Đừng tưởng rằng đem căn nhà ra là có thể hối lộ được em. Em sẽ trở thành tội phạm đó. Chuyện này mà để cha em biết được thì anh chỉ có chết thôi.”

“Em cũng chết theo anh mà.”

“Trả tiền lại cho em.”

“Tiền thì không có, nhưng đàn ông thì có một người ở trên giường nè.”

“Thân thể ‘bổn cung’ khó chịu, hôm nay không thể ‘sủng hạnh’ chàng. Ái khanh nên tự mình kiểm chế thì tốt hơn.”

Khóe môi của người đàn ông ở đằng sau khẽ giật giật, nhưng ánh mắt nhu hòa tràn ngập yêu thương.

Lúc tỉnh dậy thì trời đã tối rồi. An An cũng biết loại người như Ông Thanh Mạch sẽ tuyệt đối không lãng phí thời gian mà ngủ ngày.

Đau bụng kinh đã giảm đi nhiều, lết xuống giường ra khỏi phòng ngủ thì An An ngửi thấy mùi thơm mà cô yêu thích nhất, mùi cơm gia đình. Nhất định thì đó chính là cà tím gọt vỏ xào với tương. Phải rồi, tuy có chút buồn bực vì không có món khoai tây ớt xanh cô yêu thích nhất nhưng vẫn là nhảy hai bậc một chạy xuống lầu dưới.

“Lão ông, xem ra ở nhà đã tập luyện không ít, nấu cơm hoài cho lão bà nên tay nghề trông khá quá.” An An ngồi xuống ghế ở phòng ăn, cầm ly nước ấm mới vừa đưa tới uống một hớp.

“Ừ, bà xã anh rất khờ khạo. Anh không chăm sóc cô ấy, cô ấy chỉ có thể chờ chết mà thôi.”

“Vậy lúc anh không có ở nhà, cô ấy sẽ gầy như hoa cúc rồi!”

“Cô ấy không yếu ớt như vậy, giống như em, luôn nghĩ mình kiên cường.”

“Ai nói làm con gái không nên kiên cường?”

“Ở trước mặt anh không cần phải tỏ ra kiên cường.”

An An làm mặt quỷ ở sau lưng Ông Thanh Mạch. Sau đó, đang chuẩn bị cầm đũa lên thì giống như người đàn ông kia đã đoán biết trước, không quay đầu đã nói một câu: “Đi rửa mặt!”

An An lập tức buông đũa cầm trên tay xuống, cúi đầu cam chịu lờ đờ đi vào toilet. Nặng kẹm đánh răng lên trên bàn chải rồi An An bước ra ngoài.

Ông Thanh Mạch quay người lại thì thấy An An đứng dựa người ở trong góc của phòng khách, vừa đánh răng vừa nhìn anh.

“Đi vào toilet đánh răng. Đừng để nước bọt rơi xuống đất.”

“Không.”

“Không đi không cho ăn cơm.”

“...” Ở nhà người là không thể không phục tùng. An An nghĩ thầm, chị đây bụng lớn, co được dân được.

“Đậu rồng ăn rất ngon.”

“Ăn cơm không được nói chuyện.”

“Mạch Mạch, anh rất tốt, so với Nham Tử không khác bao nhiêu.”

Trong nháy mắt, mặt mày của Mạch Mạch, Ông đại gia có ba lần đen vệt qua, sau đó ngẩng đầu nhìn vào mắt An An nói: “Đã vậy thì yêu anh đi!”

Đồ ăn đầy miệng, An An lắc đầu dữ dội: “Anh nghĩ cũng đừng nghĩ tới.”

“Trí tưởng tượng vẫn còn đó. Lâu nay anh không chơi những trận chiến mà anh không chắc chắn.”

“Em yêu Nham Tử, cả đời cũng không thay đổi.”

“Kiên trì như vậy?”

“Ăn cơm không được nói chuyện.” An An không muốn trả lời, bắt chước giọng điệu của Ông Thanh Mạch.

“...” Lần này đến phiên Ông Thanh Mạch hết ý kiến.

Ăn cơm xong, An An rất ‘biết điều’, đứng lên dọn dẹp bát đĩa. Vừa mới ra tay múa vài động tác ‘dục cư hoàn nghênh’ (muốn cự tuyệt nhưng lại ra vẻ chào mời) thì Ông Thanh Mạch đã nhìn thấy ý đồ của cô, lật đặt đứng dậy, tóm lấy bàn tay của cô, để trong lòng bàn tay của mình vuốt vuốt, vừa nuông chiều lại vừa bắt đắc dĩ nói: “Mỗi lần đều như vậy. Em có thể kiếm trò khác để giỡn chơi không hả?”

“Mạch Mạch, đàn bà là để cưng chiều mà.”

Người đàn ông gật đầu, nhéo nhẹ khuôn mặt trắng nõn, nhỏ nhắn của cô.

An An mở laptop ra, bật máy lên. Lúc phải điền mật mã vào, cô không hề nghĩ ngợi, đánh vào 881212, thành công đăng nhập vào màn hình, tiếp đó, tìm được trò chơi duy nhất mà cô biết chơi ‘Plants Vs Zombie’. Phải, tuy rằng An An không rành chơi game, nhưng cũng đã đạt tới tầng thứ ba, cửa thứ năm.

Đối với trò chơi, An An dốt đặc. Lúc trước Nham Tử dạy cô chơi trò ‘Tru Tiên’, cô ngỡ người không biết một cái gì cả, nghe bên này lọt ra bên kia...

Lúc Ông Thanh Mạch lên lầu thì thấy cô đang thật sự chần chú đánh cương thi. Anh mở tập văn kiện vừa mới đưa tới sáng hôm nay ra xem. Hai người không nói với nhau một câu nào cho tới khi nửa tiếng đồng hồ sau, An An nhảy xuống ghế, ngồi sát bên cạnh Ông Thanh Mạch, giựt văn kiện trong tay của anh, đập cái ‘bốp’ xuống mặt bàn, rồi giống như con bạch tuột, leo lên người anh, hai tay hai chân ôm lấy cơ thể anh.

Ông Thanh Mạch sợ cô té ngã, đỡ lấy móng của cô đặt trên người của mình, An An buồn ngủ. Ông Thanh Mạch cũng nhắm mắt lại, chợp mắt một chút. Hai người rất khó có được sự yên tĩnh này.

Một lúc sau, An An ngẩng người lên, đột nhiên nói một câu: “Đúng là con trai Bảo Bình rất cưng chiều con gái Nhân Mã.”

“Tại sao lại có hứng thú với chòm sao rồi?”

“Nằm mơ nhìn thấy.”

“Mới đây?”

“Ừ! Cho nên anh mới cưng chiều em như vậy.”

“Làm hư em thì có! Xem ra phải nghiêm khắc hơn một chút.”

“...”

Trước khi đi ngủ, Ông Thanh Mạch pha nước đường đổ cho An An, cô uống xong thì ngủ thiếp đi.

Ngủ nguyên một giấc tới sáng, lúc An An tỉnh lại thì đã tám giờ rưỡi. Cô vội vàng nhảy xuống giường, chạy qua bên phòng sách thì thấy Ông Thanh Mạch đang xem tài liệu.

“Em mơ thấy cha cầm súng muốn bắn chết em.”

“Ừ.” Mắt của người đàn ông không hề thay đổi, nhưng câu trả lời không có vẻ như qua loa.

“Anh nói, cha em có thể bắn chết em hay không?”

“Có thể.” Giọng điệu mạnh mẽ dứt khoát khiến An An hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng.

32. Chương 32

Thoảng chốc tháng chín đã sắp trôi qua, chỉ còn khoảng mười ngày nữa là đến ngày cử hành hôn lễ của Diệp Tử. An An có chút lo lắng thay cho Quân Tử, rốt cuộc không biết phải xử lý chuyện này như thế nào nữa.

Nếu như Diệp Tử không xuất hiện, có lẽ Quân Tử sẽ bị cả hai gia đình lột da mất thôi. Tuy rằng chuyện này là lỗi của Quân Tử, nhưng nếu như Diệp Tử vẫn còn không xuất hiện thì cô ấy cũng thật là không biết điều rồi. Không biết có bao nhiêu nhân vật có mặt mũi trong nước được mời tới dự hôn lễ của bọn họ, nếu lúc này mà cô vẫn khư khư mặc kệ thì xem cha cô sẽ lột da cô như thế nào khi cô lòi mặt ra.

Nhưng xét cho cùng thì vấn đề này cũng là do lỗi của Quân Tử.

Rất ít khi Quân Tử khép nép cầu cạnh An An: “An An, chuyện nào coi như tớ xin cậu có được không? Tớ biết cậu biết cô ấy đang ở đâu mà. Tớ không lo chuyện hôn lễ, cùng lắm thì tớ chịu hết trách nhiệm thôi. Nhưng mà tớ rất lo lắng không được gặp cô ấy mỗi ngày. Tớ không biết cô ấy ăn có ngon không, ngủ có được không, có còn giận tớ nhiều lắm không? Cậu cũng biết mà, tình tình Diệp Tử cũng như cậu, tùy tiện cầu thả. Cậu nói đi, nếu như cậu mất tích thì Nham Tử sẽ như thế nào?”

An An im lặng, quả đúng là cô và Diệp Tử không có bí mật. Mặc dù không giúp Quân Tử, nhưng lại muốn cậu ấy nhận lấy hậu quả vì hành động thiếu suy nghĩ của chính mình.

Chính là Quân Tử muốn bắt đầu từ An An, nhưng trước sau như một, An An đều tỏ thái độ không biết, hỏi gì cũng không nói, giữ im lặng. Tóm lại nhiều nhất là ba chữ, ‘tớ không biết’, hỏi lại lần nữa thì sẽ là ‘đáng đời cậu’.

Nhưng Quân Tử cũng hiểu, An An mở miệng là cắn chết người không đền mạng. Quân Tử cúp điện thoại, An An suy nghĩ một chút rồi nhắn tin cho Diệp Tử. Đây là số điện thoại di động mới mua của Diệp Tử, cô sợ An An lo lắng nhưng dạn dỏ không được đưa cho Quân Tử.

Buổi chiều cái ngày mà tin nhắn phát ra, Quân Tử chỉ dùng hai tiếng đồng hồ để chạy tới Bàn Cẩm (một thành phố ở tỉnh Liêu Ninh, ở phía đông bắc của Trung Quốc).

Diệp Tử biết trước Quân Tử nhất định đến kiểm An An, cho nên mấy ngày đầu cũng không liên lạc với cô. Từ Thẩm Dương, cô đón xe buýt, theo đường cao tốc Bắc Kinh-Thẩm Dương hơn hai tiếng thì tới Bàn Cẩm. Sau đó, cô tìm một nhà trọ nhỏ sạch sẽ, quan trọng là không cần đăng ký. Trên người cô vẫn còn một ít tiền, đủ để sinh hoạt cho vài ngày, cho nên cô liền tắt điện thoại, khiến mọi người tìm không ra.

Mấy ngày nay chỉ ăn toàn cua ghe, thiếu điều muốn ói ra hết. Cô cũng đoán rằng lúc này An An đã biết hết chuyện, cho nên mua thẻ và điện thoại mới nhắn tin cho cô. Từ đầu tới cuối, cô chưa từng mở điện thoại cũ của mình ra.

Điện thoại vừa mở lên, tín hiệu vừa thông, không quá hai giờ sau, Quân Tử đã đứng trước mặt của cô. Đến bây giờ, cô vẫn còn chưa muốn nhìn thấy mặt của anh.

Mấy ngày hôm trước, anh có gửi cho An An một tin nhắn, nội dung so với suy nghĩ của An An rất giống nhau. Quả đúng là hai người ở chung nhiều năm như vậy, tính tình giống nhau như đúc, phương thức xử lý vấn đề y hệt như nhau.

Mà lần này, Quân Tử đã gài hệ thống theo dõi tín hiệu trên điện thoại của An An. Lúc An An gửi tin nhắn cho Diệp Tử, Quân Tử cũng tiếp thu được tín hiệu. Điều tra được vị trí chỗ ở, anh liền phóng đi ngay.

Tháng chín là mùa cua béo. Hóa bị phần thành thực phẩm chính là đặc điểm chung của hai chị em người này.

Lúc Quân Tử tìm thấy Diệp Tử, cô nhóc kia vẫn còn đang gặm cua. Vừa nhìn thấy ông xã tương lai của mình đi tới, Diệp Tử nheo mắt lại, ném con cua về phía anh.

Quân Tử rất nhanh tay lẹ mắt, chụp trúng con cua một cách chính xác, sau đó ân cần lễ phép để xuống cái đĩa trước mặt của Diệp Tử.

Diệp Tử vừa ăn vừa mút mấy đầu ngón tay. Quân Tử ngồi một bên không dám lên tiếng. Cách đó không xa, người trên xe nhìn hai người này ‘thoải mái’ ăn cua, nghĩ thầm, có lẽ họ rất hợp ý.

Nhưng thật ra thì Diệp Tử cũng biết rõ, nhất định Quân Tử sẽ bắt tay từ An An. Chỉ là cô không ngờ lần này lại tới nhanh như vậy, buổi trưa gửi tin nhắn, buổi chiều đã đến rồi.

Nhắc tới bực mình, đương nhiên là phải tức giận rồi. Phụ nữ nào chính mắt nhìn thấy ông xã của mình đi vào khách sạn với đàn bà khác mà không nổi khùng hả? Chỉ là với lời giải thích của Quân Tử và phản ứng của cô gái kia, Diệp Tử suy nghĩ lại thì cảm thấy cơ hội cô hiểu lầm lần này rất lớn.

Nhưng chuyện này cũng không thể bỏ qua hay là tha thứ dễ dàng cho Quân Tử như vậy. Đã có một lần tức nhiên sẽ có lần thứ hai, lỡ lần sau anh đi mướn phòng thật với người ta thì sao? Cô chết đi mấy lần cũng

không chống đỡ nổi.

Diệp Tử nói không về, Quân Tử liền tìm một khách sạn cao cấp rồi dọn hết hành lý của Diệp Tử từ nhà trọ sang khách sạn. Những người đi cùng xe cũng trở về, chỉ còn lại vốn vẹn hai vợ chồng son đang cúi kính.

Lần này Quân Tử bị Diệp Tử hành hạ thâm. Về sau mỗi lần Quân Tử đối mặt với tất cả những động vật mang giống cái đều phải cách xa 3 mét. Có một lần An An và Diệp Tử đùa giỡn, bắt Quân Tử đứng xa xa một chút bởi vì anh đứng gần An An quá, Diệp Tử sẽ ghen.

Lúc đó mọi người cười lẫn cười lộn ra. Nhưng sau khi chuyện này qua đi, Diệp Tử biết được, Quân Tử mà yêu, là yêu đến chết cũng không thay lòng.

Con người chỉ khi yêu quá sâu đậm mới không cho phép người mình yêu phản bội lại mình. Đó là một nỗi đau không thể nào tha thứ được. Cho nên, yêu càng nhiều thì đòi hỏi càng cao.

Lúc Diệp Tử gọi điện thoại tới cho An An thì cô đang ngồi thiền thờ trong phòng tiêu thụ, không nói tiếng nào. Cô chỉ muốn báo cho An An biết Quân Tử đã tìm ra cô.

An An gọi điện thoại cho Nham Tử, hỏi anh có sẵn thiết bị theo dõi trong điện thoại của cô hay không, khiến Nham Tử dở khóc dở cười. Cuối cùng An An mới nghĩ ra, thì ra chính là Quân Tử.

Tức quá, cô đập đập điện thoại của mình không ngừng tay. Nhưng nói đi nói lại, mắng tới mắng lui, nhưng trong lòng cô rất vui.

Tới giờ trưa, người trong phòng tiêu thụ lần lượt đi ăn trưa. Bình Tử lười kéo như thế nào An An cũng sống chết không chịu đi, cô đành phải tìm quán cơm nào đó giải quyết chuyện ăn uống. Mỗi ngày đều ăn ở bên ngoài, cô ngán tới tận cổ, nhưng biết làm sao bây giờ, ai bảo các cô chỉ có một mình.

Bình Tử nhìn An An không muốn ăn, dửng dưng đưa lại nói: “Tớ thấy gần đây cậu ăn ít quá. Hơn nữa hình như còn gầy đi đó!”

“Không muốn ăn.”

Bình Tử nhăn mặt lại, giống như không biết làm sao mở miệng: “Cậu đừng coi trọng sáu vạn kia quá nhé! Vì chuyện nhỏ như vậy mà buồn bực không đáng đâu.”

“Ách... Bởi vì trời nóng quá tớ ăn không vô.” An An biết Bình Tử hiểu lầm.

“Tiền lương của tớ cũng bị thiếu, nên tớ càng thương cảm cho cậu.” Bình Tử tiếp tục an ủi.

“Thương cảm em gái cậu! Chị đây gọi cái này là sự bất hạnh u buồn tốt đẹp.” An An chịu thua thôi, mấy hôm nay cô bị ‘dì cả’ hành hạ mà.

Bình Tử nuốt nước miếng, sau đó uất ức cúi đầu.

An An nhìn vẻ mặt của cô nàng kia rồi đột nhiên bật cười: “Bình Tử, mấy hôm nay cậu sống rất tốt phải không?”

“Tốt lắm! Người bên cạnh luôn đối xử rất tốt với tớ.” Bình Tử cao hứng một chút, mặt mày rạng rỡ trở lại.

“Khờ quá, mấy tháng rồi không về nhà?”

“Đã không trở về từ hồi năm mới tới giờ. Cậu thì sao?”

“Năm rồi. Cha tớ không ở nhà nhiều.”

“Không ở nhà chứ ở đâu?”

“Thành Đô.”

Lúc xế chiều, Bình Tử đi tới trước mặt An An một lần nữa: “Tuy tớ có hơi nhiều chuyện một chút, nhưng thật muốn biết cậu và, khụ khụ... Ông đại nhân đã tiến triển ra sao rồi?”

“Vẫn là phụ nữ đã có chồng bị người ta bán đứng linh hồn giữ vững tình yêu ‘chắc hơn vàng’ của tớ và ông xã.” An An cố tình ra vẻ, giọng điệu chắc nịch trả lời.

“Này, vậy cậu thấy mình có lỗi với ông xã, hay là có lỗi với vợ của Ông đại gia vậy?”

“Ặc, lý lẽ gì vậy hả? Tại sao đều là tớ có lỗi với bọn họ? Sao không ai có lỗi với tớ hết vậy? Tớ dễ chịu lắm sao?”

“Bởi vì cậu là ‘tiểu tam’!”

Đúng rồi. Cô đúng là ‘tiểu tam’ của Ông Thanh Mạch bị anh quang minh chính đại giam lỏng trong một ngôi biệt thự mà chủ của nó chính là ‘hồng hạnh’. Nhưng đây không phải là điều cô muốn. Cô bị bắt buộc, bắt đắc dĩ, chịu đựng, tìm đường sống trong cỏi chết.

Thật ra thì nhân phẩm của Ông Thanh Mạch không tệ. Anh chưa từng dùng qua bạo lực, chỉ là đứng nhìn cô sa vào sự trầm lặng cường thế của anh từng bước một.

Chết trong im lặng, hay là nổi dậy trong im lặng (Một câu nói rất nổi tiếng của tác giả văn học Lu Xun – Trung Quốc. Câu nói nổi tiếng của ông là ‘Nổi dậy trong im lặng hay là chết mòn trong nó, ý của ông là khi con người đối diện với khó khăn của cuộc sống, nếu không đột phá, không cố gắng thì sớm muộn gì cũng bị chết lần chết mòn.)

Cô chính là người sau, sẽ không bị giày vò cho tới chết, mà phải sống cho tốt để hưởng thụ cuộc sống.

“Ai da, cậu thật sự thích anh ta sao?” Bình Tử vẫn không hiểu được, bộ dạng bị ép buộc của An An sẽ giống như thế nào? Hành động ngày đó của An An không giống như không có cảm tình. Rõ ràng là cô ấy đang làm nũng, không biết xấu hổ, ai da ~ thật phức tạp.

An An cũng không biết phải giải thích như thế nào về vấn đề này. Chỉ có thể nói, quan hệ giữa bọn họ quả thật có chút phức tạp.

“Khụ khụ, Thật ra, tớ thật thích anh ấy.” Tuy rằng An An chính miệng thừa nhận như vậy là rất mất mặt, nhưng thích thì thích thôi, tại sao không dám thừa nhận? Dù sao thoải mái thẳng thắn vô tư vẫn tốt hơn dạ dạ vâng vâng.

“Cô thật không biết xấu hổ.” Những lời này là của Chu ‘lưu manh’ nói. Không biết từ lúc nào, cậu ta cũng xuất hiện sau lưng của An An, Bình Tử và cô đang trò chuyện nên không để ý tới.

“Thụ’ cả đời cậu đi. Cho cậu thành yêu tinh luôn! Tớ mất mặt thì có liên quan gì tới cậu. Cho tớ cái mặt này luôn đó, để cậu muốn mất bao nhiêu thì mất.”

Chu Tiến chọt chọt bả vai của An An, sau đó cúi đầu nói: “Không phải anh ta rất cường thế, đáng về rất mãnh liệt sao?”

An An vỗ trán: “Mãnh liệt em gái cậu! Có phải đêm qua anh Lý của cậu không thỏa mãn cậu phải không? Cái người ‘thụ’ dơ bẩn này, cẩn thận...”

Bình Tử vội vàng ngăn lại, nếu không một khi An An đã bắt đầu la mắng thì sẽ thao thao bất tuyệt. Nhưng cô cũng không nhịn được, phải nói: “Phải nói Ông đại gia chính là điển hình của đàn ông, tràn đầy sức lực. Một thân quân trang màu xanh lục phủ lên người anh ta tràn đầy nam tính. Đó chính là xuất sắc! Tớ nghĩ không ra bất kỳ ngôn ngữ nào để có thể diễn tả ý niệm ngưỡng mộ triền miên như là thủy triều dâng dập này.”

“...” Lần này tới phiên An An hết ý kiến.

“Ngưỡng mộ em gái cậu đó! Không cho phép cậu có ảo tưởng với anh ấy.” An An gầm thét.

“Ảo tưởng cũng không được, quá độc tài rồi!” Bình Tử mím mím môi, Chu Tiến cũng chịu thua, cười cười.

Trước giờ tan sở, Ông Thanh Mạch tới đón An An. Hai người cùng nhau đi ăn tối, tùy tiện trò chuyện lung tung. Trên đường trở về thì điện thoại di động của An An vang lên, đó là Phương Mạc.

“Mạc Mạc.” Từ nhỏ tới lớn, An An vẫn gọi anh ta như thế, cho nên mọi người đã quen với cách xưng hô như vậy.

Một tay Phương Mạc cầm ly rượu, một tay cầm điện thoại, dựa người lên quầy bar ở bên cạnh, nhìn người cách đó không xa: “Ừ, có một ngôi sao nổi tiếng đang ở đây, có muốn gặp mặt hay không? Người em thích đó.”

“Ai vậy?” An An có chút hứng thú.

“Soái ca, Cố Ngư.”

“Hả? Thật sao?” An An rất ít khi mê mẩn ngôi sao nổi tiếng nào, nhưng người này quả thật là ngoại lệ.

Ông Thanh Mạch đang lái xe, nghiêng đầu liếc nhìn vẻ mặt hưng phấn của An An, sau đó lắc đầu một cách quả quyết.

An An bĩu môi, nhỏ giọng thì thầm một câu: “Tại sao?”

Câu nói với Ông Thanh Mạch không lớn, nhưng Phương Mạc lại nghe được: “Em đang ở đâu, chơi với anh chàng đẹp trai nào?”

An An trừng mắt nhìn người bên cạnh, nói vào điện thoại: “Ông Thanh Mạch.”

Ba chữ Ông Thanh Mạch vừa thốt lên, ở bên kia điện thoại, Phương Mạc lộ vẻ sững sốt một chút rồi phản ứng một cách yếu ớt: “Em tiếp tục chơi đi. Chịu thôi, để lần sau.”

Một ngày bình yên cũng sắp qua, trước khi đi ngủ đã xảy ra không ít ma sát. An An nghiêng người nằm trong lòng Ông Thanh Mạch. Cơ thể không được thoải mái, thỉnh thoảng cổ họng tăng hắng hai tiếng, uốn éo cơ thể.

Một lát sau, An An cảm giác rõ ràng thân dưới của người đàn ông không được đứng đắn. “Ông lão nhì” có xu hướng ngẩng đầu.

An An khẽ khom người lại, sau đó cảm giác cơ thể Ông Thanh Mạch hơi lui về phía sau. Trong lòng An An mỉm cười xấu xa, bờ vai hơi rung động vài cái.

Mà lúc này, Ông Thanh Mạch lại nhích về phía trước một chút, hơi thở phun lên trên vai của cô: “Khi nào ‘họ hàng’ của em mới bỏ đi?”

“Đi hay không cũng không liên quan gì tới anh.” An An nói xong bật cười.

Ông Thanh Mạch không nói nữa, An An chỉ cảm thấy hơi thở càng ngày càng nóng, nụ hôn chạm vào trên tai của cô.

Cảm giác ngứa ngứa nhột nhột, cô không tự chủ được, rụt cổ lại: “Đừng phá.”

Ông Thanh Mạch ừ một tiếng, nhưng tay và miệng vẫn không buông tha. Bàn tay đặt ở trên hông của cô, vuốt ve nhẹ nhàng. Miệng thì từ từ trượt trên gáy của cô, mang theo nụ hôn lành lạnh trên da. An An gào thét trong lòng ‘sai lầm rồi, sai lầm rồi’.

Đàn bà đói khát đã lâu không biết có nhịn nổi hay không!

Ra tay thẳng thừng! Khả năng trên da của Ông Thanh Mạch càng ngày càng tăng vọt. Lúc ban đầu thì chỉ xoa xoa bờ vai, về sau nữa thì bắt đầu hôn nhẹ, bắt đầu từ khuôn mặt, trán, sau đó nhắm ngay miệng nhỏ của cô mà gặm nhắm không ngừng. Tại sao lại thế này, mỗi lần đều khiến cô nhịn không được, muốn gờ tay đầu hàng.

“Khi nào ‘họ hàng’ của em đi khỏi?”

“Không đi.”

“Vậy thì chúng ta đành phải chiến đấu trong chiến trường đẫm máu thôi.”

“Cút...” An An hét lên giận dữ.

Nụ hôn càng ngày càng sâu, đầu lưỡi tấn công mạnh mẽ vào khoang miệng, khuấy động lưỡi cô không còn chỗ trống. An An ô ô phản đối, nhưng người đàn ông kia lại không vì phản ứng ‘dục cự hoàn nghênh’ của cô mà muốn buông tha.

Chỉ có thờ ‘hồng học’ mới có thể hình dung tình trạng của hai người lúc này.

Bị An An lặn qua lặn lại quá mức, ‘súng’ của Ông Thanh Mạch đang chứa đầy đạn, không cách nào không chia thẳng vào bụng dưới của An An.

Rất lâu sau, tình trạng ác liệt này mới từ từ tan biến, rốt cuộc rồi An An cũng có thể thở hắt ra. Tuy mấy lần trước xảy ra những chuyện như thế này, cô tự làm tự chịu, nhưng lần này cô phải cầu xin thực khổ sở. Nếu không phải nghĩ tới ‘chiến trường đẫm máu’, cô có mấy cái mạng nhỏ cũng không đủ cho cô chết đi sống lại.

“Đúng rồi, anh lấy tiền đâu ra mua biệt thự?” Lúc hai người bình tĩnh lại, hơi thở của An An cũng trở nên ổn định thì đột nhiên cô nhớ tới vấn đề này.

“Mượn của Phương Mạc.”

“Mẹ nó...”

“Đã trả hết rồi.”

“Hành vi này của anh gọi là hối lộ.”

“Người nhận hối lộ không phải là anh.”

“Khi bỏ con người của anh như thế.”

Sau cùng, Ông Thanh Mạch thấp giọng bên tai của cô nói: “Bảo bối, đây là quà lễ, cho đủ thành ý thôi.”

33. Chương 33

Tuy nói rằng An An chấp nhận quà lễ này, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rùng mình vì câu nói tối hôm qua của Ông Thanh Mạch. Rốt cuộc là anh có ý gì đây? Càng ngày cô càng không đoán được lời nào của anh là thật, lời nào là giả, câu nào là thật lòng, câu nào là đùa giỡn.

Đừng nhìn vẻ mặt bên ngoài của Ông Thanh Mạch nghiêm túc đạo mạo như vậy mà lầm to. Thật ra thì bên trong đã thối rữa rồi. T

ối hôm qua giày vò cô thật quá đáng, gần tới cuối cùng Ông Thanh Mạch mới buông tha cho cô. Nếu không thì câu nói ‘chiến đấu trong chiến trường đẫm máu’ đã thành sự thật rồi.

Tuy rằng An An không biết nghĩ sao về quà tặng này, nhưng được hưởng thụ khu nhà cao cấp này thì cũng cảm thấy vui vẻ, nở mặt nở mày.

Sáng sớm hôm sau Ông Thanh Mạch đã bỏ đi. ‘Bà con’ của An An cũng đã bớt làm phiền cô, có lẽ cũng sắp ra về rồi. An An vuốt vuốt bụng nói: “Bà dì à, không tiễn bà đâu.”

Cho tới trưa, phòng tiêu thụ vắng tanh, ngay cả con ruồi cũng không thềm vào. Trong yên lặng, chỉ có tiếng giấy qua lại của nhân viên làm việc và tiếng lật giấy tờ.

Yên tĩnh như vậy khiến An An buồn ngủ. Thừa dịp Chu Tiến đi khu hai, cô vào phòng trong, ngồi xuống băng ghế, cởi giày ra, dựa người về phía sau.

Đang mơ mơ màng màng thì Bình Tử đi vào hỏi thăm: “Cái người này, mỗi ngày ngoài chuyện ngủ ra thì cũng chỉ có ngủ, có phải cậu có thai không vậy?”

“Cậu mới có thai, cả nhà cậu đều có thai.”

Rõ ràng Bình Tử không có kiến thức mà, ‘di cả’ của An An vẫn còn ở đây mà tự nhiên lại hỏi cô có thai phải không, lại còn hỏi liên tục hai ngày luôn. Có thể kết luận được là đứa em gái này thật là ngu ngốc mà.

Chỉ nhắm mắt được nửa tiếng nhưng tinh thần An An khỏe ra rất nhiều. Lúc đi ra ngoài thì chỉ còn lại một mình Lê Tử. An An nhìn một vòng không thấy ai liền hỏi: “Mọi người đi đâu hết rồi?”

“Bình Tử dẫn khách đi xem nhà mẫu rồi. Những người khác thì đi qua khu hai.” Lê Tử trả lời mà không ngẩng lên.

Một lúc sau, Mậu Ninh thở phò phò trở về trước tiên. An An và Lê Tử nhìn chăm chăm cô ấy để tìm ra nguyên nhân gì đã khiến một người luôn giữ bình tĩnh như Mậu Ninh lại bực bội như vậy.

Sau đó, Mang Quả và Chu Tiến cũng bước theo vào. An An chỉ chỉ Mậu Ninh đang giống như trái bom sắp nổ: “Bị sao vậy?”

“Gặp được ‘chủ tử’” Mang Quả không nói thêm nữa, nhưng hình như không nín được cười.

“‘Chủ tử’?”

“‘Nô tài nào thì sẽ có loại chủ tử đó.’” Mang Quả đọc lại một câu, nhắc nhở An An. An An và Lê Tử cùng ‘à’ lên một tiếng, chợt nhớ ra người kia là ai... (*Lời editor: Mậu Ninh gặp lại ‘oan gia’ ở chương 14 đây các nàng.)

Từ sáng tới trưa, mọi người biết điều, không ai dám chọc giận đến chị hai Mậu Ninh đang nổi khùng. Lúc trước An An có ý định kết hợp cô ấy với Dương Tử, chỉ là thành tâm không hợp ý. Muốn cố gắng thì cũng được thôi, cũng là Mậu Ninh, tính tình Mậu Ninh lạnh nhạt mới có thể trị được Dương Tử liều lĩnh mạnh mẽ kia.

Tạm thời chuyện này phải gác lại. Về sau bởi vì có chút biến cố, biến cố này vẫn chưa xảy ra, nhưng coi như Dương Tử đã hóa giải được cái họa lớn trong lòng của An An. Nhưng người muốn cảm ơn Dương Tử, lại vẫn là Ưông Thanh Mạch.

Tối gần giờ tan sở, Lý Tư Tiêm lại tới nữa. An An nhếch môi, cười nghênh đón. Tuy trong lòng chán ghét, nhưng ai bảo người ta là ‘Thượng đế’, con bà nó, phải để dành sức lực mà đối phó với người ta.

Tan việc, hai người tìm một quán ăn thoáng mát ngồi xuống ăn cơm. Quần áo trên người An An xênh xoàng, trong khi trên dưới Lý Tư Tiêm thì toàn là hàng hiệu quốc tế. Người ngoài nhìn bộ dạng của hai người ngồi chung với nhau mà cho rằng họ quen biết thì cặp mắt của họ thật có vấn đề.

Lý Tư Tiêm kể chuyện công việc của chồng cô. Lý Hạo năm nay hai mươi tám tuổi, đi bộ đội cũng đã bảy tám năm rồi, vẫn không có cơ hội được thăng chức. Nhưng nói đi nói lại, vị trí bây giờ của anh ta cũng đã khá lắm rồi.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, phía trên không có ai, muốn được thăng chức thì cũng phải cần có thời gian.

Ưông Thanh Mạch lăn lộn ở bộ đội vài chục năm rồi, tuy vị trí cao khiến người ta tắc lưỡi, nhưng ai bảo gia đình người ta có tai tiếng. Còn nữa, cho dù mọi người không phục, dựa vào năng lực cá nhân của Ưông Thanh Mạch thì thật rất đáng ngồi được vị trí này.

Ngoài mặt, tuy Lý Tư Tiêm không có động tác gì, nhưng An An cũng hiểu rõ qua những lời nói gần nói xa của cô ta.

An An không bày tỏ thái độ gì, một là nói sang chuyện khác, hai là giả đờ ngu ngốc không biết. Nhiều lắm cũng chỉ ủng hộ Lý Tư Tiêm khích lệ Lý Hạo, chồng của cô ta.

Nói qua nói lại, Lý Tư Tiêm chuyển đề tài sang chuyện vợ của Ưông Thanh Mạch.

“Chị nghe nói, vợ của Ưông Thanh Mạch là con gái của Tư lệnh quân khu ở Thành Đô.” Tuy Lý Tư Tiêm giả đờ thân nhiên nhắc tới, nhưng sau đó lại xem xét kỹ càng sắc mặt của An An.

An An vẫn không thay đổi sắc mặt, bộ dạng giống như đang nhắc tới chuyện không liên quan tới mình, nhìn thẳng ánh mắt của Lý Tư Tiêm gật đầu một cái.

“Úy trời, vậy thì chuyện này không dễ làm rồi.” Lý Tư Tiêm cố ý cao giọng nói. Sau đó lại tiếp tục: “Yên tâm đi, chị sẽ nghĩ cách giúp em. Chị gặp phải chuyện này nhiều lắm, mình phải bảo vệ địa vị của mình chứ. Ông thủ trưởng là chỗ dựa chắc chắn, em phải suy nghĩ cẩn thận.”

An An không muốn mất thời gian với cô ta nữa nên tùy tiện trả lời: “Sau này hãy nói.”

Chiều nay xem như là Lý Tư Tiêm ủng hộ công một chuyện rồi. Nhưng cuối cùng trước khi đi có nói một câu, hai ngày trước cô ta nhìn trúng được một sợi dây chuyền rất đẹp, có cơ hội thì muốn cùng cô xem.

An An trả lời đơn giản một câu, phải coi thời gian.

Trở lại chuyện này, An An có vẻ rất muốn gây sự. Thật ra cô cũng không phải là loại người nói nhiều, nhưng đúng là Lý Tư Tiêm biết cách khiến cô buồn phiền mà.

An An tắm rửa xong rồi thay đồ lên giường nằm, cầm điện thoại lên bấm nút gọi đi. Mấy tiếng sau người bên kia trả lời: “Có chuyện gì sao?”

An An vừa nghe thấy thì đoán bên cạnh người kia hình như có người, không tiện nói chuyện, nhưng trong lòng không thoải mái muốn phát tiết, không nói ra sẽ không vui:

“Em đã nhắc qua với anh rồi, hôm nay vợ của Lý Hạo lại tới. Con bà nó, còn nói với em, vợ của anh là con gái của Tư lệnh quân khu ở Thành Đô. Còn nữa, cái này còn đáng giận hơn, nói rằng nếu em còn muốn giữ vững vị trí thì cô ta sẽ nghĩ cách dìm em. Mẹ nó, có phải đàn ông vô dụng đều nghĩ ra cách này để thăng chức hay sao?”

An An thở dốc một hơi, không nghe đối phương lên tiếng thì tiếp tục: “Anh nói, có phải ở bên ngoài anh thường hay gặp phải những chuyện như vậy không?”

Uông Thanh Mạch im lặng một hồi rồi nói: “Có đôi khi. Đúng là hơi phiền phức.”

“Mẹ nó... Được rồi, anh thành thật với em là được rồi. Làm việc của anh đi, ra ngoài mặc thêm áo, đừng để bị cảm lạnh nữa.”

“Ừ.”

Cúp điện thoại, trong lòng An An mắng nhiếc Lý Tư Tiêm. Thật ra An An hỏi như vậy là chỉ muốn biết thái độ của những người đàn bà khác đối với Uông Thanh Mạch như thế nào thôi. Con bà nó, bây giờ cô đã rõ ràng, những lời nói ‘không sợ không có chuyện tốt, chỉ sợ không có người tốt’ là có ý gì.

Chiều hôm sau, An An nhận được điện thoại, cảm giác vui vẻ không lời nào có thể diễn tả được. Tan việc, cô cố tình về nhà thay quần áo khác, đi tới một con hẻm nhỏ ở Bắc Kinh mua bánh hạt dẻ và hạt dẻ rang đường.

Lần này An An tự mình lái xe. Bên trong khu chung cư cao cấp, ngôi biệt thự nằm ở một góc nhỏ hướng đông bắc, vị trí yên tĩnh. Phía sau có một ngọn núi giả, một dòng suối nhỏ chảy xuyên qua vườn hoa ở đằng sau, một cái cầu nhỏ bằng gỗ bắc qua con suối. Hình ảnh chiếc cầu nhỏ bắc qua dòng suối đúng thật là quan điểm nghệ thuật tượng trưng cho sự yên tĩnh, an nhàn ở một nơi đô thị phần hoa ồn ào như thế này.

An An dừng xe lại, vừa đi tới cổng thì cửa liền mở ra, Chị Lý, người giúp việc vội vàng đón lấy đồ từ trong tay của An An: “Muốn ăn cái gì thì bảo chị đi mua là được rồi. Làm gì phải chạy đi mua một mình trong khí trời nóng nực như thế này.”

“Không sao hết! Mẹ thích ăn, em chỉ đi chút xíu thôi.”

“An An, mau lên đây.” Mẹ Nham Tử, bà Trần Khê gọi cô từ cầu thang lầu hai.

“Mẹ, con tưởng mẹ còn ngủ.” Từ nhỏ tới lớn, tình cảm của An An và mẹ chồng như hai mẹ con ruột. Có đôi khi, bà còn yêu thương An An hơn cả Nham Tử nữa. Ai bảo con bé này đáng yêu như vậy, cái miệng nhỏ nhắn ngọt như đường.

Trần Khê đang ngồi trong phòng ngủ ở lầu hai, lật qua lật lại kiếm thứ gì đó. An An khó hiểu đi tới gần hỏi thăm: “Mẹ, mẹ mới mua cái gì hả, có cần con giúp một tay không?”

“Không cần! Gần đây mẹ và cha con đi du lịch ở nước ngoài, có mua một ít đồ cho con và Nham Tử.”

“Hè hè, vẫn là mẹ tốt nhất.” An An chẳng quan tâm là quà gì, có là tốt rồi, không mua cũng được. Dù có mua hay không cũng là bà mẹ rất tốt.

“Sao cha không trở về? Đã nửa năm rồi con chưa gặp ông ấy.” An An cầm vật nhỏ trong tay ngắm nghía.

“Trước khi trở về, cha con cũng nói lâu quá rồi không gặp cô nhóc An An này. Xem kia, con cũng nói y chang như vậy.”

An An cười ha hả, cúi người nhìn bà Trần Khê mò mẫm đóng đồ.

“Con xem, đây chính là vòng tay mẹ mang từ Nepal về, đã làm phép rồi, con và Nham Tử mỗi người một cái. Bình thường Nham Tử không mang những thứ này, con cầm cho nó đi. Còn cái này, người bán ở phố Tàu nói đây là trang phục đời Đường. Ở trong nước cũng có nhưng mẹ thích cái này hơn.”

An An nhăn nhăn mũi, làm nũng nói: “Mẹ, người ta không thích mặc màu đỏ.”

“Sao lại không mặc? Cô dâu Trung Quốc phải mặc. Mặc dù bình thường không mặc màu đỏ, nhưng cái này là để mặc khi đám cưới của con và Nham Tử.” Mẹ Nham Tử nhìn An An trêu ghẹo, mà mặt mày người kia đỏ bừng.

Đám cưới, quả thật là một hình ảnh ước mơ rất hạnh phúc. Thật ra, cô luôn luôn tưởng tượng hôn lễ của mình sẽ ra sao. Năm đó Nham Tử bận tối tăm mặt mũi, mỗi lần An An đòi anh làm đám cưới, anh đều nói là đợi chút, kết quả đợi chút, đợi cho tới bây giờ.

Hiện tại, nghĩ lại lúc ấy mình quá là con nít, cả ngày theo đuôi Nham Tử, thật không hiểu chuyện. Bây giờ muốn kết hôn, hừ, phải đợi ta đây vui vẻ rồi mới tính sau.

Mẹ Nham Tử vuốt vuốt đầu nhỏ của An An: “Hai con bàn bạc lại đi, xem lúc nào thì có thể tổ chức hôn lễ. Tháng trước, con trai của lão Trương ở Quảng Châu đám cưới, mọi người đều hỏi thăm các con. Mẹ thấy cũng đã tới lúc rồi đó. Nham Tử bận rộn cỡ nào cũng không thể không có thời gian làm lễ cưới mà.”

“Mẹ, từ từ rồi nói sau, không gấp mà.” Quả thật bây giờ không gấp, có một số chuyện còn chưa giải quyết thì đám cưới cái rắm gì chứ. Nham Tử đáng chết! An An nhớ tới là hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Đợi đến ngày cưới của Diệp Tử và Quân Tử, cả nhà chúng ta đoàn tụ. Đến lúc đó sẽ bàn bạc với cha mẹ con một tiếng. Nếu chuyện này mà đợi tụi con thì tới khi nào bà già này mới được ăn cháu đây?”

An An chu miệng dạ dạ. Tuy rằng Diệp Tử và Quân Tử giận nhau, nhưng cuối cùng cũng hòa lại, đám cưới nên làm cũng phải làm. Những ngày vừa qua coi như là một bài học cho Quân Tử.

So với hai người kia, cô và Nham Tử không giống nhau. Bọn họ rất ít khi bị tách ra, khi Quân Tử ra ngoài cũng mang theo Diệp Tử. Nói không đẹp một chút là Diệp Tử sẽ nghĩ mọi cách để lên đi theo. Lần này xa cách nhau vài ngày, không chừng đây là một chuyện tốt.

Vợ chồng với nhau mà, cãi nhau ầm ĩ, tối leo lên giường lăn lộn vài vòng, con bà nó, vấn đề gì rồi cũng được giải quyết ngay thôi. Lớp người trẻ sau này thì hay nói, ban ngày giải quyết không được vấn đề, buổi tối leo lên giường thì cái gì cũng có thể bàn được... (khụ khụ...).

Ngày hôm sau, An An xin nghỉ trưa một ngày ở nhà với mẹ chồng. Ở nhà nghỉ ngơi tới trưa, buổi chiều hai người đi dạo cửa hàng. Ngày thứ ba, mẹ chồng phải bay đi rồi. An An cười thầm, cái này là vợ chồng già xa nhau chịu không nổi. Nham Tử vẫn thường xuyên trêu ghẹo, so với bọn trẻ tụi anh, người già còn ngọt hơn nhiều.

34. Chương 34

Tiền lương căn bản tháng này của An An bị hớ. Số ngày cô xin nghỉ đã vượt quá mức quy định, cho nên lương căn bản chẳng còn được bao nhiêu.

Hôm sau là ngày Chủ nhật, An An lại gây lộn rầm trời với Chu Tiến rồi cúp điện thoại. Con bà nó, la hét khỉ gió gì tớ cũng không thèm xin nghỉ.

Trong một phòng ở sở nghiên cứu, An An vùi đầu nhìn tài liệu. Trên bục giảng, Lâm Nam đang nói tới hạng mục nghiên cứu gần đây ở sở nghiên cứu.

An An vẫn luôn khâm phục Lâm Nam. Mười năm trước, anh mới vừa tốt nghiệp bác sĩ, đi làm ở sở nghiên cứu. Chỉ trong thời gian nửa năm, vừa mới hai mươi tám tuổi, anh liền đảm nhiệm chức giáo sư trưởng hệ thống thông tin.

Lúc ấy anh nói anh hơi lo lắng. Nói về vai vế, trong sở có mấy viện sĩ, hơn mười kỹ sư, tư cách và kinh nghiệm của người nào cũng cao hơn so với anh. Nhưng lúc đó sở trưởng nhìn trúng anh. Rồi cuộc anh cũng phải nhìn nhận, sở trưởng nhìn trúng, chính là nghị lực ‘nghe con không sợ cọp’ của anh.

Vậy mới nói, tuổi còn trẻ nhưng công nghệ thông tin tiên tiến. Cho nên hiện tại trong sở nghiên cứu, 60% nhân viên nghiên cứu khoa học đều trẻ hơn ba mươi lăm tuổi. Những người đang ở tuổi này trong ngành thông tin IT chính là đang ở thời kỳ hoàng kim.

Lần đầu tiên gặp gỡ Lâm Nam, An An có chút lo lắng, bởi vì cô chưa từng gặp vị giáo sư nào nghiêm túc như anh. Dần dần về sau, cô mới phát hiện anh chỉ làm bộ, thật ra chỉ là con cừu nhỏ mà thôi.

Có đôi khi, An An suy nghĩ, không lẽ mình cũng sẽ giống như Lâm Nam, cả đời phải làm việc trong phòng tiêu thụ. Tuy bây giờ cô chơi rất vui, nhưng không bảo đảm sau này có thể tiếp tục như vậy được không.

An An nói cho Lâm Nam biết chuyện Lương Mộc Dương đã tới Bắc Kinh mấy ngày trước. Dù sao trong lòng cô lúc nào cũng đề phòng Lương Mộc Dương. Có đôi khi có vài người, không phải bạn muốn đụng chạm hay là đắc tội với người ta là có thể dàn xếp ổn thỏa được đâu.

Từ nhỏ tới lớn, An An đã chung đụng với đám người này, cho nên cô đều hiểu rõ khi nào thì nên biết, lúc nào thì nên làm ngơ.

Hai năm trước ở sở nghiên cứu, An An đã gây ra chuyện rắc rối. Cuối cùng điều tra ra được là có người đặt vi rút vào máy tính của An An, sửa đổi chương trình đã có sẵn, suýt chút nữa gây nên chuyện lớn.

Lúc ấy, An An mới vừa điều động tới sở nghiên cứu, còn Lương Mộc Dương vẫn còn đang ở bộ Tổng tham mưu. Đáng lẽ anh ta có thể thăng chức nhưng lại bị Nham Tử đánh bại thảm thương, cho nên anh ta bắt đầu sinh ra ác ý với An An.

Sau cùng điều tra ra được là do người bên trong làm ra. Nhưng rõ ràng Lương Mộc Dương đã gây ra sóng gió ở sau lưng bọn họ.

Tuy điều tra ra được Lương Mộc Dương là kẻ chủ mưu, nhưng lại không có chứng cứ rõ ràng. Bác của Lương Mộc Dương lại là người đứng đầu bộ Tổng tham mưu, đè ép chuyện xảy ra. Về sau chuyện này cũng không tìm được cách giải quyết ổn thỏa. Cũng chính vì vậy mà Lương Mộc Dương xin chuyển đi quân khu Tế Nam.

Nhưng trong lòng An An vẫn còn căm giận vô cùng. Nham Tử khuyên cô bình tĩnh một chút, chớ nóng vội. Cô cũng chả làm được gì khi Lương Mộc Dương ở bên kia cười nhạt, chế giễu cô ở bên này nổi nóng.

Đối với chuyện này, Lâm Nam hiểu rõ đầu đuôi ngọn ngành, nhưng anh cũng chỉ có thể an ủi An An chớ nên nổi nóng, trước sau gì chuyện này cũng sẽ được phơi bày. Rút dây động rừng, đập đổ Lương Mộc Dương không phải là chuyện một sớm một chiều.

Hôm nay có chuyện kỳ quái chưa từng xảy ra. Mới vừa ra khỏi sở nghiên cứu thì vị ‘đại thần’ nào đó gọi điện thoại tới. Không biết Ông Thanh Mạch nổi cái hứng gì mà đột nhiên hôm nay không có việc gì làm, muốn đi chơi với cô.

Con bà nó! An An sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Do bị bực bội từ sáng tới giờ, An An vui mừng không thể tưởng tượng được khi nhận được cú điện thoại này.

Đàn bà mà, ngoài ở nhà ra thì chỉ còn lại chợ búa mà thôi. Ở trung tâm thương mại Vương Phủ Tỉnh, An An đảo mắt một cái là có thể nhìn thấy Ông Thanh Mạch.

Không có quân trang trên người, cách ăn mặc giản dị thoải mái của anh xem ra có chút đẹp trai, hiền hòa. Áo sơ mi xám nhạt, quần tây màu tối mặc vừa khít trên dáng người cao ngất của Ông Thanh Mạch.

An An vui mừng, chạy ào về phía anh. Kết quả thắng không kịp, đâm cái rầm vào ngực của người đàn ông này.

Ông Thanh Mạch ôm cản lại cơ thể của cô, khóe môi nhếch cười: “Chưa gì hết đã vội vàng ôm ấp nhớ thương rồi. Xem ra em thật thích quà lễ vừa rồi.”

“Anh nằm mơ đi. Bộ chị đây là loại người đó sao? Chỉ là thấy một người đàn ông đẹp trai như vậy, đứng một mình ở đây thật là tội nghiệp quá đi, cho nên chị đây đành phải liều mình hy sinh thôi.”

“Được rồi, em nói sao thì là vậy đi.”

Hai người nắm tay đi về phía trước, không có mục đích. Tâm tình An An rất tốt, cao hứng đến nỗi bắt đầu muốn đùa giỡn. Cô hất tay của Ông Thanh Mạch ra, hơi cao giọng nói: “Anh to gan lớn mật dám đi dạo phố công khai với em như vậy, không sợ bà xã của anh bắt gặp sao?” An An trợn mắt, khoanh tay nhìn Ông Thanh Mạch.

Ông Thanh Mạch chột nhứ mày: “Bà xã của anh đang vui vẻ với đàn ông khác rồi. Không lẽ anh phải giữ mình vì cô ấy sao?”

“À... thì ra em chỉ là vật thế thân khi bà xã của anh đang ngoại tình.” An An giả dò.

Ông Thanh Mạch làm bộ thờ dài nói: “Em cũng không phải như vậy sao? Ông xã em vừa mới đi khỏi là gọi điện thoại cho anh, khiến anh không rõ bây giờ mình là ông xã của em, hay là ông xã của người khác nữa.”

“Ông Thanh Mạch, anh! Coi như anh lợi hại.” An An nghiêng rặng, nhìn ánh mắt càng ngày càng lưu manh của người bên cạnh rồi mắng. An An tức giận hừ một tiếng, quay đầu bỏ đi.

Ở phía sau, Ông Thanh Mạch kìm chế, kìm chế, kìm chế không được, bật cười lớn. An An nhất định không bỏ qua, mặc cho Ông Thanh Mạch dụ dỗ thế nào cũng không chịu. Cuối cùng, bạn nhỏ Ông phải dùng đến tuyệt chiêu.

Kem Haagen-Dazs, chỉ cần một hộp nhỏ cũng đủ giải quyết cơn giận của An An!

An An ngồi xuống ghé dựa ở bên đường, ăn hộp kem Ông Thanh Mạch mới vừa mua về, cười một cách thỏa mãn, lại rất ngọt ngào. Ông Thanh Mạch cầm khăn giấy, lau lau vết kem dính trên miệng của An An, trong lòng vừa ấm áp vừa cảm kích.

Thật ra An An rất dễ được thỏa mãn. Chỉ cần anh bỏ ra một chút thời gian đi chơi với cô, cô sẽ không oán trách nữa. Nhiều khi lúc nào cô cũng nhe răng xòe móng như bà chẳng, nhưng thật ra cô là một người dịu dàng nhất, thoải mái nhất, thuần khiết nhất.

An An múc một muỗng dứt cho Ông Thanh Mạch: “Nè, mở miệng.”

Ông Thanh Mạch không thích ăn đồ ngọt. Nhưng mỗi lần anh phản đối, An An đều nói, miệng của anh đắng ngét, sau đó ép anh ăn cho hết, để cho cô cảm thấy được, anh rất ngọt.

An An rất vui, đã lâu không được vui như vậy. Đã bao lâu rồi bọn họ không được đi chơi như thế này? Giống như thoáng cái là đã hai năm rồi.

An An quay đầu, đung phải khuôn mặt dịu dàng của Ông Thanh Mạch. Đặt hộp kem trên tay xuống ở bên cạnh, xoay người nắm cằm của người đàn ông: “Đẹp trai, cười với chị một cái.”

Ông Thanh Mạch không vui cũng không giận, gương mặt dịu dàng không thay đổi. An An lại nói: “Nè, vậy thì chị cười cho cậu một cái.” Nói xong nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng nõn thẳng tắp, cười hắc hắc một cách tự nhiên.

Người đi lại trên đường Vương Phủ Tỉnh rất nhiều, chỗ này lại là nơi công cộng công khai, Ông Thanh Mạch vui hôn lên đôi môi ngọt lịm của An An.

Nụ hôn rất dịu dàng, rất nhẹ nhàng. Bốn cánh môi cọ sát, đan kẽ, tràn đầy yêu thương.

Bọn họ không kiêng dè ánh mắt của người khác. Có lẽ, lúc bọn họ mặc quân trang là đại biểu cho quốc gia, là đạo đức, là gương mẫu, là vinh quang của quốc gia. Nhưng lúc này, bọn họ chỉ đại biểu cho tình yêu cuồng nhiệt giữa hai người yêu nhau.

An An chưa từng là qua những chuyện như thế này ở trên đường cái. Đây cũng là lần đầu tiên giữa bọn họ.

Cái gọi là lần đầu tiên, so với lần đầu tiên, lại càng ngọt ngào hơn, thâm nhập tận đáy lòng, tim đập cuồng loạn. Chỉ là tiếp xúc của bốn cánh môi thôi mà trong nháy mắt, có thể đánh bại bất cứ nụ hôn nào của bọn họ.

Đây chỉ là một nụ hôn yêu thương, không có dục vọng, không có sôi nổi, chỉ có tình nồng mật ý.

Đầu lưỡi rà theo đường nét đôi môi của cô, từ từ thâm nhập vào nguồn gốc của sự ngọt ngào kia, nhẹ nhàng quần lấy đầu lưỡi của cô đùa giỡn. Đây là một nụ hôn quên cả trời đất! Bọn họ vứt bỏ tất cả trói buộc, vứt bỏ phân vân, quên đi những chuyện không nên làm, chỉ tận tình biểu đạt tình yêu sâu đậm nhất giữa người với người.

An An níu chặt vạt áo của Ông Thanh Mạch, cô có chút khấn trương. Thật có thể dùng chữ ‘khấn trương’ để hình dung tâm tình lúc này của cô. Bọn họ, bọn họ lại có thể ôm hôn nhau ngoài đường như thế này.

Trước kia, cô chưa bao giờ dám nghĩ tới bọn họ sẽ diễn ra một màn này. Bởi vì thân phận của bọn họ, nếu để người nào biết được, người đó sẽ tát cho bọn họ một cái hiện nguyên hình.

Cuối cùng Ông Thanh Mạch cũng buông môi cô ra, hôn một cái lên trán của cô, hai tay xiết chặt cơ thể của cô vào lồng ngực. Anh cúi sát bên tai của cô thấp giọng nói: “Bảo bối, thật xin lỗi em.”

Con mẹ nó, thật là không có tiền đồ mà! Chỉ là một nụ hôn thôi mà phải đến nỗi như thế này! Lỗ mũi An An cay cay, chua xót, mắt ngấn lệ muốn trào ra, cô cúi đầu dụi dụi lên cổ của Ông Thanh Mạch lắc đầu: “Là em tự nguyện.”

Âm thanh của An An tràn ngập giọng mũi, vào tai của Ông Thanh Mạch lại khiến anh thêm đau lòng tự trách. Anh hôn một cái lên tóc của cô, hai tay xiết chặt hơn một chút.

Chua xót lan tràn, An An chui ra từ trong ngực của Ông Thanh Mạch, vuốt vuốt mái tóc bị rối: “Đi thôi, đi xem quần áo một chút.”

Có vẻ như đã lâu An An không mua quần áo. Bình thường Ông Thanh Mạch chỉ mặc quân trang, một bộ ừà hè, một bộ cho xuân thu, một bộ mùa đông. Hình như một năm bốn mùa, thay tới thay lui cũng chỉ là quân trang mà thôi.

Tay lớn nắm tay bé, hai người đi dạo từ Đông An cho tới tiệm bách hóa Vương Phủ Tỉnh, rồi lại tới Tân Thiên Địa. Chỉ một vòng thôi mà trên tay Ông Thanh Mạch đã xách hơn mấy túi lớn.

Sau cùng, An An nhìn trúng một chiếc áo khoác da mùa thu, đang thử đồ. Vóc người An An vừa phải, không mập không ốm. Có chút thịt nhưng vừa đủ để ôm một cách thỏa mãn, để nhìn một cách hài lòng. Ông Thanh Mạch nhìn An An đứng trước gương cười cười.

Lúc ra tính tiền, hai người phải đợi đứng xếp hàng. Lúc mới vào An An không để ý, bây giờ mới phát hiện có rất nhiều người. Cô nhóc ở bên cạnh không ngừng liếc mắt đưa tình, trong lòng An An mắng thầm, tại sao Ông Thanh Mạch anh lại đẹp trai như thế, ‘chiêu phong dẫn điệp’* (*Ý chị An nói anh Mạch nhà mình đẹp trai quá rất dễ bị người khác chú ý tới đây ạ) thật có lúc cần đến.

An An đảo mắt một cái, lấy tiền từ trong túi xách ra, đứng trước mặt Ông Thanh Mạch. Ông Thanh Mạch đang cầm thẻ trong tay, không hiểu nhìn An An nói: “Cà thẻ tiện hơn.”

An An lắc đầu, nói vừa đủ lớn để người khác ở bên cạnh có thể nghe được: “Để em trả cho. Bà xã anh biết được sẽ không hay đâu.”

Kết quả, một loạt ánh mắt ác cảm dồn về phía Ông Thanh Mạch. Sau đó người kia mới hiểu được dụng ý của An An.

35. Chương 35

Tối hôm qua trở mình suốt đêm, đến gần sáng mới chợp mắt được một chút. Đáng lẽ hôm qua tính về nhà, kết quả lại bị cú điện thoại của Phương Mạc gọi đi Tam Lý Đồn (tên đường ở Bắc Kinh), chơi một hồi tới tận nửa đêm. Trên đường trở về An An ngủ gục trong xe. Lúc tỉnh dậy cũng không biết làm cách nào về đến nhà.

Sau khi rửa mặt bằng nước lạnh thì cảm thấy phấn chấn tinh thần. Bữa sáng cũng chưa ăn cho nên Bình Tử móc túi xách, lấy ra nửa bịch bánh bích quy đưa cho cô. An An vừa ăn vừa uống nước lọc cho đỡ đói.

Thứ hai vốn đã ít người, đặc biệt đối với loại người giỏi ăn không ngồi rồi như các cô đây thì không khí lại càng tiêu điều hơn.

An An gọi điện thoại cho Diệp Tử. Hai người rảnh rỗi tán gẫu một lát, còn nói đến chuyện lần trước làm sao ‘dạy dỗ’ Quân Tử. Diệp Tử nói, một tháng không cho lên giường. Kết quả cho tới bây giờ, Quân Tử vẫn còn chưa nắm được tay của bà xã. An An tự mình tưởng tượng ra gương mặt của Quân Tử, sau khi bị cấm dục sẽ thành bộ dạng như thế nào.

Cứ như vậy, hai chị em người này không biết mắc cỡ, cùng nhau ‘tưởng tượng’ ông xã của đối phương. Quan niệm cuộc sống, nguyên tắc đạo đức, tất cả đều như viên thuốc, nuốt trộng xuống bụng hết rồi.

Sau cùng, mục đích chủ yếu của An An là chuyện lễ phục. Diệp Tử nói đã đi coi rồi, nhưng chưa quyết định. An An nói cho cô ấy biết mình sẽ mua, cô thay mặt cô ấy quyết định, coi như là quà kết hôn của cô cho cô ấy.

Dáng người An An và Diệp Tử giống nhau, chiều cao, sức nặng không khác biệt nhau lắm, cho nên quần áo của hai người hình như là một cỡ. Chỉ cần cô mặc vừa thì Diệp Tử cũng không thành vấn đề.

Tan sở, An An kéo Bình Tử đi Vương Phủ Tỉnh. Bình Tử nhất định không muốn đi, nhưng lại không dám từ chối An An. Đi chỗ đó một lần là muốn tự sát một lần. Nơi đây chính là chỗ biểu hiện rõ ràng sự chênh lệch giữa người giàu có và kẻ không có các bạc nào.

Hai người đến đó là đã hơn sáu giờ chiều. Trước tiên là giải quyết vấn đề cơm tối. Đột nhiên An An nghĩ tới chuyện Bình Tử đi xem mắt tối hôm qua.

An An đập một cái xuống cái bàn trước mặt: “Hey, tối hôm qua xem mắt như thế nào?” Gần đây Bình Tử bị người nhà hối thúc gấp gáp. Qua mấy người bạn bè thân thích ở Bắc Kinh, trước đây hai ngày đã đi xem mắt, khi trở về lại không nghe Bình Tử khai báo gì. Tối hôm qua lại đi nữa, không biết tình trạng ra sao rồi.

Bình Tử đang há lớn miệng nhét đồ ăn vào, bị An An hỏi, ngẩng đầu cười hi hi: “Tớ bật mí cho cậu biết, xem mắt hôm qua không tệ lắm.”

“Hả, hợp ý à?”

“Tớ cảm thấy được lắm. Người hai ngày trước có vẻ thuộc loại ‘thụ’, người hôm qua có vẻ như ‘công’ đấy.”

Trong nháy mắt, trên đầu An An lộ ra ba đường đen: “Rồi sao nữa?”

“Chàng ‘công’ muốn xin số điện thoại của tớ. Tiện tay, tớ cho anh chàng số di động rồi.”

“ . . . . . ”

Mẹ nó, An An chẳng biết phải làm sao nữa. Tốc độ làm đường lữ bước của Bình Tử càng ngày càng nhanh lại càng nặng. Không biết có loại thuốc nào có thể nhanh chóng hấp thu, cứu chữa ngay lập tức cái người bên cạnh này không ta?

An An cầu nguyện thay cho hai anh chàng kia, hi vọng không gây thêm ‘thảm kịch’ nữa.

Lúc trước ở Thế Mậu, An An đã nhìn thấy một bộ váy lễ phục không có dây màu đỏ thẫm. Hôm nay cô định bụng tìm thêm vài kiểu nữa. Ngày hôm qua ở chung với Ông Thanh Mạch đã sớm quên mất tiêu chuyện tìm đồ cho Diệp Tử, chỉ lo vui chơi hào hứng. Sáng sớm hôm nay chợt nhớ ra, làm thế nào lại quên mất chuyện đi xem lễ phục cho Diệp Tử.

Hai người ăn cơm xong kêu tính tiền. Bình Tử trừng mắt nói: “Chỉ có ba món ăn mà tới một trăm hai lạng?”

An An kéo Bình Tử ra cửa: “Được rồi, cậu đâu phải trả tiền!”

Bình Tử bĩu môi, không phải cô trả tiền, nhưng tiền An An thì cũng là tiền mà. Xót ruột quá đi thôi, bấy nhiêu đó cũng đủ để cô mua biết bao nhiêu bánh trứng rồi!

An An chọn mấy cửa hàng đồ hiệu để xem. Bình Tử nhìn thấy giá tiền thì lú lờ. An An cũng đã thử hết hai kiểu rồi.

An An lại kéo Bình Tử đi thử vài bộ quần áo mùa thu. Bình Tử đẩy trái ngăn phải gì cũng không thoát khỏi An An.

Vốn là Bình Tử phải nên vui mừng. Bởi vì bộ ngực phẳng lì của cô mà mọi người đặt cho cô cái danh hiệu ‘Bình Tử’ này. Kết quả hôm nay vừa mặc bộ váy màu vàng nhạt ôm sát người lên, bộ ngực nhỏ đầy đặn này của Bình Tử lại là một niềm tự hào không nói lên lời.

Ở bên cạnh, An An chặc chặc lưỡi, liếc nhìn bộ ngực của Bình Tử: “Xem ra danh hiệu ‘Bình Tử’ này phải đổi lại thôi. Tên đã không còn hợp với người nữa rồi.”

Bình Tử hơi mắc cỡ, vội vàng kéo vải che bộ ngực lại. Cô rất ít khi mặc thiếu vải như thế này, cho nên lúc soi mình trong gương, mém chút nữa là cô tự dọa chết mình.

Bình Tử thay lại quần áo của mình thì ở bên kia An An đã hỏi cho hóa đơn. Bình Tử vội vàng kéo tay An An lại thì thầm: “Bộ đồ này quá mắc, tớ không muốn.”

An An trợn mắt nhìn Bình Tử: “Chị đây tặng cậu đó.”

“Hà? Không được, không cần làm gì vậy! Mắc quá!” Cứ như vậy mà đốt hết 1499 đồng, cô còn không đủ tiền uống thuốc làm sao có tiền để mua váy. Tiền của An An cũng là tiền mà.

“Đừng nói nhảm! Tớ tự nguyện cho cậu. Ba bộ ở Thế Mậu tớ mua còn mua nổi, huống chi chỉ có bộ này. An An cầm hóa đơn ra trả tiền. Nhận quà tặng như thế khiến Bình Tử vô cùng ngưỡng ngùng.

Bình Tử xách túi đồ đi theo bên cạnh An An, nói thầm trong bụng, An An không giống như là kẻ không có tiền, rồi kéo tay An An lại hỏi: “Lâu nay không phải cậu nói không có tiền sao? Bây giờ tớ xem ra cậu không giống không có tiền. Có phải Ông đại gia cho cậu không?”

“Cho cái khi khô, Ông đại gia chưa bao giờ cho tớ tiền.” Vẫn là cô cố gắng không được hay sao?

An An tìm thấy bộ lễ phục đã thử qua ở Thế Mậu, thử lại lần nữa, cuối cùng quyết định chọn cái này. Bình Tử nhìn giá tiền, hơn một vạn tám ngàn đồng. Mẹ ơi, tiền lương mấy tháng của cô đó! An An thật sự ra tay quá nặng mà.

An An hài lòng nhìn bộ lễ phục tự mình chọn nói: “Diệp Tử kết hôn, chuyện lớn cả đời, tớ chảy chút máu có nhằm nhò gì.”

Ở bên cạnh Bình Tử gạt đầu một cái, thầm thương xót cho túi tiền của An An.

Ngày hôm qua đã đi dạo hết rồi. Hôm nay cũng không có chỗ để đi. Mua xong chút đồ bậy bạ thì hai người chuẩn bị đi về. Hôm nay An An tính trở về nhà. Đã lâu lắm rồi không về, chắc là bụi bặm bám tùm lum.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, đột nhiên Bình Tử “A” lên một tiếng sợ hãi. Ánh mắt cô sáng rực như phát hiện được vùng đất mới. Tròng mắt mở lớn nhìn về phía trước chỉ loạn xạ: “An An, nè, đó không phải là Ông thị trưởng sao?”

“Éc.....” An An nhìn theo ánh mắt của Bình Tử, xa xa theo ánh mắt của Bình Tử, xa xa một chút, một nam một nữ đang cặp tay đi về phía trước. Mái tóc người con gái kia như uốn lượn như sóng biển, mái tóc mà cô vẫn ghét cay ghét đắng. Không phải lần trước cô đã gặp qua người con gái này ở Karaoke sao?

Mà người đàn ông ở bên cạnh chính là Ông Thanh Mạch, toàn thân trang phục thường ngày màu đen, thất lưng thẳng tắp, khí thế oai nghiêm, đang dùng ánh mắt dụ dằng trò chuyện gì đó với người con gái bên cạnh.

An An ngẩn người ra, Bình Tử cũng giật mình, cả hai cứ ngỡ ngẩn như người bị trúng tà. Ông Thanh Mạch cặp kè cánh tay của người con gái kia, kéo sát bên người, từ từ đi khỏi tầm mắt của các cô.

An An thần thờ quay đầu nhìn Bình Tử, mà Bình Tử cũng không biết chuyện gì đã xảy ra nhìn An An. Hai người nhìn qua nhìn lại một hồi An An mới bắt đầu có phản ứng, mẹ nó, cái gã đàn ông chết tiệt này chơi trò bắt cái hay tay với cô!

An An thở phò phò đứng khựng lại, Bình Tử không dám thở mạnh, sợ chọc phải An An bị lây họa. An An nhìn chăm chăm cặp ‘gian phu dâm phụ’ từ từ biến mất một cách cảm phần, lắc lắc cánh tay đang bị Bình Tử kẹp chặt, đi về phía trước một cách rầu rĩ không mục đích.

Bình Tử thận trọng đi theo sau, bởi vì cô nhìn thấy đốt tay của An An trắng bạch vì năm ngón tay đang siết chặt lại, nhưng mặt mày củ cô ấy lại không lạnh nhạt không cảm xúc. Sự khác biệt như vậy chứng minh rằng An An sẽ phải bộc phát.

Hirako thận trọng theo tới, bởi vì nàng thấy An An này nắm bao mang ngón tay đốt ngón bởi vì vô cùng dùng sức mà khê phiếm bạch, mà trên mặt của nàng cũng là nhất phái lạnh nhạt. Như vậy tương phản, chứng minh An An sẽ phải bộc phát.

An An nghĩ đi nghĩ lại đều nghĩ ra không có cái gì đó không đúng. Cũng là cô gái đó, lần gặp thứ hai thân mật hơn nhiều so với lần trước thì tại sao có thể gọi là quan hệ bình thường được?

Đi tới cửa tiệm Haagen-Dazs, An An ngơ ngẩn đứng trước cửa một hồi lâu, xoay người lại nhìn Bình Tử tươi cười nói: “Có muốn ăn Haagen-Dazs không? Chị đây mời khách.”

Bình Tử nhìn An An cười như vậy khiến cô không biết phải làm sao. Rõ ràng cô ấy đang đau khổ vô cùng, khổ sở không nói nên lời! Vì sao lại cười khó coi hơn cả khóc như thế?

Chọn hai ly kem lạnh, An An múc từng muỗng ăn, càng nghĩ càng ăn không vô.

Con mẹ nó, dù chuyện này xảy r cho bất cứ người nào, họ đều không thể giữ được bình tĩnh. Lần này khác với lần trước, lần nay hai người cặp tay nhau, kẻ sát thân thể. Người con gái kia diện mạo xinh xắn, tóc đen tuyền quần quần... Tất cả đều khắc ghi trong đầu của cô.

Cô lắc mạnh đầu, dùng sức chớp mắt, làm thế nào cũng không xóa tan được hình ảnh vừa rồi.

Cô càng nghĩ càng hỗn loạn, càng hỗn loạn càng khó chịu! Cô rõ ràng hơn ai hết con người Ông Thanh Mạch, cử chỉ tiếp xúc thân mật như vậy khẳng định là có vấn đề.

Hôm qua, hai người còn ôm hôn nhau trên con phố này. Hôm nay, Ông Thanh Mạch ôm ấp đàn bà khác trước mặt cô.

Thật là mắc cười mà! Không, trào phúng không đủ để hình dung tâm trạng không thể nào phục hồi của cô ngay lúc này.

Cái tay An An cầm muỗng bắt đầu run rẩy. Mới vừa rồi tại sao không xông lên, tát cho Ông Thanh Mạch một cái. Cô quên mất, chạy trốn không phải là tính cách của cô. Cô quên mất, cô có nghĩa vụ phải quản tốt người đàn ông này.

Cô tự dưng phát giác ra được, thì ra trong giây phút đó cô đang ở trong trạng thái lái xe không thẳng, đường bị chệch đứt, động cơ vẫn còn chạy... hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ phán đoán.

Mẹ nó, đàn ông đều là loại này. Không trách Diệp Tử vẫn thường nói, không thể bỏ mặc đàn ông muốn làm gì thì làm, nếu không sẽ gây ra chuyện lớn, rồi chính mình là người phải hối hận.

Bây giờ cô thật hối hận! Cố gắng nuốt cục kem trong cổ họng xuống, toàn thân trong ngoài lạnh lẽo như băng tuyết, trái tim cũng co rúm lại thành từng đoạn.

Càng nghĩ An An càng uất ức, mím môi nhét kem vào trong miệng. Bàn tay nắm chặt thành quả đấm kia đã sớm bán đứng vẻ mặt giả đờ lạnh nhạt kia của cô.

Bình Tử ăn được hai muỗng thì dừng lại, nhìn ánh mắt quật cường ảm nhẵn của An An rồi cắn cắn môi nói: “An An, đừng như vậy! Có phải người đó là vợ của thủ trưởng Ông không? Như vậy cũng tốt mà, về sau cậu với ông xã cậu có thể sống một cuộc sống thật tốt. Đừng dính dấp lờ mờ với anh ta nữa.”

Bình Tử nhìn ánh mắt tan nát của An An, bất rằng cô ấy chẳng có hấp thu được lời nào của mình, cô dừng lại một chút rồi tiếp tục khuyên nhủ: “Điều này cũng khiến cậu hiểu rồi, đàn ông có vợ không thích hợp cho cậu đâu... Ông xã cậu tốt như vậy, tuy rằng anh ấy bận rộn công việc nhưng quan tâm cậu vô cùng. Mặc kệ như thế nào, đó cũng là ông xã của mình. Chồng của người khác cũng chỉ là của người ta thôi.”

“Đừng nói nữa.” Bình Tử vẫn còn nói gì nữa đó, nhưng An An chỉ cảm thấy ong óng bên tai. Bây giờ trong đầu cô hỗn loạn, chỉ muốn được yên tĩnh.

Bình Tử lo lắng cho cô, nắm chặt tay cô muốn an ủi. Lần này thật sự là làm Bình Tử hoảng sợ, tay của An An lạnh ngắt, giống như sẽ biến thành băng ngay lập tức. Cô vội vàng giựt lại ly kem trong tay của An An: “Không ăn nữa! Cậu muốn đông chết mình hả?”

An An đẩy tay Bình Tử ra, giọng mũi dày đặc nói: “Đừng đụng tới tớ. Tớ muốn ăn cái gì sẽ ăn cái đó.” An An thấy giống như có cái gì đó đâm thẳng vào tim, một nỗi đau khó có thể hình dung lan tràn trong cơ thể, mùi vị chua xót, đau đớn tâm can.

Bình Tử không nhận được nữa rồi, giành lấy hộp kem từ trong tay An An ném vào thùng rác, sau đó xoay người kéo tay An An: “Chúng ta đi thôi, đừng ngồi ở đây nữa.”

Trong đầu An An tràn ngập vô số hình ảnh, bị Bình Tử lôi kéo bất ngờ như vậy thì giật mình nhưng lạ nghe lời đứng lên. Bình Tử cầm túi xách của An An và của mình, còn có hai túi đồ lớn mới mua, kéo An An bỏ đi.

Vừa mới bỏ đi, một cơn gió lạnh thổi vụt qua. Đêm mùa thu rất lạnh, Bình Tử kéo tay An An lại gần một chút cho đỡ lạnh.

Trên người An An lạnh ngắt, tay của cô cũng vậy. Đó là vì hơi lạnh từ đáy lòng tràn ra ngoài, lạnh tới nỗi gần như mang tới gió rét cho Bình Tử.

Bình Tử không vui. Cô đã cố hết sức, đồ trong tay lại quá nặng, bên kia còn phải nữa kéo theo An An, lại càng thêm có lòng nhưng không có sức.

Hai bên đường, người đi qua lại đông đúc. Lúc đi ngang qua cái ghế dài mà hai người đã ngồi nghỉ hôm qua, An An ngừng lại. Hôm qua ngọt ngào ấm áp, bây giờ giống như một đám nhấm ngay lồng ngực của cô, khiến cô đau nhức không thôi.

Ánh mắt sâu thẳm không đáy, mắt mở to không hề chớp, nhìn chằm chằm ghế dài đó một cách hung dữ, giống như muốn nhìn thấu sắc mặt của Ông Thanh Mạch ngày hôm qua qua làn không khí mỏng manh. Cô thật muốn nhào lên đạp ột cái!

Tay An An nắm thật chặt, rồi buông ra, sau đó lại siết chặt thành quyền. Lặp đi lặp lại động tác này giống như cô không biết nên để tay mình ở đâu cho tốt.

Người đi đường qua lại, đụng nhẹ bả vai của An An khiến cô phục hồi lại tinh thần từ không gian trống rỗng.

Quay lại nhìn Bình Tử đang sắp khóc lên, An An mắng nhẹ: “Ngu ngốc, tớ không khóc thì thôi chứ cậu khóc cái khi gió gì?”

Rốt cuộc An An cũng lên tiếng, trong lòng Bình Tử đang khổ sở vì cô, thở phụt một tiếng, giống như vừa khóc vừa cười. Cuối cùng nước mắt tràn ra, mỉm cười trong mắt lệ long lanh, cô nói: “An An, cậu làm tớ sợ muốn chết.”

An An kéo quần áo lại, quần chặt mình rồi nói: “Đi thôi.”

Còn mua nổi, huống chi chỉ có bộ này. “An An cầm hóa đơn ra trả tiền. Nhận quà tặng như thế khiến Bình Tử vô cùng ngưỡng ngùng.”

Bình Tử xách túi đồ đi theo bên cạnh An An, nói thầm trong bụng, An An không giống như là kẻ không có tiền, rồi kéo tay An An lại hỏi: “Lâu nay không phải cậu nói không có tiền sao? Bây giờ tớ xem ra cậu không giống không có tiền. Có phải Ông đại gia cho cậu không?”

“Cho cái khi khô, Ông đại gia chưa bao giờ cho tớ tiền.” Vẫn là cô cố gắng không được hay sao?

An An tìm thấy bộ lễ phục đã thử qua ở Thế Mậu, thử lại lần nữa, cuối cùng quyết định chọn cái này. Bình Tử nhìn giá tiền, hơn một vạn tám ngàn đồng. Mẹ ơi, tiền lương mấy tháng của cô đó! An An thật sự ra tay quá nặng mà.

An An hài lòng nhìn bộ lễ phục tự mình chọn nói: "Diệp Tử kết hôn, chuyện lớn cả đời, tớ chảy chút máu có nhằm nhò gì."

Ở bên cạnh Bình Tử gật đầu một cái, thâm thương xót cho túi tiền của An An.

Ngày hôm qua đã đi dạo hết rồi. Hôm nay cũng không có chỗ để đi. Mua xong chút đồ bậy bạ thì hai người chuẩn bị đi về. Hôm nay An An tính trở về nhà. Đã lâu lắm rồi không về, chắc là bụi bặm bám tùm lum.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, đột nhiên Bình Tử "A" lên một tiếng sợ hãi. Ánh mắt cô sáng rực như phát hiện được vùng đất mới. Tròng mắt mở lớn nhìn về phía trước chỉ loạn xạ: "An An, nè, đó không phải là Ông thị trưởng sao?"

"Ếc....." An An nhìn theo anh mắt cầu Bình Tử, xa xa theo ánh mắt của Bình Tử, xa xa một chút, một nam một nữ đang cặp tay đi về phía trước. Mái tóc người con gái kia như uốn lượn như sóng biển, mái tóc mà cô vẫn ghét cay ghét đắng. Không phải lần trước cô đã gặp qua người con gái này ở Karaoke sao?

Mà người đàn ông ở bên cạnh chính là Ông Thanh Mạch, toàn thân trang phục thường ngày màu đen, thắt lưng trắng tấp, khí thế oai nghiêm, đang dùng ánh mắt dụ dàng trò chuyện gì đó với người con gái bên cạnh.

An An ngẩn người ra, Bình Tử cũng giật mình, cả hai cứ ngỡ ngẩn như người bị trúng tà. Ông Thanh Mạch cặp kè cánh tay của người con gái kia, kéo sát bên người, từ từ đi khỏi tầm mắt của các cô.

An An thần thờ quay đầu nhìn Bình Tử, mà Bình Tử cũng không biết chuyện gì đã xảy ra nhìn An An. Hai người nhìn qua nhìn lại một hồi An An mới bắt đầu có phản ứng, mẹ nó, cái gã đàn ông chết tiệt này chơi trò bắt cái hay tay với cô!

An An thở phì phò đứng khựng lại, Bình Tử không dám thở mạnh, sợ chọc phải An An bị lây họa. An An nhìn chằm chằm cặp 'gian phu dâm phụ' từ từ biến mất một cách căm phẫn, lắc lắc cánh tay đang bị Bình Tử kẹp chặt, đi về phía trước một cách rầu rĩ không mục đích.

Bình Tử thận trọng đi theo sau, bởi vì cô nhìn thấy đốt tay của An An trắng bạch vì năm ngón tay đang siết chặt lại, nhưng mặt mày củ cô ấy lại không lạnh nhạt không cảm xúc. Sự khác biệt như vậy chứng minh rằng An An sẽ phải bộc phát.

Hirako thận trọng theo tới, bởi vì nàng thấy An An này nắm bao mang ngón tay đốt ngón bởi vì vô cùng dùng sức mà khe phiếm bạch, mà trên mặt của nàng cũng là nhất phái lạnh nhạt. Như vậy tương phản, chứng minh An An sẽ phải bộc phát.

An An nghĩ đi nghĩ lại đều nghĩ ra không có cái gì đó không đúng. Cũng là cô gái đó, lần gặp thứ hai thân mật hơn nhiều so với lần trước thì tại sao có thể gọi là quan hệ bình thường được?

Đi tới cửa tiệm Haagen-Dazs, An An ngỡ ngẩn đứng trước cửa một hồi lâu, xoay người lại nhìn Bình Tử tươi cười nói: "Có muốn ăn Haagen-Dazs không? Chị đây mời khách."

Bình Tử nhìn An An cười như vậy khiến cô không biết phải làm sao. Rõ ràng cô ấy đang đau khổ vô cùng, khổ sở không nói nên lời! Vì sao lại cười khó coi hơn cả khóc như thế?

Chọn hai ly kem lạnh, An An múc từng muỗng ăn, càng nghĩ càng ăn không vô.

Con mẹ nó, dù chuyện này xảy ra cho bất cứ người nào, họ đều không thể giữ được bình tĩnh. Lần này khác với lần trước, lần này hai người cặp tay nhau, kề sát thân thể. Người con gái kia diện mạo xinh xắn, tóc đen tuyền quần quần... Tất cả đều khắc ghi trong đầu của cô.

Cô lắc mạnh đầu, dùng sức chớp mắt, làm thế nào cũng không xóa tan được hình ảnh vừa rồi.

Cô càng nghĩ càng hỗn loạn, càng hỗn loạn càng khó chịu! Cô rõ ràng hơn ai hết con người Ông Thanh Mạch, cử chỉ tiếp xúc thân mật như vậy khẳng định là có vấn đề.

Hôm qua, hai người còn ôm hôn nhau trên con phố này. Hôm nay, Ông Thanh Mạch ôm ấp đàn bà khác trước mặt cô.

Thật là mắc cười mà! Không, trào phúng không đủ để hình dung tâm trạng không thể nào phục hồi của cô ngay lúc này.

Cái tay An An cầm muống bắt đầu run rẩy. Mới vừa rồi tại sao không xông lên, tát cho Ông Thanh Mạch một cái. Cô quên mất, chạy trốn không phải là tính cách của cô. Cô quên mất, cô có nghĩa vụ phải quản tốt người đàn ông này.

Cô tự dưng phát giác ra được, thì ra trong giây phút đó cô đang ở trong trạng thái lái xe không thẳng, đường bị chật đứt, động cơ vẫn còn chạy... hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ phán đoán.

Mẹ nó, đàn ông đều là loại này. Không trách Diệp Tử vẫn thường nói, không thể bỏ mặc đàn ông muốn làm gì thì làm, nếu không sẽ gây ra chuyện lớn, rồi chính mình là người phải hối hận.

Bây giờ cô thật hối hận! Cố gắng nuốt cục kem trong cổ họng xuống, toàn thân trong ngoài lạnh lẽo như băng tuyết, trái tim cũng co rúm lại thành từng đoạn.

Càng nghĩ An An càng uất ức, mím môi nhét kem vào trong miệng. Bàn tay nắm chặt thành quả đấm kia đã sớm bán đứng về mặt giả đò lạnh nhạt kia của cô.

Bình Tử ăn được hai muống thì dừng lại, nhìn ánh mắt quật cường ẩn nhẫn của An An rồi cắn cắn môi nói: “An An, đừng như vậy! Có phải người đó là vợ của thủ trưởng Ông không? Như vậy cũng tốt mà, về sau cậu với ông xã cậu có thể sống một cuộc sống thật tốt. Đừng dính dấp lờ mờ với anh ta nữa.”

Bình Tử nhìn ánh mắt tan nát của An An, bất rằng cô ấy chẳng có hấp thu được lời nào của mình, cô dừng lại một chút rồi tiếp tục khuyên nhủ: “Điều này cũng khiến cậu hiểu rồi, đàn ông có vợ không thích hợp cho cậu đâu... Ông xã cậu tốt như vậy, tuy rằng anh ấy bận rộn công việc nhưng quan tâm cậu vô cùng. Mặc kệ như thế nào, đó cũng là ông xã của mình. Chồng của người khác cũng chỉ là của người ta thôi.”

“Đừng nói nữa.” Bình Tử vẫn còn nói gì nữa đó, nhưng An An chỉ cảm thấy ong óng bên tai. Bây giờ trong đầu cô hỗn loạn, chỉ muốn được yên tĩnh.

Bình Tử lo lắng cho cô, nắm chặt tay cô muốn an ủi. Lần này thật sự là làm Bình Tử hoảng sợ, tay của An An lạnh ngắt, gồng như sẽ biến thành băng ngay lập tức. Cô vội vàng giựt lại ly kem trong tay của An An: “Không ăn nữa! Cậu muốn đông chết mình hả?”

An An đẩy tay Bình Tử ra, giọng mũi dày đặc nói: “Đừng đụng tới tớ. Tớ muốn ăn cái gì sẽ ăn cái đó.” An An thấy giống như có cái gì đó đâm thẳng vào tim, một nỗi đau khó có thể hình dung lan tràn trong cơ thể, mùi vị chua xót, đau đớn tâm can.

Bình Tử không nhịn được nữa rồi, giành lấy hộp kem từ trong tay An An ném vào thùng rác, sau đó xoay người kéo tay An An: “Chúng ta đi thôi, đừng ngồi ở đây nữa.”

Trong đầu An An tràn ngập vô số hình ảnh, bị Bình Tử lôi kéo bất ngờ như vậy thì giật mình nhưng lạ nghe lời đứng lên. Bình Tử cầm túi xách của An An và của mình, còn có hai túi đồ lớn mới mua, kéo An An bỏ đi.

Vừa mới bỏ đi, một cơn gió lạnh thổi vụt qua. Đêm mùa thu rất lạnh, Bình Tử kéo tay An An lại gần một chút cho đỡ lạnh.

Trên người An An lạnh ngắt, tay của cô cũng vậy. Đó là vì hơi lạnh từ đáy lòng tràn ra ngoài, lạnh tới nỗi gần như mang tới gió rét cho Bình Tử.

Bình Tử không vui. Cô đã cố hết sức, đồ trong tay lại quá nặng, bên kia còn phải nữa kéo theo An An, lại càng thêm có lòng nhưng không có sức.

Hai bên đường, người đi qua lại đông đúc. Lúc đi ngang qua cái ghế dài mà hai người đã ngồi nghỉ hôm qua, An An ngừng lại. Hôm qua ngọt ngào ấm áp, bây giờ giống như một đám nhấm ngay lồng ngực của cô, khiến cô đau nhức không thôi.

Ánh mắt sâu thẳm không đáy, mắt mở to không hề chớp, nhìn chằm chằm ghế dài đó một cách hung dữ, giống như muốn nhìn thấu sắc mặt của Ông Thanh Mạch ngày hôm qua qua làn không khí mỏng manh. Cô thật muốn nhào lên đập ột cái!

Tay An An nắm thật chặt, rồi buông ra, sau đó lại siết chặt thành quỳn. Lặp đi lặp lại động tác này giống như cô không biết nên để tay mình ở đâu cho tốt.

Người đi đường qua lại, đụng nhẹ bả vai của An An khiến cô phục hồi lại tinh thần từ không gian trống rỗng.

Quay lại nhìn Bình Tử đang sắp khóc lên, An An mắg nhẹ: “Ngu ngốc, tớ không khóc thì thôi chứ cậu khóc cái khỉ gió gì?”

Rốt cuộc An An cũng lên tiếng, trong lòng Bình Tử đang khổ sở vì cô, thở phò một tiếng, giống như vừa khóc vừa cười. Cuối cùng nước mắt tràn ra, mỉm cười trong mắt lệ long lanh, cô nói: “An An, cậu làm tớ sợ muốn chết.”

An An kéo quần áo lại, quần chặt mình rồi nói: “Đi thôi.”

36. Chương 36

Bình Tử thuê nhà ở Thông Châu, diện tích không lớn lắm nhưng cũng tốn hết nửa tháng tiền lương của cô. Tuy rằng ở chung với Bình Tử rất thoải mái, nhưng cô có bệnh thích sạch sẽ một cách nghiêm trọng. Cô không thích ở chung với người khác, cho nên bắm bụng bỏ tiền ra thuê nhà một mình.

Thiết bị bên trong phòng rất đơn giản, một cái giường ngủ, một cái bàn để laptop, một kệ sách, chỉ có bấy nhiêu thôi. Dưới đất còn có hai cái ghế nhựa, An An chọn một cái rồi ngồi xuống.

Giỏi thật, tuy rằng cô chỉ có chín mươi lăm cân (*khoảng 43kg đắy các nàng), nhưng cái ghế kêu cái rắc một cái, thật là hù cô phải nhảy dựng lên.

“Bình Tử, em gái cậu! Cái ghế này sắp bị gãy rồi, thiếu chút nữa là ngã chết tớ.” An An ổn định lại thân thể rồi rồg lên.

Bình Tử tháo những thứ mang trên người xuống, xoa xoa bả vai sắp bị lệch vì quá nặng: “Cái ghế đó đã sắp gãy rồi, mấy ngày trước mém chút nữa là tớ cũng té luôn. Thường thường dùng để bỏ đồ lên, không nỡ bỏ đi.”

Bình Tử đi vào toilet rửa tay một lát. Lúc đi ra thì An An vẫn còn ngồi trên ghế nhựa sắp bị gãy. Chính cô còn không muốn ngồi trên chiếc ghế mất thăng bằng này, nhưng nhà mình lại không có ghế sa lon, cô đưa tay kéo An An đứng lên: “Đi lên giường ngồi. Ngồi lâu cần khó chịu lắm.”

Bình Tử cầm hai lon cola, đưa một cái cho An An đang ngồi thất thần. Hai người cứ ngồi như thế, không ai nói chuyện với ai.

Thật ra Bình Tử rất muốn lên tiếng, nhưng lại không dám nhiều lời, lỡ chạm phải chỗ đau của An An. Rất vất vả mới khôi phục lại cảm xúc, cô không muốn làm người rắc muối trên vết thương của người ta!

An An không còn tức giận giống như lúc ban đầu nữa. Sau khi tỉnh táo lại thì vết thương vẫn còn đau râm rĩ. Cô tin một câu nói này, lúc đầu ông đối diện với một người phụ nữ xinh đẹp, anh ta chỉ là một động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, chỉ số thông minh chỉ còn lại số âm.

Cô vẫn luôn tin tưởng Ông Thanh Mạch không phải là loại người như thế, cho nên sau khi tức giận chỉ còn lại đau lòng ưu thương.

Hóa ra anh cũng sẽ bị người ta dụ dỗ, giống như anh đã nói, chỉ là cảm giác, cảm giác đã xác định, thì sẽ lựa chọn.

Có thể lúc ban đầu lựa chọn cô, cũng chỉ là cảm giác mà thôi!

An An tựa đầu vào giường, nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh sáng trong khu chung cư này không được tốt, ngọn đèn bên ngoài lờ mờ u ám. Không gian của tầng nhà không lớn lắm nhưng tầm nhìn lại không được rõ ràng.

Trong lòng An An rối loạn, đột nhiên ngồi bật dậy: “Cậu nói, Ông Thanh Mạch có lên giường với người con gái kia chưa hả?”

“Tôi không biết. Người đó không phải là vợ của Ông Thanh Mạch sao?” Bình Tử vẫn cho rằng người đó là vợ của Ông Thanh Mạch.

An An lắc đầu: “Không phải.”

“Ê, không lẽ đó lại là ‘tiểu tứ’ trong truyền thuyết?” Bình Tử có nhớ tới An An nhắc qua chuyện này một lần.

“Không biết.” An An cúi đầu, vẻ mặt phiền muộn, thở ra một hơi dài, rồi tiếp tục im lặng. Con người, nổi dậy trong im lặng, hay chết đi trong im lặng, An An chính là người sau. Cô im lặng hít hơi vào nhưng không thông, chắc chết mất thôi.

Bình Tử nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ. Thu dọn xong cô nói: “Ở lại với tớ tối nay đi. Đùng về nhà.”

An An không gật đầu, cũng không lắc đầu. Bình Tử lấy khăn trải giường mới mua ra, thay đổi: “Cậu đi tắm đi. Tớ sẽ lấy khăn lông mới ra cho cậu dùng.”

An An vẫn còn như đang ở trong mộng. Thật ra trong đầu cô cứ lặp đi lặp lại một câu hỏi, Ông Thanh Mạch đã lên giường với cô gái kia chưa? Nếu quả thật đã lên giường thì cô sẽ như thế nào?

Chỉ mới nghĩ tới chuyện Ông Thanh Mạch gần gũi với những người đàn bà khác thôi mà lòng cô nhói đau.

An An cắn chặt đôi môi của mình. Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại di động vang lên, phá vỡ không khí yên tĩnh. An An giật mình hết hồn, vội vàng lấy điện thoại từ trong túi xách ra nhìn, là Ông Thanh Mạch gọi điện thoại tới.

Theo phản xạ, cô tắt máy từ chối cuộc gọi, sau đó nhét điện thoại di động vào trong túi. Thật ra thì cô cũng không biết mình trốn tránh cái gì. Có lẽ, cô chỉ muốn được yên tĩnh một chút thôi. Hình như bây giờ cô đã thay đổi rồi, nếu như trước đây, cô khẳng định là mình sẽ gọi ngay một cú điện thoại chất vấn anh. Nhưng bây giờ, ngay cả điện thoại cô cũng không muốn nhận, không muốn nghe giọng nói của anh, không muốn gặp con người của anh.

Cô chỉ muốn ngồi yên lặng một mình, từ từ ổn định lại chính mình.

Mấy giây sau, điện thoại di động lại vang lên một lần nữa, An An kiên quyết không trả lời.

Bình Tử đi ra, liếc nhìn An An đang bối rối: “Điện thoại của Ông đại gia?”

“Ừ.” An An trả lời rồi lập tức tắt máy, đứng dậy đi vào toilet.

Rửa mặt xong ra ngoài, dưới ánh đèn, sắc mặt của cô tái nhợt, không một chút máu. Gương mặt chưa lau khô, lại bắt đầu mất hồn.

Bình Tử không biết làm sao, cô lại không biết an ủi người khác, đặc biệt là tình huống của An An như thế này. Phải khuyên giải ‘tiểu tam’ như thế nào? Người ta thường nói, ‘tiểu tam’ khóc là vì ‘tiểu tứ’ xuất hiện.

Hiện giờ An An đang đi con đường này, sớm muộn gì loại chuyện này cũng sẽ xảy ra.

Tay An An có chút lạnh, cô liền chà sát hai tay với nhau cho ấm. Bình Tử nhảy lên giường, hướng phía bên trong ngồi xuống, kéo chăn đắp ngang người, cô hỏi An An: “Có muốn uống cà phê không? Tớ đã mua lâu lắm rồi nhưng chưa uống được bao nhiêu.”

An An gật đầu. Bình Tử leo xuống giường đi vào phòng bếp, mở lò ga nấu nước. Vài phút sau cô bưng hai ly cà phê đi ra.

Mùi cà phê đậm đặc hòa tan trong không khí khiến tâm tình An An phục hồi rất nhiều. Uống cà phê cũng là một tâm trạng, một phong cách, không đạt được kết quả, nhưng có thể hướng dẫn và hỗ trợ tinh thần, xoa dịu những ảnh hưởng bên ngoài, khiến trái tim đạt được thỏa mãn.

Tuy rằng bình thường An An không uống cà phê, nhưng rất ưa thích cái mùi này. Một chút cay đắng rất phù hợp với tâm tình của cô ngay lúc này.

Bình Tử ngồi xếp bằng ở trên giường, đối diện với An An. Mỗi người một ly cà phê ngồi tán dóc. Tâm tình của An An tốt hơn một chút, cũng không muốn nghĩ quá nhiều về chuyện của Ông Thanh Mạch. Nhưng mà, có vài người sẽ không cho người ta toại nguyện.

Điện thoại của Bình Tử vang lên, mà cô còn ‘à’ một tiếng. Ai lại gọi cho cô vào giờ này? Ở Bắc Kinh, cô không có bạn bè, nếu có cũng không đợi nửa đêm mới gọi tới, nhìn số điện thoại thì không quen...

“Xin chào, ai thế?”

“Cái gì? Ông... thủ trưởng Ông!” Thiếu chút nữa là Bình Tử hét lên chói tai. Ông đại gia này quả thật lợi hại, làm thế nào biết được số điện thoại của cô?

“An An, An An...” Bình Tử liếc nhìn An An ở bên cạnh, cũng giống như cô, không thể tin được.

An An ra hiệu, lắc đầu ý bảo nói mình không có ở đây. Nhưng Ông Thanh Mạch là ai chứ, chỉ vì Bình Tử do dự mà anh biết chắc An An đang ở chỗ của cô.

“Nhà tôi, nhà tôi ở Thông Châu.”

“Thủ trưởng Ông, An An không có ở đây, thật sự không có ở đây.”

Cuối cùng Bình Tử cũng không thể giấu được, đành lòng phải nói cho anh biết địa chỉ nhà mình. An An lại nổi khùng lên, Bình Tử thật là khờ mà, mình không muốn gặp Ông Thanh Mạch, cả điện thoại cũng tắt máy, chính là không muốn anh tìm ra mình.

“Tớ đi đây. Anh ta có tới thì cậu cứ nói không biết là được rồi.” An An nhảy xuống giường, mặc áo khoác vào rồi cầm đồ đi ra.

Bình Tử lo lắng cho cô, kéo cô lại, không cho cô đi: “Mình đợi tí đi. Có lẽ Ông đại gia sẽ có lời giải thích mà.”

An An gạt tay Bình Tử ra: “Tớ không cần anh ta giải thích. Tớ không mù, thấy rất rõ.”

“Cậu đừng đi một mình. Tớ lo lắng! Đã trẻ thế này sẽ không an toàn.” Bình Tử nhất định không buông tay.

“Yên tâm đi! Chị đây đã từng sống trong quân đội vài năm. Chị đây không thèm quan tâm tới chuyện nhỏ nhặt.” An An gạt tay Bình Tử ra rồi chạy mau xuống lầu.

Lần này Bình Tử thật hối hận, mình làm gì mà để người kia thoát nhanh qua vậy. Vội vàng khoác thêm áo ngoài, mang giày vào, cầm chìa khóa rồi chạy như bay xuống lầu.

Chỉ mới một lúc thôi mà An An đã biến dạng.

Bình Tử cũng không gọi điện cho Ông Thanh Mạch. Tuy thường ngày cô rất sợ anh, nhưng lần này cô thật sự không sợ. Ai bảo anh chọc giận bạn tốt của mình. Giận dữ có thể khiến cô bạo gan hơn, gạt bỏ đi sự sợ hãi ở trong lòng.

Lúc Ông Thanh Mạch tới đã là hơn một tiếng đồng hồ sau. Bình Tử mang dép đi xuống lầu. Ông Thanh Mạch mở cửa xe xuống, Bình Tử mở cửa xe, leo vào.

Ông Thanh Mạch mở miệng nói: “An An đâu?”

Bình Tử nghiêng đầu trừng mắt nhìn Ông Thanh Mạch: “Tuy rằng anh là thủ trưởng, nhưng chúng tôi vẫn có nhân quyền. An An không mắc nợ anh. An An cũng đã có vợ, có người tính, An An cũng có sinh hoạt của riêng mình. Cô ấy có quyền lựa chọn phân rõ giới hạn bất cứ chuyện gì với anh. Tuy rằng trước đây tôi đã từng xem trọng anh, không biết chồng của cô ấy là loại người gì, An An ở đây là như vậy cũng chưa từng thấy anh ấy xuất hiện. Nhưng tôi nhìn ra An An rất thương anh. Hôm nay cô ấy rất đau lòng. Tôi biết mình không có quyền nói năng lung tung, nhưng đứng trên lập trường bạn bè, xin anh tự trọng. Cả quá trình nói chuyện, Bình Tử không nhìn Ông Thanh Mạch dù chỉ một cái, chỉ nhìn thẳng cảnh đêm ngoài cửa xe.

Ông Thanh Mạch nửa hiểu nửa không. Bình Tử thật ra chỉ là một đứa trẻ, ngày thường thấy anh liền rụt cổ, núp sau lưng An An, hôm nay khó có dịp mở miệng dạy dỗ anh. Nhưng mà, anh đã làm cái gì khiến An An đau lòng?

“Kêu cô ấy xuống”.

“Anh không đến thì tốt hơn. Vừa nghe anh tới, cô ấy trốn đi mất tiêu rồi. Tôi cũng đã ngăn cản, đáng tiếc không giữ được cô ấy. Sức lực cổ ấy mạnh hơn tôi nhiều, cô ấy đúng là lực sĩ.” Bình Tử lại bắt đầu nói trật đường ray.

“Ừ, vậy cô đi lên đi.” Ông Thanh Mạch quen miệng, giở giọng thủ trưởng, tỏ thái độ ra lệnh, đuổi Bình Tử lên lầu.

“Được rồi.” Không còn lời gì để nói, cô cũng nên trở về thôi. Những gì muốn biểu đạt, mình cũng đã biểu đạt rồi, không cần thiết tốn thời gian với người này.

“Tại sao An An lại tránh tôi?” Đột nhiên Ông Thanh Mạch không hiểu, vì sao An An lại không muốn gặp mặt anh.

“An An nói cô gái kia không phải là vợ của anh. Người đó chính là ‘tiểu tứ’ trong truyền thuyết.” Không đầu không đuôi Bình Tử nói một câu.

Vừa nghe những lời giải thích này, Ông Thanh Mạch hướng mày không nói thêm gì nữa.

An An đi ra đón xe về nội thành. Cô cũng không muốn về nhà, lại không có chỗ để đi. Cô đã nghĩ tìm một chỗ để ngồi xuống, một quán cà phê chẳng hạn, nhìn lại đồng hồ thì tiệm nào cũng sắp đóng cửa rồi. Hỏi tài xế có thể tìm một chỗ có thể ngồi xuống không, kết quả ông ta bỏ cô xuống trước quán bar Công Thế.

An An bối rối, cô không thể uống rượu, lỡ bị say là cô chết.

Quanh quẩn bên đường một hồi, chỉ có một quán bar mà không có tiệm cà phê nào hết. Kết quả trong chốc lát, cô gặp được người quen.

Vốn là Dương Tử phải ở nhà dưỡng bệnh, nhưng anh chàng ka lại không thể nằm yên ở trên giường. Sức khỏe cũng gần như phục hồi, thạch cao cũng đã được tháo ra, thế là hẹn hò bạn bè ra ngoài chơi.

Người này cũng vừa mới tới, từ xa nhìn thấy cô gái nào thật giống An An, tới gần thì đúng là cô ấy.

An An nở nụ cười với anh một cách miễn cưỡng: “Cậu bị thương mới khỏi chưa tới hai tháng, làm gì đã lòi mặt xuất hiện ở đây?”

“Hình chụp quang tuyến xác định không sao. Nằm ở nhà hoài không được, tớ cũng không phải là ông cụ mà.”

Nói chuyện vài câu thì An An theo Dương Tử vào quán bar. Vốn là cô muốn uống nước trái cây, nhưng bạn bè Dương Tử không biết cô không thể uống, cứ như thế đổ đầy cho cô. An An lại không biết, cứ tưởng rằng nước trái cây của mình, cầm ly lên uống một hơi hết nửa ly. Ngay lập tức sau đó, cô than thầm, không ổn rồi.

An An hét lên: “Người nào đổi rượu của tôi?”

Người bạn bên cạnh không hiểu chuyện gì đã xảy ra: “Tôi thấy ly của em đã hết rồi nên rót thêm thôi.”

Kết quả, Dương Tử cũng không biết nói làm sao, An An cũng không biết bắt bẻ như thế nào, những người khác càng cảm miệng.

Dương Tử nhìn ra An An có vẻ khác thường, nhưng không muốn hỏi nhiều. Rốt cuộc An An vừa uống vừa buồn bực, hết ly này tới ly khác, muốn cản cũng cản không được.

Cuối cùng, An An đã uống không ít, túm lấy Dương Tử nói: “Dương Tử, tớ nói cho cậu biết, tớ phát hiện ra một bí mật.”

“Bí mật gì?”

“Ông Thanh Mạch có ‘tiểu tứ’ ở bên ngoài.”

“‘Tiểu tứ’?”

‘Phải, người thứ tư, người tình, một cô gái xinh đẹp, đẹp hơn tớ nhiều lắm.’ An An nói không được rõ ràng cho lắm, ai bảo mỗi khi cô uống rượu thì không còn là chính mình nữa.

Dương Tử cười khi khi một tiếng vui vẻ: “Vậy tớ hỏi cậu, Ông Thanh Mạch có ‘tiểu tam’ từ lúc nào?”

“Phải, là tớ.” An An chỉ chỉ mình, sau đó cười hắc hắc: “Tớ chính là ‘tiểu tam’ của Ông Thanh Mạch.”

“.....” Dương Tử hết ý kiến, cô nhóc này uống nhiều quá rồi.

An An vẫn còn muốn uống... Dương Tử đứng dậy, cầm Dương Tử đi rồi ngoài.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, Ông Thanh Mạch xuất hiện trước mặt An An.

Những người khác nhận ra ah, vội vàng đứng bật dậy, thiếu chút nữa là chào theo kiể nhà binh. Ông Thanh Mạch khoát tay, coi như chào hỏi, sau đó nhìn chăm chăm An An đang say rượu.

An An ợ một hơi toàn mùi rượu, nghiêng ngả đứng lên, cơ thể mất thăng bằng, Dương Tử vội vàng đỡ lấy cô.

Ánh mặt lạnh băng của Ông Thanh Mạch chợt dịu đi một chút, tiến lên ôm lấy cơ thể đang đưa của cô.

Tuy rằng An An uống hơi quá chén, nhưng biết người trước mặt là ai. Gỡ cánh tay bị kiềm chế ra, nhưng không thoát được, sau cùng phải dùng sức tranh đấu với bàn tay to lớn của anh. Về mặt có vẻ gì đó rất thất vọng, không nói nên lời, giọng điệu lạnh lùng: “Ông Thanh Mạch, chúng ta chơi xong rồi.”

37. Chương 37

Trước sự kinh ngạc của nhiều người, An An bị Ông Thanh Mạch kéo ra khỏi quán bar. Sau đó vì đánh không lại sức lực của anh, người kia chỉ còn biết khập khễnh đi theo sau.

Cổ tay An An bị nắm đau điếng, giãy giụa cũng không thoát, liền vận sức đánh mạnh. Nhưng giống như bị mất cảm giác, Ông Thanh Mạch không rời tay, dù chỉ một chút.

Ra tới ngoài xe, Ông Thanh Mạch mở cửa xe, trực tiếp nhét An An vào trong, sau đó quay đầu đi qua phía người lái.

An An thật rất say, nhất thời ra ngoài bị gió thổi vào mặt, cảm thấy choáng váng vô cùng. Nhưng trong ý thức mơ hồ, chính là hình ảnh đã nhìn thấy lúc ban ngày. Cô cảm thấy dạ dày sôi trào, muốn buồn nôn nhưng lại không thoát ra được.

Tối hôm nay cô uống không ít... Dương Tử cản mấy cũng cản không được, chỉ có trơ mắt nhìn cô uống hết ly này tới ly khác.

Ông Thanh Mạch hít vào một hơi thật sâu, quay đầu vờ vờ lên lưng của An An, sau đó lấy một cái áo khoác ở ghế sau phủ lên người của cô rồi khởi động xe lái thẳng về nhà.

An An quên hết quá trình này, chỉ còn lại chút ấn tượng. Đã uống rượu, làm thế nào để về nhà. À không... không phải nhà, là biệt thự.

Ông Thanh Mạch ôm An An về phòng ngủ, bắt đầu giúp cô cởi quần áo ra. An An không còn hơi sức, nhưng cũng vung tay múa chân không cho anh đụng vào mình.

Ông Thanh Mạch không thèm để ý tới phản ứng của cô, kiên trì lột hết quần áo của cô ra.

Toàn thân đau đớn khiến cô tỉnh táo lại một chút. Xoa xoa chỗ bị đau vì quá trình bị lột quần áo, An An giận vô cùng nhưng lại không biết làm sao.

“Tự mình chơi xong rồi.” Giọng nói của An An rất nhỏ, rất nhẹ, giống như đang nói trong mơ, nhưng Ông Thanh Mạch lại nghe rất rõ ràng.

Động tác trên tay không ngừng lại, nâng An An lên khỏi giường, lột quần jeans trên người cô xuống.

“Không cho anh đụng tới! Anh dơ bẩn, tôi không cần anh.” Tuy An An mơ mơ hồ hồ nhưng cũng biết mình đang nói cái gì. Chỉ là trong lòng uất ức, khiến cô không thể không nói ra những điều đang làm cô đau khổ.

Thật ra thì cho tới lúc này, lòng cô vẫn đau không thể tưởng tượng được. Không cần anh nữa thì cô sẽ ra sao đây?

Ông Thanh Mạch không để ý những lời nói nhảm của cô, gơ tay vén vén những sợi tóc đang phủ trên mặt.

“Tôi không cần anh, anh cũng không cần nhìn thấy tôi...” An An tránh né bàn tay của người bên cạnh, cơ thể giống như con cá đang bơi lội trong nước, vừa trốn tránh vừa gào thét.

“Tại sao em không cần anh nữa? Tại sao em nói anh dơ bẩn? Em dựa vào cái gì mà xác định như vậy?” Trong lòng Ông Thanh Mạch khó chịu, không phải bởi vì lý do nào khác, mà chỉ vì câu nói không nên để dàng nói ra như vậy, ‘không cần anh nữa’.

Làm sao có thể không cần anh nữa? Làm sao bọn họ có thể bị phân ly? Tình cảm của bọn họ là yêu tận xương tủy, vì sao cô lại không tin tưởng anh? Anh muốn điên lên rồi, cùng một lúc, vô ý thức nổi giận la lớn.

An An bị anh quát lớn như vậy càng thêm uất ức. Hít thở không thông, lồng ngực như bị lửa đốt, dâng trào cổ họng, bàn tay không có sức đâm lên người mơ mơ hồ hồ trước mặt.

Tuy nói tay chân mềm nhũn, nhưng cú đâm này nhắm chính xác vào ngực của Ông Thanh Mạch.

“Chính là anh dơ bẩn, anh dơ bẩn, anh dơ bẩn, dơ bẩn, dơ bẩn, thật dơ bẩn...” An An gào thét, cuối cùng tất cả uất ức đều bộc phát, nước mắt như nước vỡ bờ tràn ra từ khóe mắt.

“Tôi không cần anh nữa! Tên lưu manh này, tôi không cần anh nữa.” An An gượng người đứng dậy, lão đảo chụp lấy bả vai rộng lớn kia, đánh lia lịa. Đánh một hồi không đã, cô liền há miệng cắn mạnh, vừa cắn vừa khóc, vừa khóc vừa lẩm bầm...

Ánh mắt Ông Thanh Mạch càng ngày càng đen, giống như một hồ nước sâu có thể chìm chết người.

“Vì sao anh lại như thế? Tại sao có thể như vậy?” đđ Lúc này, An An đã khóc tới nỗi không thể kèm chế được, nước mắt che khuất con ngươi, cảnh vật trước mắt mơ hồ, chỉ thấy một bóng người duy nhất, nhưng cô biết người này là ai.

Đây là người đàn ông cô yêu chết lên chết xuống. Vì sao cô có thể yêu một người như vậy? Bây giờ khổ thân rồi, anh ta lại ngang nhiên quán quít với người con gái khác ở sau lưng cô.

Ông Thanh Mạch tóm lấy bàn tay không ngừng đập lên người mình, mắt đen thâm thẫm như hồ nước sâu nhìn thẳng cặp mắt không ngừng rơi lệ của An An: “An An, khi nào anh cho phép em không thương anh nữa? Khi nào anh cho phép em nói không cần anh nữa? Khi nào thì anh cho phép em nghi ngờ vô căn cứ tình cảm của hai chúng ta? Anh làm cái gì khiến em không tin tưởng anh nữa?”

Phổng chùng Ông Thanh Mạch cũng phát điên lên rồi. Anh thương cô khổ tâm chật vật, nhưng lại càng đau lòng hơn vì cô hoài nghi, nghi kỵ, không tin tưởng tình yêu của anh đối với cô.

Anh lớn tiếng, tôi lại càng lớn tiếng hơn anh. An An dùng sức tránh né bàn tay của Ông Thanh Mạch, quát: “Cái tên khôn kiếp này, còn dám lớn tiếng với tôi. Tôi để cho anh hét nè...” An An nói xong liền cắn mạnh lên tay cánh tay của Ông Thanh Mạch.

Lần này An An không nương tình, dùng hết sức nghiền chặt. Tay người kia lập tức rướm máu.

Ông Thanh Mạch không khỏi nhíu mày, nhưng đáy mắt ẩn chứa nỗi đau không nói ra lời nhìn thẳng An An.

Lúc trông miệng tràn đầy mùi máu tươi, An An mới buông lỏng hàm răng ra. Vết tích dấu răng lộ ra rõ ràng trên cánh tay, máu đỏ thẫm ứ ra xung quanh. Tuy rằng AN An bị say, ý thức mơ hồ, nhưng cô nhận thức được lòng mình đau khổ cỡ nào, rất rất đau.

An An lão đảo nhảy xuống giường, chạy đến bên tủ đầu giường rút khăn giấy ra, dò lên vết thương trên tay của Ông Thanh Mạch.

“Có đau không?” An An lau nhẹ nhàng, ngoài miệng hỏi han ân cần. Cô còn có chút choáng váng, tuy rằng ra tay không nặng lắm, nhưng sức lực cụ thể thì chỉ có Ông Thanh Mạch biết mà thôi.

Uông Thanh Mạch không trả lời, ánh mắt chăm chú nhìn vẻ mặt lo lắng của An An. Cô thấy anh không trả lời, tưởng rằng anh rất đau, nước mắt lại lăn rơi xuống: “Em hỏi anh có đau không? Cái tên lưu manh này, có đau không hả?”

An An vừa khóc vừa nói, nước mắt chảy ra không ngừng, đánh bùm bụp lên cánh tay của Uông Thanh Mạch.

Chất lỏng nóng hổi kia như thiêu đốt trái tim của anh. Lúc này, anh mới bình tĩnh trở lại, mình đang làm gì ở đây?

An An không thêm nói thêm câu nào nữa, chỉ biết ngồi đó khóc sụt sùi. Chính là cô khó chịu, trong lòng rất khó chịu, điên cuồng uất ức, không khóc sẽ uất ức tới chết mất thôi.

Uông Thanh Mạch ngồi xổm xuống, dịu dàng lau xoa xoa gò mắt của An An. Ngón tay cái quẹt đi nước mắt, quẹt đi một giọt lại rút xuống một giọt, cuối cùng lại không thể ngừng rơi.

Trong lòng anh chua xót không hiểu vì sao cô lại như thế, cho nên lại càng khó chịu hơn.

Loại tình yêu này chính là số mệnh. Đó là máu huyết, là linh hồn, là cấu trúc để chống đỡ anh. Nếu như không có cô, tất cả sẽ tan theo làn gió. Loại tình yêu này rất ngọt ngào, rất tuyệt vời, nhưng có lúc sẽ khiến trái tim đau nhói đến tận cõi lòng.

Chỉ cần một câu, em không cần anh nữa, là có thể khiến anh phát điên lên. Nếu như An An thật sự làm như thế thì anh sẽ ra sao đây?

An An vẫn còn đang khóc, đứt quãng. Có lẽ thật sự rất đau.

Cô thật sự không hiểu, chỉ vì một hình ảnh như vậy thôi mà vì sao lại khiến lòng cô xảy ra mâu thuẫn lớn như vậy?

Đau lòng cộng thêm uất ức, càng nghĩ càng muốn vứt bỏ đoạn tình tiết kia, nhưng hình ảnh nọ lại như đối nghịch với cô, như một máy chiếu phim, quay đi quay lại quá trình diễn biến trong đầu cô.

“Em không cần anh nữa, bỏ mặc.....” An An đang say, thật say, tác dụng của rượu càng bành trướng, đầu óc lại càng co quắp, nhưng lại không có cách nào có thể ngăn cản được sự bi thương của cô. Càng ngày càng đau, càng đau càng say.

“Không cần! Cút đi! Bà đây nhất định không thêm anh nữa” An An lắc đầu lia lịa hét lớn, càng mắng càng hăng, tay quơ lung tung trước mặt người kia.

Ánh mắt của Uông Thanh Mạch càng ngày càng đen. An An càng mắng anh càng nổi giận, đưa tay ra ôm trọn gương mặt đẫm lệ của An An rồi hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ đang múa mép không ngừng.

Nụ hôn mạnh bạo, mang theo tính cách gần như chon sống người ta, không chừa đường sống nào.

An AN cố gỡ tay người kia xuống, muốn trốn thoát, nhưng cuối cùng cũng không thể tránh được sự kiềm chế của anh. Hai bàn tay nhỏ bé của cô bị anh trói chặt ở sau lưng, đầu cô bị tay còn lại của anh giữ chặt đầu, hút hết không khí khiến cô thở không được.

Tuy rằng An An không mạnh lắm, và cả người đều mềm nhũn, nhưng giận dữ tạo nên sức mạnh, thân mình uốn éo, tránh thoát vòng vây của người kia.

Uông Thanh Mạch nhìn rõ ý đồ của cô, chỉ trong giây lát, An An lại cảm thấy tời đất quay cuồng, cả người đều bị đè xuống.

An An hoàn toàn mất đi cơ hội phản kháng. Thiếu không khí, cô thở không nổi, ý niệm cuối cùng chính là, chẳng lẽ cô bị cưỡng gian rồi giết chết hay sao?...

Đúng lúc đó, miệng được thả tự do, không khí xông vào phổi.....Cô được sống trở lại.

An An thở hồng hộc, đầu tóc tít tắp hơn một chút, trong bụng mắng nhiếc Uông Thanh Mạch không ngừng.

“Anh...anh muốn cưỡng gian em hả?”

“Bảo bối, anh chỉ thích ‘thuận gian’ em thôi”.

“Cút, buông em ra! Hôm nay bà cô này không để cho anh yên đâu. Mới vừa hồi phục hồi tinh thần, An An lại tiếp tục nổi điên lên, Ông Thanh Mạch không còn cách nào khác hơn là hôn chặn lên môi cô lần nữa.

Nụ hôn khiêu khích bớt đi cường thế, thêm chút dịu dàng. Bàn tay đốt lửa trên người An AN, không chừa lại đường sống nào, cộng thêm tác dụng của rượu, An An cảm giác như bị thiêu đốt.

“Bảo bối, em yêu anh như vậy, làm sao có thể không cần anh nữa?” Vẻ mặt rét lạnh của Ông Thanh Mạch đột nhiên tươi cười sáng chói. Tính tình trẻ con thích đùa giỡn lại nổi lên, rõ ràng yêu thương sâu đậm như thế, cho dù cô nhóc này có khóc rống lên thì cũng chỉ vì yêu mà thôi.

An An lập tức nổi khùng lên một lần nữa. Lúc này mà còn nói những lời này, khiến cô không thể không bộc phát: “Con bà nó, yêu anh hả? Yêu cọng lông anh ỷ!”

“Phải rồi, em nói yêu cái gì thì yêu cái đó. Dù sao tất cả đều thuộc về anh”.

“Cút, cái tên lưu manh này! Chị đây muốn nhổ sạch lông của anh”. Nói xong, An An xoay người đè lên mình người kia, bắt đầu xé toang quần áo của Ông Thanh Mạch.

Ông Thanh Mạch buột miệng cười phì một tiếng. Cô nhóc kia vừa hét lên đã rat ay quấy phá. An An lôi kéo quần áo của anh, mà anh cũng rất phối hợp, bàn tay to lớn bắt đầu đốt lửa trên thân thể lỏa lồ của An An.

Vốn là An An ngồi không vững, không có hơi sức, bị anh khiêu khích như vậy càng thêm khó nhịn, ngã lên người của Ông Thanh Mạch.

Bàn tay không ngừng sờ soạng vuốt ve, hơi thở của An An bắt đầu đứt quãng, sương mù dâng lên đôi mắt. Nhìn khuôn mặt đang tươi cười của người dưới thân mình, trong nháy mắt An An cảm thấy thất thần.

Cô thật yêu gương mặt này. Cô yêu người đàn ông này một cách thâm thương! Con bà nó, quần áo mắc dịch này, cởi hoài không ra.

An An nổi trận lôi đình, dùng bao nhiêu sức cũng không cởi được nút áo. Ông Thanh Mạch phải giúp cô cởi từng cái một. Đến khi nút áo bị mở hết ra, An An chạm tay vào vòm ngực nóng bỏng của Ông Thanh Mạch, một luồng điện lưuu chạy thẳng vào trong cơ thể.

An An chịu không được rút tay về, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang ung dung mỉm cười vui vẻ, không chỗ nào không lộ ra vẻ trêu chọc sự thất bại của cô.

Con bà nó, chị không còn mảnh vải che thân, anh vẫn còn quần áo trên người, không công bằng!

An An bò xuống người của anh, hai tay hướng về bên hông của Ông Thanh Mạch, “Mẹ nó, hôm nay bà cô này sẽ cho anh biết tay”.

An An vẫn còn bị rượu ảnh hưởng, đã sớm như không biết gì, lại được sự phối hợp của Ông Thanh Mạch, ra tay làm càn, cởi hết quần áo của anh ra.

An An mở to mắt, nhìn trừng trừng ‘lão nhị’ đang bưng bưng khí thế kia Ông Thanh Mạch, nuốt nuốt nước miếng.

“Sao vậy? Không dám à? Sợ à?” v bắt một tay sau ót, tay kia xoa bóp bộ ngực no tròn của An An.

Lúc này An AN như người đi vào trong mộng, còn chưa thức tỉnh. Nhưng khi nghe anh nói những lời này, cô liền nhào tới:

“Ai nói em không dám? Hôm nay bà cô nhất định cởi chết cái tên lưu manh anh”. Vừa nói xong, An An nhào lên, gặm nhắm đôi môi đẹp mê người của Ông Thanh Mạch.

38. Chương 38

Ánh trăng sáng tỏ ngời ngời, xuyên qua tấm màn cửa sổ mỏng manh màu vàng nhạt, vào bên trong căn phòng êm dịu

An An giạng chân, ngồi hai bên hông tràn đầy sức mạnh của Ông Thanh Mạch, miệng không ngừng gặm cắn da thịt rắn chắc của người đàn ông. Mỗi đi tới chỗ nào là chỗ đó lưu lại vết hồng ửng đỏ.

Dưới tác dụng của rượu, bàn tay nhỏ bé của An An nóng hổi, sờ soạng lung tung trên ngực của người đàn ông. Nhiệt độ hòa lẫn với nỗi đau rưng rức do vết cắn tạo nên đưa tới từng đợt lửa nóng, chạy thẳng xuống bụng dưới. Cơ thể rung động từng đợt khiến Ông Thanh Mạch nhắm hai mắt lại, tận tình hưởng thụ sự thắm dò do bất mãn, tức giận cùng với động tình mà người con gái trước mặt tạo nên.

Toàn bộ tính cách lúc không được vừa lòng của An An trút hết ra ngoài, miệng thì cắn, tay thì bóp. Có thể nhìn thấy được làm sao Ông Thanh Mạch hưởng thụ quá trình này.

Một câu, ‘sung sướng trong đau khổ’ cũng đủ để hình dung tình trạng mâu thuẫn này của Ông Thanh Mạch.

Cuối cùng, An An chơi đã rồi cũng bắt đầu mệt mỏi, mà Ông Thanh Mạch lại rất phối hợp, nằm yên chờ cô cấu xé, giống như một đấm đánh vào gối bông, đánh ra không vắng trở lại.

An An nổi giận, ngồi bật dậy, vỗ một cái vào cơ bụng sáu múi của Ông Thanh Mạch. Mà người kia lại không để chuyện này trong mắt, cười cười giơ tay lên vuốt tóc của cô, cùng một lúc, kéo cơ thể của An An về phía mình, nhắm ngay đôi môi đang chu lên, hôn xuống.

“Ừm. . . .” An An mất thăng bằng, ngã xuống trên người Ông Thanh Mạch. Tiếng kêu lúc đó bị nuốt trọn giữa môi và răng của hai người.

Lưỡi bị quấn lấy, khiêu khích tận tình! Sức lực trên tay gia tăng, xoa nắn bộ ngực no tròn, nhụy hồng từ từ cương lên, đứng thẳng dậy. Ngón tay chai sạn bởi vì quanh năm tiếp xúc với binh khí của Ông Thanh Mạch lướt nhẹ lên, thật là rất nhẹ, nhưng lại khiến cơ thể của An An khẩn trương tột độ.

Ông Thanh Mạch buông người trên mình ra, đồng thời phối hợp tay dài, điều khiển cơ thể của An An khiến cô lại giạng chân một lần nữa trên người của mình. Môi vẫn không rời nhau, thân thể lại càng thêm thân mật, kết hợp không rời.

Thân dưới mẫn cảm, bị ma sát liên tục, khiến An An không ngừng run rẩy...

Buông đôi môi mềm mại ra, cánh môi sưng đỏ như cánh hồng nở rộ khiêu gợi chết người. An An thở hổn hển, tay chống lên cơ thể của người đàn ông nằm ở dưới, đáy mắt long lanh nhìn anh không chớp.

Khuôn mặt đẹp trai kia, môi mỏng khê nhếch lên, ánh mắt sâu sắc chứa đựng ý cười, hai tay buông lỏng ở hai bên, ung dung nhìn bộ dạng nhếch nhác của mình. An An đè nén hơi thở, cười một cách xấu xa, vòng tay ra sau lưng. Tuy nói rằng sức uống rượu của mình không giỏi, sức làm việc cũng không tới đâu, sức khỏe lại càng không tính tới, nhưng sức nhắm rất chính xác, một lần là có thể nắm trúng cái vật nóng bỏng cứng rắn của người đàn ông kia.

Ông Thanh Mạch không ngờ An An sẽ dùng cái chiêu này, bắt ngờ bị kích thích tại chỗ. Bàn tay nhỏ bé của An An mang theo cảm xúc lạnh lạnh, thật là thoải mái đến chết người.

Ông Thanh Mạch khê rên một tiếng. Mới vừa rồi bàn tay ở trong trạng thái thoải mái thư thả giờ lại nắm chặt eo thon của An An, tay kia bắt đầu xoa nắn trước ngực của cô. An An buông lỏng bàn tay đang nắm chặt, xoay người lại, gạt đi bàn tay của người kia đang giầy vò trước ngực mình: “Hôm nay bà cô đây làm chủ, bỏ bàn tay quý tha ma bắt của anh ra.”

Đầu óc An An có chút mơ hồ, nhưng trước sau vẫn không quên được, tư thế này nói lên điều gì.

Khóe môi Ông Thanh Mạch khê cong lên, ánh mắt sáng quắc. An An cúi người xuống hôn tới, hôn được vài cái mà người kia vẫn không có phản ứng gì. Trong lòng khó chịu, há miệng ra cắn xuống, trong nháy mắt, khoang miệng tràn đầy mùi máu. Ông Thanh Mạch cũng không cảm thấy đau đớn, tâm tình rất tốt hưởng thụ sự chủ động người trên thân mình.

Cái lưỡi liếm qua liếm lại bờ môi một cách nhẹ nhàng, không tiến cũng không lùi, tê dại ngựa ngựa một hồi. Có mấy lần Ông Thanh Mạch muốn kéo cái lưỡi búng bình kia trở lại nhưng đều bị An An né tránh.

Môi trượt theo thứ tự, lướt nhanh qua cần cổ trước, đầu lưỡi ẩm ướt đảo một vòng mấy cái. Trong không khí yên tĩnh, nghe được rõ ràng tiếng hầu kết lên xuống ừng ực. An An cười hắc hắc, há miệng cắn lên một cái. Chưa kịp đề phòng, Ông Thanh Mạch rên lên một tiếng.

Bàn tay nhỏ bé của An An chạy xuống trước ngực của Ông Thanh Mạch đùa giỡn, tay đi tới chỗ nào lưỡi cô đi theo chỗ đó. Xúc cảm nóng ẩm, từ từ trượt nhẹ, cộng thêm sự gặm nhấm thô bạo, bộ dạng vốn là ung dung tự tại lúc ban đầu của Ông Thanh Mạch bắt đầu căng thẳng.

Có một chỗ trên người của anh càng ngày càng bị lửa đốt, càng trướng cứng. Người đàn ông bị cầm dục đã lâu kia đang cố gắng chống đỡ sự đùa giỡn này. Giơ tay lên giữ chặt đầu của cô, hôn lên. Bàn tay còn lại vừa bóp vừa nắn trái đào của cô, trong khoảnh khắc, An An có chút chống đỡ không nổi. Đầu ngón tay vừa xẹt qua nhụy hoa đào, thì An An đã buột miệng rên lên một tiếng.

Khóe môi Ông Thanh Mạch khẽ nhếch lên, từ từ buông lỏng bàn tay, nhìn ánh mắt nhuốm đậm tình dục tương xứng với vẻ mặt luống cuống của An An.

An An lắc lắc đầu, cố gắng hết sức duy trì sự tỉnh táo, nhưng bởi vì cánh tay không còn đủ sức lực, ngã nhào lên người của Ông Thanh Mạch. Mà người kia lại cười một cách vui vẻ nói: “Khí thế mới vừa rồi đi đâu rồi?”

An An thở gấp, miễn cưỡng cũng có thể nâng được cái đầu lên, cặp mắt mơ màng ra vẻ khinh thường liếc nhìn Ông Thanh Mạch nói: “Anh lấy móng vuốt trên người chị đây ra. Tối nay chị không chơi anh, anh sẽ không biết chị là ai.”

An An nói xong thì ngồi bật dậy, ‘chát’ một cái vỗ lên ngực của Ông Thanh Mạch. Trong không gian yên tĩnh, âm thanh của cái tát vang vọng khắp nơi. Nếu đánh mạnh hơn một chút, có lẽ ba ngày sau vẫn còn đọng lại trên xà nhà.

Tay của An An cũng đau một chút, xoa xoa, chà chà chỗ bị đánh trên người của người đàn ông. Chà chà, cọ cọ, chà đến giữa háng của anh, mà chỗ này bây giờ đã lớn hơn bình thường. Bởi vì vẫn còn bị ngăn cách giữa cặp đùi thon dài của cô, bàn tay nhỏ bé lướt lơ chung quanh bắp đùi của anh, chạm khẽ da thịt, rẽ trái, rẽ phải vài vòng, nhưng lại vượt qua một cách chuẩn xác bộ phận trọng yếu kia.

Hơi thở nặng nề của Ông Thanh Mạch từ từ truyền vào tai của An An. Cô cười hắc hắc, hai mắt mê hoặc cộng với hai hàm răng trắng toát, chính tề lộ ra vẻ nghịch ngợm lại quyến rũ.

Ông Thanh Mạch vẫn luôn cho rằng, có vài điều về An An mà anh không thể không thừa nhận. Một là dễ nổi nóng, hai là cười ngây ngô với anh, ba là quyến rũ anh một cách vô cố, hơn nữa còn là cố ý.

Chỗ này là trong háng, bởi vì tất cả máu tập trung về chỗ này mà sẽ căng lên mẫn liệt, khiến anh phải bật ngồi dậy ngay ngắn. Cố gắng hết sức, anh kéo An An vào lòng, không chút nể mặt, anh nhắm môi cô áp lên.

Bàn tay to lớn đặt trên tấm lưng trần của An An, sờ soạng khiêu khích tràn đầy dục vọng. Vật cứng rắn dưới thân đang chống đỡ trên bụng dưới của cô, nhiệt độ thiêu đốt, không có chỗ nào không khiến An An vừa muốn trốn tránh, vừa lại muốn nhiều hơn một chút nữa.

An An muốn, thì sẽ uốn éo thất lưng, ép sát vào anh. Nếu không muốn thì sẽ đưa tay đẩy anh ra rồi lui về phía sau. Nhưng làm sao Ông Thanh Mạch có thể cho cô cơ hội, anh ôm cô thật chặt, hận không thể hòa mình vào cô, cùng nhau ân ái ngay lập tức.

Nụ hôn khiêu khích, bàn tay ma quỷ nhóm lửa khắp nơi trên cơ thể. Ông Thanh Mạch trượt môi từ cái cằm trơn bóng tới cần cổ thon dài như thiên nga khiến cô ngửa đầu ra sau. Môi anh tiếp tục trượt xuống tới đỉnh đầu của đôi gò bồng cao ngất của An An.

Ông Thanh Mạch đẩy cơ thể An An ngửa về phía sau. Tư thế này giúp anh có thể nghiêng người về phía trước một cách thuận tiện hơn.

“Ừm!” Đôi môi ẩm ướt ngậm lên hột đào hồng nho nhỏ kia khiến An An hưởng thụ vô cùng. Đã không còn sự phản đối cùng la hét chói tai trước kia nữa, thay vào đó là tiếng rên rỉ không thể kiềm chế được. Giống như được khích lệ, cái lưỡi của người đàn ông hết mút rồi liếm, hết liếm rồi mút hạt đậu kia.

Hai tay An An ôm chặt bả vai người đàn ông, đầu ngửa ra sau, thân thể run rẩy nhẹ.

“Um, không được! Nhả ra.....” An An cảm thấy tất cả lửa nóng trong cơ thể tập trung về một chỗ, không ngừng thiêu đốt trong cơ thể tập trung về một chỗ, không ngừng thiêu đốt thân dưới. Cảm giác không thể kiềm chế bao vây toàn thân cô, ngay lúc này, cô chỉ muốn thối lui cho rồi.

Uông Thanh Mạch đầu thềm để ý đến người ta nhiều như vậy, cảm giác được cơ thể An An biến đổi. Nơi kín đáo của cô trên người anh bắt đầu có chất lỏng ấm chảy ra.

Một tay Uông Thanh Mạch ôm eo cô, tay kia trượt xuống thân dưới của An An, chuẩn xác đột phá tiểu huyết kia.

“Bảo bối, đã ướt đẫm rồi”. Miệng của người đàn ông mang ý cười. An An chống không lại dục vọng xung kích, thân kinh căng thẳng, chỉ có thể tập trung vào hai chỗ: một là trước ngực bị liếm mút, hai là thân dưới bị đầu ngón tay đang trêu đùa.

Chỗ mẫn cảm bị tấn công bất ngờ nhưng nhẹ nhàng, toàn thân An An giống như có luồng điện chạy qua, run rẩy không ngừng.

Ngón tay linh hoạt của Uông Thanh Mạch xoay xoay vòng tròn chỗ kia, trượt tới trượt lui, lúc lên lúc xuống, lúc trước lúc sau. Thân thể An An bắt đầu căng thẳng, bàn tay ôm chặt bả vai của Uông Thanh Mạch chuyển thành bấm sâu vào trong da thịt.

“Không được, không cho đụng ở đó nữa”. Hai chân An An khép lại sát sao. Cô muốn khép chân chặt lại, không cho người đàn ông kia đụng vào, như vì cô đang ở trong tư thế dạng chân ra, vốn là không thể làm được. Chỉ có thể run rẩy toàn thân, cầu xin tha thứ.

Không nhanh không chậm, đầu ngón tay xoay vòng. Người đàn ông ngừng đầu, hôn lên đôi mắt nhắm lại của An An: “Ngoan, nghe lời!”

An An lắc mạnh tay, hai chân càng kẹp càng chặt hơn, mà cơ thể vẫn run rẩy không thôi vì đầu ngón tay của ai đó đang trêu chọc. Mỗi lần đụng phải là sự run rẩy của cô lại càng tăng thêm.

“Dừng lại, mau thả em ra”. An An muốn rút lui cơ thể, nhưng lại bị người ôm thật chặt, chỉ có thể cầu xin mà thôi.

Uông Thanh Mạch biết cô đã sắp tới đỉnh, đầu ngón tay bắt đầu cử động nhanh hơn.

“Không cần, không được, mmmm,aaaa.....” An An uốn éo người một cách mạnh mẽ, nhưng cô lại không biết càng làm như vậy, cô càng phối hợp ma sát thân thể mình với ngón tay đang chà sát một cách thần tốc.

Chỉ vài cái sau, An An hét lên một tiếng, đạt tới cao trào!

An An ngã vào lòng Uông Thanh Mạch, đầu gối lên vai của anh, hai tay trượt xuống để hai bên. Lúc này cô như đồng bần nhào, vừa buồn cười vừa đáng yêu hết sức.

Uông Thanh Mạch vỗ vỗ lưng của An An, sau đó nâng cô lên, nhắm ngay chỗ đó, đẩy mạnh dục vọng của mình vào trong.

“Aaaa!” An An hét lên chói tay. Thân dưới như bị gậy thiết cứng rắn đột nhiên đâm vào, thiếu chút là chết ngất.

Anh nắm chặt eo của cô, cơ thể dồi dào sinh lực, không ngừng va chạm. Ánh mắt sáng ngời mang theo nụ cười ẩn hiện.

Cô biết, anh chính là tên lưu manh xấu xa, làm sao có thể dễ dàng buông tha cô. Nhưng có thể đừng có đột nhiên tập kích người ta như vậy chứ, ngay cả thờ cũng không cho, thật sự là muốn giết chết cô mà.

An An gằm lên, rồi lại phát hiện ý cười trong mắt của người kai vẫn như cũ, nhưng màu sắc lại thay đổi khiến cô không nắm bắt được.

Uông Thanh Mạch ôm hông của cô, xoay người đặt cô dưới thân mình. Đầu choáng váng một lúc lâu, An An mới nghĩ thông suốt, dường như ‘lão đê’ của anh muốn ‘trường chiến’ với cô, hết tâm công tâm lý rồi tấn công thân thể....

Con bà nó, thật không hiền lành chút nào mà!

Cho nên về sau cô thường hay nói, đừng bao giờ hoài nghi sức khỏe cường tráng của quan nhân, đừng bao giờ nghi ngờ thể lực dồi dào, suốt đêm có thể được của quân nhân. Không cần phải đoán mò nữa, mặt trái của người quân nhân cương trực công chính kia chính là một tên lưu manh xấu xa, cặn bã.

Lúc này, An An kêu trời kêu đất cầu xin, nhưng cô lại quên mất một điều, cô càng cầu xin than thở, anh càng thỏa mãn hơn. Lúc tâm lý được thỏa mãn thì thân thể càng trở nên kiêu ngạo phần khích.

Lần này khoái cảm tới quá nhanh, An An chỉ cảm thấy chỗ kia bị va chạm rất nhanh, rất mạnh mẽ, rất chính xác, giống như là đang đánh trận vậy. Ông Thanh Mạch không chừa lại chút đường sống nào cho cô bước đi.

“Cái tên khốn kiếp này, aaaa!!!” An An mắng xong một câu thì lại cảm giác thân thể không ngừng run rẩy tới mức đầu óc trống rỗng, sau đó ngón chân cũng cong lại.

Bên trong cơ thể ướt át, chất lỏng chảy ra, mà lửa nóng của người đàn ông vẫn chon vùi ở bên trong. Bởi vì cao trào mà ‘miệng nhỏ’ trương cứng khác thường, co bóp mạnh mẽ hút lấy ‘lửa nóng’ của người đàn ông không buông.

Ông Thanh Mạch giơ tay, kéo sát gương mặt của An An lại gần nói: “Bảo bối, ‘miệng nhỏ’ của em thật chặt!”

An An muốn cãi lại nhưng há miệng thì không phát ra được tiếng nào. Mà ‘người tốt’ Ông Thanh Mạch lại từ từ rút ra khỏi ‘miệng nhỏ’ đan ghút chặt, đưa vào, bắt đầu một lần nữa.

An An không chịu nổi nữa rồi, nắm chặt cánh tay của anh, lắc đầu cầu xin: “Thật không được, em chết mất!” Ông Thanh Mạch bỏ mặc ngoài tai, phía dưới vẫn cứ tiếp tục từ từ đưa vào, rút ra ‘lửa nóng’, hưởng thụ dư vị sau khi cao trào của người phụ nữ bên cạnh.

Hơi thở nóng bỏng của Ông Thanh Mạch bao phủ vành tai của An An, thì thầm nói: “Bảo bối, đây là chỉ mới bắt đầu”.

Cơ thể bị đè ép chặt chẽ, thân dưới ra vào càng ngày càng nhanh, càng mạnh. An An mới vừa trải qua dày vò, cơ thể thật khó có thể tiếp thu được sự tấn công mạnh mẽ như vậy. Cô bị buộc phải chạy trốn tới một nơi rất xa, không còn đường để quay trở lại: “Chậm chút”.

“Bảo bối, nói em sẽ không bao giờ bỏ anh”. Ông Thanh Mạch chậm lại một chút, nhưng sức lực vẫn như cũ rút ra, tiến vào thứ tự tuần hoàn.

“Ừ không, không bỏ đi...” Bị anh ra vào nhiều cái như vậy, An An ngút hơi, đứt quãng nói không ra lời trọn vẹn.

“Nói, sẽ không bỏ người nào.”

“Nham Tử, không bỏ...”

“Không đúng, nói lại...” Ông Thanh Mạch bắt đầu thay đổi tốc độ, đâm vào thật mạnh, hơi thở quanh quẩn bên tai của An An dụ dỗ.

“Aaa, chậm lại, chậm một chút! Đừng, đừng đụng chỗ đó!” An An bị va chạm không ngừng, cơ thể không biết làm gì khác hơn là đón nhận. Bàn tay nhỏ bé đấm đấm lên ngực của người đàn ông, muốn đẩy anh ra.

“Bảo bối, nói cho anh nghe, mau!” Sức lực An An yếu ớt, vốn là không còn cách nào ngăn cản được động tác của anh.

“Nham Tử, không bỏ Nham Tử....” An An nức nở cầu xin. Cô thật chịu không nổi rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chắc cô chết mất thôi.

“Không đúng”. Ông Thanh Mạch lại càng tăng thêm sức, ép An An khóc thét lên.

“A!!!!!!” An An không hiểu.

“Bảo bối, nói tên anh, ngoan!” Giọng nói của Ông Thanh Mạch trầm thấp, tràn đầy vẻ quyến rũ. Thân dutoi cứng như sắt thép, đâm vào mạnh mẽ.

“A!!!! Ông Thanh Mạch” An An lắc mạnh đầu, khoe mắt đã dâng trào lệ sáng long lanh, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ lung tung.

Ông Thanh Mạch cảm giác được An An sắp đạt cao trào, nhưng anh lại không cho cô thỏa mãn, đâm vào vài cái rồi rút hẳn ra ngoài.

An An cảm thấy toàn thân trống rỗng, tiếp đó, cảm giác bay bổng đột nhiên giống như bị kéo vào địa ngục. Anh không giãy vò cô nữa cũng chỉ vì muốn cô không đạt được cao trào.

Đến thời điểm yêu cầu cấp bách cuối cùng, An An không nhịn được: “Không, mau, nhanh lên...” An An xiết chặt bả vai của Ông Thanh Mạch, gác đầu lên vai anh thở gấp, cầu xin được thỏa mã.

“Nói, vĩnh viễn sẽ không rời xa Ông Thanh Mạch”.

“Không bao giờ rời xa Ông Thanh Mạch, vĩnh viễn sẽ không bỏ đi.....Aaaa, không...không được...”

Câu trả lời của An An khiến người kia hài lòng, thân dưới cử động mỗi lúc một nhanh, tập trung đâm vào một trung điểm. An An thở dốc, cơ thể không ngừng run rẩy.

“Um ... không cần, không! Aaaa!” An An cảm thấy trước mắt lu mờ, đầu óc trống rỗng. Sau đó bụng dưới co quắp, một nguồn chất lỏng ẩm ướt tràn ra.

Lần này, Ông Thanh Mạch phối hợp với cơ thể run rẩy đạt tới cao điểm của cô mà phóng thích một loạt chất lỏng nóng hổi vào chỗ sâu nhất của người phụ nữ kia.

An An hỏi Diệp Tử, cái gọi là một đêm bảy lần. Lúc ấy Diệp Tử trả lời, không phải một đêm anh tới bảy lần, mà chính là anh ta sẽ khiến cho cậu chết bảy lần trong một đêm.

Bây giờ An An mới biết, một đêm bảy lần chính là như thế này.

39. Chương 39

Lúc An An tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, chần mềm ẩm ướt. Toàn thân giống như bị nghiền nát, chỉ cần cử động nhẹ thôi là cơn đau truyền đến.

Cố gắng mở cặp mắt nặng trĩu ra, An An bắt gặp nụ cười dịu dàng của Ông Thanh Mạch. Trong nháy mắt, cô khựng người lại, tay ở trong chăn sờ soạng lung tung trên người, cảm thấy rét lạnh. Lần này, cô đã hoàn toàn tỉnh táo, mắt đẹp trừng trừng nhìn người đàn ông tươi cười trước mặt.

“Tên lưu manh này, lợi dụng cơ hội chiếm lời em!” An An tính rằng hét lớn, nhưng vừa mở miệng thì bị giọng nói của mình hù hết hồn. Giọng nói khàn khàn, giống như không phải từ miệng của cô phát ra.

“Khụ khụ, à, khụ, ừ...” An An thử thử giọng, muốn tìm lại giọng nói thanh tao rõ ràng của mình, nhưng kết quả thì hoàn toàn ngược lại, khiến Ông Thanh Mạch bật cười.

“Cười cái con khi!” Âm thanh vẫn còn khàn đục, An An giận dữ nói.

“Tối hôm qua vui sướng quá độ, gào thét đã khàn cả cổ họng rồi kìa. Mất giọng thật rồi...” Ông Thanh Mạch nghiêng người nằm ngang xuống giường, nói mồm.

“Anh... Anh dám thừa dịp em uống quá chén rồi...” An An chưa nói dứt lời đã bị ngăn lại.

“Dừng lại, bảo bối! Anh cần đính chính một vấn đề. Em chính là người cưỡng bạo anh tối hôm qua, anh mới chính là người bị hại.” Ông Thanh Mạch kéo áo xuống, lộ ra dấu vết bị cắn rất lớn, rất mạnh, rất rõ ràng.

Tim An An đập loạn xạ, hình như những vết răng này là của mình. Anh không thể nào tự mình cắn mình được.

An An kéo chăn lại, hoàn toàn ủ rũ, im lặng nằm xuống, không biết suy nghĩ lại chạy đi đâu.

Ông Thanh Mạch ‘rèn sắt khi còn nóng’, cô đang bối rối, anh liền khiến cô khổ sở hơn: “Nếu em đã cường bạo anh thì em phải tự mình phụ trách đi.”

An An ngửa đầu lên, trợn mắt nhìn người bên cạnh một cách hung dữ: “Lần này không tính.”

“Nói vậy mà không biết xấu hổ. Làm sao tính như vậy được!”

“Không tính là không tính. Có tính hay không là do em nói! Anh im cho em!” Trong cơn tức giận, An An kéo chăn phủ lên đầu, hoàn toàn cách ly với người bên cạnh.

Ông Thanh Mạch nhìn tình huống của cô lúc này, chắc là đang nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua. Thế nào một lát nữa cũng bộc phát cho coi, mình nên né tránh thì tốt hơn, nếu không thì sẽ trở thành kẻ vô tội gặp nạn mất thôi.

Đứng dậy cầm áo ngủ khoác lên người rồi đi ra ngoài. Một lát sau, An An bị người lay mạnh, kéo chăn ra. Ông Thanh Mạch bưng ly nước đứng bên cạnh giường: “Uống nước trước đã.”

An An ngượng người ngồi dậy, nhận lấy, ‘ừng ực’ vài hớp đã uống hết hơn nửa ly nước. Từ nhỏ tới lớn, An An đã có kiểu uống nước như thế này. Bà Vương Á Viêm thường nói, con không phải cầm tinh con trâu, tại sao ăn uống như là trâu bò thế? An An cũng chỉ có thể bĩu môi không để ý tới.

Để ly nước xuống, An An ngồi thẳng người thở dài. Trong đầu của cô có chút hình ảnh đứt đoạn, dường như cô thật muốn gào thét lên la mắng anh: “Phải rồi, hình như có chuyện như vậy! Ừ, em cường bạo anh đó!” Lê%Qu %Đ& ; An An dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Chuyện này đàn ông đâu có bị thiệt thòi, coi như chưa từng xảy ra.”

Ông Thanh Mạch lắc mạnh đầu: “Không thể trốn tránh trách nhiệm. Đã làm thì phải gánh vác.”

An An nheo nheo mắt, chu miệng, vẻ mặt thất bại.

“Được rồi, nếu anh muốn em nhận thì em nhận!”

“Bảo bối, không phải thừa nhận, mà là gánh vác.”

“Cút! Em gái anh! Tên lưu manh này!” An An buộc miệng mắng lớn. Đột nhiên trong đầu lại hiện lên hình ảnh khác. Mới vừa rồi nằm im, nghĩ tới hình ảnh trên giường tối hôm qua, làm sao có thể quên mất một chuyện quan trọng như vậy chứ?

Ông Thanh Mạch vừa nhìn thấy tai họa phóng tới, nhanh tay lẹ mắt lắc mình một cái, thoát khỏi quả đấm của An An vung ra.

Đấm hụt, An An càng thêm khó chịu: “Tên khốn kiếp kia, lăn lại đây cho em! Hôm nay bà cô này không thu thập được anh, anh sẽ ‘căng da’ mà!” An An không cần biết cơ thể đang trần truồng, đứng dậy xông về phía trước.

Kết quả hai chân vừa chạm đất thì bắt đầu run lên bần bật, mắt thẳng băng, thiếu điều ngã quy trên mặt đất. Cũng may Ông Thanh Mạch kịp thời đỡ được cô, ôm vào trong ngực.

“Chưa gì đã muốn nhào lên nữa rồi, còn muốn tiếp tục hả?” Ông Thanh Mạch nắm chặt cổ tay của An An, nếu không thì đôi bàn tay này đã ‘chào hỏi’ lung tung anh rồi. Tuy rằng không thể gây ra thương tích lớn gì nhưng đó cũng là cú đấm chứ bộ! Người nào rảnh rỗi đang kiểm chuyện, chẳng lẽ ‘căng da’ thật sao?

*căng da: có nghĩa là hư mà không biết sợ, bị người ta la (hay phạt) hoài mà không chừa

“Đừng có gây chuyện với em! Còn chưa tính sổ với anh đấy.” An An hầm hừ, dùng sức thoát khỏi sự kiềm chế của anh, nhưng cũng chỉ là tổn công vô ích mà thôi.

“Bảo bối, lại ghen rồi.” Ông Thanh Mạch kéo bàn tay nhỏ bé của cô ra sau lưng, cúi đầu hôn một cái lên trán của cô nói.

“Cút! Em gái anh! Anh dám tư tình với đàn bà khác, chị đây nhất định không cần anh nữa.” Giọng nói An An vẫn còn khàn khàn, gào lên.

Uông Thanh Mạch khẽ thở dài, có vẻ đăm chiêu: “Bảo bối, em yêu anh như vậy, tại sao có thể không cần anh chứ?”

“Cút! Chị đây ‘trèo tường’ cho anh xem.”

“Bò đi! Em bò như thế nào thì cũng không thoát khỏi Ngủ Chỉ Sơn của anh.”

“Anh tưởng anh là phật Như Lai hả?”

“Phải! Còn em chính là con khỉ thúi kia.”

“Cút...”

Tuy ngoài miệng cứng rắn, nhưng An An cũng biết cô nói không lại anh. Đơn giản là nên ngậm miệng lại, không nên vì thế mà tổn hại cơ thể.

Đột nhiên, An An cảm thấy gì đó cần cần giữa hai ngón tay: “Buông ra, cái gì cần tay em rồi.”

Uông Thanh Mạch khẽ nhếch môi, đôi mắt tươi cười, buông lỏng bàn tay của An An ra, nhìn cô rút tay về.

Đưa bàn tay tới trước mặt, An An sửng sốt. Ngẩng đầu không hiểu nhìn người đàn ông hỏi: “Đây là có ý gì?”

“Tặng cho em, thích không?” Uông Thanh Mạch ôm bả vai của An An cười nói.

An An giơ tay lên, hướng về phía mặt trời xoay xoay, nhẫn kim cương trên tay lấp lánh tỏa sáng, hơn nữa còn là một hạt rất lớn. Ờ ờ; Trong nháy mắt, ngọt ngào dâng trào trong lòng, những chuyện không vui ngày hôm qua vụt qua một bên.

Nhìn tới nhìn lui kỹ càng, đột nhiên An An nghiêm mặt hỏi: “Tại sao cho em cái này?”

“Thích không?”

“Không xong rồi! Cái này có ý nghĩa rất quan trọng.” An An ra vẻ khó chịu, nhưng nụ cười lại toé toét trên mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn muốn trở nên nghiêm nghị cũng không được.

“Đã xảy ra quan hệ rồi, làm thế nào cũng phải xác định một lần đi thôi!”

“Không cần!” An An ra vẻ bất cần.

“Nhẫn này chỉ có một chiếc. Bỏ lỡ rồi thì sau này sẽ không còn cơ hội đâu.”

An An bĩu môi, ngắm nhìn chiếc nhẫn, đường vân uốn lượn, vây quanh một viên hạt xoàn khoảng hai ca ra, màu sắc sáng chói lấp lánh đủ màu.

“Chà, rất vừa tay! Không phải là anh đợi lúc em đi ngủ rồi lén lút lấy số đo ngón tay của em chứ hả?”

“Liếc mắt.” Cặp mắt của Uông Thanh Mạch sáng ngời cười cười. Nhìn thấy An An vui vẻ là anh rất thỏa mãn.

An An cười hì hì, xoay tới xoay lui ngắm nghía.

“Em đã đeo nhẫn của anh thì sau này sẽ là người của anh.”

“Đừng có chảnh! Em không thèm nghe những lời nhảm nhí! Đừng nghĩ đưa nhẫn rồi là có thể lường gạt em.”

“Nếu đã đeo rồi thì không có cơ hội lấy xuống đâu.”

“Rõ ràng là anh uy hiếp người ta một cách trắng trợn.”

“Đúng vậy.”

“ . . . . . ”

Đường nét bên ngoài của Uông Thanh Mạch sắc bén mà bình thản. Rõ ràng là hai trạng thái rất mâu thuẫn, nhưng khi được kết hợp trên người anh thì lại hòa hợp vô cùng.

An An nheo nheo mắt lại, hiểu ý cười cười, sau đó vùi đầu vào lòng của anh.

Ôm nhau là chuyện hạnh phúc, ánh mặt trời chiếu rọi lên người ấm áp thoải mái. Trong không khí yên lặng, chuyện thích hợp nhất để làm chính là trao đổi tâm tình với nhau. Nhưng An An của chúng ta là ai chứ, làm sao có thể ngồi yên được.

Thời khắc qua đi, An An ngẩng mạnh đầu lên, thiếu chút nữa là đập vào cằm của Ưông Thanh Mạch. May mà người đằng sau nhanh nhẹn tránh né, nếu không thì cô không đau, cũng chính là anh đau.

“Ưông Thanh Mạch, người con gái kia là ai?” Nói nhiều có thể thông hòng, hiện giờ giọng nói của An An có thể chọc thủng cả óc nhà.

Ưông Thanh Mạch bị điếc cả lỗ tai, phải nhướng mày: “Cháu gái của Trình Ngọc Hành, Trình Tiêu Diệc.”

Ba chữ này liền khiến An An ngây ngẩn cả người, thì ra là như vậy! An An bình tĩnh trở lại, đây chính là một đối thủ cạnh tranh đáng giá: “Hai người có quan hệ gì? Tại sao lại để cho em bắt gặp tới hai lần, mỗi lần đều rất thân mật.”

“Tụi anh có thể có chuyện gì? Cô ấy vừa mới tốt nghiệp ở trường quân đội, mới trở về. Hôm qua chỉ là tình cờ gặp gỡ.”

“Còn kể cạp ôm nhau như thế, anh cho rằng em bị mù à?” An An không phục.

“Hôm qua anh đi lấy nhẫn, đúng lúc gặp cô ấy. Tụi anh không có ôm nhau, anh chỉ đỡ cô ấy thôi.”

“Em thấy chính là ôm.”

“Em nghĩ sao thì liền khẳng định như vậy! Rõ ràng là anh đỡ cô ấy, có chỗ nào giống ôm nhau đâu? Chỉ là dìu cô ấy thôi.”

“Em thấy ôm rõ ràng!” An An nhất định không chịu bỏ qua. Thật ra thì lúc đó cô cách khoảng bảy, tám thước, hơn nữa còn là nhìn ngang một bên, quả thật có ôm hay không cô cũng không rõ. Nhưng dù sao cũng là thân cận quá đỗi, cô không thích! Tiếp xúc thân mật là không được!

“Lúc anh vừa mới xuống lầu, cô ấy nhìn thấy anh thì đuổi theo. Kết quả vừa chạy theo thì chân bị trật. Sau đó anh phải dìu cô ấy, không hề ôm ấp!”

Thôi đi, ai tin! Đàn ông đều có đức tính đặc biệt này mà.

An An bĩu môi không nói lời nào. Ưông Thanh Mạch biết là cô tin lời anh, bởi vì quả thật không có gì, anh cũng không sợ cô chất vấn. Trước sau gì cũng không có làm chuyện gì hết, nói thế nào anh đều có lý.

Cuối cùng, Ưông Thanh Mạch vỗ vỗ tấm lưng trần xinh đẹp của An An: “Bảo bối, về sau không được phép nói như vậy nữa.” Cô mà dám nói không cần anh nữa, anh sẽ khiến cô vĩnh viễn không thể xuống giường được.

“Nói gì? Em nói chuyện gì vậy?”

“. . . . .”

An An quả thật đã quên, cô không có ấn tượng gì hết về chuyện tối hôm qua. Ai bảo lúc cô uống rượu là chỉ biết quậy phá thôi.

Trình Ngọc Hành, phó chủ tịch, là cấp trên của cha Ưông. Cô gái kia lại xinh đẹp dịu dàng, trong lòng An An tràn ngập ghen ghét. So với cô, cô ấy xinh đẹp hơn, gia thế hiển hách hơn, lại còn trẻ tuổi hơn.

Con người rất sợ so sánh, nhất là khi so sánh một cây cải trắng với thức ăn của em bé, đúng là không cùng đẳng cấp.

“Còn lần trước thì sao?”

“Lần trước nào?” Nhất thời Ưông Thanh Mạch không biết cô đang nói gì.

“Thì là lần ở Karaoke đó.”

“Có thiệt không? Vẫn còn nhớ hả?”

“Ừ, em là kẻ có thù không quên.”

Quả thật An An là người rất thù dai. Ông Thanh Mạch đã sớm biết chuyện này. Cô nhóc kia rất thích quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt. Nhưng mà chỉ tùy chuyện thôi, chỉ cần những việc có liên quan tới anh là đảm bảo cô sẽ làm âm ỉ lên.

“Có phải cô ta thích anh không? Em cũng là đàn bà, em có ngửi ra được mùi vị tình địch lẫn quẩn ở đâu đây, đang tìm thời cơ để tấn công.”

“Này, có phải em cũng đang tìm thời cơ để phản công không?”

“Ừ, em không thích phòng thủ! Tấn công là cách phòng thủ tốt nhất.”

“Đừng đoán mò! Cô ấy chỉ là một đứa bé.” Ông Thanh Mạch còn có thể nói gì đây? Trình Tiêu Diệc không chỉ thích anh chỉ một, hai năm đâu!

Hai người cứ ôm nhau như vậy, ngọt ngào ấm áp. Sau một hồi, Ông Thanh Mạch vỗ vỗ bả vai của An An: “Anh phải đi rồi. Năm nay có cuộc hội nghị quân bộ, kết quả bị em quấy rối, phải bị hoãn lại.

“Ồ, vậy anh đi đi.”

“Đứng dậy đi, đi ăn sáng với em trước đã.”

An An dạ một tiếng, vịn anh đứng lên, kết quả hai chân vẫn còn run run, thật không còn mặt mũi nào ném qua nhà bà ngoại cả.

Ông Thanh Mạch bật cười, An An đấm anh một cú, la lên: “Chỉ tại anh!”

“Đừng quên tối hôm qua anh là người bị hại đó.”

Hừ, được lời mà còn ra vẻ!

40. Chương 40

An An nhìn hai bên người của Ông Thanh Mạch, cười khúc khích không đứng đắn. Mà người kia thì chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ, mang theo một đồng dấu răng trên người bước lên xe.

May là hiện giờ trời đang vào thu, áo dài, quần dài, cài nút áo lên tận cổ sẽ không khiến người ta nghi ngờ. Nếu không thì những người bên cạnh như Lâm Tiểu, Dương Tử và đám thuộc hạ kia không thể nào không cười chết anh.

Trong lòng vui vẻ, An An đi tới phòng tiêu thụ. Bình Tử như một luồng gió phóng tới, cầm tay An An một cách ân cần, ánh mắt thân thiết khiến An An muốn nổi da gà.

“Đừng nhìn bà chị với ánh mắt như thế. Chị đây còn chưa chết mà.”

Bình Tử thở dài trợn mắt nói: “Người ác sẽ có người ác trị, cái này gọi là báo ứng hai người các cậu.”

“Hả, vì sao tụi tớ lại có báo ứng?”

“Đáng đời, một đôi ‘tiểu tam’ ”

“Đừng nói bậy! Không phải như cậu nghĩ đâu.”

“Xem ra cậu đã tha thứ cho anh ta. Tớ không thêm nói nhiều nữa. Tự giải quyết cho tốt đi ~”

An An nhíu mày, há miệng như lại không phát ra tiếng. Đến khi Bình Tử phát hiện ra chiếc nhẫn hột xoàn đây khoa trương kia, cô nàng mới kêu lên một tiếng kinh ngạc. Khỉ gió gì mà An An lại nhận nhẫn của Ông Thanh Mạch?

Không phải chỉ có chồng mới có thể mua vật này thôi sao? Chẳng lẽ cô ấy muốn gả cho Ông đại gia? Người ta có quân cưới đó, được luật pháp bảo vệ. Anh ta thật muốn ly hôn để cưới An An hay sao? Nếu thật sự như vậy thì lớn chuyện rồi. Ủy ban điều tra sẽ kiểm tra kỹ luật vấn đề tác phong của mọi người.

Buổi chiều thì Triệu Dư lái xe tới, An An lôi kéo Bình Tử đang run rẩy đi theo. Lê quý đ n Triệu Dư nhờ An An tìm dùm mình một người quản lý gia đình. Đồ đạc trong nhà đã chọn xong, chỉ cần dọn dẹp xong phòng ốc thì anh có thể bắt đầu di chuyển đồ vào trong.

An An giải quyết nhanh gọn, dứt khoát. Nửa giờ sau khi gọi điện thoại xong, một vài nhân viên quản lý gia đình đã tới trước mặt.

Người khác đang làm việc, ba người bọn họ rành rỗi ngồi tán gẫu. Ngay lúc này, An An nhận được điện thoại của Lý Tư Tiêm. Lý Tư Tiêm muốn mời An An đi ăn cơm, nhưng từ sau lần trước, An An không muốn gặp mặt cô ta chút nào. Nhưng lần này Lý Tư Tiêm ngòì lý không chịu đi. Bất đắc dĩ, sau giờ tan sở, An An phải lên xe cô ta đi tìm quán ăn.

Nét mặt Lý Tư Tiêm có vẻ lúng túng, An An cũng không thèm để ý. Dù sao cô cũng không muốn gặp mặt cô ta, càng không thèm làm ra vẻ tốt bụng.

Lúc chọn món ăn, An An nói sao cũng được. Lý Tư Tiêm liền làm chủ, gọi hai phần ăn phong phú. Trong khi đợi cơm, Lý Tư Tiêm lấy một hộp quà rất đẹp mắt từ trong giỏ xách ra, bên trên là mảnh tơ lụa màu cà phê đậm có chữ màu vàng kim.

An An khê cụp mắt xuống, khóe môi hơi cong lên, lắc đầu. Lý Tư Tiêm vội vàng mở hộp ra để trước mặt An An: “Cái này em nhất định phải nhận.”

An An nhún nhún vai, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đồ quý quá, em nhận không nổi.”

“Coi như là chị tới để xin lỗi.” Gương mặt Lý Tư Tiêm mất tự nhiên, chắc là từ nhỏ tới lớn đến giờ, cô ta chưa từng khép nép như vậy đối với người nào.

“Tại sao chị lại nói như vậy? Em không hề bắt lỗi chị, cần gì phải tặng quà lớn như thế để chịu tội chứ?” An An hơi nghiêng người về phía sau, nhìn thẳng gương mặt lúng túng của Lý Tư Tiêm.

An An cũng không muốn đùa giỡn với cô ta nữa, ngòì thẳng dậy, đóng nắp hộp lại, đẩy lại trước mặt Lý Tư Tiêm: “Không công không quà, chị lấy lại đi.”

Rốt cuộc Lý Tư Tiêm cũng đã nhận thức mình đã thất bại, còn thua trong tay của một con nhóc không để mình chút nào ở trong mắt. Nhưng hết cách rồi, ai bảo cô đắc tội với cô ta.

Sau khi ăn xong, An An muốn tự mình đón xe về, nhưng Lý Tư Tiêm kiên quyết muốn chở cô. Lúc An An xuống xe, Lý Tư Tiêm nhét cái hộp vào tay của cô: “Coi như đây là quà kết hôn của chị cho em. Nếu như em vẫn xem chị như một người bạn thì đừng nên từ chối.”

Đã nói đến mức này rồi, nếu không nhận lấy thì rõ ràng là không để cô ta trong mắt. An An thay đổi ý: “Em đã kết hôn hai năm rồi, bây giờ nhận được quà lễ lớn như vậy quả thật là không còn ý nghĩa gì.”

Lý Tư Tiêm vừa nghe An An mở miệng, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Cần phải như vậy! Chị đi trước đây, có thời gian thì cùng nhau đi ăn cơm.”

An An cảm thấy người này mở miệng ra là già mồm cãi láo, cô cũng hết cách. Hiện tại cô muốn nói thẳng, nhận cũng được thôi, nhưng cũng sẽ không thay đổi được chuyện gì. Ai bảo Lý Tư Tiêm chia sủng* lên người mình (*ý là ép buộc đẩy các nàng), chứ thật ra cô hoàn toàn không muốn nhận lấy món quà này.

Tắm rửa sạch sẽ, bấm điện thoại gọi đi. Người bên kia rõ ràng đang bận, An An nói vài câu rồi cúp máy. Vùi cơ thể đau nhức vào trong tấm chăn bằng lụa mềm mại ở trên giường, An An rút ta ra ngoài, mượn ánh sáng yếu ớt của ánh trăng, ngắm nghía chiếc nhẫn sáng chói kia. Trong lòng vô cùng ngọt ngào!

Giấc ngủ đêm nay rất thoải mái, ngủ một giấc cho tới sáng, thiếu chút nữa là đã trễ. Vội vàng nhảy xuống giường, rửa mặt thay quần áo chỉ tốn năm phút. Như vậy là đã quá chậm rồi! Năm đó ở quân đội, mỗi khi tập hợp khẩn cấp, vừa đồng phục, vừa công cụ chỉ tốn tối đa bốn phút mà thôi.

Nhưng hôm nay nhất định không phải là một ngày thái bình. Một cú văng chậu hoa vào người của Triệu Dư; lỗ tay tía sạch phía sau của chậu hoa kiếng hoàn mỹ. Về mặt của cô bắt đầu như đưa đám, ngàn lần cẩn thận cũng không thể đoán trước được thảm kịch sẽ phát sinh.

Nhưng có một số việc mình muốn tránh cũng tránh không thoát, đặc biệt là loại người thô lỗ như An An.

Tối nay Bình Tử có chuyện, thoáng một cái liền biến mất, hình như lại là đi coi mắt. An An bận rộn cả buổi chiều với Triệu Dư, đến tối thì Triệu Dư mời An An đi ăn cơm. Khoảng thời gian này, quan hệ giữa hai người đã được làm sáng tỏ, chỉ có thể là bạn bè thôi.

An An cũng không suy nghĩ nhiều, có cơm thì nên đi chứ, khỏi cần phải lo chuyện ăn uống một mình. Nhưng ai mà biết được, chỉ ăn một bữa cơm thôi mà leo tuốt lên trang đầu.

An An mệt mỏi, cả người mềm nhũn, tựa mình lên ghế ngồi trước: “Triệu Dư, anh xem, Bình Tử của chúng ta xinh đẹp, nhỏ nhắn, tính tình hiền lành. Tuy cậu ấy có hơi khờ khạo, nhưng đúng là một cô bé rất dễ thương.”

“Nghĩ ra muốn ăn thứ gì chưa? Tôi để cho nghĩ cả một buổi chiều rồi, chưa nói xong đã chạy ra ngoài.” Triệu Dư mở cửa chiếc xe Aston Martin DBS sáng lóe mắt đậu ngay trước cửa. An An quay đầu nhìn theo cảnh sát vũ trang trên quảng trường, nhớ lại quá khứ của mình.

Triệu Dư nhìn thấy An An đang thất thần, liền vỗ vỗ cô: “Nghĩ gì thế? Tôi hỏi em muốn ăn cái gì?”

“Tùy anh. Tôi ăn gì cũng được.”

Triệu Dư lái xe đến hội sở mà mình thường tới, tìm một chỗ kín đáo ngồi xuống. Tinh thần An An không được vui lắm, Triệu Dư nhận thấy, chiều nay quả thật mệt mỏi quá đi thôi. Lần này Triệu Dư rất lịch sự, không gọi rượu. Kết quả, so với lúc uống rượu, An An lại càng không đáng tin cậy. Nếu không đáng tin cậy thì làm sao có thể gây ra chuyện lớn như vậy.

An An vẫn thích ăn cá, sau khi rưới nước ép lên thì thịt cá lại càng ngon mềm hơn. Bộ dạng ăn cơm của An An không có gì đáng nói, trái lại, tốc độ ăn cơm thì thật đáng nể.

“Em ăn chậm một chút! Không ai giành với em!”

“Thói quen thôi! Ăn chậm không được.”

“Em nói em đã có chồng, tại sao chưa ai gặp qua vậy?”

Triệu Dư chỉ là cô tình hỏi một câu. Thật ra thì anh không quan tâm tới vấn đề này cho lắm, nhưng vẫn có chút hiếu kỳ.

Trong miệng An An vẫn còn đầy cá, có mẫu xương nhỏ đang bị An An dùng đầu lưỡi linh hoạt đảo ra ngoài: “Ừ, anh ấy không tiện ra mặt.”

“Không tiện?” Triệu Dư hiểu được lời mờ hai chữ kia của An An, nhưng lại không rõ lắm ý tứ của câu nói này. Sau cùng, Triệu Dư kết luận, chính là An An đang chơi trò tâm lý, từ chối anh, cũng không cần sắp đặt một ông chồng ình, hơn nữa, còn nói không ra lý do vì sao.

“Em không cần phải ra sức làm ra vẻ có chồng để từ chối anh.”

“Khụ khụ...” Thiếu chút nữa là An An bị những lời này làm ắc nghẹn. Ho khan vài tiếng, cô phải uống thêm mấy hợp nước mới có thể nuốt xuống đồ ăn.

“Triệu Dư, tôi thật sự đã kết hôn!”

“Được rồi! Em nói em đã kết hôn, vậy nói cho anh biết ông xã không tiện ra mặt kia của em là ai đi.”

“Không tiện nói ra.”

“Tên tuổi?”

An An lau miệng, vỗ trán...

“Triệu Dư, tôi thật sự đã kết hôn. Thật ra chồng của tôi...” An An vừa nói tới đây thì đột nhiên mắt sáng lên.

“Ha ha, đến đây!” Triệu Dư quay đầu, nhìn theo ánh mắt của An An. Cách đó không xa, có một người đàn ông khiến cho Triệu Dư ngây ngẩn cả người.

An An phóng vèo một cái tới trước mặt Hứa Thác, khoát tay anh, kéo đến trước mặt Triệu Dư: “Triệu Dư, đây chính là chồng của tôi, Hứa Thác.”

Có chút bất ngờ, Hứa Thác, cũng như Triệu Dư ngẩn người ra.

Nếu như đây là chồng của An An thì quả thật có chút bất tiện khi tiết lộ ra ngoài. Hứa Thác là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Hứa thị, một công tử danh tiếng ở thành Bắc Kinh này, bên cạnh không thiếu mỹ nữ. Chuyện không thể nói ra đã kết hôn quả thật là có khả năng.

Nhưng mà, An An này thông minh lanh trí như vậy làm sao có thể quên mất một chuyện. Hứa Thác và Triệu Dư cũng coi như đã từng qua lại, tuy rằng không phải thường xuyên gặp gỡ, nhưng cũng là chỗ quen biết. Từ trước tới giờ, việc Hứa Thác còn chưa kết hôn là sự thật không thể phủ nhận. Bất chợt trong nháy mắt, i€ ànLêQu Đ& ;Ω Triệu Dư có vẻ hồi phục lại tinh thần. Phương Mạc và Hứa Thác là bạn tốt. Lần trước Phương Mạc xuất hiện rồi mang An An đi, không lẽ An An thật sự là người phụ nữ của Hứa Thác?

Hứa Thác ôm eo An An một cách tượng trưng, cũng không dám ôm quá chặt. Ai bảo chồng của cô ấy là ‘người kia’ chi!

“Đã lâu không gặp!” Hứa Thác đưa tay ra bắt tay Triệu Dư.

An An cảm thấy không xong rồi: “Hai người quen biết?”

Hứa Thác gật đầu, còn Triệu Dư thì cười một cách bất đắc dĩ.

An An vừa định giải thích thì Hứa Thác đã nói: “An An lại làm phiền anh rồi! Lần trước thật xấu hổ, may mà có Phương Mạc ở đó, nếu không thì đã làm trò cười ọi người vì tính tình này của An An.”

Tốt lắm, cứ để chuyện tiếp tục như vậy đi. Dù sao An An cũng đã đạt được mục đích, không thềm nghĩ tới về sau gặp mặt sẽ như thế nào.

Nếu như vậy, Triệu Dư cũng không thể giữ vững lập trường nữa rồi, chỉ là lời nói có vẻ lòng vòng: “Hứa Thác, chừng nào thì anh kết hôn hả? Còn có...” Triệu Dư muốn chừa một chút mặt mũi cho Hứa Thác, bởi vì hiện giờ, giới truyền thông đang xôn xao về vụ tai tiếng tình dục giữa Hứa Thác và một nữ minh tinh.

Hứa Thác không trả lời, An An vội vàng lên tiếng: “Có muốn tôi lấy giấy tờ hôn thú ra cho anh kiểm tra không hả? Ngay mai sẽ ném Bình Tử vào nhà mới của anh một ngày, để nó dạy dỗ anh không nên phá hoại gia đình người ta.”

“Phải rồi, tôi phá hoại gia đình người ta!” Triệu Dư cười bất đắc dĩ.

“Anh cũng đã gặp chồng của tôi rồi, từ nay về sau không được xét hỏi tôi nữa!”

“Được, tôi đi trước đây.”

Thật ra, Triệu Dư đang cười nghiêng ngả trong bụng. Đây coi như là để lại chút mặt mũi cho An An. Vạch trần lời nói dối của người khác trắng trợn như vậy là không lẽ phép.

An An gặp chuyện thì lại ôm chân Phật, cầm tay Hứa Thác một cách sùng bái. Đến cùng, cô vẫn không hề biết Hứa Thác là loại người gì.

Triệu Dư vừa khuất khỏi tầm mắt, An An liền buông tay Hứa Thác ra, cười ha hả: “Cám ơn anh nhiều lắm.”

“Không cần khách sáo. Tôi chỉ là thừa dịp phối hợp thôi, nhưng khẳng định Triệu Dư sẽ không tin.”

“Thật ra thì Triệu Dư là người rất tốt. Đúng là ai bảo tôi đã có Nham Tử rồi.”

“Tuy lời nói này có vẻ hơi thiên vị ‘người kia’ của cô, nhưng để cho anh ấy biết được thì cô sẽ không xong.”

An An bĩu môi, hai người nhìn nhau cười.

Ai biết được hôm nay cô đã gây ra chuyện lớn cỡ nào! Ngày hôm sau, đang lúc cô vẫn còn cao hứng vui vẻ, đã có người đến nhà hỏi thăm.

41. Chương 41

Hôm nay toàn thể mọi người trong nước đang trong trạng thái hưng phấn lại sôi nổi về chuyện nghỉ phép du lịch. Nhưng trong ngành tiêu thụ này, người khác càng rảnh rỗi, các cô lại càng không thể nghỉ ngơi.

Mùng một tháng mười* đúng là một ngày tuyệt vời (*Ngày quốc khánh TQ đầy các nàng), ngày 1 tháng 10 đông đúc, An An lại chỉ có thể ngồi trong phòng tiêu thụ, trong phòng mà người mất to trùm mắt nhỏ.

Lễ đính hôn của Diệp Tử được tổ chức vào ngày 12 tháng 10. Ngày này không tệ, quan trọng chính là ngày sinh nhật của Diệp Tử, cho nên Quân Tử đã chọn ngày này. Cha mẹ cả hai bên tìm ngày tốt cho bọn họ, cuối cùng cũng đồng ý ngày này.

An An ngồi chơi điện thoại di động, nghĩ tới chuyện mình nên mặc cái gì trong ngày hôn lễ đây. Ai bảo cô là gái đã có chồng, nên không thể làm phụ dâu. Tuy nhiên cô vẫn muốn dành ánh đèn màu của cô dâu mới. Ai bảo tụi cô là bạn thân làm gì!

Còn phải nghĩ ra nhiều trò chơi để phá cô dâu chú rể nữa. Đây là những thứ cần thiết của hôn lễ, nhưng trong lòng cô lại bắt đầu lo sợ, sợ đến ngày nào đó tới phiên mình, không biết có phải sẽ bị trả thù gấp bội hay không?

Chỉ là lần này, quả thật đám người bọn họ đã dày vò không ít cặp cô dâu chú rể mới này. Nhưng đến khi đám cưới của An An và Nham Tử thì bọn họ lại không thể hoàn thành kế hoạch trả thù. Bởi vì đến lúc đó, An An có chút... bất tiện...

Vừa định gọi điện cho Nham Tử thì nghe Bình Tử ở bên kia la lớn một tiếng ‘Aaa’, thiếu điều muốn nhảy dựng lên. Từ trong một góc phòng tiêu thụ, Bình Tử gờ gờ tờ tạp chí, chạy về phía cô, đập cái ‘bốp’ một cái trước mặt An An. Những người khác nhìn thấy náo nhiệt cũng bắt đầu tò mò tập trung lại.

An An vốn là bị Bình Tử làm cho hết hồn, nhưng khi nhìn tới quyển tạp chí đập trước mặt mình thì hoàn toàn sững sờ.

Con bà nó, tám hình lớn như vậy, chiếm khoảng nửa trang. Tuy rằng An An không phải là loại người nổi tiếng gì, khuôn mặt cũng không có gì để đáng nói, vóc dáng thì lại càng không đáng nhắc tới, nhưng mặc kệ là tốt hay xấu, người phụ nữ với gương mặt sạch sẽ lại được lên trang đầu của tờ tạp chí.

Tiêu đề khổng lồ bắt mắt ‘Một trong bốn công tử của Kinh thành, Hứa Thác, đã kết hôn hai năm trước.’

Phía dưới có một loạt hàng chữ nhỏ, ở chính giữa cũng là loại kiểu chữ bắt mắt như vậy, hai chữ An An thật to. Con bà nó, có phải mình đã gây ra họa lớn rồi không?

Mặc kệ có nhìn thấy tên này hay không, nhưng những ai đã nhìn thấy qua An An thì nhất định nhận ra được người trong hình là ai. Hình ảnh rõ ràng, lại chụp ngay chính diện, dưới ánh đèn màu ấm áp, An An khoác cánh tay của Hứa Thác, hai người cười một cách rất ‘hạnh phúc ngọt ngào’.

An An còn chưa biết, sự kiện yêu đương mới vừa bộc phát giữa cô và Hứa Thác sắp bị đủ loại người tiến hành truy cứu tìm tòi. Tin tức truyền thông nhận được cũng không nhiều, nhưng lại tra ra được tên họ của An An, thành viên số một của phòng tiêu thụ.

Tất cả mọi người tập trung vào gương mặt kia. Mang Quả vỗ vỗ An An la lớn: “Cậu ghen, thì ra chồng cậu là Hứa Thác! Vậy mà lần trước còn làm bộ không quen biết.”

An An hít vào một hơi thật sâu, kể lại đầu đuôi câu chuyện ngày hôm qua ọi người biết. Kết quả lại nhận được vài ánh mắt khinh thường. i€ ànlê đ& ; lòng An An cũng muốn giận dữ lắm chứ bộ! Con bà nó, đây đâu phải chuyện nhỏ đâu, nếu để cho người kia biết được thì cô không chết cũng bị lột da đó.

An An đoạt lấy tờ tạp chí trong tay của Chu Tiến, bắt đầu xé nát như điên cuồng, giống như phải xé thành mảnh vụn thì mới vừa lòng. Mậu Ninh lắc đầu: “Cậu xé được một cuốn, có nghĩ tới xé hết mấy chục vạn cuốn trong thành Bắc Kinh không?”

Chiều hôm đó, mọi người cảm thấy có một đồng người không rõ lai lịch kéo đến phòng tiêu thụ. Sau khi tìm hiểu, mọi người kết luận, là phóng viên đó, là loại phóng viên chỗ nào cũng muốn nhúng tay vào!

An An đang phát điên ở bên trong. Cô sắp bị đám người này làm cho điên mất rồi. May mà lúc đó không chọn nghề diễn viên, nếu không mỗi ngày phải ứng phó với những người này, cô đang sáng suốt cũng sẽ bị làm điên lên.

Cô cũng không biết người này là người thứ mấy rồi, An An bỗng nhiên đứng dậy, kéo người kia dè xuống ghế sa lon.

“Đã tới rồi thì nói chuyện đi!” An An khoanh tay ngồi nhìn phóng viên ở ghế đối diện: “Tôi và Hứa Thác chỉ là chuyện hiểu lầm. Ngày hôm qua chỉ là đùa giỡn với bạn bè cho vui. Anh cũng nhìn thấy đó, tôi chỉ là người bán hàng trong phòng tiêu thụ thôi, người nổi tiếng như vậy làm sao có thể nhìn trúng tôi, có đúng không?”

Đây là An An cố tình nói ra những lời khó nghe, mà đối phương hiển nhiên là người từng trải, từ đầu tới cuối không tin chữ nào.

“Cô An An à, đối với sự kiện lần này, Hứa Thác chưa hề ra tiếng phủ nhận. Còn nữa, hai năm qua hôn nhân của hai người không hạnh phúc sao? Bà chủ của nhà họ Hứa cần gì phải ra ngoài làm công? Tối hôm qua, nhìn thái độ của Hứa Thác thân thiết hơn nhiều so với trước kia, còn nói quan hệ của hai người là bình thường hả?”

“Tôi và Hứa Thác là bạn bè! Còn nữa, tôi đã kết hôn rồi!” Lời này vừa nói ra, ánh mắt kinh ngạc của phóng viên nhìn An An từ trên xuống dưới.

“Cô đã kết hôn rồi? Chẳng lẽ quan hệ của cô và Hứa Thác là ngoại tình?” Lời nói có vẻ khó tin, giống như loại phụ nữ đã có chồng như An An mà cũng có thể quyến rũ được loại công tử cao quý như Hứa Thác!

An An khóc thầm trong bụng. Thì ra khả năng xuyên tạc của giới phóng viên lại lợi hại và mạnh mẽ như vậy. Trong lúc An An muốn khóc thì cách đó không xa, đám người lang sói kia lại cười ngất.

Đây mới gọi là ‘Ác nhân tự có ác nhân trị’!

Cuối cùng, An An bắt đầu nổi nóng. Nếu tòa soạn nào của các người còn dám đăng lên những tin tức này thì các người chờ chết đi.

Tuy rằng lời nói của An An không có sức mạnh gì, nhưng báo chí thật không còn kéo dài đăng tin lung tung nữa. Chỉ là mạng lưới internet lại bắt đầu truyền bá điên cuồng.

Cuối cùng, An An bị dồn ép tới mức khổ sở. Chỉ vì muốn đập tan hoàn toàn hi vọng của Triệu Dư, có ngờ đâu lại rước họa vào thân. An An gọi điện thoại cho Hứa Thác, hiển nhiên là người kia đã biết rõ tình hình. Cô vốn là không biết Hứa Thác có sức ảnh hưởng lớn như vậy. Cô vẫn cho rằng anh ta cũng giống như đám người Phương Mạc bọn họ, cùng lắm là có chút tiếng tăm, chút tiền bạc.

Bây giờ An An mới biết được Hứa Thác chính là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Hứa thị, đáng giá cả trăm triệu, bên người không thiếu mỹ nữ, siêu sao nổi tiếng, chuyện xấu chất đống. Ban đầu vốn đã là một nhân vật nổi tiếng, kết quả lại bị An An quậy phá, đẩy lên tới tận đầu sóng. Bởi vì cô mà anh lại được nâng cấp thành người đàn ông ‘kim cương’ rồi. (Lời editor: không phải người đàn ông ‘kim cương’ loại tốt đâu nha các nàng... đẳng cấp xi căng đàn của Hứa Thác chỉ là ‘đá quý’ thôi, bây giờ thêm chuyện của An An nữa thì danh xấu lại lên tới ‘kim cương’ đấy...)

An An rất hối hận vì chuyện này, cầm điện thoại nghe Hứa Thác ở bên kia cười khỏ lại càng nổi giận hơn: “Anh đó, ông xã nhà tôi sẽ lột da tôi mất thôi.”

“Người kia thương cô như vậy, làm gì nữa lòng.”

“Nữ chứ sao không! Đều là do anh hại tôi.”

“Tôi cũng thảm mà. Bây giờ tôi còn chưa dám mở điện thoại nữa đó.”

“Anh nói xem, có phải chúng ta cùng chung số phận hay không?”

“Không! Tôi là bị cô hại.”

“Anh đó, hại con khỉ! Nếu không phải vì anh đã có cả đồng xỉ căng đàn thì làm sao tôi có thể bị cuốn vào?”

“Phải, phải, phải! Đừng giận nữa, giới truyền thông cũng chỉ là theo phong trào thôi. Cô cũng đã giải thích với họ rồi, mấy ngày nữa là sẽ hết chuyện thôi.”

An An thật muốn đập đầu chết phứt cho rồi. Cúp điện thoại với Hứa Thác, An An liền gọi cho Triệu Dư. Trái lại với sự tưởng tượng, người này vô cùng vui vẻ, cười thích thú.

“Triệu Dư, tên khốn kiếp này!”

“Chuyện này không thể trách tôi được. Ai bảo em quơ tay bắt đại một người như vậy. Mấy năm nay, xì căng đan của Hứa Thác nhiều đếm không xuể, đa số là minh tinh. Giới truyền thông không ngừng theo dõi anh ta.”

“Tôi hôm qua anh đã biết hết? Vậy vì sao anh lại không nhắc nhở tôi?” An An cảm thấy dưới chân rung chuyển, cô bị tên nhóc Triệu Dư này chơi chết rồi.

“Tôi hôm qua thấy em chơi vui quá, tôi không nỡ làm em mất hứng. Còn nữa, trong khoảnh khắc ấy, tôi thật sự đau lòng, ai da!”

“Anh đi chết đi!” An An cúp điện thoại, nhìn ánh mắt không đồng tình, lại còn khinh bỉ của đám người bên cạnh. Tại sao, tại sao, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy... An An vỗ trán.

An An càng không dám gọi điện thoại cho người kia của cô. Chuyện này tuyệt đối không thể bàn thảo. May mà anh đang ở nơi khi ho có gáy nào đó, làm gì mà có tạp chí giải trí để mà xem. Cho nên chỉ cần chuyện lắng xuống, cô sẽ bình yên vô sự qua khỏi kiếp nạn này.

Một đêm sống trong lo âu sợ hãi, kết quả ngày hôm sau mừng rỡ phát hiện, hình như tám hình to đùng kia đã không còn trên mấy tờ báo đó nữa. Mặc dù xì căng đan của cô với Hứa Thác vẫn còn trên những tạp chí bất quá, nhưng chuyện đã lắng dịu đi rất nhiều.

Đang lúc An An tìm lại được không gian yên lặng và tốt đẹp này thì lại có người tới cửa hỏi thăm. Lúc cô nàng tới, tất cả mọi người lại cứng họng hết hồn. An An thì lại không biết rốt cuộc mình có sự hấp dẫn gì mà có nhiều người biết tới mình như vậy.

Lúc An An nhìn thấy Vi Ny thì cô cũng có chút kinh ngạc, bởi vì Vy Ny chính là ‘đại Tỷ’ mà cô đã từng phục vụ lúc còn là một phụ tá nhỏ nhỏ.

Nữ diễn viên hạng hai, mà sao không phải hạng nhất? Dáng dấp của cô ấy không chỗ nào chê, nhưng tính tình lại quá cương nghị. Diễn xuất thuộc loại hạng nhất, nhưng lại không theo quy tắc ngầm của giới giải trí, cho nên chỉ có thể dừng lại ở hạng hai mà thôi.

Hai người tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống. Vi Ny mang một cặp kính râm, che khuất hơn nửa khuôn mặt. Trên người lại mặc một bộ đồ thể thao màu xám, nhìn không ra phong cách của một diễn viên.

Ngón tay Vi Ny sơn màu xanh nhạt, kẹp trên tay điếu thuốc nhỏ dành cho phụ nữ, phun ra hơi khói khiến An An nhú mày. Cô đưa tay ra giật lấy điếu thuốc rồi dụi tắt trong đồ gạt tàn. Vi Ny nhún nhún vai cười cười: “Mấy tháng không gặp, Thủ trưởng nhà cô khỏe không?”

“Cô tới không phải là vì hỏi thăm anh ấy. Có chuyện gì nói đi!” An An đi thẳng vào vấn đề. Tuy hai người bọn họ quen nhau trong vòng một tháng, nhưng quan hệ cũng không đến nỗi nào. Bên ngoài nhìn vào thấy Vi Ny không dễ gần gũi, tính tình lại lạnh nhạt. Nhưng thật sự mà nói thì cô ấy là một người bạn không tệ.

Vi Ny dừng lại một chút, ngược mắt nhìn thẳng An An rồi nói: “Vì sao cô lại ở chung với Hứa Thác?”

An An bực bội, chuyện này cũng là lỗi của cô. Ai bảo cô không biết sức hấp dẫn của loại công tử cao quý như Hứa Thác này nguy hiểm tới cỡ nào!

Hiện tại khắp nơi trên mạng internet đều truyền ra hình bọn họ ôm nhau. Bây giờ cô có trăm miệng giải thích cũng không ai thèm tin. Đã bị tra hỏi nguyên cả ngày, cô khổ sở nói lại một lần nữa: “Chẳng qua lúc đó là tôi tùy cơ ứng biến, ai ngờ rước họa vào thân.” An An liếc mắt: “Tôi làm là để cho Triệu Dư xem. Anh ta không tin tôi đã có chồng rồi. Đúng lúc gặp phải Hứa Thác, tôi liền đem anh ấy ra. Kết quả là bị người ta chụp ảnh.”

Vi Ny tin những lời An An nói, bởi vì An An là người khinh thường những người nói láo. Tuy rằng cô ấy đã bị vị Thủ trưởng nhà cô ấy thu thập hoàn toàn, nhưng chưa chắc là không động lòng với Hứa Thác. Cô không hỏi Hứa Thác, Hứa Thác cũng không giải thích. Cho nên, cô chủ động tìm đến An An.

Tiền Vi Ny về, An An trở lại phòng tiêu thụ. Còn chưa bước vào cửa thì đã bị một người ngăn lại, An An hét hồn kêu “Á” một tiếng.

“Tôi sẽ không ‘làm thật’ em! Trước nay vẫn cứ nghi ngờ, vì sao em quen biết nhiều người như vậy, thì ra là như vậy!” Phương Mạc mặc nguyên bộ đồ màu đen, cao lớn đẹp trai, đóng sầm cửa xe lại, đi đến bên cạnh An An, ôm chặt bả vai của cô hỏi.

An An thở dài nói: “Gần đây tôi phải học bổ túc. Cuối tháng mười thi rồi, sau đó mới được vào bộ Tổng Tham Mưu chứ.”

“Đừng đánh trống lảng! Tôi hỏi em tại sao ở chung với Hứa Thác? Hai người đám cưới khi nào? Sắp có náo nhiệt để coi rồi!”

“Tôi đã giải thích hết hai ngày rồi! À, sao hôm qua anh không tìm tôi hỏi tội hả?” An An lắc lắc bả vai, gạt tay của Phương Mạc ra, nghiêng người hỏi.

“Hôm qua tôi đi thăm trị Hứa Thác, không có thời gian ‘chiếu cố’ em.”

“Anh giữ im lặng là tốt rồi. Ai cũng không nói thì khẳng định Nham Tử sẽ không biết.”

“Ừ, anh ta không lên mạng, không xem báo chí là cái.” giọng điệu Phương Mạc có vẻ khẳng định, nhưng rồi lại lắc đầu cùng một lúc. An An nghiêng đầu, đảo mắt, đột nhiên nắm chặt tay của Phương Mạc khổ sở nói: “Mạc Mạc, cứu người quan trọng hơn!”

“Cầu xin tôi thì được cái gì chứ! Mau gọi điện thoại đi.”

An An lật đật bấm số điện thoại. Đã bảy giờ rưỡi, những người khác đều đã ra về. Cô xoa xoa bả vai, đột nhiên nghĩ tới một người... Thiệu Dương.

42. Chương 42

Dương Tử gọi điện thoại cho Thiệu Dương, cụ thể dặn dò phải đối phó chuyện này như thế nào. Hiện giờ đầu óc cô đau nhức, thỉnh thoảng có vài phóng viên gì đó lại tới, nhưng trong hai ngày này quả thật là rất bình yên.

Điều may mắn nhất là anh chàng kia không có động tịnh gì hết, vẫn gọi điện thoại hỏi thăm bình thường, không hề nhắc tới chuyện này. Đoán chừng là anh còn chưa biết.

Sang ngày thứ ba, mọi chuyện bắt đầu sáng tỏ, có thể nói là An An thở phào nhẹ nhõm. Lại không nghĩ tới Bình Tử tìm đâu ra một đồng tin tức trong điện thoại.

“Hứa Thác can tâm tình nguyện mang danh ‘tiểu tam’, cùng phụ nữ đã có chồng qua lại với nhau.”

Bên dưới tiêu đề lớn là một hàng chữ nhỏ, viết cái gì, cô đã kết hôn rồi, Hứa Thác cam tâm tình nguyện lên lút lui tới với cô. An An muốn phát điên lên! Cũng may là Bình Tử nhanh tay lẹ chân giứt lại điện thoại đi động, nếu không thì đã bị An An phát tiết, ném ra ngoài, không tan nát thì cũng bị móp méo.

An An đấm mạnh tay xuống bàn. Không chỉ báo chí mà còn tin tức trên mạng, chắc cô chết mất thôi! Hai ngày qua cô đã rất thận trọng, sang ngày thứ ba, cô lại càng bực bội hơn. Mỗi lần điện thoại di động vừa vang lên thì An An giống như gặp phải ôn dịch, nhảy lùi lại mấy bước, thậm chí cũng không dám nhìn xem tin nhắn trên màn hình di động.

Có một số việc không sợ không có chuyện tốt, chỉ sợ không gặp người tốt mà thôi. Lúc cô mới vừa tham gia đội văn nghệ thì gặp phải người chủ khó ưa. Nếu bảo là rất nổi tiếng thì cô ta còn chưa đạt được trình độ hạng nhất. Nếu bảo là không nổi tiếng thì vai diễn nào cô ta cũng đã thử qua.

Vừa nhìn thấy cô ta, An An lập tức nhíu mày lại, quay đầu ra hiệu cho người bên cạnh biết rằng mình đang trốn ở đằng sau quầy bar. Nhưng người kia đang nhắm về phía cô, cô không tiếp đãi, làm sao mà được yên thân.

Người mới tới mặc một bộ đầm trắng bó sát người, mang đôi giày cao gót hơn mười phân, môi đỏ mọng vô cùng xinh đẹp. Nhưng cặp mắt xinh đẹp lại khiến người ta không dám nhìn thẳng, hướng chỉ giọng điệu cao ngạo của cô ta khiến Mang Quả thiếu chút nữa là ói mửa ra hết.

“An An, dù sao cũng đã từng quen biết, không lẽ một câu chào hỏi cũng không thèm nói sao?” Chung Tâm lên tiếng bắt bẻ. Tư thế thanh nhã nhưng lại khiến người ta chán ghét.

Bị điểm danh, An An lại không phải là rùa đen rụt đầu. Không thèm để ý đến cô, không có nghĩa là tôi sợ cô. An An để lại một cái gì đó đang cầm trong tay, đứng dậy đi ra: “À, đây không phải là Chung Tâm hay sao? Đại minh tinh hạ cố tới thăm quả thật vinh hạnh cho phòng tiêu thụ của tôi.” An An cười cười, nhưng những người biết cô đều hiểu rõ, nụ cười của cô tràn ngập mùi thuốc súng.

Đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của Chung Tâm cong lên. Tuy rằng bộ dáng cô ta xinh đẹp, nụ cười quyến rũ, nhưng trong nụ cười kia lại ẩn chứa mùi vị u ám và thối nát.

“Tôi đến đây chính là để thăm cô. LêQu Đ& ;Ω Làm trong nhóm nghệ sĩ không xong rồi chạy tới đây bán nhà! Sao lúc nào cũng không ra hôn thế hả? Thủ trưởng Ông đối với cô tốt như vậy mà tại sao cô lại quăng anh ấy cho chó ăn vậy cả?” (Lời editor: ý của chị Tâm nói rằng An An tạo ra xì căng đan với Hứa Thác như vậy là làm đau lòng anh Mạch đó ạ.)

An An làm bộ thờ dài, trong mắt lộ ra biết bao nhiêu ai oán, nhưng lời nói thì khiến đối phương cứng họng: “Làm gì có! Tôi cũng không muốn đâu, nhưng có người không nhận được sự hấp dẫn của tôi. Người đàn ông như Ông Thanh Mạch mà tôi cũng tự nguyện làm vợ lẽ, Hứa Thác thì sao chứ? Không chừng vài ngày sau, chị đây nổi hứng, lại đổi người chơi cho vui. Nói đi, người đẹp Chung, lúc đó ai đã từng nói, trong vòng một tuần là có thể quyến rũ được Ông Thanh Mạch vậy? Ai da, đáng tiếc thủ trưởng Ông bám riết tôi không rời, tôi thật sự ước gì có thể tặng cho cô đấy. Cô xem đi, con người của Hứa Thác, muốn tiền bạc có tiền bạc, muốn ngoại hình có ngoại hình. So với Ông Thanh Mạch không thua kém bất cứ phương diện nào. Quan trọng là người ta chưa từng kết hôn!”

Vẻ mặt Chung Tâm rất khó coi. Lúc ấy cô đã từng tuyên bố, trong vòng một tuần lễ có thể tóm được Ông Thanh Mạch. Ai ngờ con nhóc không có tu dưỡng, mặt tròn như quả trứng kia lại có thể nuốt trọn Ông Thanh Mạch. Cô tấn công cả nửa tháng mà cũng không nhúc nhích được chút nào.

Sau đó An An bỏ đi, Ông Thanh Mạch cũng không còn xuất hiện nữa. Lần này thật vất vả lắm cô mới tìm được cơ hội lấy lại mặt mũi, kết quả lại bị người ta chặn họng. Tính tình Chung Tâm vốn rất tự phụ, nhưng lại vẫn cố gắng đè xuống lửa giận trong lòng, cười nói: “An An, mấy tháng không gặp, cô vẫn sống thoải mái vui vẻ như ngày nào.”

“À, thỉnh thoảng cũng phải thả lỏng bản thân mình một chút. Đời người không cần lúc nào cũng phải nghiêm túc đâu.”

Nhìn Bình Tử có lúc không tim không phổi như vậy, nhưng đôi khi đầu óc cũng biết xoay chuyển nhanh lẹ hơn bất cứ người nào. Cô nàng từ từ tiến lại gần Chung Tâm, đôi mắt ra vẻ sùng bái lấp lánh. Phải nói rằng Chung Tâm rất khoái chí, nhưng những lời kể tiếp thì thật là cười không nổi.

“Chung Tâm, tôi biết cô là ai. Có phải cô diễn vai ‘tiểu tam’ Vương Nhạc Bình gì đó không?” Bộ phim điện ảnh này đã để lại ấn tượng rất lớn trong lòng mọi người. Nhân vật ‘tiểu tam’ trong phim là vai phản diện. Kết cục sau cùng người ta dùng nhân vật này để nhắc nhở, mang ý nghĩa giáo dục.

Sắc mặt Chung Tâm rất khó coi, mà An An lại không thể đứng nhìn đề tài hùng hồn của Bình Tử mới vừa bắt đầu lại phải rơi tuột xuống đất, cho nên vỗ vỗ Bình Tử ngay lập tức: “Đúng rồi! Về sau còn bị xe đụng chết! Cái này gọi là ‘ác hữu ác báo’ đấy ~”

Chung Tâm đi rồi, An An ngẩng nhìn bộ dạng của Bình Tử một cách dò xét: “Bình Tử, tớ mới phát hiện, thật ra thì thường ngày cậu chỉ giả đồ ngốc mà thôi.”

Bình Tử vội vàng xoa tay giải thích: “Làm gì có! Chỉ là chỉ số thông minh của tớ cao thấp không được rõ ràng.”

Từ sáng tới giờ, không khí của phòng tiêu thụ thật ngọt ngào, rất cuộc cũng đã vang lên được tiếng cười.

Mậu Ninh kéo An An ra ngoài cửa. Hai người vừa phơi nắng vừa tám chuyện.

“Tớ thật sự không biết tình cảm của cậu đối với thủ trưởng Uông rốt cuộc là như thế nào?” Giọng nói của Mậu Ninh không lớn, nhưng nghe ra được có chút buồn bã. Tuy rằng trong lòng An An đang rối tung lên, nhưng cũng nghe ra được một chút ý tứ trong đó.

“Mậu Ninh?” Trong nháy mắt, trong đầu An An hiện ra một ý tưởng kỳ quái, nhưng lại bị cô dập tắt rất nhanh.

“Tớ chỉ muốn hỏi một chút thôi, không có ý gì hết.”

“Chuyện yêu đương của tớ và Hứa Thác là giả, nhưng giữa tớ và Uông Thanh Mách là thật. Tớ chỉ có thể nói được bấy nhiêu thôi. Mậu Ninh, nếu chúng ta là bạn bè, cậu không cần lo lắng dùm tớ đâu.”

Hai người không nói chuyện nữa. Trong đầu An An chợt nghĩ ra chuyện gì đó mà lâu nay cô đã quên lãng. Cô cầm điện thoại đi ra ngoài.

Điện thoại vang lên vài tiếng thì có người bắt máy. An An vẫn giữ giọng điệu bình thản nói: “Em muốn giới thiệu Mậu Ninh cho Dương tử, anh nghĩ thế nào?”

Bên kia im lặng một giây, lời ít ý nhiều, trả lời hai chữ: “Không được.”

“Cho lý do.” An An cắn cắn môi dưới, chờ đợi.

“Không thích hợp.”

“Được rồi.”

Buổi chiều lại có thêm vài người kỳ lạ xuất hiện. An An đã quen nên không cảm thấy quái lạ. Chu Tiến chỉ có thể thở dài, cũng không chặn người ta không cho vào cửa. Còn nữa, chuyện này dù xấu hay tốt, phòng tiêu thụ coi như là được quảng cáo trang đầu miễn phí, đại gì ngăn cản.

Quân tử luôn luôn thẳng thắn vô tư, An An lúc nào cũng u sầu lo lắng* (lời editor: Khổng Tử có câu: Quân tử luôn luôn thẳng thắn vô tư, tiểu nhân lúc nào cũng u buồn lo lắng. Tác giả đang ám chỉ An An chính là tiểu nhân đây ạ) Bốn giờ chiều, người nào đó gọi điện thoại tới. An An canh cánh trong lòng thấp thỏm, vừa bồi hồi, vừa lo lắng không biết phải làm sao trả lời điện thoại, giọng nói ngọt ngào tới mức có thể giết chết cả đồng kiến bu: “Ông xã...”

Đương nhiên đối phương đang nổi giận đùng đùng: “An An, em lại gây ra chuyện nữa rồi!”

Xong đời, xong đời! Rốt cuộc đã biết rồi! An An cũng không quan tâm nhiều chuyện như vậy, hiện tại chỉ có giải thích, giải thích không ngừng mà thôi: “Ông xã à, anh nghe người ta nói! Đó chỉ là giỡn chơi mà thôi! Ai ngờ Hứa Thác lại nổi tiếng như vậy, bên người lúc nào cũng có ký giả đi theo. Em lỡ dại một lần để rồi phải ân hận cả đời...”

“Em giỏi mà!”

“Em sai rồi! Em nhận lỗi rồi có được không? Anh đừng giận nữa nhé! Thật ra lỗi đều là do tên nhóc Triệu Dư kia, không tin em đã kết hôn rồi...” An An giải thích lấp ba lấp bắp. Cô hận không thể lặp đi lặp lại hàng loạt những lời nói dí dỏm trước kia để Nham Tử tin tưởng mình.

“Đừng viện cớ lung tung.” Đương nhiên người kia vẫn còn tức giận không thôi, giọng nói cứng rắn lạnh lùng. An An nghe được khóc thầm trong bụng.

“Dạ dạ, em sai rồi! Thật rất sai! Từ nay về sau, em sẽ không bao giờ ra đường với Triệu Dư nữa. Chờ anh trở về, em sẽ cho Hứa Thác biết tay, được không? Anh đừng giận nữa nghen.” An An thở dốc một hơi tiếp tục nói: “Qua vài ngày thì báo chí và mạng sẽ hết chuyện. Phương Mạc đã dạy dỗ Hứa Thác rồi. Bỏ qua chuyện này đi, được không? Bảo bố, ông xã, yêu dấu...” Bên này An An thao thao bất tuyệt năn nỉ, không biết bên kia người ta đã cúp máy.

An An còn chưa nhận thức chuyện gì đã xảy ra thì Bình Tử đã đẩy đẩy An An đang cầm điện thoại, chỉ chỉ về phía ông chủ lớn ở trước cửa.

“A...” An An hoảng hồn kêu lên một tiếng, cất điện thoại, vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài, mặt mày như đũa đám: “Em sai rồi, sai rồi, thật sai quá rồi! Từ này về sau em sẽ không gặp mặt Triệu Dư nữa. Về sau cũng không thềm gặp lại Hứa Thác. Về sau, ngoại trừ anh ra, em nhất định không lui tới với bất cứ giống đực nào hết! À, ngoại trừ Chu Tiến, anh ta bị ‘cong’ rồi... Còn cha nữa, cha ruột em đó...”

“An An!” Người đàn ông cao giọng, âm thanh vang vọng lại có sức, tràn đầy bất đắc dĩ và giận dữ.

Vộn vộn chỉ hai chữ thôi, lần đầu tiên trong đời An An cảm thấy tính mạng của mình bị uy hiếp. Đúng là cô nên đứng yên nghiêm túc nghe thủ trưởng khiển trách. Nhưng mà, cô là ai chứ? Từ khi nào cô lại để người khác nắm cán bài của mình?

Vốn là đang đứng nghiêm, trong nháy mắt, cô nhanh chân lác mình, chui qua khoảng trống bên cạnh người đàn ông, chạy ra ngoài. Với bản lĩnh của Ông Thanh Mạch, làm sao có thể để cho An An chạy thoát. An An cũng không để ý nhiều, nhìn thấy Thiệu Dương đứng bên cạnh xe thì hét to: “Nhất định là cậu bán đứng tôi! Cậu chờ đó rồi biết tay tôi!”

An An vừa chạy vừa mắng. Sắc mặt Ông Thanh Mạch càng ngày càng khó coi, giống như mây mù kéo tới, mưa bão sắp nổi lên.

An An cũng mặc kệ, chạy được bao xa thì chạy. Nhưng cô quên mất dưới chân là đôi giày cao tám phân, chạy chưa tới mười thước thì cô đã ngã nhào trên mặt đất. Thời điểm An An bị ngã xuống đất, vẻ đau lòng thoáng hiện trên mặt người đàn ông rồi lập tức biến mất, thay vào đó là bản mặt đen xì.

An An tự biết mình không thể thoát thân được rồi, nên ngồi ăn vạ dưới đất ra vẻ đáng thương. Đáng lẽ là người kia phải đến rất nhanh, nhưng lại không thấy động tĩnh gì cả, An An cẩn thận quay đầu lại thì thấy người đàn ông vẫn còn đang đứng trước cửa, uy nghiêm bất khả xâm phạm!

An An ra sức giả đồ đáng thương, nhưng ông chủ lớn kia lại chỉ đứng nhìn cô, không nhúc nhích. Chỉ có Thiệu Dương đi tới đỡ cô đứng dậy.

“Tên nhóc mắc dịch, cậu chờ xem! Nhất định là cậu bán đứng tôi!”

Thiệu Dương vội vàng lắc đầu: “Chị An, không phải là tôi, thật mà!”

“Không phải là cậu thì còn tên khốn kiếp nào dám bán lén bà cô đây? Con bà nó, nghĩ không ra!”

Hai người nhỏ giọng thì thầm vài câu, An An hất cánh tay của Thiệu Dương ra, cúi mình xoa xoa đầu gối ra vẻ đáng thương cho người đàn ông đang đứng trước nhìn thấy. Ông Thanh Mạch đứng khoanh tay lại, gương mặt u ám. Tư thế nghiêm khắc của quân nhân khiến người bên cạnh khiếp sợ, không ai dám bước lên nói chuyện.

An An cúi đầu, heo chết không sợ phỏng nước sôi. Nếu đã như vậy thì còn có thể làm được cái gì bây giờ? Cuối cùng, Ông Thanh Mạch nện từng bước mạnh mẽ đi tới trước mặt An An. Bàn tay như kim sắt tóm lấy cánh tay của An An, không thềm để ý đến tiếng hét chói tai của An An cũng như không quan tâm tới đầu gối của cô có đau hay không, cứ như vậy lôi cô trở về biệt thự.

An An theo không kịp bước chân của anh, nghiêng ngã lão đảo theo sao: “Thủ trưởng đại nhân à, em sai rồi!”

“Thủ trưởng đại nhân, anh là người lớn rộng lượng, tha cho em đi!”

“Thủ trưởng đại nhân, em sai lầm rồi, thật sai rồi. Em nghiêm túc tự kiểm điểm, nghiêm túc tiếp nhận sự răn dạy của thủ trưởng. Ai da, không được rồi! Đi chậm lại một chút đi, đầu gối em đau quá!”

Sau cùng, An An phải tự ngậm miệng lại, ai bảo ông thần này đóng băng rồi, kim đâm không thủng, nước mưa không thấm.

Cửa lớn bị người đàn ông đóng sầm lại, An An bị một nguồn sức mạnh đè ập lên ván cửa. Sau lưng va chạm mạnh mẽ khiến cô đau đớn không ít. Tiếp đó, một nụ hôn mạnh bạo đè ép xuống, giống như anh đem tất

cả bất mãn trút toàn bộ lên răng và môi. Anh gần như điên cuồng cắn nát lời lẽ của cô, bàn tay to lớn xiết chặt eo thon của cô, dùng sức ép cô lên tường.

An An gần như là bị anh treo lơ lửng trên cánh cửa. Cô vòng tay ôm chặt cổ anh, muốn mượn sức chống đỡ cơ thể của mình. Đầu lưỡi bị anh mút đến đau đớn, đôi môi bị gặm cắn bầm dập.

Người đàn ông này làm như là chỉ có như thế thì mới trút hết tất cả bất mãn và phẫn nộ.

43. Chương 43

Mang theo ma lực, bàn tay lần theo thắt lưng, chui vào bên trong vạt áo, trực tiếp thăm dò đi vào. Da thịt bên hông bị những vết chai thô ráp trên những ngón tay làm đau, An An khẽ hừ nhẹ.

Con người của Ông Thanh Mạch đen kịt sâu kín, sâu như nước hồ thăm thẳm có thể nhấn chìm bất cứ người nào, khiến người ta không thở được. An An ôm chặt bả vai của anh, mà bàn tay của người đàn ông y hệt như kim sắt siết chặt eo thon, giống như muốn bóp nát xương cốt của cô.

An An lắc đầu, tránh né đôi môi gặm mút, thoát khỏi sự quấy rầy của anh. Đôi môi được giải thoát khiến An An có thể mở miệng lên tiếng: “Em biết sai rồi! Ừm...” Mấy chữ vừa mới thốt ra liền bị Ông Thanh Mạch nuốt trọn vào miệng một lần nữa.

Thân thể mạnh mẽ ép tới, An An bị kẹt ở giữa cơ thể mạnh mẽ cường tráng của Ông Thanh Mạch và ván cửa cứng ngắc kia, cho nên theo bản năng vẫn là dùng sức đẩy về phía trước. Vậy là gián tiếp, An An tự mình đưa thân tới miệng cạp.

Nụ hôn của Ông Thanh Mạch vốn là cường bạo chiếm đoạt, nhưng từ từ trong khoang miệng ngọt ngào kia, thân thể mềm mại kia, không chỗ nào lại không khiến anh mềm lòng. Từ chiếm đoạt chuyển thành yêu cầu, từ công kích trở thành trêu đùa.

Lưỡi của An An gần như tê dại, toàn thân cảm giác đau đớn như vừa bị tàn phá. Nhưng cạm bẫy hấp dẫn không thể nào ngăn cản kia lại khiến cô càng lún càng sâu, không thể nào thoát ra.

Một lúc sau, Ông Thanh Mạch mới buông tha cho cô. Nhưng đôi tay vẫn giữ chặt eo của cô như cũ, đôi mắt đen thẫm vẫn chưa tan màu.

Hai má An An ửng đỏ, hít ra thở vào một cách khó khăn. Lắc lắc cơ thể ra hiệu cho anh thả cô xuống. Hai chân vừa chạm đất thì cô mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Người này nha, chết kiểu nào cũng được, ngàn vạn lần không được treo lơ lửng như thế này. May là còn chưa bị siết cổ, nếu không thì cô đã đi gặp Diêm Vương từ sớm.

Toàn thân An An đau đớn xót xa, hai chân cũng mềm nhũn ra, cả người dán chặt lên người của Ông Thanh Mạch. Bộ ngực đầy đặn phập phồng theo hơi thở, áp sát vào người của Ông Thanh Mạch quyến rũ một cách khác thường. Cảm xúc của người đàn ông vốn là đang từ từ lắng dịu, nay lại nhẩy vọt lên.

Cúi người dùng sức ôm hông của cô bé bỗng lên, An An ‘a...’ một tiếng rồi như con bạch tuộc ôm cứng trên người của người đàn ông. Ông Thanh Mạch xoay người, đi nhanh lên lầu. An An vòng tay ôm cứng bờ vai của anh, sợ mình té xuống. Ờ quý đôn Hai mặt kề sát nhau, khóe mắt An An cong lên, hôn một cái lên gò má của người đàn ông: “Em yêu anh! Chỉ yêu một mình anh thôi!”

Người đàn ông gật đầu một cái, đường nét cứng rắn lạnh lùng vẫn chưa giãn ra chút nào. An An rất biết điều, đưa tay vặn mở cửa phòng ngủ. Hai bước thôi là Ông Thanh Mạch đã đến sát bên giường, ném An An lên đó. Cô còn chưa có cơ hội xoay mình thì thân thể cao lớn đã đè ép xuống. Nụ hôn mạnh mẽ bịt kín môi cô, bàn tay trượt theo cặp đùi thon dài, kéo theo váy của cô lên tận hông. Ngón tay thô lớn thăm dò bên trong quần lót. Bên trong khô khốc bị vết chai trên ngón tay đụng vào, cảm giác đau đau.

An An rên lên một tiếng, kim chặt tay của anh, không cho anh tiến vào gấp gấp nữa. Nhưng sức lực của cô làm sao có thể cản lại anh, An An muốn lui muốn tiến cũng không được, chỉ còn có thể ghen ngào mà thôi.

An An gần như trần truồng, mà nguyên bộ quân trang màu xanh lá cây vẫn còn mặc trên người của Ông Thanh Mạch. An An nhanh nhẹn thoát khỏi nụ hôn của anh, vỗ vỗ bờ vai anh nói: “Quân trang, quân trang.”

Trong nháy mắt, Ông Thanh Mạch có vẻ chần chừ, sau đó đứng dậy bắt đầu cởi nút áo. Tạm thời, xem như An An vẫn còn an toàn, hướng về phía người đàn ông còn ở mép giường cười ha hả, cơ thể đồng thời lui về phía sau.

Tốc độ bỏ trốn của An An làm gì nhanh bằng tốc độ cởi quần áo của Ông Thanh Mạch. Cô đương nhiên không biết anh đã luyện thành ‘bản lĩnh tuyệt vời’ từ khi nào. Nếu biết trước, An An đã không thêm bỏ trốn.

Lúc này đang nằm dưới thân người kia, vật cứng nóng bỏng chống đỡ trên người khiến cô càng thêm run rẩy. Từ đầu tới cuối, Ông Thanh Mạch không nói câu nào, nhưng miệng thì không ngừng ngậm mút trên người An An, lưu lại vô số những vết bầm xanh tím.

Trong lúc An An đau đớn thì khoái cảm lại tràn về, biển hoa cuộn cuộn kia đã sớm bị người đàn ông ung dung thẳng tiến. Cảm giác có chút khó chịu nhưng lại không ngăn được tiếng rên rỉ thoải mái thoát ra. Theo bản năng, An An phối hợp rong ruổi với người đàn ông, cơ thể không ngừng lắc lư. Quá trình tìm kiếm thiên đường vừa gắt gao vừa khó

44. Chương 44

Người ta nói, cãi nhau cả đời không sao, nhưng chiến tranh lạnh chính là hao tổn tinh thần, tổn thương thân thể...!

Bên trong phòng, mọi người bật cười vui vẻ. An An làm bộ ra vẻ đáng thương, rút vào lòng của Ông Thanh Mạch. Đột nhiên cửa phòng bật mở, tất cả mọi người nhìn ra cửa rồi im bật. Cô thầm nghĩ, là ai đến vậy?

Từ trong lòng Ông Thanh Mạch, cô ngẩng đầu lên nhìn về hướng cửa. Vốn là đang mỉm cười, nhưng khi nhìn thấy người con gái đứng phía sau thì An An cũng như mọi người, sững sốt. Nhưng chỉ trong nháy mắt, An An đi đến bên cạnh người kia, cười ha hả: “Anh, anh đến rồi.”

Trương Ninh Giản cười cười: “Mấy người bạn thân ở Nam Kinh đến chơi, rủ nhau đi ăn cơm. Vừa lúc nhìn thấy Phương Mạch và Kiều Vũ ở ngoài hành lang.”

Những người khác bắt đầu chào hỏi. Ông Thanh Mạch ngồi ở vị trí chủ tọa, mỉm cười không nói.

Dương Tử kéo người đẹp sau lưng của Trương Ninh Giản vào trong, trêu ghẹo nói: “Con bé này nhìn thấy anh trai mà không thêm chào hỏi.”

Sắc mặt Trình Tiêu cũng không khá lắm. Cô không nghĩ tới có thể gặp được Ông Thanh Mạch ở đây. Nhưng chỉ cần liếc mắt thì cô đã biết người phụ nữ trước mặt này là ai. Những lời này của Dương Tử coi như là phá vỡ không khí ngưng đọng, mắt đẹp khe cong lên, gật gật đầu: “Anh Dương Tử!”

Những người khác không quen nhiều với Trình Tiêu bởi vì phần lớn người ở đây là từ quân khu Thẩm Dương ra. Mấy năm nay Trình Tiêu vẫn ở bên ngoài. Nguồn gốc gia đình Dương Tử bắt nguồn từ Bắc Kinh, cho nên cũng coi như là cùng nhau chơi đùa từ nhỏ tới lớn.

An An lướt qua mặt Dương Tử, trở về ngồi xuống bên cạnh Ông Thanh Mạch. Ông Thanh Mạch nắm lấy bàn tay nhỏ đặt trên đùi của mình, nhìn Trương Ninh Giản nói: “Anh vừa mới tới hay là ra về?”

“Chuẩn bị về.”

“Nếu không thì ngồi xuống nói chuyện chơi. Chúng em vừa mới tới.”

“Không thể! Cha anh ngày nào cũng nhắc tới các em. Kiếm ngày nào đó qua chơi. Gần đây tài nghệ làm tương thịt bò của chị Trương rất có tiến bộ.” Trương Ninh Giản cười, kéo tay Trình Tiêu đang có vẻ buồn buồn ở bên cạnh.

Ông Thanh Mạch gật đầu, xem như đồng ý. An An lập tức giơ tay lên, em muốn ăn, em muốn ăn. Mọi người cười ầm lên, Trình Tiêu cũng đưa mắt nhìn An An, sau đó vẫy tay chào mọi người cười cười: “Đi nhé! Bái bai”

Nói tới quan hệ của bọn họ thì có chút phức tạp. An An là con gái nuôi của tư lệnh Trương, Trương Văn Trung. Cho nên tính ra cô là em gái của Trương Ninh Giản. Mà Trình Tiêu lại là con gái của gia đình di Hai của Trương Ninh Giản, cho nên cũng là em họ của cô.

An An và Trình Tiêu không quen biết nhau là bởi vì An An chỉ mới tới Bắc Kinh hai năm nay, còn Trình Tiêu thì vẫn luôn học đại học ở Trịnh Châu, Hà Nam. Cho nên hai năm qua, bọn họ chỉ nghe tên của đối phương nhưng chưa từng gặp mặt.

Tuần nam mỹ nữ vừa đi khỏi, An An giống như bao cao su xì hơi, dựa lên người của Phương Mạc, cách xa Ông Thanh Mạch khoảng mười mấy cm. Phương Mạc đẩy đẩy cái đầu đang dựa lên mình: “Em muốn tôi chết phải không? Em không sợ người bên cạnh, nhưng tôi sợ.”

“Đồ không có lương tâm! Bộ dựa một chút là chết sao?” An An ngồi thẳng lên, vỗ vỗ bả vai rắn chắc của Phương Mạc.

Dương Tử liếc nhìn Ông Thanh Mạch trầm lặng không nói chuyện, rồi lại nhìn sang An An đang líu lo miệng lưỡi, anh biết chuyện này nhất định đã bị tiết lộ.

“Thế nào, ‘tiểu ma nữ’ của chúng ta lại ra oai rồi.” Dương Tử xoa dịu bầu không khí, nói.

“Cậu ngậm miệng lại cho tôi! Lần trước tôi bỏ quên quần áo ở chỗ của cậu, tại sao không mang đến cho tôi?”

“Chắc, em không nhắc thì tôi cũng quên mất. Hình như vẫn còn ở ghế sau của xe.” Dương Tử rót ly nước, đưa lên miệng uống một hớp rồi nói.

“Lễ phục cho Diệp Tử đó. Làm ơn đừng quên!” An An trốn mắt nhìn Dương Tử, sau đó quay người lại, néo thật mạnh lên đùi của Ông Thanh Mạch một cách kín đáo.

Bộ mặt lạnh như tiền không cảm xúc kia cuối cùng cũng đã có phản ứng. An An bật cười vui vẻ khi thấy Ông Thanh Mạch nhú mày đẹp. LêQu Đ& Ω Ức hiếp người thì phải ức hiếp như thế. Từ sáng tới tối, trời có sập anh cũng không thay đổi nét mặt, ai nhìn thấy lại không thấy khó chịu.

Kiều Kiều không biết có chuyện gì xảy ra, nhìn nét mặt biến đổi phong phú của An An, rồi nhìn Lâm Tiểu ở bên cạnh. Người bên cạnh lại làm như không biết chuyện gì đã xảy ra.

Đồ ăn đưa lên, An An bắt đầu càn quét. Ông Thanh Mạch gấp bao nhiêu cũng không kịp cho cô ăn.

“Em ăn chậm một chút! Có ai giành ăn của em đâu!”

An An vừa mới nuốt xuống một miếng đầy đồ ăn, rồi lại nhét thêm một đồng nữa. Quai hàm phình ra hai bên, trừng mắt nhìn người đàn ông bên cạnh: “Có người giành chứ! Hết giành đàn ông của em, rồi lại giành ăn.”

Đang uống vào vào ngum bia, thiếu chút nữa là Dương Tử sặc ra ngoài hết. An An tức giận quay đầu liếc anh ta một cái: “Làm bộ! Đáng đời! Sặc chết cậu!”

Bây giờ có thể thấy rõ, An An đang rất nhạy cảm, đụng người nào đánh người đó.

Bận rộn ai oán được một lúc, rốt cuộc An An ném đĩa xuống, giựt đi đôi đĩa trên tay của Phương Mạc: “Đi toilet với tôi!”

Phương Mạc đang ăn ngon lành, đột nhiên bị cô nói một câu như vậy: “Khi không bảo người ta đi toilet với em? Chỉ có mấy bước mà cũng cần người giúp sao? Muốn tôi ôm em à?”

“Tôi muốn đi ra ngoài, anh có đi hay không?”

Lời nói này rõ ràng là An An cố tình gây sự. Cô không vui, khiến mọi người xung quanh cũng phải thận trọng dè dặt, sợ nói sai một câu là có thể rước họa vào thân.

Ông Thanh Mạch kéo tay, ý bảo cô ngồi xuống. An An xoay người, gạt tay người đang lôi kéo mình ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận, trừng mắt liếc nhìn Ông Thanh Mạch một cái. Mà người kia thì không nói câu nào, chỉ nghe căn phòng đang yên lặng bỗng dưng ‘rầm’ một tiếng, âm thanh đũa đập lên bàn vang vọng khắp nơi.

Tất cả mọi người ngậy ngẩn, tay cầm đũa, miệng há rộng, mắt trừng lớn, tay cầm ly không uống... Tóm lại, mọi cử động đều ngừng lại ngay lập tức.

Sắc mặt Ông Thanh Mạch trầm xuống, khiến mọi người trong phòng cảm giác đầy áp lực. Anh ngẩng đầu lên nhìn thẳng An An: “Em đủ chưa?”

Nghe đơn giản chỉ vài chữ, nhưng lại ép người ta kia run lên. Đây chính là uy nghiêm của một quân trưởng. Lời nói không chỉ đơn giản là thái độ của đàn ông đối với phụ nữ. Tác phong xử việc cương nghị, giống như một nắm đấm mạnh mẽ, nện vào trong lòng mỗi người.

An An ngậy ngẩn cả người, bởi vì Ông Thanh Mạch chưa bao giờ dùng giọng điệu này nói chuyện với cô cả, mà còn xảy ra trong trường hợp

45. Chương 45

Sau khi giải tán, Phương Mạc lái xe đưa An An trở về biệt thự. Đến biệt thự, anh còn chọc ghẹo cô một lát rồi mới bỏ đi.

Cả đêm, Ông Thanh Mạch không gọi điện thoại lại. An An tức giận cả đêm, nằm bẹp trên giường không ngủ. Ngày hôm sau mang cặp mắt gấu mèo đi làm.

Tuy rằng An An ăn mặt kín đáo, nhưng áo sơ mi không che được những dấu hôn ửng đỏ vẫn còn in đậm trên cổ. Mọi người vây quanh cô nhìn ngó, sau đó lại trêu ghẹo, cuối cùng quyết định tập thể, lui về phía sau. Bởi vì mặt mày của An An còn đen hơn so với thủ trưởng Ông ngày hôm qua.

Suốt buổi sáng, An An thờ phỉ phò ; đến trưa bắt đầu nghiêng rãnh cắn lợi; chiều đến bắt đầu than ngán thở dài; sau đó bĩu môi. Bởi vì nguyên cả ngày hôm nay, Ông Thanh Mạch không hề gọi điện thoại tới, dù chỉ một lần.

Tuy rằng hôm qua cô có chút nóng tính. Nhưng tính cách này của cô cũng có chỗ tốt, dễ nóng, mau nguội. Nóng giận lên, bùng nổ một hồi, không bao lâu rồi sẽ hết thôi. Nhưng hôm qua ác ở chỗ Ông Thanh Mạch bỏ đi mà không nói tiếng nào. Cho đến tận bây giờ cũng không thèm gọi một cú điện thoại.

Nguyên cả ngày hôm nay An An dày xéo điện thoại thiếu điều muốn nát ra. Từ sáng tới giờ, chuyện cô làm nhiều nhất chính là nhìn điện thoại di động của mình, sợ rằng bị nhỡ bất kỳ cú điện thoại nào.

Nhưng mà con bà nó, điện thoại mắc dịch này cả ngày không lên tiếng. Có vài lần An An còn cho rằng nó bị hư rồi.

Nhắc lại một chút, cô thiếu kiên nhẫn, bởi vì cô là loại người không thể nào giữ được bình tĩnh, tính tình nóng nảy, nhưng không thù dai. lê ð& ; Nếu lúc này mà ‘đại nhân’ Ông gọi điện thoại tới, có lẽ cô sẽ gây khó dễ một chút, nhưng nhất định khuôn mặt nhỏ nhắn kia lập tức sẽ cười tươi như hoa.

Đáng tiếc ‘đại nhân’ Ông không hoàn thành tâm nguyện cho An An. Từ đầu tới cuối bật tắt bật tích. Có đôi khi, sợ nhất là lúc con người hẹp hòi kỳ cục quái đản. Cũng như An An bây giờ, trong lòng đau khổ muốn chết, nhưng hành động thì mâu thuẫn vô cùng.

Hôm nay, Chu Tiến xin phép nghỉ làm. Nghe nói cậu ấy bị đại thiết kế Lý kéo ra ngoài leo núi. An An gào thét, ngày 1 tháng 10 mắc dịch, ra cửa đều phải luồn lách chen chúc với dòng người dồn đống chậm chạp như rùa bò lên núi. An An vừa mắng vừa bầm đồ bầm giấy. Mang Quả phải đem hộp kim duy nhất còn lại giấu đi, bởi vì hơn một nửa hộp đã bị cô nàng này bầm sắp hết rồi.

Mọi người không biết chuyện gì đã xảy ra giữa An An và thủ trưởng Ông. Nếu nói rằng cô bị thủ trưởng Ông quăng bỏ thì cũng không đúng, bởi vì trên người phủ đầy vết hôn mờ ám đủ để thẹn chết mấy cô bé ngây thơ. Nếu nói rằng không phải bị ruồng bỏ thì với tính tình hôm nay của An An, cộng với bộ dạng

thần thờ ngớ ngẩn, không có chuyện gì cũng móc điện thoại ra xem hoài, thật khiến người ta không thể nào không suy ngẫm lại.

Lê Tử lấy một miếng chocolate từ trong túi xách ra đưa tới trước mặt An An: “Bạn tớ ở nước ngoài mang về đây, cậu ăn thử đi.”

An An nhận lấy một cách thờ ơ, nhét nguyên miếng vào trong miệng mà quên cả bóc vỏ. Lê Tử nhìn thấy động tác quá bất ngờ của An An mà quên đi nhắc nhở, sau đó chớp chớp đôi mắt đẹp, dọt lẹ.

Mậu Ninh thật không biết tâm lý của mình bị cái quái gì nữa, yêu thích thôi mà! Cô chưa từng có loại cảm giác này với bất cứ người nào. Lần đầu tiên gặp Ông Thanh Mạch, tim cô đập loạn xạ... Cô biết như vậy là không đúng, biết rõ anh theo đuổi An An, biết rõ anh đã kết hôn rồi...

Biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn sa vào.

Cô cũng đã từng tự hỏi mình, vì sao mình lại thích người đàn ông kia đến thế? Chính An An cũng đã từng nói một câu, Ông Thanh Mạch là loại đàn ông giống như thuốc phiện, thử qua rồi sẽ bị nghiện.

Bình Tử ngồi ở một góc trên sofa, cúi đầu gởi tin nhắn. Người đàn ông đi xem mắt hai ngày trước không tệ lắm. Tuy rằng cô không có cảm giác thích hay không thích gì đó, nhưng nói chung, cảm thấy có thể chung sống được.

Tuy nhiên, Bình Tử không biết tại sao không có hứng nói chuyện với đối phương. Hôm nay người đó đã gởi tám lần tin nhắn, mà cô chỉ trả lời có hai lần. Người này chính là muốn tối nay cô giúp anh ta lấy đồ gì đó, rồi đưa tới dưới lầu công ty

46. Chương 46

An An cũng không biết nước ấm từ từ chuyển lạnh từ lúc nào. Đến khi dưới lầu truyền đến tiếng lách cách rất nhỏ, cô mới phát hiện nước đã lạnh. Đột nhiên cơn lạnh rùng mình đánh tới. Cô vội vã bước ra khỏi bồn tắm, nước rơi tung tóe khắp nơi trên sàn nhà. Cô lấy khăn lau khô người, mặc áo ngủ vào rồi đi ra.

Ánh đèn dưới lầu truyền tới, ánh sáng yếu ớt chiếu lên cầu thang một bóng người. An An biết anh đã trở về, nhưng lại không biết anh đang làm gì dưới lầu.

An An xoay người đi về lại phòng ngủ, trực tiếp leo lên giường, tức giận chờ đợi. Mới đầu, cô còn suy nghĩ làm thế nào dạy dỗ người đàn ông đáng chết này, nhưng sau một lát thì nhìn thấy bàn tay bé nhỏ của An An đang nắm chặt góc chăn. Ngón tay thon dài bắt đầu chuyển sang màu trắng, cho thấy cô đang dùng sức rất mạnh.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, nhưng An An chờ hoài cũng không thấy người kia đến, trong lòng khó tránh được thấp thỏm không yên. Cô đã vốn không có tình nhẫn nại, sự kiên nhẫn duy nhất đã bốc hơi đầu mất sau một ngày chờ đợi mỏi mòn. Sau khi đã suy nghĩ thông suốt, cô đứng dậy mang dép đi xuống lầu.

Không nhìn thấy không sao, nhìn thấy rồi thì tức muốn ói máu. Con bà nó, cô ở trên lầu đứng ngồi không yên, còn anh thì lại ngồi trên ghế sa lon uống trà đọc báo ung dung.

An An mang dép lê dùm dùm tiến tới gần, đứng trước mặt của người đàn ông. Mà người đàn ông kia không thèm nhìn cô dù chỉ một lần. An An tức muốn điên người, hai tay chống nạnh trợn mắt nhìn.

Trong lúc giằng co... Không, chỉ có một mình An An nhìn người đối diện, mà người kia thì chưa từng liếc mắt nhìn cô. An An giận đến mức tay run run chỉ chỉ người đàn ông đang ngồi trên ghế sa lon uống trà: “Anh... anh, anh...” Anh anh cả nửa ngày mà không thể thốt lên lời nào khác nữa.

Ông Thanh Mạch đặt ly trà xuống, lật thêm một trang của tạp chí quân sự nữa. Sau đó anh lại nâng bình trà lên, rót đầy một ly nữa, rồi cầm ly lên thổi thổi, uống từng hớp nhỏ. Nguyên cả quá trình này, anh xem An An như là không khí. Trong mắt anh chỉ có tạp chí, ly trà.

An An giận đến nổi gương mặt đỏ bừng, dậm chân nói: “Anh được lắm! Anh giỏi mà!”

Im lặng! Không, tuyệt đối xem như là không có ai...

Bởi vì quá giận, hơi thở An An bắt đầu nặng nề, truyền đến tai người đàn ông. Mà người đàn ông kia thì lại thản nhiên bình tĩnh, không chút phản ứng.

Anh giả dò không nghe thấy, giả dò không nhìn thấy, được mà, giỏi! Cô cũng không phải là loại hiền lành gì, tiến lên giựt lấy tạp chí trong tay của Ông Thanh Mạch, đập cái ‘bộp’ lên bàn, lớn tiếng: “Chào anh, anh coi em như không khí hả?!”

Người đàn ông không nói gì, một tay vẫn khoanh trước ngực, một tay vẫn cầm ly trà thưởng thức.

“Anh nói chuyện với em!”

“Anh có ý gì đây? Chẳng lẽ về nhà để uống trà hả?!” An An gần như la hét, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mắt trợn trừng.

Sau khi nghe câu hỏi này, người đàn ông ngồi trên sofa khẽ cử động, thay đổi dáng ngồi, nhưng lại tiếp tục uống vào một ngụm trà nhỏ, gật gật đầu: “Trà ngon.”

An An: “. . . . .”

Đợi đến khi An An phản ánh thì mới biết mình bị anh lừa gạt. Tiến lên một lần nữa giành lại ly trà trong tay Ông Thanh Mạch, vừa kéo anh vừa la: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài! Anh đi ra ngoài cho em!”

Vốn vững vàng như núi Thái Sơn, người đàn ông thuận thế đứng lên, khẽ nghiêng đầu nhìn người con gái đã đạt đến cực điểm. Khuôn mặt lạnh nhạt không chút dao động. Ánh mắt sắc bén mà sâu sắc quan sát người phụ nữ trước mặt.

Trong nháy mắt, An An có chút hoảng hốt bởi vì cô không hiểu vì sao anh lại dùng ánh mắt này để nhìn mình, ánh mắt lạnh lẽo, xuyên thấu con tim, giống như trái tim sẽ đông cứng lại trong chớp mắt.

An An rất muốn hét lên, uất ức tận đáy lòng chỉ đổi lấy bằng một ánh mắt lạnh như băng. Cô có lỗi gì chứ? Không phải cô quan tâm anh không đủ sao? Làm như vậy không được à?

Nhưng cô hét không ra tiếng, giống như có gì đó chặn nghẹn nơi cổ họng, không phát ra được âm thanh.

An An cắn chặt môi, cơ thể gần như run rẩy, cố gắng hết sức mới có thể giơ tay lên, chỉ ra ngoài cửa chính, muốn dứt khoát nói một câu “đi ra ngoài” mà nói không ra hơi.

Cặp mắt Ông Thanh Mạch sâu thẳm, không thấy đáy, không hiện ra vẻ thương tiếc nào, nhìn chằm chằm An An. Một chút biến hóa nào cũng không thoát khỏi ánh mắt của anh. Ngay lúc An An chỉ ra hướng ngoài cửa, anh nghiêng người một cái, lướt qua bên người cô, lập tức đi về hướng cửa chính, mang theo một luồng gió lạnh thổi qua gò má của An An.

Từng bước chân mạnh mẽ đập thẳng vào lòng An An, giống như một lực lượng giẫm đạp mãnh liệt lên trái tim của cô, khiến cô đau nhức không thôi. Cảm giác nghẹn thở đánh úp trong nháy mắt, cô xiết chặt bàn tay tái xanh nhỏ bé, móng tay cắt sâu vào trong da thịt không còn cảm giác.

Nước mắt ứa đọng trong mi, cô cố nhịn để nó đừng rơi xuống. Cô không muốn anh nhìn thấy! Cô thương anh như vậy, anh lại đối xử với mình như thế! Lúc này

mà khóc thì có ích lợi gì? Mềm yếu cho ai xem? Không ai đau lòng giùm mình đâu.... Không ai....

Thật lâu không nghe tiếng mở cửa, An An cố nuốt nước mắt ngược vào trong, khẽ xoay người, thì lại bắt gặp nụ cười của người đàn ông đứng cách mình không quá một mét.

An An biết mình lại bị lừa gạt. Lần này, nước mắt như đê vỡ bờ, chẳng thềm ngó ngang gì nữa, vung ra một đám: “Khôn kiếp! Cút đi!”

Nắm đầm bị người đàn ông chụp được, giữ chặt trong lòng bàn tay, thuận tay kéo một cái, ôm gọn người phụ nữ vào lòng. Mặc cho An An giãy giụa kiểu nào cũng không thoát ra được. Vòng tay xiết chặt của anh khiến ngực cô đau nhói.

An An vật lộn, bàn tay nhỏ bé muốn đánh ra, nhưng người đàn ông kia ôm cứng cô vào lòng khiến cho phần nộ của cô chỉ có thể dồn nén ở đáy lòng, không thể nào thực hiện được.

Ông Thanh Mạch khẽ cong khoe môi, hôn một cái lên trán người phụ nữ, cứ như vậy ôm chặt, không hề nói một câu nào.

Cuối cùng, An An cũng bớt vùng vẫy, nhưng vẫn còn khóc lóc sụt sùi. Ông Thanh Mạch buông lỏng một cánh tay đang ôm cô ra, lau đi nước mắt ràn rụa trên mặt của An An.

Tiếng khóc của An An nhỏ dần, rồi trở thành nghẹn ngào nức nở, trong miệng lẩm bẩm liên tục ‘khốn kiếp, khốn kiếp’. Ánh mắt của người đàn ông sáng ngời yêu thương, nâng gương mặt tràn đầy nước mắt của An An lên, hôn một cái lên chóp mũi đỏ bừng của cô: “Ngu hết biết.”

“Khốn kiếp! Chỉ biết ăn hiếp em!” Cánh tay được phóng thích đâm đá liên tục lên lồng ngực rắn chắc của Ông Thanh Mạch, vừa đâm vừa mắng vừa khóc.

Tóm lại, cô vô cùng tức giận. Nhưng nụ cười của người đàn ông càng lúc càng sáng chói, cho đến khi ngưng đọng thành ánh sáng chói loà chiếu thẳng vào đáy mắt của An An. Cánh tay dài giang ra, ôm thẳng người kia vào trong ngực.

An An ngồi ở trên giường tức giận. Bên trong phòng tắm truyền ra tiếng nước xối xả từ vòi sen xuống nền gạch men. Người đàn ông kia không giải thích câu nào, mạnh bạo mang cô lên lầu, đè xuống giường tấn công mãnh liệt. Đôi môi sắp bị cắn nát ra rồi,, bây giờ chỉ còn lại cảm giác hừng hực nóng rát.

Hai tay níu lấy chân, An An hận không thể xé nát cái chăn này. Chu miệng ra, nghĩ nghĩ gì đó rồi lại đưa tay lên chùi qua chùi lại, thật giống như muốn bôi xóa hết cảm giác nóng bỏng này, cũng như muốn xóa sạch hồi ức phản ứng nhiệt của chính bản thân mình.

Thật mất mặt mà! Đã không giải toả được cơn giận, mà còn khiến trong lòng không được thoải mái. Kết quả vẫn là bị người đàn ông kia giải quyết triệt để.

Ông Thanh Mạch tắm xong, mặc quần áo ngủ đi ra. An An đang ngồi chồm hổm ở giữa giường, môi nhỏ chu ra, mắt ửng hồng, càng nhìn càng kiêu diễm.

An An nhìn anh không chút thiện cảm. Anh không biết làm gì hơn là đứng bên giường đón nhận ánh mắt phun lửa của người phụ nữ, nhận tội. Cứ như vậy, hai người đối mặt nhau, sau cùng, An An trừng cho tới khi cay mắt, cầm chiếc gối lên, đập đập đầu vào đó.

Ông Thanh Mạch đưa tay ra, ngồi xuống bên giường, tiếp tục không chịu mở miệng.

“Anh đang đóng phim câm hả...?!” An An không thể nào ngậm miệng được, đặc biệt là lúc cô đang giận dữ, không phát tiết không được.

“Mùa thu ở Bắc Kinh thật khô cần!”

An An giật mình! Con bà nó, có ý gì đây? Ngồi thẳng lên, cô chọc chọc lên ngực của Ông Thanh Mạch: “Không được thay đổi đề tài!”

“À, anh không thay đổi đề tài.”

“.....”

“Lửa giận của Bảo bối quá dữ dội, mùa thu dễ dàng bị bốc lửa, anh thông cảm!”

“.....”

An An còn biết nói cái gì nữa đây? Còn chưa kịp mở miệng thì người ta đã nhào tới, đè cô ra giường. Mùi sữa tắm tươi mát xông thẳng vào trong mũi, kết hợp với mùi vị đàn ông đặc trưng ối mình anh, trong nháy mắt, An An có chút mất hồn.

Khoe môi Ông Thanh Mạch khẽ cong lên. Ánh mắt thường ngày bén nhọn nay không còn nữa, thay vào đó là ý cười âm áp. Bàn tay vuốt vuốt tóc của An An: “Nhớ anh không? Anh nhớ em lắm!”

An An bĩu môi, giãy giãy cánh tay bị ôm chặt, học theo cách của người đàn ông, nhếch mặt lên, không nói lời nào.

Ông Thanh Mạch vùi đầu vào cổ An An, phun nhẹ hơi thở móng bóng lên trên cần cổ mẫn cảm của An An, khiến cô nhột nhạt, co người lại lui về phía sau. Nhưng bởi vì người kia ôm cứng, cô không thể nào nhúc nhích được.

Anh cũng không hành động gì quá đáng, chỉ là lẳng lẳng hít vào mùi thơm đặc trưng của người phụ nữ này. Một lát sau, đôi môi trượt tới vành tai, nhỏ giọng thì thầm: “Bảo bối, xin lỗi em!”

“Quân trưởng, thật không dám nhận! Em chỉ là một trung uý thôi, không gánh nổi câu xin lỗi này của anh!” An An ngã người về phía sau, dang hai chân, hai tay chấp lại, trên người thì bị người đàn ông ôm chặt, cao giọng nói.

Ông Thanh Mạch biết cô sẽ phản ứng như vậy, cho nên hôm qua mới không ngó ngang gì đến cô. Nếu không thì với tình hình ngày hôm qua, cộng với tính cách của An An, không chừng đã xảy ra chuyện lớn.

Tuy anh có hơi nặng lời với cô, nhưng cũng vì muốn tốt cho cô mà thôi, Trải qua bao năm rồi, anh chưa từng dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với cô. Tính tình của An An lại đơn giản, được nuông chiều từ nhỏ, gây ra họa gì cũng là anh thu dọn cho cô.

Càng ngày cô càng không biết trời đất, mặc kệ có được hay không, nghĩ gì làm đó, tất cả mọi chuyện đều theo ý của cô. Bỗng nhiên anh phát hiện, nếu không được dạy dỗ, An An có thể được voi đòi tiên. Đến lúc đó anh muốn thu thập cũng muộn mất rồi.

Cúi đầu hôn một cái lên miệng nhỏ đang chu lên của An An: “Chúng ta nói chuyện cho xong, về sau ở bên ngoài, em nên tự kiểm điểm một chút! Đừng có động chút là nổi khùng lên!”

An An không cam lòng, mình như thế thì sao chứ? Ghen cũng không được? Không cho phép à? Nhà nước không có quy định không được ghen mà: “Không cần anh quản!”

“Nói lại lần nữa xem!” Giọng điệu Ông Thanh Mạch đột nhiên thay đổi, An An ngẩn người ra. Con bà nó, người đàn ông này lại chơi trò trở mặt. Biếng sắc không đủ biếng luôn cả giọng nói! thay đổi bất thường, không tài nào đuổi kịp.

“Không cần anh lo! Không cần anh lo! Không cần anh lo!” Mua một tặng hai, em nói ba lần cho anh xem.

An An thích nói ngược. Quả thật không thể trách những người khác, ai bảo cũng là vì anh quá cương chiều cô. Ông Thanh Mạch nướng má, xoay người nhanh như chớp, ngồi bật dậy trên giường, kéo theo An An nằm ngang trên người của anh. Trong không gian yên lặng, ‘chát’, ‘chát’, ‘chát’ ba tiếng, bàn tay vỗ vào mông đít mềm mại của người phụ nữ.

“A..... A.....A.” Trời ơi! Bị tét mông đó! Trong lòng An An oán hận, đáng tiếc là cô giãy giụa thế nào cũng không thoát được sự kiểm chế của anh.

Trong lúc này, cô chỉ có thể như con bạch tuộc nằm phịch ra đó, không gượng dậy nổi. Tức giận, không chỉ là tức giận mà thôi, ruột gan phèo phổi cũng cháy bùng lên: “Buông em ra! Anh đó, bà cô quyết đấu với anh tới cùng.”

“Còn không biết hối cải! em có thể học ngoan một chút có được không? Mỗi ngày giống như bà điên, bệnh viện tâm thần mở cửa ra là em phóng ra ngoài, đúng không?”

“Anh mới bị bệnh tâm thần!” An An giận đến mức không biết cái lại làm sao nữa rồi! Chỉ có thể rửa thắm, không thể gây hại được cho ai.

47. Chương 47

Có thể nói cả hai đều cáu kỉnh. Cho dù thái độ của Ông Thanh Mạch có cứng rắn thế nào đi nữa, cuối cùng vẫn là không nở ra tay. Chỉ là rèn thép nhiều thì sẽ dễ dàng uốn nắn thôi!

An An giống như con cá chết, nằm bất ngang đui của người đàn ông. Ban đầu không ngừng vùng vẫy, khiến chính mình hết hơi, thở hồng hộc. Sau đó hiểu được làm cái gì cũng sẽ tốn công vô ích mà thôi, cho nên cô úp mặt, nằm sấp lên đui của anh.

Xuyên qua áo ngủ mỏng manh, cặp mông nhỏ cong lên, lộ ra những đường vân và màu sắc vô cùng đáng yêu. Ông Thanh Mạch nhìn An An nằm im như một xác chết, bất đắc dĩ mỉm cười.

Bàn tay ấm áp bao phủ mông nhỏ của An An. Mới đầu anh chỉ muốn xoa nắn một chút thôi, sau đó lại phát hiện, dưới sự ma sát của lòng bàn tay, da thịt của người phụ nữ trở nên ấm áp, lửa lòng từ từ dâng lên.

Bàn tay càng ngày càng không yên phận, An An thì lại giống như đang đi vào mộng. Đến khi cô nhận thức được chuyện gì đang xảy ra thì bàn tay kia đã chui vào tron áo, xoa xoa tấm lưng mịn màng xinh đẹp.

An An nghiêng người lại, gạt bàn tay của Ông Thanh Mạch ra: “Lấy bàn tay của anh ra!” Ngồi thẳng lên, xếp bằng lại, một tay níu chặt tấm chăn, ra vẻ không muốn bị đụng vào.

Người kia khẽ nhếch môi, tay dài vươn ra kéo An An, ôm vào ngực, vuốt vuốt đầu vai mượt mà của cô: “Được, được! Đừng nổi giận nữa!”

“Đừng tưởng rằng đã xong chuyện! Để chị đây liệt ra ba tội đáng chết của anh!”

“Tại sao lại tới ba tội đáng chết lận?”

“Một: thái độ dữ dằn, la hét với em; hai: sau đó không thêm xin lỗi, bỏ mặc em; ba: động tay động chân, không chỉ đánh mà còn vô lễ với em.” An An khoa tay múa chân, đếm từng cái một. Với tính tình không dễ tha thứ, hốc mắt ửng đỏ linh hoạt kia, mang theo một chút không cam lòng, thật khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Ông Thanh Mạch vỗ vỗ đầu An An nói: “Một: thái độ dữ dằn, là em; hai: sau đó không thêm xin lỗi lại càng tệ hại hơn, là em; ba: động tay động chân, hét đánh rồi đá từ dưới lầu lên tới trên lầu, cũng là em.”

An An vừa định cãi lại thì Ông Thanh Mạch đã giơ tay ra, bịt miệng cô lại: “Phải, phải, phải! Hãy nghe anh nói cái đã.”

“An An, em phải tự mình phản tỉnh lại! i€ ànlê đ& ; Đừng vì chuyện nhỏ mà mất đi chính mình! Con người không thể tránh khỏi đụng chạm. Anh đã nói rõ chuyện của Trình Tiêu cho em nghe, vì sao em cứ để trong bụng hoài thế?”

An An trừng mắt, thật rất muốn cãi lại. Nhưng cô cũng biết, nếu nói ra thì cũng chỉ là ngụy biện mà thôi.

Ông Thanh Mạch thay đổi đề tài, hai tay ôm An An đặt cô lên đui: “Thật ra thì em vẫn có quyền ghen!”

“Đừng tưởng mình tốt lắm! Nham Tử nhà em vẫn là tốt nhất! Không giống anh, chỉ biết giận em.”

“Nham Tử tốt nhất à?” Ông Thanh Mạch cười cười, bóp bóp gương mặt đang tức giận của An An.

“Không để em nổi giận! Không để em ghen! Làm sao không tốt?”

“Được, vậy đi kiểm Nham Tử ôm ấp đi!” Ông Thanh Mạch vừa nói xong thì lập tức chuyển mình. Trong nháy mắt, An An bị đè ở trên giường, hơi thở ấm áp phả lên mặt đối phương. Còn chưa kịp mở miệng thì môi của Ông Thanh Mạch đã đè ép xuống.

Nụ hôn có vài phần cường thế, có một chút bá đạo, còn có vài giọt tình yêu ấm áp chảy theo khẽ hở giữa môi hôn của hai người. Hai tay nắm chặt nhau, chà sát khít khao. Một tay của An An xoa lên cặp má của người đàn ông, lần theo từng đường nét như muốn in sâu vào lòng.

Cuối cùng môi cũng được buông tha, An An thở dốc một hơi nói: “Ừm, cứ như vậy hoài!”

Người đàn ông bật cười ha hả: “Vẫn còn muốn anh thay đổi hả? Yêu cầu thật cao! Khi nào thì em mới có thể hiểu được hai chữ thỏa mãn viết như thế nào?”

“Dư thừa! Đàn bà nào lại thích loại đàn ông ổn định? Em cũng không ngoại lệ.”

“Được rồi, bảo bối! Có phải chúng ta không cùng quan điểm hay không?” Ông Thanh Mạch kẻ môi lên vành tai của An An, thì thầm nhỏ nhẹ, phả hơi vào tai cô, tê tê dại dại.

An An rụt cổ tránh né: “Không được, người em vẫn còn đau lắm.” An An dùng cả hai tay đẩy người trên mình xuống, sau đó xoay người lại, ép lưng của mình vào ngực anh.

Ông Thanh Mạch choàng tay ôm cô từ sau lưng. Lồng ngực nóng hổi khiến cơ thể lạnh lạnh trở nên ấm áp hơn. Tuy rằng An An nóng nẩy, tính tình lại ồng ẹo, nhưng cô đây cũng biết đạo lý của đàn bà.

“Nè, ngày đó anh giận thật hả?”

“Có chút.”

“Đẹp đi! Hung dữ như thế! Được rồi, tuy rằng cả hai chúng ta đều không đúng, nhưng xem ra là em không đúng, trước mặt bao nhiêu người mà không cho quân trưởng anh một chút mặt mũi nào. Em đây thật xin lỗi! Từ nay về sau em sẽ nhớ kỹ điều này, trước mặt mọi người thì cho anh chút mặt mũi. Nhưng em nói trước, về nhà phải để mặc cho em chém giết! Không được như vậy nữa!”

Rất ít khi An An hiểu được đạo lý như vậy, rất giỏi ngụy biện. Ông Thanh Mạch hiểu ý, mỉm cười, xoa xoa bờ vai của cô: “Bảo bối trưởng thành rồi!”

“Nói nhiều vô dụng! Chị đây cũng đã 25 tuổi rồi! Em đã nói rồi, đến phiên anh nhận lỗi đi.”

“Hả...” Ông Thanh Mạch giật mình, khi không lại có mình trong này?

“Anh còn không biết mình làm ra lỗi gì vậy mà muốn dạy dỗ em!” An An cong người lại, hừ một tiếng.

“Được rồi! Tính ra thì An An của chúng ta đã trưởng thành rồi, hiểu chuyện nhiều hơn, cho nên anh cũng không thể keo kiệt. Về sau không được phép hung hăng với Bảo bối bên ngoài nữa!” Dứt lời, Ông Thanh Mạch dừng lại, không nói tiếp nữa.

An An có vẻ như bị xúc phạm, rõ ràng anh không biết mình đã làm sai. Xoay tay lại, cô lấy cùi chỏ thụt thụt lên ngực của Ông Thanh Mạch: “Mau lên, tiếp tục đi! Không cần thay em tổng kết chứ?”

“Không được làm Bảo bối đau lòng. Về sau không được chiến tranh lạnh với Bảo bối, không được hờ hững. Chỉ cần không phải là tình huống khẩn cấp hay bất ngờ, mỗi ngày phải liên lạc với Bảo bối ít nhất ba lần. Được chưa?!”

“Không tệ, miễn cưỡng cũng đủ yêu cầu!”

“Nhỏ mọn! Nhìn em lên mặt, là thấy đụng trời rồi.”

“Ai da, mẹ nó, đừng đừng...Ha ha.” Thừa lúc An An đang khoái chí, Ông Thanh Mạch cù lét cô. Chỉ mới vài cái, An An đã lăn ra giường. Cô sợ nhất là nhiệt, chỉ cần đụng nhẹ thôi cũng chịu không nổi, huống chi ông thân đáng chết này lại ôm cứng không cho nhúc nhích.

Trong lúc này, trong biệt thự tràn ngập tiếng cười khanh khách của An An...

Ngày hôm sau, với tâm trạng vui vẻ, An An ngồi ở quầy bar ở phòng tiêu thụ với Mậu Ninh, nhìn ngắm vẻ bất thường của Bình Tử. Nghe nói tối hôm qua cô nàng không trở về, túi xách vẫn còn ở đây, quần áo không thay, đúng là chuyện lớn rồi!

Mậu Ninh lắc đầu, tỏ vẻ không biết chuyện gì đã xảy ra, bởi vì hôm qua cô cũng về sớm. Người ra về sau cùng chính là An An, nếu cô không biết thì còn ai biết được!

Đột nhiên Lê Tử chợt nhớ ra chuyện gì, chụm đầu lại nói nhỏ: “Chiều hôm qua bỏ đi với Triệu Dư đó.”

Mọi người đồng thời nhìn Lê Tử không tin. iẾ ànlê đ& ; Lê Tử vội vã gạt đầu kiên quyết: “Tớ tận mắt nhìn thấy mà.”

Vốn không hiểu, sau đó, trong đầu An An tràn ngập những hình ảnh gian tình lập đi lập lại, rồi cô bật cười ha hả một hồi lâu. Đến khi phản ánh lại thì Mậu Ninh và Lê Tử đều hết hồn nhìn cô: “Có phải bệnh viện tâm thần lại ở cửa cho cậu chạy ra hả?”

“Đẹp đi, các cậu và Ưông Thanh Mạch giống nhau như đúc.” An An vừa cười vừa đấm Lê Tử một cái: “Tớ nói cho các cậu nghe, có hi vọng rồi! Bình Tử có thể câu được con cá lớn Triệu Dư này rồi! Không dễ, không dễ dàng chút nào!”

Mậu Ninh và Lê Tử không tin tưởng lắm. Ánh mắt của Triệu Dư thật có vấn đề!

An An nhìn ra hai bọn họ không tin, chup tay hai người nói: “Tớ nói với các cậu rồi, đừng khinh thường Bình Tử, thông minh giả đàn độn đấy!”

“Ý của cậu là Bình Tử rất thông minh?”

“Không, Bình Tử không thông minh, nhưng đàn ông không thích đàn bà quá thông minh. Mọi người không cảm thấy cách suy nghĩ của Bình Tử khác với người thường hay sao? Không phải là cao hơn người thường, nhưng rất khác biệt với những người ấy.”

“Bình Tử bị bệnh thần kinh! Nhất định là hai người ở chung phòng nên lây bệnh nhau rồi.

Lê Tử nói xong liền biến mất như làn khói. Mậu Ninh nhún nhún vai: “Cầu nguyện...”

Trên đường về nhà thì Diệp Tử gọi điện thoại tới, hỏi chừng nào trở lại. An An không biết trả lời làm sao. Chuyện này phải đợi đến khi người đàn ông nhà cô lên lịch hành trình. Cô có rất nhiều thời gian, lúc nào cũng có thể đi.

An An lại nhớ tới chuyện giận dỗi của Diệp Tử và Quân Tử, không biết ra sao rồi? Diệp Tử trả lời, sofa phòng khách. Phòng ngủ bên cạnh có giường cũng không cho phép ngủ. An An nhớ rõ lần trước đâu có nhắc tới chuyện sofa, tại sao bây giờ lại ra nông nỗi này?

Diệp Tử nói, Quân Tử không thành thật, ngang nhiên cưỡng ép cô. Tuy rằng không dùng vũ lực, nhưng Diệp Tử đã không muốn làm thì dù Quân Tử có muốn thì cũng phải ráng nhịn. Kết quả là thỏa mãn được một đêm, chịu tội một tháng.

Đột nhiên cô nhớ tới Chu Mộc Mộc. Lần trước Chu Mộc Mộc có nói cùng nhau trở về, cô cũng nên gọi điện thoại nói một tiếng. Nhưng khi gọi điện thì máy không thông.

Về sau, An An cũng quên bẵng đi chuyện của Chu Mộc Mộc. Ngày hôn lễ của Diệp Tử cũng không thấy mặt cô ấy. Nhưng An An suy nghĩ, nếu Chu Mộc Mộc thật sự muốn đi dự đám cưới, cô ấy có thể hỏi cha mình cụ thể thời gian. Trái lại, nếu đã không muốn đi thì cô ấy cũng không tự mình tìm phiền phức.

Nguyên cả ngày, Bình Tử có vẻ hoảng hốt. An An nhìn có chút ngứa mắt, kéo người ngồi trên ghế sofa đây: “Cậu bị sao vậy? Không phải đã bị Triệu Dư làm thịt rồi chứ? Nếu thật đã lên giường thì tớ sẽ bắt anh ta chịu trách nhiệm. Đừng có khờ mặt ra như vậy, nói cho tớ nghe coi!”

Bình Tử trợn tròn mắt: “ An An, cậu nói lằng nhằng gì vậy? Tớ không có cái gì với Triệu Dư hết.”

“Không phải hôm qua cậu đi chung với Triệu Dư hả?”

Bình Tử gật đầu: “Phải, nhưng, ai da, tớ và thiếu gia Triệu không có xảy ra chuyện gì hết. Chỉ là...” Bình Tử ấp úng. An An biết có chuyện, đầu óc cô nhóc kia không linh hoạt, không biết biểu đạt làm sao.

“Hai người không xảy ra chuyện gì, vậy vì sao cậu đỏ mặt?”

“Tớ... tối hôm qua tớ đi hẹn hò với đối tượng đã xem mắt mấy ngày trước.”

An An nghĩ thầm, xong rồi, xong rồi, tò mò dẫn tới mù quáng: “Không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? Tối hôm qua cậu ở lại nhà người đàn ông kia? Tối hôm qua cậu không về nhà đó Bình Tử!!! Cậu... sao cậu có thể? Như vậy không tốt đâu!”

Bình Tử vội vàng xua tay: “Không, không có! Tớ không làm gì hết với anh ta. Chúng tớ không làm gì hết mà! Không có, tối cũng không ở lại nhà anh ta.”

“Bình Tử, cậu nói năng rõ ràng một chút đi! Đầu óc có bệnh à, miệng mồm có tật sao? Cô hai à, tớ tức muốn chết nè.” An An quả thật muốn bóp chết Bình Tử cho thật nhanh, cứ lấp ba lấp bấp.

“Tớ, hôm qua tớ ra ngoài nói chuyện với Triệu Dư, sau đó đã thấy không còn nhiều thời gian nên tính rằng trực tiếp đi đến chỗ hẹn. Nhưng không hiểu thế nào, đột nhiên Triệu Dư lôi tớ đi, nói rằng có việc nhờ tớ giúp một tay. Tiếp theo, anh ấy dẫn tớ tới gặp một đồng bạn bè của anh ấy. Tớ cũng không biết là ai, sau đó tớ uống quá nhiều... sau đó, sau đó...”

“Sau đó? Sau đó cái gì? Em gái à, em có thể nào nói rõ ràng một chút không?”

“Tớ không nhớ!”

“Buổi sáng tỉnh dậy ở đâu?”

“Nhà của Triệu Dư.”

“Quan trọng là ở chỗ nào? Trên giường của ai?”

“Anh ấy, của anh ấy.”

“Anh ấy nào?”

“Không biết.”

“Không biết em gái cậu! Người này kờ không thể tưởng tượng nổi! Triệu Dư chết dịch kia! À, không đúng, hai người không làm gì hết phải không? Không phải anh ta đã “tấn công thân thể” cậu rồi chứ?”

“Không có, anh ấy không đánh tớ.”

48. Chương 48

Hai ngày nay, phòng tiêu thụ xem như là gió êm sóng lặng. Chỉ có Bình Tử thỉnh thoảng mắc phải chứng ngớ ngẩn một chút. Còn có Chu Tiến cũng có vẻ không vui sau lần leo núi vừa rồi trở về, rõ ràng tình cảm đã bị đá thương.

An An muốn đứng trên danh nghĩa ‘chị em’ em an ủi cậu ta, nhưng cô cũng không biết mở miệng làm sao. Dù sao cũng không thân với nhau lắm, cô mở miệng ra sẽ không tránh được trét thêm muối lên miệng vết thương đối với Chu Tiến.

Gần đây hình như Mang Quả có tình hình mới. Tâm tình mỗi ngày thần thần bí bí rất vui vui vẻ. Mọi người mặc kệ cô ấy bị trúng tà gì. Lê Tử vẫn như cũ, mỗi ngày hí ha hí hồ muốn đủ kiểu túi xách tay hàng hiệu, đủ kiểu trang phục mới mùa thu.

Mậu Ninh cũng không có gì thay đổi, vẫn giống y như trước. An An lại làm như không biết chuyện gì. Có đôi khi, so với biết nhiều quá, không biết gì hết lại càng vui vẻ hơn.

Thật ra thì đa số thời gian, cô thật muốn nói gì đó với cô ấy, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào. Mặc kệ đứng ở lập trường ai đi nữa, thật ra thì cô vẫn cảm thấy áy náy đối với Mậu Ninh. Nếu như có thể nói rõ ràng sớm hơn một chút, có lẽ Mậu Ninh sẽ không lún sâu như thế. Ngược lại, người đau khổ nhất cũng chỉ chính là Mậu Ninh cô.

Trước đó, An An đã xin phép nghỉ với Chu Tiến. Từ ngày 10 đến ngày 14, cô trở về dự hôn lễ của Diệp Tử. Hôm nay đã là mùng 8 rồi, nhân dân cả nước bắt đầu đi làm lại, nhưng cô lại rảnh rỗi đến mức phát khùng luôn.

Quấy nhiễu em gái Bình Tử cũng là một thú vui của cô. Đàn ông nhà cô có thời gian cũng sẽ nói chuyện tào lao với cô. Cô còn có thể tự mình giải trí.

Về phần Bình Tử và Triệu Dư như thế nào, theo phương thức tự thuật không đầu không đuôi của Bình Tử kia, coi như là An An có chút đầu mối. Khó trách hai ngày nay mặt mày Bình Tử ửng hồng, thỉnh thoảng còn hiện ra vẻ buồn xo.

Xem như đây là nụ hôn bắt đầu. Tuy rằng là ngoài ý muốn, chuồn chuồn lướt nước, nhưng cũng là nụ hôn ‘định tình’. Sau khi Bình Tử được Triệu Dư đưa đến chỗ hẹn, thật là một sự trùng hợp bất ngờ, người đàn ông hẹn với Bình Tử chính là nhân viên trong công ty của Triệu Dư.

Con bà nó, giống đề tài hấp dẫn như trong tiểu thuyết vậy! Thật là máu chó mà!

Cũng không biết Triệu Dư trúng phải gió độc gì, chẳng lẽ lại bị đôi môi nhỏ nhắn khêu gợi của Bình Tử dụ dỗ hay sao? Đưa đến chỗ hẹn chưa đầy mấy phút đã quay trở lại kéo Bình Tử bỏ đi.

Tiếp theo là như Bình Tử nói trước đó. Lê quý đ n Nhưng còn gian tình sau đó thì chỉ có Bình Tử biết mà thôi. Bởi vì có bị đánh chết cô cũng nhất định không nói, tuyên bố rằng không có chuyện gì để nói.

Không có, không có, không có mà mặt mày đỏ ửng à? Không có thì việc gì phải cắn môi chứ?

Đây rõ ràng là dấu hiệu của ‘động lòng’ mà!

An An đứng ở trước trước, ngẩng đầu 45 độ nhìn lên bầu trời, than nhẹ một tiếng, ai da, mùa thu tới rồi!

Từ sau vụ tin tức giả của An An và Hứa Thác được sáng tỏ, phòng tiêu thụ càng ngày càng hưng thịnh. Mặc dù nhà cửa không bán được, nhưng lượng khách càng ngày càng nhiều.

Chưa tới trưa đã đưa tới bốn đám người. Mọi người có thể tưởng tượng, bình thường phòng tiêu thụ không có tới một con ruồi, cho nên gần đây nghiệp tích lên cao, không thể không có công của An An.

Tiến khách hàng ra cửa xong, An An và Bình Tử, còn có Mậu Ninh chỉnh lý tư liệu, trò chuyện tin tức cơ bản về những khách hàng tiếp đãi vừa rồi.

An An kể chuyện linh tinh, nói về một khách hàng tương đối hồng hách, khua tay múa chân với cô. Cô thuật lại như đúc về mặt và động tác của người kia, khiến mọi người bật cười ha hả.

Cô đang bắt chước thái độ chảnh của khách hàng cùng với Bình Tử thì đột nhiên phát hiện ánh mắt của Bình Tử trừng lớn, nhìn về phía sau lưng của mình. Cô thầm nghĩ, chẳng lẽ Triệu Dư lại đến nữa? Đến khi cô quay người lại thì cô mới hiểu được, người gốc mới chính là cô.

AnAn không nói gì, hoàn toàn im lặng. Cô không phải không nói gì, mà là không dám lên tiếng.

Người mới tới khoảng 50 tuổi. Dáng người cao ngất, phối hợp với một thân quân trang tinh anh càng lộ ra vẻ uy nghiêm. Người tới phòng tiêu thụ đang chuẩn bị về, ra tới cửa thì bị cả đám binh lính mặc quân phục vây quanh, đành phải quay trở lại. Bên cạnh người đó còn có cả người đàn ông đáng chết kia với vẻ mặt muốn cười nhưng không cười, nhìn cô như trò hề. Con bà nó, thật đúng là tai họa!

Người mới tới nhìn khuôn mặt nhỏ có vẻ kinh ngạc của An An, nhưng miệng nhỏ thì lại toe toét cười. Tâm tình không tệ, ông mỉm cười mở miệng nói: “Nghe nói, tôi có mua một căn nhà ở đây.”

Uông Thanh Mạch không lên tiếng. Lại nói, rõ ràng đây là chất vấn An An đấy chứ, vậy mà anh cũng không thèm chen miệng vào.

Những người khác không hiểu chuyện này như thế nào, nhưng có Uông Thanh Mạch ở đây, người trước mặt nhất định là có liên quan tới An An. Cho nên mọi người tự biết không nên chen vào, yên lặng theo dõi biến hóa.

An An rụt cổ lại một cái. Động tác này thường dùng để miêu tả Bình Tử, bởi vì mỗi lần An An ức hiếp cô, cô sẽ rụt cổ lại, xem như biến mình thành rùa. Con bà nó, cô nàng thật nghĩ rằng mình có vỏ rùa mà...!

“Dạ, là mua một căn biệt thự.” An An nhỏ giọng thành thật trả lời.

“Ồ, là biệt thự đấy...!” Người mới tới đảo mắt một vòng nhìn chung quanh cách trang hoàng của phòng tiêu thụ, thuận miệng tiếp một câu.

Thừa dịp chưa phải nói chuyện, An An trừng mắt nhìn Uông Thanh Mạch, rồi quay đầu lại ngượng ngùng nói: “Người, vì sao người lại tới đây?”

“Không đến, không đến thì con sẽ không phản nghịch sao?” Thay đổi chủ đề, không giận mà oai, đây chính là cách hình dung chính xác nhất về người trước mặt này.

Mọi người đã sớm nhìn thấy cấp bậc trên vai của người này hơi giống cấp bậc của anh Mạch, còn có ba ngôi sao tượng trưng cho cấp bậc gì đó. Lại nói, giọng điệu của người này rõ ràng là đang chiếu tướng An An,

mọi người đổ mồ hôi thay cô, cho rằng cô lại đắc tội với nhân vật tai to mặt lớn nào. Vì vậy, mọi người chỉ còn có thể làm ngơ, tiếp tục ‘yên lặng theo dõi biến hóa’.

Đúng lúc này, An An cười ha hả, tiến lên vài bước, khoác tay người kia, nũng nịu lắc lắc: “Cha, có phải cha nhớ con nên đến thăm không vậy?”

“Đừng giả đò, đứng ngay ngăn lại cho cha! Ra về một quân nhân tí đi! Con xem con bây giờ kìa, còn ra thể thống gì nữa?”

“Cha. . . . .” An An quệt miệng, hơi cao giọng, bàn tay nắm chặt lại. Cô biết, chỉ cần cô tiếp tục làm nũng, cha cô sẽ bỏ qua.

“Gọi cha cũng vô dụng thôi! Con đường đường là một Trung Úy mà không có một chút tổ chức kỷ luật nào cả!”

“Cha, con biết sai rồi!” An An biết rõ cách đối phó hữu dụng nhất với ông cụ nhà cô chính là thừa nhận tất cả sai lầm, thái độ nghiêm chỉnh là được.

Một chữ ‘cha’ kia của An An khiến mọi người hiểu ra mọi chuyện. Bình Tử nhớ ánh mắt của An An lúc cô ấy nhìn thấy bản hợp đồng kia; cuối cùng Mang Quả cũng hiểu được vì sao khí thế của An An lại không giống như bọn họ. Lê%Qu %Đ& ; Đến lúc này, mọi người đột nhiên giác ngộ, con bà nó, người ta là con nhà quan, không, phải gọi là con nhà quân mới đúng.

Nhưng Bình Tử thì không cần biết là quan gì, chỉ biết An An đang bị giáo huấn, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, chỉ sợ bác trai hung dữ kia cho An An một cái tát té văng ra ngoài.

Dõi mắt nhìn theo An An đi ra ngoài cùng với mọi người, Bình Tử lo lắng vô cơ không nguôi.

Cả đám người đi đến biệt thự, Ông Thanh Mạch nấu nước pha trà, An An dẫn ông cụ nhà cô lên lầu đi thăm khắp nơi thăm quang.

Tư lệnh An ‘tuần tra’ một vòng, gạt đầu tỏ vẻ rất hài lòng về căn hộ này: “Cô nhóc, thế nào, căn nhà này thuộc quyền sở hữu của con hay là của cha?”

An An cười ha hả, hàm răng trắng noãn, mắt cười cong cong. Hỏi thăm kiểu này thật không thành thật tí nào, cô phải tỏ thái độ thôi: “Cha, cha xem giấy tờ nhà cửa đều viết tên cha, đương nhiên là của cha.”

“Nhóc con, thật xảo quyệt!”

Trong phòng khác, hai cha con nhìn nhau, Tư lệnh An chính lý con gái cưng của mình, nói: “Cha không cần biết Nham Tử nuông chiều con cỡ nào, nhưng suốt ngày con cứ quấy rối khắp nơi, có bao giờ con vì nó mà cân nhắc một chút không?”

Câu nói này không sai chút nào. Công việc bây giờ của cô quả thật có chút vấn đề, không có việc gì thì tạo ra tin tức sóng gió, không phải là đã tạo phiền phức cho Nham Tử đó sao? An An hiểu chuyện gạt đầu, gạt đầu, rồi lại gạt đầu.

“Nhanh lên theo cha trở về quân đội đi! Không nghe lời nữa thì sẽ vớt con vào quân đoàn 41.”

“Cha, sao cha nỡ lòng làm như vậy?” An An bĩu môi, ra vẻ không phục. Vì sao ai cũng khi thường cô hết vậy, làm như cô sẽ ngồi đó đợi bị tổng qua quân đoàn 41 vậy?

“Gần đây làm bao nhiêu chỗ rồi?”

Tư lệnh An bất chợt hỏi một câu, nhất thời An An chưa chuẩn bị, chỉ còn có thể thành thật khai báo: “À, làm trợ lý con trong vòng hai tháng, làm tiếp viên hàng không hai tháng, làm nhân viên bán nhà đã hơn hai tháng rồi.”

“Chơi đủ chưa?” Tư lệnh An chấp tay sau lưng, nghiêng người quan sát. Cô nhóc An An kia cúi đầu, đánh chết cũng không ngẩng đầu lên.

“Đủ rồi, đủ rồi.” Cô muốn nói không đủ, nhưng làm sao cô dám? Cô thật không dám đây nè.

“Nếu không thì về lại Thành Đô với cha đi! Chuyển qua bộ đội để con tự mình rèn luyện thôi.”

“Cha, cha... là cha cố ý!” Thì ra câu nói của cha có hàm ý khác, muốn chia rẽ cô và ông xã.

“Đúng rồi, cha có nghe tiểu Trương nói, hình chụp trên mạng rất xinh đẹp. Đừng nói, mấy năm nay con gái của cha mặc quần trang cũng nhiều rồi, mặc quần áo bình thường cũng xinh đẹp lắm chứ.”

“Con vốn là xinh đẹp, trước kia cũng xinh đẹp mà.”

“Xinh đẹp, dĩ nhiên đẹp.” Giọng nói của cha An đột nhiên thay đổi: “Khoe khoang thì có... Cũng tại vì cưng chiều con quá đáng, khiến con không biết trời trăng là gì. Thu dọn xong chuyện này sẽ ném con sang Tây Tạng phòng thủ biên giới thôi!”

“Dạ, dạ, con biết sai rồi, biết sai rồi! Về sau không dám nữa.” Làm sao người này có thể trở mặt là trở mặt cái đùng vậy? Không thể báo trước một câu được à? Con bà nó, hừ chết người ta!

Xuống lầu, mọi người bắt đầu nói chuyện. Tuy nói rằng Tư lệnh An đến kiểm tra đột xuất, nhưng thật ra cũng là vì hôn lễ của Diệp Tử và Quân Tử mà trở về.

“Cha, vì sao cha lại đến Bắc Kinh?”

“Nói nhảm, đương nhiên là tới đón các con. Thu dọn một chút rồi trở về!” Tư lệnh An dừng lại ở Bắc Kinh cũng là vì muốn đón con gái về chung, tránh cho bọn họ tự lái xe về.

“Dạ, đồ đạc của con đều ở đây, cũng không có gì cần phải chuẩn bị, chỉ cần lấy thêm bộ đồ tây cho anh ấy là được.”

Trà ngon, Tư lệnh An và Uông Thanh Mạch ngồi dưới phòng khách nói chuyện phiếm. Những người khác không theo vào, toàn bộ đứng canh ở ngoài. Đây là chức trách của bọn họ.

Ở trên lầu, An An thu dọn đồ đạc. Tư lệnh An vừa uống trà vừa nói chuyện với Uông Thanh Mạch: “Cậu chiều con bé đến hư rồi đấy!”

Uông Thanh Mạch cười cười trả lời: “Đây là thói quen, rất khó thay đổi.”

Lúc An An xuống lầu thì trên tay có hơn mấy túi lớn, còn đeo trên vai một túi thể thao. Hành trang chính là quần áo đủ để thay đổi cho bất kỳ dịp nào và đồ dùng rửa mặt. Quan trọng nhất, chính là bộ áo đầm đặc tiền An An đã bỏ rất nhiều tiền ra để mua, một bộ đầm rất duyên dáng.

Lúc ấy, Bình Tử nói bộ đầm này rất thích hợp đi trên thảm đỏ. Nếu thường ngày mặc vào, tuyệt đối sẽ đạt được 100% tỉ lệ người quay đầu lại nhìn. Ngoài trừ cô ra, chưa người nào nhìn thấy cô trong bộ đầm này. Đoán chừng lúc đó sẽ có trò vui để xem.

Xe chạy nhanh tới trước cửa, An An xuống xe lấy xách tay. Mọi người trong phòng tiêu thụ không thêm để ý cái gì Tư lệnh, cái gì quân trưởng, vồn vã bắt tay An An không buông: “Cậu chính là con nhà quan trong truyền thuyết đấy mà! Cậu nha, gạt được chúng tôi lợi hại như vậy!”

“Tớ đâu phải không nói lời thật lòng. Tớ lừa các cậu cái gì? Hết ăn lại uống tiền bạc à?” Cánh tay An An bị kéo, eo bị ôm, muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được.

“Cậu gạt tình cảm của chúng tôi.” Lê Tử nắm được tay, không chịu buông. Bình Tử gạt gạt đầu, ôm eo không chịu thả.

“Được rồi, được rồi! Trở về rồi nói! Cha tớ đang chờ.” An An bị xoay vòng chung quanh vấn đề lừa hay không lừa một vài phút, bên ngoài cửa xe đã được mở sẵn, xem ra là đang chờ.

“Thôi đi, xem ra cậu cũng không dễ dàng thoát thân. Nhất định cha của cậu sẽ không tha cho cậu. Đã là một quân nhân, thế nào hôn nhân của mình cũng được bảo vệ, không bị phá hoại. cậu chính là quân hôn đó!”

Bình Tử đang đứng đưa lưng về phía cửa nói chuyện, không biết Tư lệnh An đã xuất hiện sau lưng của mình từ lúc nào: “Cô bé kia, những lời vừa rồi của cô là có ý gì?”

“A! Hả?” Tiếng la giạt mình phát ra trước, tiếp theo là câu hỏi sững sờ.

Lúc này, Bình Tử mới nhận ra người ngày là cha của An An, là vị chủ nhà bên kia, An Tư lệnh, An Kế Chinh.

Tư lệnh An cười ha hả, tuy rằng trước đó hò hét An An rất nghiêm nghị, như bây giờ nụ cười lại hiền hòa đáng yêu. E ngại trong lòng Bình Tử lập tức tan biến, cười hắc hắc một cách ngây thơ: “Chú An khỏe không ạ? Cháu nói chú nghe, giữa An An và thủ trưởng Ông không có bất kỳ quan hệ gì đâu, thật mà!”

Một trăm khẳng định, một vạn chân thành! Đầu óc của Bình Tử kia muốn nói dối đã khó khăn, huống chi còn tỏ ra chân thành khi nói dối.

Tư lệnh An nghe xong sững sờ: “Cái gì không có chút quan hệ nào?!”

Bình Tử gật đầu, một lần nữa bày tỏ vô cùng thành khẩn.

Tư lệnh An bật cười ha hả một lần nữa, vừa cười vừa nói: “Một chút quan hệ cũng không có?!” Lúc này, An An đã nghe hết đoạn đối thoại này, vỗ vỗ cái đầu đáng yêu vô địch của cô nàng này, trợn mắt, dở khóc dở cười

49. Chương 49

Trên đường đi, Tư lệnh An vô cùng buồn bực. Tại sao con bé kia lại nói con gái rợ của ông và Ông Thanh Mạch không có bất kỳ quan hệ gì? Hỏi hai đứa thì không đứa nào chịu nói, còn không thì ngắt lời ông, chuyển sang chuyện khác. Cuối cùng, Tư lệnh An cũng đành phải mặc kệ bọn nhỏ.

Máy bay hạ cánh xuống phi trường quân sự. Bên ngoài đã có sẵn ba chiếc xe quân đội đang chờ.

An An đi sau cùng, nhưng lại nghe rõ ràng tiếng hô chào vang trời từ hàng đầu: “Tư lệnh An mạnh khỏe! Quân trưởng Ông mạnh khỏe!” Tư lệnh An bước xuống máy bay trước, sau đó là Ông Thanh Mạch. An An lò đầu ra sau cùng, mẹ nó, người ta về nhà dự hôn lễ thôi mà, có phải là khảo tra quân sự đâu. Còn nữa, có khảo tra cũng đâu tới phiên Tư lệnh An đâu!

Người vừa mới đến là Viêm Quý Vũ, chú hai của Quân Tử, là ủy viên chính trị quân khu Thẩm Dương thuộc tập đoàn quân sự. Nói về cấp bậc thì cùng đẳng cấp với Ông Thanh Mạch, nhưng về tư cách và kinh nghiệm thì đến Ông Thanh Mạch cũng phải nể phục vài phần, vội vàng đáp lễ. Bên cạnh ông là một vị sư trưởng, người này đã từng là thuộc hạ cũ của cha An.

Cha An khoát tay: “Tôi đã nói rồi, bảo bọn họ khiêm tốn một chút. Tôi trở lại chính là để dự hôn lễ của Quân Tử và Diệp Tử, sau đó sẽ theo ông bạn già này của các cậu ôn chuyện!”

Phía sau còn có một đám thanh niên, đều là người trong viện của bọn họ. Đoán chừng mượn danh đi đón lãnh đạo, nhưng thật ra chính là muốn đi đón Nham Tử và An An.

Tính tình An An vẫn không thay đổi, giống như một đứa con trai, ở trong viện quậy phá từ nhỏ tới lớn.

Vu Tử và Vương Thông, Vương Minh vừa chào hỏi vừa cười ha hả với cô. An An nghĩ thầm, về nhà vẫn tốt hơn. Mọi người vẫn giống như xưa, chào hỏi không dứt. Bên kia cha An và chú Viêm đã lên xe.

An An và Nham Tử lên xe của Vu Tử. Trên xe còn có một người khác. Mới vừa rồi không để ý, thì ra là một cô bé.

Cười ha hả, trong lòng hiểu rõ, bắt vai Vu Tử trêu ghẹo nói: “Ê, đã chở bọn em về miễn phí mà còn tính giới thiệu người đẹp cho em hả?”

Tâm tình Vu Tử vốn không tệ, thấy bọn họ trở về lại càng thêm HAPPY. Mặt thì nhỏ, miệng thì lớn, nếu còn cười như vậy thì miệng cũng sẽ toét lên tận lỗ tai.

“Để anh giới thiệu.” Câu này là nói với người đẹp. Sau đó quay đầu chỉ hai người bọn họ: “Ông Thanh Mạch, quân trưởng quân đoàn 38, thiếu tướng trẻ tuổi nhất. Lê Đ& ; Còn đây là An An, cô vợ nhỏ bé của quân trưởng, cũng là cô nhóc diên nhất trong lịch sử.”

An An cười khúc khích, diên diên khùng khùng thì đã sao. Dù sao cũng không phải là mới bắt đầu trở chứng, cho nên không sợ các người ‘thăng thừng’ đánh giá.

“Đây là Lưu Nhiên Nhiên, bạn gái của anh.” Vu Tử nói xong, ưỡn ngực lên, ra về ta đây, chọc mọi người trong xe bật cười.

Mấy người về tới nhà thì cơm nước đã chuẩn bị đâu vào đó. Cơm nước xong, tán gẫu với mẹ một lát thì An An bị Diệp Tử gọi điện thoại tới bắt đi.

Nhà của An An và Diệp Tử cách nhau không xa, cùng nằm trong một đại viện, đi bộ mười phút đã đến. Nhà của An An là một căn biệt thự nhỏ nằm ở khu phía trong. Năm đó vào lúc thiết kế lại, nhà cô là căn biệt thự đầu tiên. Lúc đó An An vẫn còn nhỏ, khoảng mười mấy tuổi.

Nhớ lại lúc còn bé ở nhà trệt, nhà cô và nhà Diệp Tử cách nhau mấy căn, mỗi ngày hai người dính nhau như sam. Bây giờ một năm cũng chỉ gặp mặt nhau được vài lần, trong lòng có chút buồn bã. Phụ nữ ghen, nhất là loại chị em cùng nhau trưởng thành từ nhỏ tới lớn, loại tình cảm này là quan trọng nhất.

Chuông cửa vang lên vài tiếng, Diệp Tử vọt ra mở cửa, nhào tới ôm chặt An An không buông tay. An An phản đối vùng vẫy: “Cậu đó, tính giết người hả?”

An An đưa lễ phục cho Diệp Tử: “Trang phục nè, thử xem, very very beautiful ~”

“Ha ha! Cũng chỉ có cậu nghĩ tới tở. Thiếu chút nữa là tở bị mẹ ép phải mặc sườn xám rồi.” Diệp Tử nhỏ giọng thì thầm, sợ mẹ đang từ trên lầu đi xuống nghe thấy.

An An nhìn người phụ nữ đang đi xuống cầu thang, vội vàng chào hỏi: “Thím Diệp khỏe không ạ? Chú Diệp có ở nhà không thím?”

“Diệp Tử nhắc tới con nguyên cả buổi chiều rồi. Chú Diệp con mới vừa đi ra ngoài. Chắc là sang nhà con rồi đó.” Mẹ Diệp Tử mỉm cười dịu dàng thân thiết: “Hai đứa ngồi đi, thím đi gọt trái cây.”

“Cám ơn thím Diệp!”

“Khách sáo với thím làm gì! Càng ngày càng không giống ai!”

Từ nhỏ, mẹ Diệp và mẹ An cứ hay nói, hai đứa Diệp Tử và An An “càng ngày càng kỳ cục”. Lâu ngày quen miệng, bây giờ trở thành chuyện cười. An An và Diệp Tử bật cười khúc khích, chạy vọt lên lầu.

Chiều hôm sau, Dương Tử, Phương Mạc, Kiều Vũ tới trước. Hơn tám giờ tối thì Lâm Tiểu và Kiều Kiều cũng vừa tới nơi.

Một đám người đứng xung quanh vài chiếc xe quân sự đậu bên ngoài một nhà hàng cao cấp. Quân Tử đã đặt một căn phòng lớn nhất, anh và Ông Thanh Mạch từ từ đến sau.

Quân Tử tên thật là Viêm Quân. Lúc còn nhỏ không có gì để nói, về sau lớn hơn một chút, An An có nói, Quân Tử thật xứng với tên thật của anh ấy, là con cháu của Viêm Hoàng. Nếu anh ấy không phải họ Viêm mà họ Hoàng, đoán chừng bị cha Viêm đánh chết cũng không nhận cái tên Quân Tử này.

Về sau, việc này trở thành chuyện cười trong nhóm. Nhưng nói một chút cho vui thôi chứ mấy năm nay thành tích của Quân Tử không tệ. Tuy rằng không bằng Ông Thanh Mạch, nhưng vì vẫn còn nhỏ tuổi, vẫn chưa tới ba mươi.

Trước đó đã gọi đồ ăn, rượu cũng đã được mang lên. An An thèm nhưng ráng nhịn. Uống hết ly nước trái cây lại mắc tiểu, chạy về hướng toilet. Sau cùng, Ông Thanh Mạch đoạt lại ly nước nói nhỏ với cô: “Không uống! Uống nữa tối nay sẽ đái dầm đái dầm đấy!”

“Quần trời, quần đất, quần luôn việc ỉa đái của người ta luôn hả? Không chịu! Con bà nó, anh mới đái dầm đó”. Mặt An An đen thui.

Tối hôm nay Diệp Tử uống rất nhiều. Theo như nàng từng nói, Quân Tử vẫn còn đang trong thời kỳ ‘cắm cung’, ‘chơi’ cũng có gì vui đâu. Đến bây giờ, Diệp Tử vẫn còn chưa nở nụ cười nào với anh. An An nghĩ thầm, không lẽ phải chia phòng trong đêm động phòng hoa chúc hay sao?

Tuy rằng Quân Tử ngồi bên cạnh Diệp Tử, nhưng không dám nhúc nhích tay chân, chỉ sợ chọc bà cô này nổi khùng lên lại đánh nữa. Một là anh khiến cô không vui, hai là không muốn gây chuyện âm ỉ, nên đành ráng nhịn mà thôi.

Càng nghĩ càng sợ! Em không đụng tới anh, anh ngu gì tự tìm tới rắc rối!

Tuy rằng Diệp Tử có nhiều bạn bè ở gần. Trong quân đội cũng có vài chị em mới vừa kết giao, nhưng so với An An thì không thân bằng. Hiện tại trong xã hội này, đối với ai cũng phải giữ lại ba phần tâm tư. Nhưng cả cô và An An đều không có tâm tư riêng, thật đúng là một đôi thờ ơ trời sinh.

Quan hệ của bọn họ và Kiều Kiều cũng được. Chỉ là Kiều Kiều nhỏ hơn bọn họ một vài tuổi, cho nên Diệp Tử vẫn xem Kiều Kiều như một đứa trẻ, có nhiều chuyện không thể tâm sự được. Lần này An An trở về, lại là một đứa bạn thân nhất, nên cô có thể than thở những uất ức lâu nay đã chịu đựng.

Diệp Tử uống hết ly này tới ly khác, sau đó kéo Nham Tử sang một bên, ngồi xen vào bên cạnh An An, miệng mồm có chút khoa trương: “Cậu nói đi, lần này chính là để tớ nhìn thấy, nếu không thì không ai biết rồi. Nếu có lần sau nữa, cậu nói xem, không phải anh ta lên giường với người ta rồi sao?”

Ngồi cách Quân Tử mấy ngày, ánh mắt An An như phi đao phóng tới anh, mà người kia thì làm ra vẻ uất ức: “Mọi người ngồi ở đây đều là bạn từ nhỏ của anh. Quân Tử anh là loại người như thế nào hẳn ai cũng biết rõ. Ngày hôm đó chỉ là hiểu lầm thôi”. Quân Tử có chút xấu hổ. Dù sao đó cũng không phải là chuyện quang vinh gì.

Mọi người ngó tới ngó lui nhìn nhau, sau đó cùng nhau tập trung ánh mắt lên mặt của Quân Tử. Quân Tử thấy vậy lập tức đứng lên, đánh bốp một cách nghiêm túc, nói: “Tôi, Viêm Quân, lấy danh nghĩa của một quân nhân xin thề, thật sự không có! Về sau cũng sẽ không có”.

Quân nhân rất ít khi dùng danh nghĩa quân nhân để thề, giống như giáo đồ sẽ không lấy thần linh của họ ra để thề sông. Quân Tử vừa nói xong câu này thì ánh mắt của mọi người đổ dồn lên mặt của Diệp Tử.

An An thọt Diệp Tử, ý bảo cô nói chuyện. Diệp Tử bĩu môi, trợn mắt nói: “Được rồi, tất cả mọi người thay em làm chứng. Lần này em tin anh ấy, lần sau không được tái phạm nữa”.

Lần này mọi người thở phào nhẹ nhõm. Tại sao vừa lúc này mọi người không dám lên tiếng? Nguyên nhân rất đơn giản, An An có thể gây sự, có thể náo loạn, nhưng tới nhanh đi nhanh, mắng xong đánh xong rồi thôi. Nói về giày vò, đánh xong mắng xong rồi lại giở trò chiến tranh lạnh thì Diệp Tử mới đúng là Bá Vương.

Rốt cuộc cơn tối cũng được trôi qua ngon lành. Diệp Tử và An An thì thầm to nhỏ. Mấy ngày nay cô và Quân Tử gặp nhau liên tục, nhưng không ai nói với ai một lời nào. Diệp Tử nói rằng bởi vì trước đây Quân Tử đã làm sai, nên bây giờ cô phải dạy dỗ cho sau này. Cuối cùng An An ra kết luận, thì ra cô nhóc này bị chứng sợ hãi trước hôn nhân, hèn gì mới có thể hành hạ người ta như vậy.

Sau khi ăn xong, mọi người đổi chỗ đi chơi. Nham Tử không thể tham gia nên tự mình về trước. An An cũng biết, thân phận của Nham Tử không cho phép anh đi chơi phóng túng với bọn họ mỗi ngày được. Dù sao anh trưởng thành hơn bọn họ nhiều. Anh lại là một quân trưởng, để mọi người nhìn thấy anh vào hộp đêm gì đó thì thế nào tiếng xấu cũng được truyền xa.

Nguyên cả ngày mùng 10, Quân Tử phải tiếp đãi khách mời khắp nơi. Mỗi một người đều là không nổi tiếng thì cũng là giàu sang. Cả ngày, máy bay quân dụng, xe hơi tới lui không ngừng. Từ 9 giờ sáng đến khi trời tối, Quân Tử mới rời khỏi phi trường.

Tư lệnh Viêm, Viêm Quý Phong, đích thân dẫn dò quân tử phải tiếp đã chu đáo, nếu không thì trong nhà nhiều người như vậy anh lại không sai bảo ai, mà tự mình đi đến đó.

Tham mưu Trương Văn Trung và con trai, Trương Ninh Giản tới cùng một lúc. An An ở nhà không yên, cũng đòi đi theo. Tiễn người kia xong thì cha mẹ của Ông Thanh Mạch đến. Họ cũng chính là cha chồng và mẹ chồng của cô. An An phần khởi reo hò chạy tới, ôm mẹ chồng không buông tay. Hai ông bà vui vẻ giống như đi dự lễ hôn lễ của chính con trai mình, nói thẳng rằng nhất định phải mau làm đám cưới cho hai đứa nhỏ này luôn.

(Lời editor: tác giả đã nói trắng ra nhé, Nham Tử chính là Ông Thanh Mạch- là chồng của An An. Diệp Tử, Quân Tử, Dương Tử, Nham Tử... chỉ là nickname của bọn họ thôi. Bây giờ các nàng thay nhau đoán thử xem vì sao anh Mạch lại đồng ý để chị An trốn ra khỏi quân đội, đi ‘trải nghiệm’ cuộc sống như vậy?)

Cha của Dương Tử và cha của Trình Tiêu đến cùng lúc. Còn có một vài người cô chưa hề gặp qua, hoặc là không quen thân lắm, cũng có người cô không muốn gặp chút nào. Nói tóm lại, hôm nay rất náo nhiệt, gần như mọi người trong nhà đều không có ai nhàn rỗi tay chân.

Tối ngày mùng 10, Diệp Tử kéo An An, Kiều Kiều và Lưu Nhiên Nhiên ra ngoài ăn một bữa no nê. Đám đàn ông bên kia cũng rủ nhau ra ngoài ăn mừng ngày cuối cùng của người độc thân.

Ngoại trừ An An, toàn bộ bị quật ngã. Cô chỉ còn có thể gọi điện cho ‘gia chủ’ của từng người tới đón họ về.

An An nép vào ngực của Nham Tử, trong lòng có rất nhiều cảm xúc, phần lớn vẫn là cảm giác hạnh phúc. Nhưng loại hạnh phúc này quá hoàn hảo, khiến cho cô không thể không xúc động. Nắm chặt áo của Nham Tử dụi đầu vào trong ngực của người đàn ông: “Ông xâ!”

“Ừ”

“Ông xâ!!!”

“Sao vậy?”

“Vui vẻ, hạnh phúc, chất đầy, sắp nổ tung rồi!”

Bốn giờ sáng hôm sau phải thức dậy chuẩn bị. Lúc mọi thứ đã sẵn sàng, Diệp Tử lại có chút khẩn trương. An An ở bên cạnh cũng bắt đầu nôn nóng theo. Con bà nó, không phải đám cưới của mình là khẩn trương khi gió gì chứ! Nhưng khi nhìn thấy Diệp Tử mặc áo cưới ngồi trên giường lớn, trang điểm sắc sảo, thì lại thấy trong đôi mắt to linh động cùng với lông mi lấp lánh như đang ứa lệ: “An An, khi cậu kết hôn có khẩn trương như tớ không? Tớ thật không biết nên làm cái gì, không nên làm cái gì...”

“Tớ cũng chưa từng làm lễ kết hôn mà, hỏi tớ chỉ vô ích thôi. Lát nữa cậu cứ làm theo Quân Tử, không cần phải nói cái gì đâu!”

“Ừ. Nếu như tớ quên cái gì, cậu phải nói dùm tớ đó”. Diệp Tử căng thẳng, nắm chặt tay An An không buông.

“Đầu óc của cậu đi đâu rồi?!” An An mắng xong thì quay sang cười ha hả với Kiều Kiều.

Đến lúc đón dâu, An An ngồi ở trong phòng, lạnh lùng nói với Quân Tử ở ngoài cửa: “Năm mươi cái hít đất! Nếu không thì ngay cả nói chuyện cũng không cho phép!”

Diệp Tử đau lòng chút chút. Tuy rằng năm mươi cái hít đất đối với quân nhân thì giống như bữa ăn sáng. Nhưng hôm nay là ngày trọng đại, trên người một bộ âu phục, quỳ rạp trên đất, hít lên hít xuống, quả thật có chút... chà...

Hôn lễ được cử hành ở khách sạn Vạn Hào Hoàng Triều. Một đoàn xe quân sự nói đuôi nhai từ từ chạy trên đại lộ Thanh Niên. Đi ngang qua chỗ nào là người chỗ đó đều quay đầu nhìn lại.

Thật là phô trương, nhưng vừa nhìn thì đã hiểu rõ. Đây tiệc vui của người nhà của vị thủ trưởng quân đội nào đó.

Sau một trận pháo hoa rung trời là tiếng nhạc du dương vang lên, nghi thức hôn lễ chính thức bắt đầu. Nghi thức rước dâu so với hôn lễ không có gì khác nhau, chỉ là kế hoạch hoàn hảo, chi tiết và quá trình thực hiện rất đầy đủ.

Xem ra Diệp Tử cũng không khẩn trương gì lắm. Hạnh phúc hiện rõ trong cặp mắt long lanh ngấn lệ. An An xúc động nắm chặt tay của Ông Thanh Mạch, gần như là bầu mạnh. Người kia nghĩ thâm, không biết trong ngày cưới của cô ấy, cô ấy có phản ứng lịch động giống như bây giờ không?

Người điều khiển chương trình giới thiệu cô dâu chú rể. Người chứng hôn chính là cha An, ông cũng đi lên nói vài câu. Cha mẹ của cô dâu chú rể cũng nói vài câu. Đến khi một loạt nghi thức kết thúc, chân An An cũng bắt đầu mỏi nhừ.

Ông Thanh Mạch ôm chặt An An, thỉnh thoảng giúp cô kéo lại dây áo làm bằng bạc mỏng tinh tế.

“Không rút đâu! Lúc em mua đã cố ý giựt giựt nó rồi, không đứt!”

“Bảo bối, em xác định đây không phải là bộ đầm em tính mua để mặc trong hôn lễ của mình hay sao?”

Rốt cuộc, An An cũng chịu chuyển tầm nhìn của mình từ trên người cô dâu chú rể sang nhìn ông xã của mình: “Anh đúng thật là thông minh. Lần trước qua nhà anh, mẹ nói mẹ mua sườn xám rồi, muốn em phải mặc trong ngày hôn lễ. em biết em sẽ không có cơ hội mặc lễ phục này, cho nên bây giờ phải tranh thủ khoe hàng. Đẹp không?”

“Trong mắt anh, em mặc gì cũng giống nhau thôi. Toàn bộ coi như không mặc”.

“Bà nó, lưu manh!”

Bên này hai người thân thiết dựa vào nhau ở một góc độ không dễ bị nhìn thấy. Bên kia vợ chồng Ủy viên Ưông và vợ chồng tư lệnh An đang bàn bạc lựa ngày lành để tổ chức hôn lễ cho Nham Tử và bảo bối An của mình.

50. Chương 50

Thời khắc hạnh phúc nhất chính là lúc con người ta khó tìm được nước mắt nhất. An An nhìn nụ cười hạnh phúc của Diệp Tử mà cặp mắt ửng hồng. Cô dựa vào người của Ưông Thanh Mạch nghẹn ngào nói: “Không ai đoán được chuyện gì sẽ xảy ra sau này, nhưng nhất định phải nắm chắc những gì đang có trong tay. Ông xã, Diệp Tử rất hạnh phúc.”

Ưông Thanh Mạch xiết chặt bả vai của An An, than nhẹ vì khó có khi bắt gặp An An cảm tính như lúc này: “Bảo bối, mình làm đám cưới nhé!”

“Hả, cái gì?” Đầu tiên là buộc miệng phản ứng, sau đó thì nghi ngờ thắc mắc. Trước kia, cô chính là người đòi lên đòi xuống chuyện kết hôn, sau đó thì từ từ chuyển thành là anh. Đây là chuyện nực cười giữa hai bọn họ.

Bốn mắt nhìn nhau, cặp mắt chăm chú của Ưông Thanh Mạch thật sự nghiêm túc: “Bảo bối, mình làm lễ kết hôn đi!”

An An có chút bối rối. Anh nha, năm đó em theo đuổi anh tới tận móng đất, nhao nhao đòi kết hôn, anh liền biệt tăm biệt tích. Bây giờ chị đây đã hết hứng thú thì anh mới nói một câu ‘kết hôn đi’. An An liếc mắt, buột miệng nói một câu: “Chị đây còn chưa nghĩ tới.”

“Em thua rồi, cho nên chuyện kết hôn là do anh quyết định.” Ưông Thanh biết cô sẽ như vậy, cho nên anh không thèm đếm xỉa đến phản ứng có chút kỳ lạ của An An, nhún mày.

“Em đã nói rồi. Lúc đó không tính. Em uống quá nhiều, có nhớ chuyện gì đã xảy ra đâu.” An An tiếp tục ăn vạ. Thật ra thì không phải cô không muốn kết hôn. Chỉ là cô thật sự vẫn còn hưởng thụ lối sống bây giờ, vẫn chưa được thỏa mãn.

“Đoán chừng hôm nay cha mẹ hai bên đều đã bàn bạc tính toán kỹ lưỡng. Em cứ ngồi đó chờ mặc áo cưới làm cô dâu xinh đẹp đi.”

“Này, không được hòa theo họ như vậy!” Khuỷu tay An An chọt chọt lên ngực của Ưông Thanh Mạch, ngàn lần không muốn.

“Em đã sớm là người của anh. Bây giờ mới nói là không muốn, muộn rồi!” Ưông Thanh Mạch vừa dứt lời thì xoay người đi về phía bàn của cha mẹ, bởi vì anh nhìn thấy cha anh vẫy tay gọi tới.

“Nè, đợi em với!” An An cẩn thận nâng váy đuổi theo.

Lúc hôn lễ kết thúc là đã hơn bốn giờ chiều. Mọi người xếp hàng kéo lê thân thể mệt mỏi trở về. An An níu chặt áo của Ưông Thanh Mạch: “Nham Tử, buổi tối em muốn đi phá động phòng.”

Mọi người đã thương lượng chuyện này đầu vào đấy, chỉ có cô nàng nhà anh vẫn chưa được cho phép. Bởi vì anh không đi, đương nhiên sẽ không cho phép An An quậy phá vợ vẫn. Cô nhóc kia mà muốn phá thì không chờa mọi thủ đoạn nào.

“Trong lễ kết hôn không được tiện lắm, mà em lại không thể nào buông tha cho Quân Tử được. Anh nhìn kìa, mọi người đều đi, anh cho em đi đi mà!”

“Không được!”

An An hừ một tiếng rồi ngậm miệng không nói chuyện nữa. Trong lòng bộp bộp tính toán như gõ bàn tính.

Về nhà ngủ bù một giấc, tỉnh dậy thì trời đã tối rồi. An An leo xuống giường, nhìn dưới lầu có đám người đang ngồi trong phòng khách bàn bạc chuyện gì đó. Một người kia nhìn thấy An An thì im bật, không tiếp tục câu chuyện của bọn họ nữa. Trong lòng An An thầm nghĩ, nhất định không phải là chuyện tốt, rõ ràng là không muốn cho cô biết.

Lễ thành hôn nghiêm nhiên trở thành sân chơi của bọn họ. Bọn họ chỉ hăng hái uống rượu mà quên cả ăn. Cho nên bây giờ tỉnh lại cảm thấy đói bụng vô cùng. An An xuống cầu thang, than đói âm ỉ. Mẹ An chỉ đáp lại một câu: “Có cơm ăn rồi! Con ngủ hết nửa ngày, buổi tối làm sao mà ngủ lại đây?”

“Ngủ gì chứ? Buổi tối con còn phải đi náo động phòng.”

Nói cho đúng hơn chính là phá phòng người ta. Nhưng An An tính toán kỹ càng như thế nào cũng không thành công phá hoại người ta được. Không được nhìn thấy động phòng mà còn trở thành ‘sát vách’. (Lời editor: câu này có nghĩa là không ‘rình’ được người ta động phòng mà chị An nhà mình lại bị anh Ưông ăn sạch đấy ạ...)

Trong lúc ăn cơm tối, An An liên tục bồi rượu cho Ưông Thanh Mạch, cha Ưông và cha An. Không hiểu vì sao lúc này, rượu trắng ở đâu xuất hiện cả đồng, trái một ly, phải một ly, uống liên tục... không ngã mới là lạ đó.

Ưông Thanh Mạch biết rõ anh muốn cái gì, nhưng lại không thể. Trên bàn có hai cha hai mẹ ở hai bên, không muốn uống cũng không được. Quả thật kỳ này uống rất nhiều!

Ưông Thanh Mạch cảm thấy có chút choáng váng, ôm bả vai của An An nói: “Ngoan, nghe lời anh! Tối nay đừng đi!”

An An gật đầu mạnh mẽ, bộ dạng chân thành. Lúc nào An An cũng hiểu rõ đạo lý này, bất kể chuyện gì xảy ra, thái độ rất là quan trọng.

Đạt được mục đích, bạn nhỏ Ưông Thanh Mạch bắt đầu uống thả ga. An An đạt được mục đích, cười gian xảo, nhìn mấy vị lão thành, ánh mắt vừa thương yêu vừa lại bất đắc dĩ.

Đã hơn tám giờ, An An mặc vội quần áo chạy ra ngoài, nhắm hướng nhà mới của Quân Tử. Vừa tới nhà Quân Tử thì thấy mọi người đã đến đông đủ, chỉ còn lại mình một cô. An An vội vàng cởi áo khoác ra, chống nạnh, hướng về phía đám người nói: “Tốt lắm, mỗi người ra một tiết mục, người nào trước đây?”

Diệp Tử trừng mắt lườm An An một cách bất mãn, sau đó ánh quét một vòng đám người kia, hung hãn nói: “Mấy người nhớ kỹ cho tôi! Đừng quên nơi này không chỉ một mình tôi đám cưới đâu nhé!”

Quân Tử không sao cả, chỉ cần đừng đùa quá trớn. Cơn giận của Diệp Tử còn chưa nguôi, đây gọi là tiếng gào thét trong lòng của cô dâu mới. Huống chi anh lại còn muốn động phòng cho sớm, không muốn lãng phí thời gian. Cơ hội tốt như vậy phải tranh thủ thu phục cô, nếu không, qua khỏi màn này thì thật không tìm được lý do để vào phòng.

An An bẻ bẻ cổ, đứng ở giữa ghế sa lon, nựng nựng cảm nhẹn của Diệp Tử, tắc tắc lưỡi nói: “Cô bé, cười với đại gia một cái đi.”

Tuy không thích bị hành hạ, nhưng không ai trong đám người này lại không phải là bạn bè bạn thân thiết. Vô cùng phối hợp, Diệp Tử cong khéo mắt, cười khanh khách, lộ ra hàm răng trắng nõn thẳng tắp. An An có vẻ hài lòng gật đầu: “Bé con, đừng khiêu chiến với ông, nếu không ông lột truồng cô bây giờ.”

Tràng cười rộ lên, Phương Mạc chính là người cầm đầu, Kiều Kiều là đồng lõa. Hai người đã chuẩn bị một đĩa đậu hồ trăn, đậu phộng, và một ít hoa quả khô, đổ hết xuống ghế salon.

Phương Mạc chỉ chỉ ghé sa lon, không cần nói mọi người cũng hiểu, vì đã thấy qua chiêu này nhiều rồi, quá ác độc. Diệp Tử nằm lên, tuy cô không nặng, nhưng không khỏi bị cắn đau: “Em chưa kịp chuẩn bị gì hết, mấy người ác đức quá đi thôi.”

“Năm mươi cái hít đất thôi. Đừng lâu quá, chúng tôi cảm thấy đau lòng thay cho Diệp Tử. Bị cắn lâu như vậy, khó chịu lắm đó.”

Tuy thể lực Quân Tử rất tốt, nhưng lại không chịu nổi sự hành hạ này. Trò chơi này có chỗ phải chú ý, mỗi lần hạ xuống, thân thể gần như tiếp xúc với nhau. Vừa đụng phải cơ thể mềm mại, người đàn ông kia cũng chỉ động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, định lực không tốt, làm mấy cái sẽ bắt đầu suy nghĩ, hoặc đã có suy nghĩ ngay từ ban đầu. Tóm lại, đây cũng chính là một loại cực hình.

Tiết mục kế tiếp gọi là ‘đụng trúng tình yêu’. Bịt kín mắt của Quân Tử, sau đó sờ tay đầu ngón tay của những người khách nữ ở đây, cho tới khi phân biệt được đầu ngón tay nào là của vợ mình. Người khác chơi là sờ tay, nhưng người này chơi quá ác, chỉ được đụng đầu ngón tay. Nếu như sờ hết một vòng mà vẫn không phân biệt được thì sẽ dẫn Diệp Tử đi ngay lập tức.

Trò chơi này quả thật là cực phẩm rồi. Quân Tử chỉ chỉ vào những người ở chỗ này, dở khóc dở cười. Khoan hãy nói, trò chơi này chính là không muốn bọn họ động phòng đây mà! Quân Tử chạm chạm vào nhón tay của An An, dừng lại một hồi lâu, ngón tay xoay xoay. An An cố gắng nhịn cười, thiếu chút nữa là bị lộ.

Chơi hết mấy trò, bây giờ lại muốn gộp hai trò chơi lại cùng một lúc. An An và Dương Tử cùng nhau hợp tác. Chuyện này khiến mọi người trong phòng bật cười.

Đơn giản nhất chính là trò chơi kéo búa bao, Quân Tử chiến đấu với Diệp Tử, ai thua thì cởi quần áo.

Diệp Tử đã sớm có chuẩn bị, tối nay mặc không biết bao nhiêu là áo ngắn, bởi vì cô biết thế nào bọn họ cũng sẽ dùng đến chiêu này. Chỉ có Quân Tử là thảm thương, chơi được vài vòng thì đã cởi tới áo lót trong rồi.

Lúc này, An An chống nạnh cười ha hả gian xảo. Dương Tử lấy ra con roi da, làm bộ ‘chát’ một tiếng, rút roi ra. Mọi người bật cười khanh khách, bởi vì sắp có trò hay kế tiếp để xem rồi.

Chỉ vì tiết mục tối nay, An An cố ý ngấm ngầm bảo Dương Tử đi mua roi da này. Hai người bọn họ đã sớm thương lượng chu đáo, cùng nhau sáng tác ra vở kịch này.

Sắc mặt Diệp Tử đen ngòm. Quân Tử cũng đứng ngây ngẩn cả người. Đây là trò gì thế? Quan trọng là ai sẽ làm ‘quan’ đây?

“Diệp Tử, cái này cho cậu. Quân Tử, nằm lên giường, đàng hoàng chờ ‘bị đòn’ nhé. Nhớ rõ, Diệp Tử đánh ra một roi là anh phải nói một câu: “Bà xã, anh thích..” Cứ như vậy nhé... Tổng cộng hai mươi lần, nặng nhẹ tùy cậu quyết định.”

Tuy rằng Diệp Tử đủ ác độc, nhưng trò chơi này quả thật là hồng бет. Điều quan trọng là đối mặt với căn phòng đầy người, da mặt cô dày cũng bắt đầu đỏ ửng. Đứng ở trên giường cầm roi không biết làm thế nào.

Đúng lúc này thì chuông cửa vang lên, Lâm Tiểu đi xuống lầu mở cửa. Chỉ trong chốc lát, Ưng Thanh Mạch mang theo mùi rượu đầy mình đi lên.

Vừa mới tới cửa phòng thì thấy một màn này, Diệp Tử đang cầm roi, hướng về phía Quân Tử chào hỏi, anh mắt thẳng băng, thiếu chút nữa ngã xuống. Cái màn đặc biệt này quả thật khẩu vị quá nặng.

Ưng Thanh Mạch đứng bên cạnh Kiều Vũ, nhỏ giọng hỏi: “Khẩu vị nặng như thế này là chủ ý của ai?”

Kiều Vũ hát cảm lên, chỉ chỉ về phía An An: “Cay độc nhất trong lịch sử! Khẩu vị nặng nhất ở đây còn ai ngoài bảo bối An An nhà cậu chứ?”

Ưng Thanh Mạch cười như có như không. Thật rối rắm, không biết đây là chuyện nên vui vì bảo bối nhà anh có nhiều sở thích kỳ quái, hay là chuyện nên nổi giận vì An An ‘hiểu chuyện’ quá nhiều như thế?

Ai da, đúng là đàn ông, cũng có mâu thuẫn của riêng mình, vừa muốn bảo bối nhà mình hồn nhiên ngây thơ, vừa muốn cô ấy hấp dẫn quyến rũ. Mâu thuẫn, thật sự rõ ràng mâu thuẫn!

Trò chơi này rốt cuộc cũng kết thúc bằng câu nói tràn đầy nước mắt của Quân Tử, ‘bà xã, anh rất thích.’

“Trò chơi cuối cùng nhé! Hai người làm xong thì chúng tôi sẽ đi. Trễ rồi, cũng nên suy xét lại. Đóng cửa lại thì hai người bắt đầu. Không nghe thấy động tĩnh gì thì chúng tôi sẽ không đi. Đừng lừa gạt chúng tôi! Hôm nay chúng tôi phải nghe được âm thanh, nếu không hợp tác thì chúng tôi sẽ phải tận mắt chứng kiến động phòng hoa chúc đấy nhé.”

Lúc An An nhìn thấy ông xã của mình thì có chút ngạc nhiên, sau đó bật cười ha hả: “Anh còn chưa ngủ hả?”

“Tìm thấy người vợ không an phận này thì anh mới có thể ngủ được.”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì! Những vụ án phức tạp ở đảo Hoàng Nham này đã kết thúc lâu rồi. Ông xã, anh không cần lo lắng.” An An giống như cô dâu nhỏ, đứng bên cạnh Ông Thanh Mạch nịnh nọt, xoa bóp cánh tay của người đàn ông.

Ông Thanh Mạch không để ý đến cô. Một đồng người đứng trước cửa phòng, lắng nghe động tĩnh ở bên trong. Qua một hồi, An An mới nhớ tới mục đích chủ yếu của ngày hôm nay, nhỏ giọng vội vàng hỏi: “Tình hình sao rồi? Có động tĩnh bên trong không?”

Mọi người đồng loạt lắc đầu. Ông Thanh Mạch bắt đắ dĩ nhìn người không biết an phận đang đứng bên cửa: “Chắc là đã ngủ rồi.”

Mọi người đều biết, vốn là mệt mỏi mấy ngày nay, còn bị bọn họ giày vò như vậy nữa, đã sớm thê thảm lắm rồi.

An An vừa định đẩy cửa bước vào thì bị Dương Tử kéo ngược lại: “Nghe tớ nói nè bảo bối An, chúng ta đi thôi. Không lẽ em thật muốn nhìn sao? Em không sợ đêm khuya có người nhện không nổi sao?” Vừa nói vừa cười, Dương Tử chỉ chỉ về phía người đàn ông đang đứng cách đó không xa.

An An nhenh lời, ngàn lần không muốn: “Em muốn xem động phòng!”

Chơi cả đêm, về đến nhà đã hơn mười hai giờ. Đột nhiên An An phát hiện, ánh mắt của Ông Thanh Mạch có gì đó không đúng. Cô liếc mắt nhìn xung quanh, thấy không có gì nên chui vào toilet.

Mà Ông Thanh Mạch cũng làm như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ là đột nhiên nghĩ tới, phải nên ‘cưng chiều’ An An một phen.

Tắm rửa xong, An An lau tóc. Ông Thanh Mạch ngồi ở trên giường, nhắm mắt. Một lát sau, xem như An An bị hạnh hạ đủ rồi, hơn nữa, mới vừa rồi chơi vui quá, bây giờ thả lỏng một chút lại có cảm giác mệt mỏi. Tóc vẫn còn chưa khô nhưng cô vẫn leo lên giường, gác một đầu tóc vẫn còn ướt nước lên ngực Ông Thanh Mạch.

“Ahh, lạnh quá!” Ông Thanh Mạch đẩy đầu An An ra, để cô gối đầu lên gối.

“Mùa này nhiệt độ ở Thẩm Dương thấp hơn Bắc Kinh tới năm sáu độ.”

“Mấy chiêu em dùng để hành hạ Quân Tử và Diệp Tử hôm nay là học từ ai?” Ông Thanh Mạch xoay người, quay về hướng An An đang chôn đầu ở trong gối, chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, hỏi.

“Trên mạng.” Tư thế nằm giường của An An chẳng ra gì, thật sự là mệt chết người rồi. Ngay cả lật người lại cũng lười không thể tưởng tượng được. Nói chuyện lại càng không muốn mở miệng.

Ông Thanh Mạch luồn tay mình qua cơ thể của An An, ôm người kia đặt trên người. Bàn tay lưu manh bắt đầu sờ soạng khắp nửa thân trên của An An.

Theo thói quen, An An vẫn luôn ngủ trần truồng. Tuy rằng đồ ngủ còn chưa cởi ra, nhưng lại mở rộng, bên trong lộ hết hàng ra.

“Bảo bối, động phòng hoa chúc không thành, mình ‘cách vách’ đi!”

“Ừ.” Thì thảo ứng phó một tiếng, thật ra An An chẳng biết mình đang nói cái gì.

“Vậy thì em phối hợp một chút, đừng ngủ thiếp như vậy. Anh không thích cưỡng gian xác chết đâu.”

Đáp lại anh là không khí đêm khuya yên tĩnh, chỉ còn lại hơi thở đều đặn của An An.

Bầu không khí vẫn lặng yên, Ông Thanh Mạch nâng cằm An An lên, khẽ liếm mút đôi môi nhỏ đầy đặn. Chỉ vài cái sau, miệng nhỏ buông lỏng, anh thẳng tiến vào trong khoang miệng, cái lưỡi linh hoạt đảo lộn vài vòng một cách điêu luyện. Chẳng mấy chốc, An An liền tỉnh dậy.

“Đừng phá, buồn ngủ!” Quả thật cô rất mệt mỏi. Rõ ràng là cô bị nghẹt thở tới mức tỉnh giấc, hít thở không được, suýt chết mất rồi.

“Bảo bối, tối nay bọn họ động phòng hoa chúc, còn chúng ta ‘sát vách’ đi nhé.” Vừa dứt lời, Ông Thanh Mạch xoay người, đặt người kia dưới thân, hôn lấy hôn để.

Tuy rằng An An khổ mở mệt mỏi, nhưng lại chịu không nổi loại trêu đùa này của Ông Thanh Mạch. Sự công kích cường thế này, sự trêu chọc mẫn cảm này, chưa được vài cái An An đã bốc lên lửa dục.

“Um, ông xã!” An An khó chịu uốn éo cơ thể. Bàn tay nhỏ lạnh lạnh sờ soạng trên vòm ngực rắn chắc ấm áp của người đàn ông.

Hai người trần truồng, cọ sát lẫn nhau. Rất nhanh sau đó, Ông Thanh Mạch đã xách ‘súng’ ra trận, kéo dạng chân của An An ra, đâm vào một cái.

“A!” Chưa được chuẩn bị sẵn sàng, An An bị đâm vào rất mạnh, bị đau nên kêu thét lên.

Ông Thanh Mạch không cho cô cơ hội thở dốc, bắt đầu công kích. Trong không khí yên tĩnh, chỉ có tiếng rên rỉ khó chịu của An An vang lên...

Ông Thanh Mạch không thay đổi tư thế, dùng sức ra vào, công kích mãnh liệt. An An đã sớm chìm đắm trong lạc thú. Cơ thể mềm yếu, không còn hơi sức, tiếp nhận sự công kích đâm vào rút ra của người trên mình.

An An cao trào, thân dưới co rút, hút thật chặt. Ông Thanh Mạch không chịu nổi sự phản ứng này, thân dưới bị kẹp chặt, chỉ cần động một cái là có thể kết thúc. An An cắn chặt môi, bàn tay xiết chặt cánh tay của Ông Thanh Mạch, lắc lắc đầu khó chịu.

“Um, không được! Ahhh!”

Cuối cùng, An An và Ông Thanh Mạch run rẩy rên lên một tiếng, cùng nhau kết thúc quá trình vĩ đại này.

An An thiếp đi trong giấc ngủ. Ánh mắt Ông Thanh Mạch vẫn còn sáng quắc, vuốt vuốt tóc của An An rồi hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn đang chu ra. Anh bế cô sang một bên rồi nằm xuống bên cạnh.

Ánh trăng yếu ớt xuyên qua màn cửa sổ mỏng manh, chiếu vào bên trong phòng, tạo nên một bức ảnh nhẹ nhàng êm dịu...

51. Chương 51

Sáng ngày hôm sau, xe quân đội dừng lại ở phi trường quân dụng, máy bay trực thăng tự động xếp hàng ở phi trường, chờ đưa các bậc lãnh đạo trở về nơi trú quân.

Hôm nay, phi trường đang diễn ra trường hợp rất lâu đã không xuất hiện. Rất ít khi những bậc lãnh đạo cấp tướng trong toàn quốc lại xuất hiện đồng đủ cùng một lúc như thế này.

Tất cả mọi người trao đổi lời tạm biệt. An An tìm kiếm bóng dáng của Diệp Tử, vừa xác định được vị trí thì cô giơ chạy về hướng đó.

Vừa chạy được mấy bước thì đâm đầu vào một người. Sau khi cô ‘á’ lên một tiếng thì lập tức ù xù. An An không sợ đất không sợ trời này sợ nhất chính là người này. Cô lùi về phía sau nửa bước, rụt cổ lại, nhoen miệng cười một cách miễn cưỡng, không được tự nhiên chào: “Chú Vương.”

Rõ ràng người này muốn cản đường cô. Rất hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt này của An An, nhưng mỗi lần Vương Ngôn Kính nhìn thấy, chính là bộ dạng này của An An.

Người đàn ông được An An gọi là ‘chú Vương chính là người An An sợ nhất trong truyền thuyết, quân trưởng Vương Ngôn Kính của quân đoàn 41 ở Quảng Châu, là thủ trưởng của quân đoàn An An gia nhập trước kia, là bậc chú bác nhìn cô lớn lên từ nhỏ đến lớn.

Vì khí giới gì mà An An phải sợ ông? Đó là chuyện rất lâu rồi.

Từ nhỏ, không người nào không biết, không người nào không hiểu, An An rất quậy phá. Tính cách này của cô từ nhỏ đã bộc phát. Lúc đó, cô mới học được vài chiêu ‘khoa tay múa chân’, thì thường xuyên luyện tập với Nham Tử. Trải qua thời gian dài, mấy chiêu này của An An đã bắt đầu có hiệu quả.

Chuyện này phải tính từ khi An An đã thương Vương Tiểu Vĩ, con trai của Vương Ngôn Kính.

Cô học được vài chiêu thì bắt đầu đắc ý. Nói khó nghe một chút chính là đi khắp nơi ăn hiếp những đứa bé nhỏ hơn mình. Hết cách thôi, người lớn hơn một chút thì không ai có đủ can đảm ngăn cản cô, người nhỏ thì đánh không lại.

Lúc đó An An mười tuổi, Tiểu Vĩ chỉ mới chín tuổi. Hai đứa trẻ thì có bao nhiêu sức lực chứ, trước kia hai người cũng thường khoa tay múa chân mà. Nhưng lần này thì dùng sức hơi mạnh, chỉ nghe một tiếng ‘rắc’ vang lên, xương tay của Vương Tiểu Vĩ bị gãy.

An An choáng váng. Dù sao khi đó cũng chỉ là một đứa bé, chơi đùa một chút cho vui thôi, có nằm mơ cũng không ngờ lại làm người bị thương.

Wương Ngôn Kính nghe tin chạy tới, ôm Vương Tiểu Vĩ lúc đó chỉ biết kêu khóc, lên xe đi bệnh viện. Vương Ngôn Kính không hỏi gì thêm về chuyện này, chỉ là cau mày nhìn An An một cái. Nhưng cái nhìn này chính là ánh mắt sắc bén như ưng của một quân nhân, xuyên thấu lòng người.

Lúc đó An An chỉ mới mười tuổi, cô nào hiểu được đây chính là loại ánh mắt gì. Cô chỉ biết, sợ! Chính là một chữ, sợ, mà thôi! Ngay lúc đó, ánh mắt của Vương Ngôn Kính tràn đầy sự đau lòng thay cho con trai. Gương mặt lạnh lùng của quân nhân trở nên sắc bén và vô cùng ngoan độc, ngay cả người trưởng thành còn khó có thể chịu đựng được ánh mắt như chim ưng này. Thật ra thì ông cũng không phải chia mũi nhọn vào sự lầm lỗi của An An, nhưng An An lại có cảm giác như ông muốn bẻ gãy cánh tay của mình để bù lại cho Tiểu Vĩ.

Đó là lần đầu tiên An An biết sợ hãi. Cũng vì chuyện này mà cảm giác sợ hãi liền ăn sâu bén rễ. Nói cách khác, Vương Ngôn Kính chính là bóng ma trong thời niên thiếu của An An.

Sau đó, cha An bắt An An tới xin lỗi Tiểu Vĩ. Lúc đó An An không dám ngược mắt nhìn lên, cúi đầu, hướng về phía giường của Tiểu Vĩ, nói xin lỗi rồi co giò chạy trốn.

Từ đó về sau, cô không dám gặp chú Vương nữa. Ba An có nói, chú Vương thường nhắc tới cô, nhưng cô thì lại sợ quá đi thôi.

Sau lần đó, An An bị cha An cấm cửa hết nửa tháng, dạy dỗ thật tốt. Lúc ấy Nham Tử cũng bị mắng, bởi vì không dạy dỗ cô đàng hoàng, chỉ biết đánh nhau. Hình như từ đó trở đi, cha An đã chuẩn bị sẵn cho con gái rượu của mình trở thành người của nhà họ Ưng.

Ai da, được rồi! Chẳng qua đây chỉ là một phần thôi. Cô còn phải nói, tuy rằng mấy năm nay trong lòng cô hiểu mình mong ước quá nhiều. Nhưng cô cũng đã cố gắng không ít, không trách người khác được.

Vừa mới tốt nghiệp, cô liền bị điều đến sở nghiên cứu thuộc quân khu Quảng Châu. Ít nhiều gì, có lẽ quyết định này cũng liên quan tới Tư lệnh An. Ngành cô học là thông tin điện tử chiến tranh. Cô cũng đã tham gia một số nghiên cứu khoa học. Lúc đó, bởi vì sơ suất mà cô nổ tung bom hẹn giờ 30 giây sớm hơn dự định. Kết quả, toàn bộ đoàn người phải nhập viện.

An An hoàn toàn không còn mặt mũi nào để gặp Vương Ngôn Kính, ngay cả nói chuyện cũng không dám. Bị thương chưa khỏi, cô liền trốn viện, từ trong bệnh viện quân đội chạy về tìm Nham Tử, nói gì cũng nhất định không trở lại quân đoàn 41. Nham Tử không biết phải làm sao, gọi điện thoại cho cha An, An An mở lời xin trở về Bắc Kinh.

An An giống như binh sĩ lâm trận bỏ chạy vậy. Kể từ khi xảy ra chuyện đó, cô cũng chưa từng gặp lại Vương Ngôn Kính. Thủ trưởng Vương bắt đầu cười một tiếng: “Gặp chú Vương liền tránh né! Chú đầu

phải là phần tử khủng bố đâu.”

Hai ngày này An An đều trốn tránh ông. Chuyện xảy ra trước kia đã để lại cho cô ác cảm thật sâu sắc vì đã từng đã thương Vương Tiểu Vi.

“Chú Vương, chú thật biết nói đùa.” An An hận không thể tìm được cái lỗ nào đó chui vào cho xong. Bây giờ mà trở thành đà điểu là tốt nhất, cô không ngại không có mặt mũi.

“Xem ra, chú cảm thấy quân đoàn 41 chính là ác mộng của con thì phải!”

“Không có, thật không có chuyện này...”

“Được rồi! Sau này đừng thấy chú thì lập tức chạy trốn nhé... À, chú đi trước đây.” Vừa dứt lời, thì bên kia đã gọi thủ trưởng Vương lên máy bay, cho nên Vương Ngôn Kính xin phép đi trước.

Người đi rồi, An An xiú xuống như bong bóng xì hơi. Tìm được Diệp Tử và Quân Tử, An An nói lời biệt xong liền quay lại bên cạnh Ông Thanh Mạch.

An An không ngồi chung máy bay với Tư lệnh An mà ngồi chung với Tư lệnh Trương Văn Trung, Trương Ninh Giản và ông xã Ông Thanh Mạch. Dương Tử ở lại chờ trực thăng về Bắc Kinh.

Máy bay hạ cánh, Ông Thanh Mạch không trở về khu vực thành thị với An An mà ngồi xe quân đội, trực tiếp trở về Bảo Định với Dương Tử. An An, Trương Văn Trung và Trương Ninh giản lên xe trở về thành thị.

Gần đây, sức khỏe của Tư lệnh Trương không được tốt, nhưng ông vẫn oai nghiêm kiên cường như xưa. An An ngồi bên cạnh Tư lệnh Trương nói: “Nên nói rằng cơ thể là vốn liếng của cách mạng. Người cũng nên tự phụ một chút, không nên coi thường.”

Tư lệnh Trương mỉm cười: “Có con gái yêu thương lúc nào cũng tốt hơn! So với thằng nhóc thú kia thì tốt hơn nhiều.”

Trương Ninh Giản ở một bên ‘a’ lên một tiếng rồi nói: “Con không lo lắng cho người như thế nào? Người có nghe con nói bao giờ đâu? Còn nữa, đừng nói là không có con gái, cha cũng đâu thèm nhìn đứa con này.”

Tư lệnh Trương cười một cách thoải mái, mặt mũi hiền lành. Có người thân chung quanh, tâm tình liền thoải mái, đâu còn là một thủ trưởng quân khu nghiêm nghị: “Thật phách lối! Đúng rồi, vì sao con lại muốn gia nhập bộ tổng tham mưu? Không phải ở quân đoàn 41 thì tự do hơn sao?” Câu sau là quay về hướng An An nói.

An An chột dạ, đánh chết cũng không thừa nhận, không còn mặt mũi nhìn mọi người nữa, cũng như không muốn thừa nhận sợ chú Vương muốn chết, hơi hơi túng quăn nói: “Từ sau khi bị thương, Nham Tử không muốn con ở lại quân đội nữa. Anh ấy muốn con ở lại bộ tổng tham an nhân một chút.” Đây là những lời nói thật lòng. Vào bộ tham mưu cũng là ý của Nham Tử, nhưng rời khỏi quân đoàn 41 lại là chủ ý của An An. Nếu như đây không phải là chủ ý của cô thì có bị đánh chết cô cũng không về!

Tư lệnh Trương gạt đầu một cái, hiểu được quyết định của Ông Thanh Mạch.

Trương Ninh Giản ngồi trên ghế lái phụ, quay đầu nhìn An An một cái: “Em vào bộ phận phát triển nghiên cứu, hay vẫn là ngành thông tin chiến tranh. Cả hai đều là chuyên môn của em, em tính như thế nào?”

“Để xem tình hình đã. Hiện giờ em đều muốn cả hai, dù sao IT cũng là nghề chính của em. Nghiên cứu khoa học vẫn là do Lâm Nam dìu dắt em, anh ấy vẫn muốn em tiếp tục con đường này. Cho nên em phải đợi kết quả cuộc thi thôi.”

Nhìn chung, trụ sở nghiên cứu khoa học cũng có tính chất nguy hiểm của nó. Tuy rằng An An không sợ trời đất, nhưng suýt chút nữa là cô đã san bằng trụ sở nghiên cứu khoa học quân khu 41 rồi. Trải qua chuyện này rồi, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi không thôi.

An An cũng có chút hối hận. Lúc ấy vì khí giới gì mà đòi đi Quảng Châu, lại còn ma xui quỷ khiến thế nào được điều đi quân đoàn 41.

Tài xế lái xe đưa Tư lệnh Trương và Trương Ninh Giản về xong thì trực tiếp đưa An An về nhà. Sau khi về đến nhà thì tìm một người quản lý dọn dẹp nhà cửa. đi đã lâu rồi những ngày qua không ở đây, nhà cửa đã sớm đầy bụi bặm. Hơn bốn giờ, cô ra khỏi nhà, thuê xe trở về biệt thự. Gần đây cô đã xem nơi này là nhà, ở hoài cũng thành thói quen.

Ăn uống qua loa ở bên ngoài xong, trên đường trở về, cô vô tình liếc mắt một cái, nhìn thấy căn hộ vẫn còn đèn sáng kia, đoán là của Triệu Dư, chắc là cậu ấy đã dọn tới ở. An An không có việc gì làm, đi thẳng về hướng nhà của Triệu Dư.

Lúc cửa vừa mở ra, An An giật mình, mở to mắt nhìn chằm chằm. Con bà nó, người mở cửa không phải là Bình Tử chứ là ai?

An An hét lên một tiếng rồi nhào tới Bình Tử: “Cậu này, chuyện này bắt đầu từ khi nào? Còn lừa gạt bà cô đây!”

Bình Tử bị tiếng hét có thể san bằng đất đai của An An làm cho hết hồn, xoay người chạy vào trong nhà, vừa chạy vừa la: “Đừng đánh tớ! Đừng đánh tớ!”

An An theo vào trong, đóng cửa lại, nhìn một vòng bên trong nhà. Bình Tử giống như con mèo nhỏ lạnh run, trốn tránh An An.

“Nói! Tớ mới đi vài ngày, đã qua ở chung... Cậu thật lẹ mà.” An An làm ra vẻ hùng hổ vấn tội. Bình Tử này đúng là bại não mà, quên mất phản công như thế nào. Không có gì cũng trở thành có gì rồi.

“Không phải như cậu nghĩ đâu.” Bình Tử vội vàng khoát tay, không thể ngừng miệng, hai tay xua tới xua lui như quạt gió.

“Lại đây! Đừng làm như tớ sẽ ăn thịt cậu vậy chứ!” An An đi đến ghế salon ngồi xuống, bộ dáng như một đại gia. Cô không cần biết ai là chủ nhân thật sự của căn nhà này.

“Triệu Dư không có ở nhà hả?”

“Anh ấy không có ở đây. Tớ ở một mình thôi.”

“À, được rồi! Phòng mới cũng được chuẩn bị xong, chùng nào mới động phòng đây?” Hai ngày nay, An An rất nhạy cảm với hai chữ động phòng này, rất có hứng thú đấy! Chỉ tiếc rằng không được nhìn thấy, thật thất bại!

Quả thật chỗ ở của Bình Tử không an toàn. An An đã tới một lần, nếu cô phải làm thêm giờ, hơn nữa còn phải ngồi xe điện ngầm, rồi chuyển qua xe khác, về đến nhà cũng hơn mười giờ. Một người con gái, khăng khăng đòi ở một nơi như vậy, Triệu Dư đưa cô về một lần liền không cho cô ở chỗ đó nữa. Đây cũng chính là ý tốt của anh, dù sao anh cũng không tính ở căn nhà này.

Nhưng về phần ý đồ của Triệu Dư thì hình như chỉ có một mình Bình Tử là không biết. Những người khác đã phát hiện từ lâu.

An An ngồi một lúc, hỏi được ra hết đầu đuôi thì cửa nhà mở ra. An An ngẩng đầu lên nhìn, hai người ngẩn ra, sau đó nhìn nhau cười hì hì.

Nụ cười của An An ám chỉ nghi ngờ ý tốt của Triệu Dư. Còn nụ cười của Triệu Dư thì vẫn thản nhiên bình tĩnh.

Bình Tử có chút xấu hổ. Quả thật đã lâu rồi, Triệu Dư không ở nơi này, đúng ra là không ở lại lâu. Tối nào cũng chỉ ghé thăm gì gì đó. Hay là... chắc... mỗi ngày thì phải...

An An nhìn dáng vẻ xấu hổ đến mức muốn chết quách đi cho rồi của Bình Tử, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, trong lòng thầm nghĩ không nên làm kỳ đà cản mũi nữa rồi. Cô đứng dậy, nhú mào, nhếch miệng nói: “Tớ về đây! Đêm xuân quá ngắn!”

Triệu Dư không nói gì, đứng ở cửa. An An muốn đi, nhưng bị Bình Tử giữ lại. Thật ra thì cô mong An An bỏ đi cho thật lẹ, nếu không thì cô lúng túng đến chết mất thôi.

An An đi tới cửa, khi đi ngang qua người Triệu Dư thì đột nhiên dừng lại, giơ tay chọc chọc lên ngực của Triệu Dư, thì thào một câu. Âm thanh rất nhỏ, hai mặt kề cận nhau, Bình Tử không nghe được gì nhưng tim cô đột nhiên như bị bóp chặt.

Đối với Triệu Dư, cô không biết cảm giác của mình là gì. Là yêu thích sao? Thích, đó là một loại tình cảm tiêu biểu ột sự việc hết sức tốt đẹp, nhưng không phải muốn là sẽ có.

Nhưng hai người trước mặt kia đứng quá gần, ánh mắt Triệu Dư lấp lánh ý cười nhìn An An, đột nhiên cô hiểu rõ điều gì đó.

An An đi rồi, Triệu Dư đóng cửa lại ngồi xuống, Bình Tử vẫn còn đứng đó kinh ngạc sững sờ.

Ngày hôm sau, Bình Tử mang cặp mắt thâm quầng xuất hiện ở phòng tiêu thụ. An An đưa đồ ăn sáng cho cô, nhưng cô lại không có chút phản ứng nào. Phản ứng khác lạ so với ngày thường khiến An An chú ý. Nếu là lúc trước, khẳng định Bình Tử sẽ cười hì hì nhận lấy, nhưng hôm nay thì cô làm như không thấy.

An An muốn hỏi thẳng Bình Tử vì lý do gì, kết quả Bình Tử làm như nhìn thấy cô như thấy quỷ, tránh né. Sau vài lần, An An cũng không thèm để ý đến cô nữa rồi.

Chu Tiến tới, mọi người đều đông đủ. An An biết có vài chuyện phải nên nói rõ ràng, nếu không cô sẽ bị bọn họ lột da người sống sờ sờ như thế này. Bị tra khảo không bằng khai báo, không khác nhau bao nhiêu!

Hội họp sáng sớm, An An nhìn ánh mắt ác cảm của mọi người, bắt đắ dĩ bĩu môi, ngoắt ngoắt tay, ý bảo mọi người ngồi xuống ghế salon.

An An nói chuyện thứ nhất: “Tôi phải từ chức, mong các người thông cảm.”

Mặc dù mọi người có hơi ngạc nhiên, nhưng cũng là chuyện trong dự liệu. Người ta là một Trung úy, ở trong một gia đình quan cấp thì làm sao có thể làm việc ở phòng tiêu thụ này.

Chuyện thứ hai, cũng là vấn đề mọi người quan tâm nhất. Tại sao An An không nói ọi người biết Ông Thanh Mạch chính là chồng của cô? Đám người bị cô lừa gạt xoay quanh, đây là một sai lầm không thể tha thứ được.

An An uống một ngụm nước, hắng giọng nói: “Nguyên nhân của chuyện này là như vậy...”

***Lời của tác giả muốn nói: Ở trên mới vừa ọi người biết nguyên nhân vì sao An An không thích quân đoàn 41, một là vì bị ám ảnh từ bé, hai là vì cô phạm phải sai lầm lớn. Chương sau sẽ giải thích vấn đề vì sao Ông Thanh Mạch lại là Nham Tử...

52. Chương 52

Mọi người muốn biết rõ vấn đề thì cần phải ngược dòng thời gian trở về đầu năm nay. Sau khi trải qua việc An An không khóc, không làm khó, không đánh, không mắng, không ăn cơm, không ngủ và một loạt xu hướng bạo lực ngầm ngầm, cuối cùng Ông Thanh Mạch cũng phải thỏa hiệp, cùng đạt được nhận thức chung.

Nghỉ Đông qua đi, An An lưu luyến không muốn tách rời Ông Thanh Mạch để trở về Quảng Châu. Vừa mới trở về Quảng Châu không được bao lâu thì xảy ra sự kiện nổ tung viện nghiên cứu. Tối hôm đó, Ông Thanh Mạch chạy tới bệnh viện quân đội, nơi An An đang trị thương.

Không chỉ dùng chữ đau lòng là có thể giải thích được, ‘sợ’ mới chính là cảm giác thật sự của Ông Thanh Mạch. Nếu An An thật sự xảy ra chuyện gì thì anh sẽ như thế nào đây?

An An ở lại bệnh viện một thời gian. Ông Thanh Mạch không thể ở lại chăm sóc cho cô quá lâu, ngày thứ ba phải trở về Bắc Kinh.

An An càng nghĩ tới chuyện này càng cảm thấy không còn mặt mũi gặp lại mọi người. Tuy rằng mọi người không có ý chỉ trích cô, nhưng cô còn mặt mũi nào đối diện với đồng nghiệp đã bị thương và quân trưởng Vương Ngôn Kính, người cô vừa nhìn đã sợ hết hồn?!

An An thật hối hận, hối hận đến nỗi ruột gan đều xanh lè. Trước kia làm việc ở bộ tham mưu rất tốt, vì khi gió gì lại không từ chối việc bị điều đi quân đoàn 41. Nhưng nói gì thì nói, cô cũng đã cự tuyệt đến mức không thể cự tuyệt được nữa. Rõ ràng cho thấy chuyện này là do Tư lệnh An an bài mà.

Lần này không cần biết như thế nào, thừa dịp mọi người không chú ý, dọn dẹp đồ đạc xong liền bỏ trốn.

Đến quân đoàn 38, cô ở lại bệnh viện quân đội một thời gian. Lúc đó cô mới hoàn toàn tính toán đường thương sao cho tốt.

Lần này bảo cô như thế nào cũng không chịu về. Ông Thanh Mạch cũng không có ý định để cô trở về quân đội, thương lượng với cha An, để cô ở lại Bắc Kinh.

An An ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, bắt đầu cảm thấy buồn chán. Xuất thân từ một gia đình quân nhân, cô chưa từng tiếp xúc với những ngành nghề khác. Cô vẫn có một ước mơ, giấc mộng này rất đơn giản, chính là thử nghiệm nhiều ngành nghề khác nhau, xem cuộc sống hoa màu như thế nào.

Cuộc sống ở quân đội rất gò bó, kỷ luật lại nghiêm minh, không được làm cái này, không được làm cái kia. Tuy rằng cô rất thích công việc này, nhưng cuộc sống quá nhàm chán. Cho nên bây giờ cô muốn tìm lại một chút kích thích, vui đùa một chút.

Ngày hôm đó Ông Thanh Mạch từ Bảo Định trở về, An An nhìn ra tâm tình anh không tệ, liền chụp lấy thời cơ, đưa ra yêu cầu.

Ăn tối xong, An An nhìn thấy Ông Thanh Mạch đang rảnh rỗi, liền đặt mông ngồi lên đùi người đàn ông.

“Ông xã, có một chuyện muốn thương lượng với anh.” lê ð© Cơ thể mềm mại nhỏ bé của An An rúc vào trong ngực của người đàn ông, hương thơm sau khi tắm rửa hòa quyện với nhiệt độ ấm áp tràn ra, yên tĩnh khác thường, rất thoải mái.

Ông Thanh Mạch ngẩng đầu lên, hôn nhẹ lên môi của An An mấy cái: “Nói đi!”

Trong lòng An An thầm tính toán, muốn có hiệu quả, lựa trúng thời cơ, cơ hội thành công sẽ không nhỏ: “Em muốn vào giới văn nghệ thử một chút, làm trợ lý con cũng được, được không?”

Ông Thanh Mạch ôm eo bà xã, vuốt ve da thịt bên hông không có chút thịt dư, giống như đang suy nghĩ lung tung, bỏ ngoài tai những lời An An vừa nói. Cặp mắt đang híp lại bỗng nhiên bật mở: “Anh thấy em to gan thật đấy. Lối sống của nghề kia thật quá kém, em ngoan ngoãn ở nhà chờ mấy ngày nữa rồi đi làm.”

An An đã sớm biết anh không dễ dàng đồng ý như vậy, xoay người, giạng chân ngồi trên đùi của Ông Thanh Mạch, hai tai choàng lên cổ của anh làm nũng: “Ông xã, từ nhỏ em chưa bao giờ dám nghĩ tới, sau này lại càng không thể nào. Ai lại không có lý tưởng, cô bé nào sinh ra đều nghĩ tới quân nhân. Anh xem, từ nhỏ em đã lấy tiêu chuẩn của quân nhân làm yêu cầu để trưởng thành. Lớn hơn một tí thì tham gia bộ đội, vào trường quân đội, và gả cho quân nhân. Cả đời này cũng không thể nào thoát khỏi rào cản này để ra ngoài xem cho biết thế giới bên ngoài.” An An ngừng lại một chút, “Em không thiếu thốn thứ gì cả. Em có người yêu em nhất trên đời. Nhưng mà, cuộc sống của chúng ta rất đơn điệu, rất nhàm chán.” An An nhấn mạnh hai chữ cuối cùng, bởi vì quả thật nhàm chán đó mà.

“Không được, anh sẽ không đồng ý! Còn nữa, nếu để cho cha biết được, không phải sẽ lột da em hay sao?” Ông Thanh Mạch không lay động. An An tốn nhiều tâm tư như thế, tuy rằng An An nói không phải không đúng, nhưng anh không thể hòa theo với cô.

“Ông xã, anh không muốn kết hôn sao?” An An biết mình nói gì Ông Thanh Mạch cũng sẽ không đồng ý, duy chỉ có điều này là An An vẫn còn có hi vọng.

Vừa dứt lời, Ông Thanh Mạch đã lộ ra vẻ hứng thú, ôm eo An An kéo sát về phía mình. Gương mặt bảnh trai hiện lên nụ cười có thể giết người: “Bảo bối, đương là muốn kết hôn rồi! Vậy đi, anh định là ngày mồng một tháng năm, có được không? Anh đã nhắc tới chuyện này gần một năm rồi, chấm dứt đi thôi.

An An gật đầu một cái: “Em còn có một điều kiện, nếu không thì đừng hòng em kết hôn!”

“Không được, anh không đồng ý! Ngành nghề đó không tốt, trợ lý con cũng không được.”

“Ông xã, em đã dự định ba loại công việc, cái nào cũng phải làm. Về phần đi bao lâu thì tùy anh định đoạt.”

Ông Thanh Mạch không hiểu, nhìn An An chờ cô nói tiếp đoạn sau.

An An cười hắc hắc, nghiêng người về phía trước, hôn một cái lên gò má của Ông Thanh Mạch.

“Mấy ngày trước đọc tin tức ở trên mạng, nếp sống của xã hội bây giờ quả thật không tốt, toàn là những sự kiện dính líu tới quy tắc ngầm. Làng giải trí là một trong những ngành nghề hỗn loạn nhất trong xã hội. Chuyện quy tắc ngầm giữa chủ nhiệm và tiếp viên hàng không nữ, cũng như nhân viên bán nhà đang được lan truyền dữ dội trên web.

“Có nghe qua làng giải trí. Vì sao tiếp viên hàng không và nhân viên bán nhà cũng rơi vào quy tắc ngầm?”

An An liếc mắt lườm Ông Thanh Mạch, ý nói anh không biết gì hết, OUT cho rồi. “Cho nên, em phải đi thử ba ngành nghề này một chút. Em không sợ mắc phải quy tắc ngầm, anh để cho em đi thử chút đi mà!”

Ông Thanh Mạch còn chưa trả lời, An An lại mở miệng: “Em đã giải thích cho anh nghe rồi, đừng ra lệnh. Chuyện anh phải làm trong khoảng thời gian này chính là không được dùng danh nghĩa chồng của em mà xuất hiện, coi như hai chúng ta chưa hề quen biết. Nhưng nếu anh xuất hiện trong nhà thì lại là chuyện khác!” An An ôm một cánh tay của Ông Thanh Mạch, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như hoa: “Đương nhiên lúc đó anh vẫn là ông xã của em!”

“Lúc ở bên ngoài, anh là Ông Thanh Mạch, là quân nhân, là thủ trưởng, không phải là ông xã của em. Anh muốn của em thì cũng phải xem tâm tình lúc đó của em như thế nào. Nếu trong vòng nửa năm mà của không được thì chuyện kết hôn của chúng ta... Anh bắt đầu lại từ từ đi!”

“Nói chuyện vớ vẩn.” Hai tay Ông Thanh Mạch vừa nhấc lên, từ trên đùi, An An bị ném thẳng lên sofa.

“Ông xã, ông xã... Điểm mấu chốt ở đây là anh phải làm ‘tiểu tam’.” An An nói xong, rụt rụt cổ lại, sợ nhất người đàn ông kia không vừa lòng, hai tay bóp chết cô.

“‘Tiểu tam’?” Người đàn ông nhướn mày.

“Em đã có chồng rồi, anh chỉ có thể làm ‘tiểu tam’ thôi.”

“Đừng hòng! Các quân khu sẽ bắt đầu diễn tập ngay lập tức. Lần này là diễn tập thực chiến với quy mô lớn, em đừng làm anh phân tâm, ngoan ngoãn ở nhà đi! Nếu như buồn chán quá thì có thể trở về sở nghiên cứu ở quân đội với anh cho qua khoảng thời gian này.”

Người này quả thật cứng đầu mà! An An xoay người, ôm cứng người kia đang muốn bỏ đi: “Không cho em đi thì đừng hòng nghĩ tới chuyện kết hôn với em! Em muốn ly hôn, ly hôn, ly hôn!”

“Em thử ly hôn xem!”

“Em chưa từng được người ta theo đuổi! Em muốn thử qua cảm giác được người ta theo đuổi như thế nào!”

“Thế nào? Còn muốn ‘trèo tường’ hả?” Ông Thanh Mạch khề nhếch môi, cười một cách bất đắc dĩ.

“Em chỉ muốn bò, muốn bò thôi! Anh không cho, em lập tức trèo cho anh xem!”

“Em đừng tốn hơi nghĩ đến chuyện này nữa, anh sẽ không đồng ý!”

Một khóc, hai làm loạn, ba đòi thất cổ tự tử, An An đều không làm. Duy chỉ có chiến tranh lạnh mỗi ngày là đủ khiến Ông Thanh Mạch chịu không nổi.

Từ nhỏ, An An và Ông Thanh Mạch đã là thanh mai trúc mã chính tông, ngày thơ vô tư. Nhưng cũng bởi vì vậy mà trong cuộc đời của An An, Ông Thanh Mạch là người đàn ông duy nhất.

Đối với An An, nói Ông Thanh Mạch ngoan ngoãn phục tùng thì cũng không đúng, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Chỉ cần không phải chuyện gì quá quái, rất ít khi anh phản đối ý kiến của cô. Có thể nói, Ông

Thanh Mạch dùng thân phận ông xã của An An chiếm lấy cuộc sống hai mươi lăm năm đầu của cô, hiểu rõ lẫn nhau, tin tưởng lẫn nhau.

Trải qua thời gian lâu dài, điều này dung túng thói quen muốn gió thì có mưa của An An. Cũng bởi vì điểm này mà trong thế giới của An An, Ông Thanh Mạch chỉ đóng vai trò một người chồng tốt. Nhưng An An biết, thật ra Ông Thanh Mạch không chỉ là một người như vậy.

Từ nhỏ sống trong sự bao bọc của anh, gần như sự cưng chiều quá đáng khiến An An quên mất rốt cuộc anh là người như thế nào. Anh còn là một quân nhân, có tác phong của một người giàu lòng hi sinh và ý chí kiên cường, quyết đoán, kiên nghị. Nhưng ở trước mặt cô, anh luôn luôn có lòng yêu thương vô bờ bến, chu đáo như một người cha, nhưng có khi lại giống như một đứa bé.

Cô yêu Nham Tử, yêu người đàn ông này. Nhưng hình như người đàn ông này quên mất, anh chỉ là Nham Tử ở trước mặt cô, cũng không nhớ anh còn có một tên khác, Ông Thanh Mạch.

Trải qua nửa tháng chiến tranh lạnh, An An thắng lợi. Ông Thanh Mạch không muốn thỏa hiệp cũng phải thỏa hiệp.

Cả một quá trình sự kiện chính là như thế!

Một, An An yêu cầu Ông Thanh Mạch phải theo đuổi cô một thời gian, bởi vì An An chưa bao giờ biết được cảm giác được theo đuổi là như thế nào. Ở cùng chỗ với Ông Thanh Mạch, so với anh, chính cô còn cảm thấy mình gấp rút, hận không thể bò lên giường anh nhanh hơn một chút. Cho nên, điều thứ nhất, con đường theo đuổi vợ cưng của Ông Thanh Mạch.

Hai, trong giai đoạn này, trừ khi An An cho phép, không được dùng thân phận Nham Tử để xuất hiện bên cạnh cô. Thân phận của Nham Tử là chồng của An An, mà Ông Thanh Mạch không thể tiếp tục dùng thân phận của Nham Tử nữa, cho nên trong khoảng thời gian này, quan hệ của hai người xuất hiện theo biến đổi xấu.

Ba, tính tình của An An thoải mái, từ nhỏ đã thích cuộc sống tự do, không bị kìm chế. Cô thích khiêu chiến, thích tìm kích thích, thích đấu tranh dư luận. Nói toạc ra, cô giống như một con mèo nhỏ đã bị nuông chiều cho tới hư.

Cho nên trong làng giải trí hỗn loạn, cô phải đi thử một chút. Ngành tiếp viên hàng không xinh đẹp kia cũng được cô trải nghiệm qua. Chúc vụ nhân viên bán nhà kia chính là nơi cô tuyên bố trò chơi này 'OVER'.

Nhưng Ông Thanh Mạch sẽ không đời nào đi theo con đường An An đã dọn sẵn. Điều anh muốn chính là tình huống anh đã có vợ, mà An An vẫn cam tâm tình nguyện leo lên giường anh.

Bọn anh đã ước định, kỳ hạn nửa năm, Ông Thanh Mạch không thể bắt buộc An An lên giường. Nếu thật sự đến lúc nguy cấp, cũng chỉ có thể dùng thân phận Nham Tử, cầu xin bà xã đồng ý, thì mới có thể XXOO. Nếu không thì chỉ có thể chịu đựng!!!

Nếu trong vòng nửa năm, An An tự nguyện lên giường của Ông Thanh Mạch, vậy người thua nhất chính là cô.

Thật ra trò chơi này không có người thua hay người thắng. Nếu có, thì cũng chỉ là một người con gái bị cưng cho đến hư, không biết kiêng nể ai, chơi trò mèo bắt mèo mà thôi!

53. Chương 53

Trải qua hơn nửa năm lẫn lộn, tuổi trẻ tự do không gò bó kia của An An từ đây chấm dứt.

Trong hôn lễ của Diệp Tử, cha mẹ hai bên đã định ước ngày lành. Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì sẽ tổ chức vào ngày Nguyên Đán. Tuy rằng An An rối rắm, nhưng nhà có gia pháp, ai bảo cô

thua, lại còn là cô chủ động leo lên giường người ta, chỉ còn có thể chấp nhận sự an bài của ông xã và người nhà.

Nhưng hôn lễ trong ngày Nguyên Đán thì An An thật sự không muốn! Vì sao không muốn? Nguyên nhân rất đơn giản, kết hôn giữa mùa Đông làm sao mà mặc áo cưới!

Quân đoàn 37 và quân đoàn 27 liên hợp diễn tập đã chính thức phát hỏa. Từ sau lần chia tay lần trước, Ưng Thanh Mạch vẫn chưa trở lại. An An biết anh bận rộn nên cũng không quấy rầy anh quá nhiều.

Từ chức xong, trước khi đi, cô làm chủ, mời mọi người đến một khách sạn cao cấp ăn chơi một trận. An An muốn tìm Mậu Ninh tâm sự, nhưng làm như vậy chứng tỏ rằng cô đã biết hết chuyện kia. Sau khi suy đi tính lại, cô quyết định coi như không biết chuyện gì, vẫn như thường ngày, hi hi ha ha đùa giỡn.

Tuy nói là chia tay, tất cả mọi người đều không muốn, nhưng An An đã quen ở lại biệt thự, cho nên cô cũng không trở lại đại viện quân đội, mà ở lại bên này như cũ.

Ở nhà đọc sách hai ngày liền không chịu nổi nữa rồi. Hai ngày này, tối nào không có chuyện đều đi kiểm Bình Tử, nhưng rõ ràng cô nhóc này đang trốn tránh cô, khiến An An không hiểu vì sao.

Cuộc thi gần tới, Lâm Nam có hỏi thăm An An có tính toán gì không. An An đùa nghịch cây viết trong tay, lắc đầu, không biết.

Gần đây, sở nghiên cứu phát triển hạng mục mới, hi vọng An An tham dự. An An suy xét cẩn thận, cuối cùng kết luận một câu. Chỉ cần không để cô tiếp xúc với đạn dược, cô sẽ tiếp nhận.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã đến cuối tháng. Trước khi thi, Ưng Thanh Mạch có gọi điện thoại tới, liên tục dặn dò cô phải ổn định phát huy. Tuy nói rằng chỉ cần cấp trên mở miệng một câu, An An muốn vào bộ tổng tham mưu cũng không cần phải gia cuộc thi, nhưng An An không muốn làm như vậy. Tất cả mọi người đều phải cạnh tranh công bằng, cô cũng không ngoại lệ.

Thành tích ban xuống, An An thuận lợi tiến vào bộ tổng tham mưu, bộ phận nghiên cứu thông tin. Lâm Nam rất cao hứng, dù sao cũng chính là học trò của mình, hơn nữa tính tình An An phóng khoáng, không giống như những người khác, dựa vào thể lực bồi cảnh. Mà An An cũng chưa bao giờ vì gia thế của mình mà tự mình hơn hẳn người khác. LêQu ĐΩ Tình cách của cô tạo nên thói quen tùy tiện, ngày nào cũng chọc cười mọi người trong văn phòng.

Lâm Nam cầm đầu đội ngũ trẻ tuổi, là người lớn tuổi nhất, 38 tuổi. Đây cũng chính là nơi thầy giáo Lâm Nam trẻ tuổi nhất, 24 tuổi, tốt nghiệp đại học.

An An rất vui khi vào được sở nghiên cứu, đặc biệt còn được ở chung với một đồng nghiệp trẻ tuổi, không còn buồn bực. Mọi người cười nói vui vẻ, khi làm việc thì tất cả đều tận tụy, cũng nhau học tập, tham khảo lẫn nhau.

Tư lệnh An từng dặn dò, làm việc phải chuyên tâm, làm người phải có trách nhiệm, đừng có muốn gì làm đó như con thiêu thân. An An gật gật đầu vâng lời, xin thủ trưởng cứ yên tâm, nhất định sẽ không nỗ lực sở nghiên cứu lần nữa đâu.

Tuy rằng phương diện công việc rất hài lòng, nhưng có một chuyện nhỏ khiến An An cảm thấy không được tự nhiên. Trình Tiêu Diệc cũng được nhận vào sở nghiên cứu cùng một lúc với cô.

Trình Tiêu Diệc xuất thân chính quy, là cao thủ thông tin tác chiến, cũng từng là quán quân trong cuộc thi điện tử đối kháng. Trước mặt cô ấy, An An chỉ cảm thấy nhức đầu liên tục vì tính cách chỉ biết làm hỏng chuyện của mình.

Hai người không làm chung một bộ môn, cơ hội chạm mặt của An An và cô ấy cũng không nhiều, nhưng cô quả thật không được tự nhiên. Nhưng Trình Tiêu Diệc lại có vẻ như không có cảm giác gì, giống như gặp mặt thường ngày, gật đầu mỉm cười.

An An nhìn theo bóng lưng của Trình Tiêu Diệc, ngơ ngẩn người. Thật ra thì cô chính là tự suy ngẫm lại chính mình, sự chênh lệch giữa người với người cũng có lúc thật lớn như vậy! Trâu Hồng đi bên cạnh cô dùng cùi chỏ chọc An An hai cái: ‘Ê, nhìn gì thế? Ngơ ngẩn ra như vậy, không lẽ mới vào được hai ngày đã tìm thấy trai đẹp nào trong sổ của chúng ta sao?!’

“Trai đẹp thì không có, nhưng mỹ nữ thì có một người, Trình Tiêu Diệc!” An An thở dài, xoay người, cong cong môi, cười với Trâu Hồng.

Trâu Hồng là bà xã của Lâm Nam. Hai người làm chung một ngành. Lúc trước là do chủ nhiệm giới thiệu hai người họ quen biết. Thoảng một cái đã kết hôn cũng được bảy năm, có đứa con gái dễ thương, đã bốn tuổi rồi. An An thật hâm mộ gia đình bọn họ. An An và cô đã sớm quen biết, nên ăn nói cũng tùy ý một chút.

Trâu Hồng khép tài liệu trong tay lại, nhìn bóng lưng của Trình Tiêu Diệc gật gật đầu: “Trình Tiêu Diệc, gia thế tốt, người cũng xinh đẹp, lại có năng lực... chà chà...!”

“Chị có ý gì vậy? Thấy có người thích hợp thì giới thiệu cho cô ấy đi!”

“Thôi, cô ấy có điều kiện tốt như vậy, người nào có thể lọt mắt xanh của cô ấy chứ! Chị không lo chuyện bao đồng!” Trâu Hồng nói xong, kéo tay An An đi: “Trở về làm việc thôi!”

Buổi tối An An đến nhà Trâu Hồng ăn cơm. Lâm Nam một bên tự mình ăn, một bên ôm con gái đút cho nó ăn. Nhìn thấy bộ dáng cha hiền con thảo này khiến An An ngứa mắt lên trời thở dài.

“Em cũng sinh một đứa đi!” Trâu Hồng nhìn An An không có chút kiên nhẫn nào, đang trêu chọc con bé con vui vẻ. Một lúc sau, cô nàng bắt đầu né tránh khắp nơi.

“Không cần, em vẫn còn nhỏ!” An An lập tức cãi lại. Bản thân cô vẫn còn là đứa con nít, sinh thêm một đứa nữa chắc cô chết mất thôi.

Trâu Hồng cầm khăn giấy lau những hột cơm đang dính trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái Lâm Nhất Nhất: “Em vẫn còn trẻ, nhưng em cũng phải nghĩ cho thủ trưởng Uông nhà em chứ, cũng hơn ba mươi rồi. Dù thế nào đi nữa cũng nên có em bé.”

Uông Thanh Mạch lớn hơn An An sáu tuổi. An An tự mình còn trẻ, nhưng quả thật ông xã của cô không còn nhỏ nữa rồi, cha mẹ cả hai bên đều thúc dục, An An thở dài: “Nham Tử chưa đề cập đến chuyện con cái, có thể anh ấy không gấp.”

“Không phải không gấp! Chẳng qua chỉ là chiều theo ý em thôi! Chuyện gì cũng đặt em lên trước, làm em hư mất rồi!”

Lâm Nam không nói nhiều, vừa chăm sóc con gái, vừa nghe vợ mình dạy dỗ vợ người ta, vừa cảm thấy buồn cười. Ban đầu cô cũng sống chết không chịu sinh em bé, nhưng đến lúc biết mình đã mang thai thì mặt mày rạng rỡ. Nếu như không phải anh đang ở bên cạnh cô, đánh chết anh cũng không tin Trâu Hồng hạnh phúc tới nỗi khóc òa lên.

An An về đến nhà mà vẫn còn suy nghĩ Uông Thanh Mạch có muốn em bé hay không. Nhưng quả thật anh chưa từng nhắc qua mà!

Nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không thông, cô tính gọi điện thoại quấy rầy Uông Thanh Mạch đang diễn tập. Nhưng trời xui đất khiến điện thoại không có tín hiệu, không biết có phải đang diễn tập ở nơi khỉ ho cò gáy hay không?!

An An không thích lái xe, bởi vì giao thông ở Bắc Kinh rất tẻ, cho nên mỗi ngày cô đều đón xe điện ngầm đi làm. Hôm nay vừa mới tới cửa sổ làm thì nhìn thấy Trình Tiêu Diệc lái chiếc xe quân đội chạy vào cửa chính.

An An tức giận, chống nạnh bất bình, trong lòng nghĩ thầm, nhất định ngày mai phải lái xe quân đội có bảng số ‘Ngưu B’ kia đi làm.

An An vui đầu nghiên cứu tài liệu cho tới trưa, suýt chút nữa quên cả giờ cơm. Đến khi Trâu Hồng gọi cô, cô mới sực nhớ ra, vội vàng đi vào nhà ăn với Trâu Hồng.

Mua thức ăn xong rồi ngồi xuống, An An xoa xoa bả vai nhức mỏi. Nửa năm nay lười biếng đã thành thói quen, không còn thể lực để gánh vác trách nhiệm rồi. Tiếp tục như vậy quả thật không tốt, trở về phải rèn luyện, rèn luyện.

An An vừa nuốt xuống miếng cơm, vừa hướng về phía Trâu Hồng nói: “ Hôm nay em đi nộp tiền thẻ xe buýt. Sáng sớm nên có nhiều người xếp hàng ở máy tự động trả tiền cho nên em đi thẳng đến chỗ người tính tiền. Em cầm 50 đồng từ từ đi tới, hình như tên nhóc kia vẫn còn chưa tỉnh ngủ, ra dấu 5 cái với em, em gạt đầu ra hiệu OK.”

Trâu Hồng không lên tiếng, nhìn An An ý bảo cô tiếp tục đi.

An An trợn mắt: “Kết quả nó đưa em 30 cái...”

Phốc. . . . .

Ăn cơm xong, trên đường quay trở lại thì gặp Trình Tiêu Diệc đang đi tới. Cũng như thường ngày, Trình Tiêu Diệc mỉm cười gạt đầu chào, An An bĩu môi. Trâu Hồng cảm thấy thái độ này của An An là không đúng. Mặc dù tính tình của con bé này tuy có bướng bỉnh một chút, nhưng luôn đối xử với người khác có chừng mực, vậy mà không hiểu vì sao mỗi lần gặp Trình Tiêu Diệc là mặt mày đổi sắc?!

“Không phải em ghen tị người ta xinh đẹp hơn em chứ!” Chỉ có khả năng này thôi.

An An chỉ chỉ mặt mình: “Em có gì thua kém chứ?” Quả thật, tuy rằng An An không có vẻ đẹp trời sinh từ trong bụng mẹ của Trình Tiêu Diệc, nhưng cô thật sự không thua sút, làn da trắng nõn, gương mặt trẻ con, mắt to linh động.

“Vậy tại sao cả ngày lẫn đêm, em cứ giống như nhìn thấy kẻ thù vậy?”

“ . . . . .” Bộc lộ rõ ràng vậy sao?

Hôm nay vừa mới tan sở làm, Ông Thanh Mạch gọi điện thoại tới. An An cho rằng anh vẫn còn đang ở quân khu, ai ngờ người kia đang đứng chờ ngay cửa ra vào. An An thu dọn đồ đạc, chạy vội ra ngoài.

Xe Jeep của Ông Thanh Mạch đang đậu ở cửa chính đơn vị. An An vội vàng chui vào trong xe, ôm choàng cổ Ông Thanh Mạch, ‘chụt chụt’ hôn lên môi anh mấy cái.

“Nhớ chết đi thôi! Tại sao trở về?”

“Về làm tổng kết diễn tập, có thể ở lại vài ngày.” Ông Thanh Mạch vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ bé bởi vì vui vẻ mà đang cười toét miệng của An An.

Hai người tìm chỗ giải quyết bao tử trước rồi trở về nhà.

Vừa vào tới cửa, Ông Thanh Mạch liền ôm chặt cơ thể của An An, xoay người, ép cô lên ván cửa. An An hét hồn, hét lên một tiếng, đôi môi kia liền nuốt trọn âm thanh của cô vào bụng.

Nụ hôn tinh tế mà lại cuồng bạo, quây phá đến nỗi gần như An An hít thở không vào. Đầu lưỡi bị mút đau nhói, ngón tay An An bấu chặt bả vai của Ông Thanh Mạch, giống như nửa kháng cự, nửa mời mọc.

Hơn nửa tháng không gặp, diễn tập gấp rút e rằng không có thời gian phân tâm. Diễn tập vừa kết thúc, hình bóng vợ yêu liền cuốn trọn cả trái tim, khiến anh không thể không trở về Bắc Kinh một ngày trước dự định.

Tháng mười một, thời tiết bắt đầu se lạnh. Mấy ngón tay lạnh lẽo đang bấu víu cổ áo của Ông Thanh Mạch lập tức buông lỏng, đi dò vào bên trong áo, tìm được hơi ấm truyền ra từ da thịt nóng bỏng rắn chắc của anh.

Hơi lạnh trên đầu ngón tay lúc nhẹ lúc nặng sờ soạng, Ông Thanh Mạch hưởng thụ hừ nhẹ. Anh đưa tay luồn vào trong quần trang của An An, xoa bóp đôi gò bồng mềm mại kia.

Ông Thanh Mạch vùi đầu vào cần cổ của An An, mút mút nhẹ, sau đó trườn một đường xuống cổ áo đang mở rộng, liếm mút bầu ngực mềm mại no đủ vênh cao của An An.

“Ừm...” An An cắn môi, rên lên một tiếng, ngón tay bấu chặt vào da thịt của người đàn ông. Đến khi áo lót bị cởi bỏ, bàn tay to lớn đẩy lên, viên hồng mai đứng thẳng đã sớm bị người ta ngậm chặt.

“Aaa! Không được hôn ở đó!” An An kêu lên một tiếng. Tuy rằng hưởng thụ, nhưng đây chính là giày vò người ta. Cái loại kích thích kịch liệt này khiến toàn thân nổi da gà, dựng tóc gáy.

Uông Thanh Mạch không để ý đến sự giãy giụa của An An, một tay giữ chặt cơ thể ngo ngoay của An An, tay kia bắt đầu cởi bỏ quần trang của cô. Vài giây sau, An An còn lại không bao nhiêu đồ, nói đúng hơn thì chỉ còn một chiếc áo khoác, khoác trên người để tránh trần trường hoàn toàn.

Tuy rằng lúc này không khí đã dần dần ấm lên, nhưng thật không thích hợp với việc lỏa thể. Huống chi, biệt thự này có cửa sổ sát đất rất lớn, cô cũng không muốn diễn phim sex cho người khác xem.

“Trở về phòng, trở về phòng.” An An vỗ vỗ ông xã đã ở trong trạng thái ‘tiến vào’, vội vàng nói, để tránh cho anh thành lập ‘trận địa diễn tập’ ngay tại đây, mà cô chính là mục tiêu ‘diễn tập’ của anh!

Uông Thanh Mạch nâng cơ thể của An An lên, ôm vào lòng rồi trở về phòng. Anh ném cô lên giường, đè cô ra, bàn tay không ngừng vuốt ve lui tới trên hông của An An. Da thịt nhạy cảm như một mảnh đất bị người ta biết rõ trong lòng bàn tay. Mỗi cái vuốt ve khiến An An run rẩy, mỗi cái xoa bóp khiến An An rên rỉ. Tất cả đều ăn sâu vào lòng của Uông Thanh Mạch.

54. Chương 54

Ngón tay của Uông Thanh Mạch lướt một vòng trên da thịt mỹ miều của An An. Đường cong chữ S hoàn mỹ tuyệt đẹp hiện ra trước mặt người đàn ông.

An An đã động tình, ánh mắt long lanh xao động nhìn thẳng đáy mắt Uông Thanh Mạch. Cơ thể uyển chuyển uốn éo theo nhịp điệu vuốt ve của người đàn ông, lúc yêu kiều, lúc quyến rũ.

Sức lực trên tay Uông Thanh Mạch càng ngày càng mạnh. Tay kia bắt đầu cởi bỏ cả vạt và những thứ dư thừa trên người mình ra.

An An cầm lấy cánh tay của Uông Thanh Mạch, từng tắc trượt về hướng lồng ngực rắn chắc. Ngón tay lạnh của An An mò mẫm, tìm kiếm. Cơ bụng sáu múi bị cô ‘chăm sóc’ đặc biệt khiến người đàn ông hưởng thụ, thở ra một cách thỏa mãn. Ngay sau đó, thân hình to lớn đè cô ra, đầu lưỡi khiêu khích mạnh mẽ từng ly từng tí trên da thịt cô. Gò má An An ửng hồng, âm thanh rên rỉ càng lúc càng uyển chuyển, êm tai.

Người đàn ông trên người dừng lại động tác, ngón tay vẽ vờ trên thân thể lồi lõm kia của An An một cách hứng thú, giống như đang thưởng thức một loại tác phẩm nghệ thuật đáng giá nhất, cân nhắc kỹ càng, quan sát, vuốt ve...

An An mở mắt ra, nhìn vào gương mặt kiên cường, góc cạnh rõ ràng, ánh mắt mỉm cười, khóe môi khẽ nhếch lên.

An An vừa bực mình vừa buồn cười. Người này đang khiêu khích cô, lại còn ung dung nhìn cô từng bước đắm chìm.

“Uông Thanh Mạch, không chơi như vậy nữa!” i€ ànlé ð© An An nhồm người dậy, xoay người đối diện người đàn ông, cảm giận nói.

Uông Thanh Mạch ‘chặc chặc’ hai tiếng: “Chờ không nổi? Lúc trước từ chối anh rất cứng miệng mà!”

“Giải quyết bất cứ chuyện gì đều phải tùy theo tình huống lúc đó! Chuyện này không giống nhau để mà so sánh.” An An níu lấy cổ áo của Uông Thanh Mạch, dùng sức kéo mạnh, người kia liền ngã xuống trên người cô. Da thịt nóng bỏng dán lên cơ thể lạnh lẽo của An An, khiến cô không thể không tự giác vùi người vào lòng anh.

An An ngẩng đầu, hôn lên môi của Uông Thanh Mạch. Nụ hôn day dưa nhưng lại dịu dàng, khiêu khích. Đến khi kết thúc thì gần như cô thở không thông.

“Anh muốn vào...” Uông Thanh Mạch kéo cặp đùi trần trụi xinh đẹp của An An, đẩy lên tận hông, thân dưới nhắm ngay chỗ kín mê hồn kia đâm mạnh vào.

“Ừm...” An An rên lên một tiếng thỏa mãn. Ngón tay bấu chặt lên lưng của Ông Thanh Mạch, như muốn hòa mình vào trong cơ thể của anh.

Ông Thanh Mạch hôn lên gò má của người phụ nữ, rồi vàng trán đầy đặn mịn màng, rồi mí mắt, rồi đến vành tai. Hơi thở nóng bỏng phả lên tai của An An: “Bảo bối, chúng ta bắt đầu.”

Vừa dứt lời, Ông Thanh Mạch bắt đầu công kích như gió cấp chín, giống như muốn tấn công cướp đoạt không chừa lại đường sống nào.

An An cảm thấy toàn thân như bị điện giật bắn trả, từng bước một đi theo tiết tấu của người đàn ông, từ bỏ tất cả những suy nghĩ, hướng về mục đích cuối cùng.

Một phen chiến đấu kịch liệt khiến An An gần như tan vỡ đến phút cuối cùng. Mồ hôi trên trán của Ông Thanh Mạch nhỏ từng giọt lên ngực của An An. Chân mày nhíu lại khiến anh càng lộ ra vẻ nam tính.

An An thở dốc, ráng sức đưa tay lên với ý định lau đi mồ hôi trên trán của Ông Thanh Mạch. Cô không nghĩ tới giờ tay vừa đường thì dừng lại trên khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông, áp sát vào, tát nhẹ một cái. Ông Thanh Mạch cười một cách bất đắc dĩ.

“Ông Thanh Mạch, vừa rồi anh không mang ‘bao’!” An An mệt mỏi nói.

“Ồ nhà mới có. Nơi này không chuẩn bị sẵn!” Đây là sự thật mà!

“Bỏ đi! ‘Dì cả’ mới vừa đi thôi, mong trời phù hộ.”

“Ừ, thời kỳ an toàn. Em yên tâm đi!”

“Ông xã, anh thích em bé không?” Đột nhiên An An nghĩ tới những lời nói của Trâu Hồng. Quả thật, trong lòng cô cũng muốn biết, thật sự trong lòng Ông Thanh Mạch đang nghĩ cái gì.

“Anh thích em!” Người đàn ông hôn nhẹ lên mũi An An một cái, sủng nịnh nói.

“Em đã nói rồi! Nham Tử nhà em sẽ không bắt em sinh con.” An An cười cười một cách quyến rũ, hôn ‘chụt chụt’ lên mặt Ông Thanh Mạch.

Rửa sạch mồ hôi trên thân thể, An An khôi phục lại tinh thần, chiếm cứ nguyên cái giường lớn, kéo chăn tơ mềm mại phủ lên toàn thân. Ông Thanh Mạch lau khô tóc rồi lên giường, nhắc chăn lên nằm xuống.

An An nằm im như xác chết. Anh đụng em như thế nào em cũng không thèm nhúc nhích. Ông Thanh Mạch lần mò tìm bàn tay nhỏ bé mềm mại kia của An An đang ở dưới chăn. Đột nhiên anh nhớ tới lần đầu tiên của hai người.

Khi đó An An vẫn còn rất bé, chỉ mới mười sáu tuổi, mà anh không phải là không thể chờ đợi thêm được nữa. Chỉ là hàng năm, anh không ở bên cạnh cô thường xuyên, khó tránh cảm giác nguy cơ.

Người ngoài nghe được câu này sẽ cảm thấy buồn cười, không lẽ Ông Thanh Mạch anh lại không có đủ tự tin hay sao? Nhưng mọi người phải nên biết, với cá tính của An An thì ai cũng là bạn thân, ngộ nhờ ngày nào đó có người leo lên giường cô, anh hối hận cũng không kịp. Cho nên, anh vội vàng đóng con dấu, xem ai còn dám ngấp nghé cô không!

Rốt cuộc lần đầu tiên có đau hay không, anh không biết, nhưng An An khóc đến thấm thương, vừa khóc vừa mắng. Về sau hình như An An học thành thói quen, chỉ cần là đau, không cần biết đau như thế nào, vì sau đau, chỉ cần anh ở bên cạnh, cô đều sẽ trở mặt ăn hiếp anh.

Ông Thanh Mạch hồi tưởng lại, đường đường là một sĩ quan, mà lại bị một cô nhóc cưỡi lên đầu lên cổ, chịu đủ loại oan ức. Nhưng đành chịu thôi, ai bảo anh cưng chiều cô đến mức vô pháp vô thiên.

An An từ từ lấy lại thể lực, phát giác người đàn ông bên cạnh vô cùng yên tĩnh. Mất hơi nhướng lên, cô nhìn thẳng vào cặp mắt tràn đầy ý cười kia của Ông Thanh Mạch.

“Làm gì nhìn em như vậy? Không phải là em biến dạng đấy chứ?!” Tuy bề ngoài An An cứng miệng như thể, nhưng khóe môi cong cong đã bán đứng tâm tư của cô.

“Nhớ lại lần đầu tiên của chúng ta. Khi đó em mới mười sáu tuổi. Hình như anh quá nóng lòng!” Nói xong câu cuối cùng, Ông Thanh Mạch không tự chủ được mỉm cười.

An An bĩu môi: “Bây giờ mới biết, không cảm thấy quá muộn hay sao? Năm đó, có thể nói anh đã làm tổn thương tâm hồn bé nhỏ của em nguyên cả thời niên thiếu đấy!”

Ông Thanh Mạch không thừa nhận lời nói của An An. Tổn thương? Cả anh cũng gián tiếp bị trói buộc, tinh thần lẫn thể xác đều bị đắm chìm.

An An đặt đầu mình lên bả vai của Ông Thanh Mạch, cười hì hì. Tất cả mọi người đều nói, không biết An An tích đức được mấy đời mới tìm được bảo vật tốt như vậy.

Anh là của cô, bất kể là ai cũng không được dòm ngó! Muốn tranh đoạt? Khỏi cần nghĩ đến, không có của đâu!

Nghĩ đến đây, đột nhiên An An nhớ ra một chuyện: “Trình Tiêu Diệc làm ở bộ tham mưu. Tụi em làm cùng sở đấy.”

“Cái đầu nhỏ của em lại nghĩ tới chuyện gì đây?” Ông Thanh Mạch vỗ vỗ đầu của An An. Anh biết ngay cô nhóc này sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện kia đâu.

“Nham Tử, anh nói thật đi, so với Trình Tiêu Diệc, mọi thứ em đều không bằng cô ấy, lại không tuân theo quy cũ. Anh nói, đầu óc anh cũng không phải là có vấn đề, vậy thì tại sao anh lại nhấn tâm từ chối một người hoàn hảo như thế?”

“Biết làm sao đây? Em cho anh ăn độc được nhiều năm như vậy, làm sao anh dám bỏ em? Anh sợ không giải được thuốc mà còn bỏ mạng chết người đấy!”

“Chỉ biết đùa giỡn!”

Hai người nhìn nhau cười. An An dúi đầu vào lòng Ông Thanh Mạch, dụi dụi.

Ngày hôm sau, thiếu chút nữa An An đi làm trễ. Nhưng cũng còn tốt, có đàn ông trong nhà còn có sương hơn đồng hồ báo thức, đúng bảy giờ sáng là dựng đầu cô dậy. Rửa mặt xong xuống lầu thì Thiệu Dương đã tới cửa.

Thiệu Dương lái xe đưa An An tới chỗ làm. Vừa mới xuống xe thì thấy xe của Trình Tiêu Diệc cũng dừng lại trước mặt.

An An dừng lại, nhìn xuyên qua cửa sổ kiếng, thấy người phụ nữ đang ngồi ở bên trong. Trình Tiêu Diệc cũng đang nhìn chăm chăm vào bên trong xe của Ông Thanh Mạch. Cô biết Ông Thanh Mạch đang ngồi bên trong, nhưng cô không nhìn thấy người.

Bên trong xe, Ông Thanh Mạch nhíu mày: “Đi thôi!”

An An đi bộ vào đại viện của đơn vị. Mới vừa đến cửa ký túc xá thì cũng gặp Trình Tiêu Diệc mới vừa đậu xe xong đang đi tới. Hai người nhìn nhau một cái, nhưng không ai lên tiếng.

Sắc mặt An An không tốt, mà Trình Tiêu Diệc cũng không tốt hơn bao nhiêu. Hai người mang theo tâm sự đi vào phòng làm việc.

An An nghĩ thầm, đây là chuyện gì chứ? Chồng của mình bị người ta dòm ngó, không lẽ mình không được than thở vài câu sao?

Nguyên cả ngày hôm nay, tâm tình An An không tốt, đồng nghiệp chỉ dám đưa mắt nhìn nhau. Trâu Hồng có hỏi vài câu nhưng An An không trả lời, chỉ đưa ra bộ mặt nhìn ai cũng không thèm cười.

Buổi chiều đi họp, chủ nhiệm truyền đạt lệnh của cấp trên, có vài hạng mục nghiên cứu đã có hiệu quả, nhưng còn chưa đưa vào mỗi quân khu để tiến hành thực chiến. Sắp tới, bộ sẽ phái người đến bảy quân khu lớn để tiến hành thao giảng thực chiến. Hy vọng đồng chí của ngành chúng ta có thể tích cực tham gia. Đi một vòng quân khu tốn khoảng một tháng.

An An không sao cả, đi thì đi. Tư tưởng không tập trung, cô gật đầu nói dạ.

Kết quả, một tiếng ‘dạ’ này của An An chỉ là ngoài ý muốn, nhưng khi mệnh lệnh đưa xuống thì cô cũng không còn quan tâm. Mục đích muốn để cô đi bởi vì cô là người xuất thân từ quân khu Quảng Châu, cô đã quen đường quen lối ở đó.

Nhưng không ai có thể ngờ được, có một thảm họa đang đợi cô trong lần đi này.

Sắp tan sở thì An An gặp Trình Tiêu Diệc đang đi tới trong hành lang. Cứ như vậy, hai người nhìn nhau, chiến tranh giữa hai người phụ nữ, tràn ngập mùi thuốc súng. Hôm nay, thái độ của Trình Tiêu Diệc không vui vẻ mỉm cười như thường ngày, vẻ mặt của cô nói rõ ọi người biết là cô không vui. Đôi mắt ửng hồng khiến mọi người rất dễ hiểu lầm! Đồng nghiệp nhìn vào sẽ cho rằng An An đang ăn hiếp Trình Tiêu Diệc.

Tuy rằng An An nóng nảy, nhưng cô cũng biết đây là đơn vị, không phải là nơi thích hợp để tranh cãi. Gây ra chuyện cười thì cả hai cô đều không có kết quả tốt đẹp.

Tan sở, An An đang thu dọn đồ đạc thì Ông Thanh Mạch gọi điện thoại tới. Hội nghị của anh vừa mới kết thúc, đang lái xe đến đơn vị đón cô tan tầm.

Ông Thanh Mạch sợ tính tình nhỏ mọn của An An lại nổi lên, dỗi dành ngay bây giờ thì mới có thể êm chuyện. Anh cho Thiệu Dương nghỉ sớm, tự mình lái xe qua.

Đúng là người định không bằng trời định! An An vừa mới ra tới cửa, chưa đợi được xe của Ông Thanh Mạch thì Trình Tiêu Diệc xuất hiện.

55. Chương 55

Có một số việc, sớm muộn gì cũng phải giải quyết, giống như sự kiện của Trình Tiêu Diệc lúc này. An An tự nhận mình đã nhẫn nhịn, chỉ vì không muốn Ông Thanh Mạch khó xử. Nhưng cô thật sự không hiểu, Trình Tiêu Diệc mỗi ngày nhớ nhung chồng của người khác có biết mệt mỏi hay không?

An An cũng không muốn thả chuyện này lên bàn để tất cả mọi người đều khó chịu. Cô cho rằng Trình Tiêu Diệc cũng hiểu rõ đạo lý này, cho nên tính bỏ qua chuyện này. Nhưng rõ ràng Trình Tiêu Diệc cũng không muốn bỏ qua chuyện này! Một tay An An nắm sẵn tay cầm cửa xe, nghiêng đầu nhìn Trình Tiêu Diệc đứng trước cửa xe không nhúc nhích. Người ta đã ép tới tận cửa, cô cũng không nhàn rồi mà đợi.

“Rầm” một tiếng, cửa xe bị đóng sập lại. An An quay người đi tới trước xe, trừng mắt nhìn thẳng Trình Tiêu Diệc: “Cô muốn gì đây? Đừng tưởng tôi nhịn cô! Nham Tử là chồng của tôi, đừng nói anh ấy yêu tôi, nếu anh ấy không yêu tôi, tôi cũng không thể nào nhịn được nhìn cô lượn tới lượn lui trước mặt tôi khiêu khích.” Giọng nói An An thiếu thiện cảm, nhìn chằm chằm Trình Tiêu Diệc với ánh mắt tràn đầy địch ý.

Mà người kia thì lại cắn môi, muốn nói, nhưng lại lúng túng, khản trương không nói ra được tiếng nào. Một hồi lâu: “Tôi muốn mời hai người một bữa cơm, có được không?”

“Tôi xem ra chuyện này không cần thiết! Có nhiều đàn ông tốt lắm, đừng nên tập trung vào người không phải là của cô!” An An cũng coi như không ghét Trình Tiêu Diệc gì lắm, nếu như không phải bởi vì chuyện này, có lẽ hai người bọn họ có thể trở thành bạn bè. Suy cho cùng, cả nam lẫn nữ đều bị thu hút bởi khuôn mặt tươi như hoa khiến mọi người yêu thích của Trình Tiêu Diệc. Nhưng may mắn cho An An chính là Ông Thanh Mạch không hề động lòng, nếu không thì cô cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Trình Tiêu Diệc hiểu được lòng dạ của An An, cho nên biết không thể thuyết phục được cô ấy, đành vội vàng nhìn về phía người đàn ông ở trong xe.

Giằng co như vậy cũng không phải chuyện tốt, cuối cùng Ông Thanh Mạch phải xuống xe, đi tới bên cạnh An An, nhìn Trình Tiêu Diệc đang đứng đối diện, nói: “Đi thôi!”

An An khó hiểu nhìn Ông Thanh Mạch, mà người kia thì lại quay sang nhìn cô cười âm áp. Trình Tiêu Diệc nhìn nụ cười không thuộc về mình mà rối rắm, trở về leo lên xe của mình.

Trình Tiêu Diệc lái xe đến một hội sở hạng sang nổi tiếng ở kinh đô. An An xuống xe trước, Ông Thanh Mạch đang gọi điện thoại, kéo An An cùng nhau đi vào theo Trình Tiêu Diệc.

Chọn phòng xong, mấy người ngồi xuống. An An trừng mắt ra dáng chị đây đang bị ép buộc. Tâm tình Trình Tiêu Diệc rối rắm, hẹn được bọn họ thì rất vui, nhưng nhìn bọn họ ngồi trước mặt mình thì lại không vui. Cô rất mâu thuẫn.

Thái độ Ưông Thanh Mạch vẫn là thờ ơ. Thật ra thì vấn đề này phải nên sớm giải quyết. Để quá lâu thì An An sẽ bộc phát rất dễ dàng. Không bằng thừa cơ hội này để giải quyết vấn đề cho rõ ràng.

Cô bé Trình Tiêu Diệc này không tệ lắm, nhưng quá cố chấp. Đã nhiều năm như vậy, biết rõ anh đã có An An mà vẫn một lòng nhào vào người của anh. Lời nói công khai hay ngầm ngấm đều không có kết quả đối với cô.

An An chọn món ăn, cũng không thèm quan tâm ông xã của mình và người phụ nữ đối diện kia đang ‘liếc mắt đưa tình’ như thế nào. Hiện giờ, tâm tình của cô tệ hết chỗ nói, chán ghét nhìn người ngày ngày sáng chói lượn tới lượn lui trước mặt mình, khiến cô nhớ lại tình trạng đau khổ nhất trong lịch sử của cô mấy ngày gần đây. An An hối hận đến chết việc vào làm trong bộ tham mưu. Bây giờ nếu có ai bảo cô trở về quân đoàn ở Quảng Châu thì cô sẽ đồng ý không chút do dự.

Món ăn đã chọn xong, An An không chút khách sáo, một bàn toàn là món ăn cô thích. Trước sau như một, Trình Tiêu Diệc vẫn cúi đầu. Dường như cô cũng biết mình có lỗi, không dám trắng trợn ngược nhìn, xem người đàn ông trước mặt mình phản ứng như thế nào. Chỉ có An An trừng mắt nhìn Ưông Thanh Mạch một hồi, sau đó quay lại nhìn Trình Tiêu Diệc.

Cứ như vậy, món ăn lần lượt được mang ra. Từ đầu đến cuối, Trình Tiêu Diệc cũng chưa nói được câu nào.

An An kéo tay áo, ánh mắt chăm chú nhìn không rời những món ăn ngon ở trên bàn: “Ông xã, em muốn ăn cá!”

Ưông Thanh Mạch sớm biết tâm tư của An An, không đợi cô mở miệng lần thứ hai, cầm đũa lên, gấp một phần thịt cá bỏ vào trong đĩa trước mặt, lựa xương cá ra một cách tỉ mỉ rồi đẩy đĩa đồ ăn đó tới trước mặt An An. Theo thứ tự, anh lặp đi lặp lại động tác như vậy.

Với tình hình này, xem ra Trình Tiêu Diệc cũng không thể không công nhận An An đang khoe khoang lẫn châm chọc cô một cách mãnh liệt. Nhưng cô cũng đã biết, cái loại hạnh phúc đó không phải là của mình, cũng sẽ không rơi xuống trên người của cô.

Lần đầu tiên cô gặp Ưông Thanh Mạch là lúc cô mới vừa vào trung học. Tình yêu đầu tiên của một nữ sinh, mở rộng trái tim chứa hình dáng của một người đàn ông. Cô lựa chọn thi vào trường quân đội chỉ vì muốn được gần anh một chút.

Rồi có một ngày, có người nói cho cô biết, Ưông Thanh Mạch anh đã có người trong lòng, là thanh mai trúc mã của anh. Cô đã cố gắng rút ra cái gai đã đâm sâu vào rể, nhưng trước sau đều không có kết quả.

Cô rất cố chấp, thích anh, đã bảy năm rồi.

An An đang ăn, điện thoại của Ưông Thanh Mạch vang lên. Anh đứng dậy ra ngoài nghe điện thoại, An An liền bỏ đũa xuống nhìn Trình Tiêu Diệc tâm tình hỗn loạn trước mặt.

“Có chuyện gì thì nói đi, anh ấy đã ra ngoài rồi.” An An uống một ngụm nước trái cây, cầm khăn giấy lau miệng, giọng điệu không thân thiện, mở miệng nói.

Trình Tiêu Diệc cắn môi, hai tay xiết chặt vào nhau, ánh mắt kiên trì lẫn ảm đạm: “Tuy rằng tôi đang quấy nhiễu các người, nhưng tôi không hề cho rằng mình sai.”

“Được, cô thích sao thì làm thế đi! Nham Tử là người của tôi, cô khỏi cần phải hỏi chủ ý của anh ấy.” Lời xin lỗi còn chưa tính với cô, đây là thái độ gì?! Càng ngày An An càng nổi giận, thái độ cứng rắn.

Trình Tiêu Diệc hít vào một hơi thật sâu, rót thêm trà vào chén nước nóng ở trong tay. Trong lòng cô lạnh lẽo, nhiệt độ cơ thể cũng như vậy.

Hai người giằng co, cuối cùng Trình Tiêu Diệc cũng mở miệng: “Tôi không muốn gì hết, chỉ là trong lòng không bỏ xuống được, bảy năm!!!” Trình Tiêu Diệc dừng một chút, uống vào ngụm nước nóng, xua đi hơi lạnh đang lan tràn cơ thể. “Tôi biết vấn đề là do tôi, nhưng tôi bỏ không được.”

“Cô tự chúc lấy!” An An vừa dứt lời, Ông Thanh Mạch đẩy cửa đi vào.

An An liếc mắt nhìn anh một cái, Ông Thanh Mạch không biết hai người đang nói gì, chỉ nghe được câu sau cùng của An An. Chuyện này anh cũng bó tay, Trình Tiêu Diệc cố chấp.

Trình Tiêu Diệc điều chỉnh lại cảm xúc của mình, gượng cười khó khăn, giơ tay rót hai ly rượu, đẩy tới trước mặt Ông Thanh Mạch và An An. Sau đó rót đầy một ly rượu khác, nâng lên: “Ly này tôi mời hai người. Chúc các người vĩnh viễn hạnh phúc...”

An An khoanh tay lại, tuy rằng Ông Thanh Mạch không thích Trình Tiêu Diệc, nhưng không đến nỗi quá đáng, dù sao cô ấy cũng chỉ là một thiếu nữ. Quay đầu nhìn An An bên cạnh nổi giận đùng đùng, anh bưng ly rượu lên, bất đắc dĩ nói: “An An không uống rượu, anh uống thay cô ấy.” Ông Thanh Mạch nói xong, ngưỡng cổ uống hết ly của mình, đặt ly xuống rồi lấy ly kia của An An. Chưa cầm được ly thì đã bị An An đoạt đi.

Ông Thanh Mạch níu tay An An lại, mà người kia lại gạt tay anh ra một cách không khách sáo, trợn mắt nhìn anh, bưng ly hướng về phía Trình Tiêu Diệc: “Tôi chấp nhận lời chúc phúc của cô. Cô nói bảy năm! Tôi với anh ấy không chỉ có mười bảy năm cảm tình, cô tranh được với tôi sao?” An An nói xong, hơi ngưỡng cổ, uống hết một hơi.

Ánh mắt Trình Tiêu Diệc buồn bã, đốt ngón tay trắng bạch bởi vì cô cầm ly thủy tinh quá chặt. Trong lòng cô thấp thỏm lo âu, càng thêm mâu thuẫn. Cô không muốn phá hoại tình cảm của bọn họ, nhưng không biết phải thu hồi tình cảm của chính mình như thế nào.

Gây phiền phức cho người khác, vết thương của chính mình lại càng thêm chồng chất.

Cần gì, cần gì! Ngưỡng đầu lên, ly rượu đổ trong ly thủy tinh uống cạn, cô cười một cách chua xót rồi ngồi xuống.

Trình Tiêu Diệc mời được rượu cũng được thỏa mãn. Mái tóc gọn sóng như rong biển che khuất hơn nửa khuôn mặt tròn trĩnh, khóe mắt cong cong, lông mi nhấp nháy.

“Anh Nham Tử!” Đột nhiên Trình Tiêu Diệc chuyển hướng sang Ông Thanh Mạch, bưng ly rượu vừa mới rót giơ lên. An An vội vàng giành lấy cái ly trước mặt Ông Thanh Mạch giơ lên: “Có gì thì nói với tôi đi. Bây giờ Nham Tử chỉ là làm nền, anh ấy không có quyền lên tiếng.”

Ông Thanh Mạch cũng không muốn Trình Tiêu Diệc khó xử, nhưng nếu cô ấy không có khó xử thì mình sẽ lãnh đủ, nên anh đành thở dài im miệng không nói.

Trình Tiêu Diệc cũng nhìn ra được thái độ đối đãi của Ông Thanh Mạch đối với An An, ánh mắt cứng chiều, lời nói dịu dàng. Chỉ tiếc rằng những thứ này chưa bao giờ áp dụng trên người của cô. Anh vẫn thân thiện lễ phép, nhưng lại không có chút dịu dàng nào hết.

Anh trao toàn bộ yêu thương cho người phụ nữ trước mặt này. Cô chưa từng nghĩ tới muốn chiếm đoạt bất cứ cái gì. Cô cũng không hiểu rõ rốt cuộc mình muốn cái gì, yêu thầm lặng cũng đã yêu bảy năm rồi. Hôm nay, cô chỉ muốn chấm dứt phần tình cảm này, rút ra cái gai đã ăn bén rễ trong lòng một cách triệt để!

“Thật ra, tôi có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại phát hiện, rốt cuộc tôi không biết mình muốn cái gì nữa? Tôi đã từng âm thầm nghĩ tới, nếu như có một ngày hai người chia tay, có lẽ tôi sẽ còn có cơ hội. Nhưng đã bảy năm rồi, tôi đã từng hỏi thăm không biết bao nhiêu lần tình cảm của hai người, nhưng người nào cũng khuyên tôi nên buông tay.” Trình Tiêu Diệc trầm lặng, bởi vì cô cũng không biết mình muốn biểu đạt cái gì. Hôm nay kiên trì gặp được bọn họ là vì cái gì? Không lẽ chỉ là vì cái gai trong lòng mình lại bộc phát?

Trình Tiêu Diệc im lặng, nhưng An An cũng không muốn bỏ qua những lời này, đứng lên mở miệng một cách thông suốt: “Trình Tiêu Diệc, cô biết yêu là gì sao? Thật sự yêu một người là không cho phép anh ta có người khác ở trong lòng, cũng không cho phép anh ta bị người khác nhớ thương, lại càng không cho phép anh ta bị bất cứ người nào tranh đoạt. Cô yêu Nham Tử sao? Nếu yêu thì cô có thể chấp nhận những điều này à? Tôi là vợ của anh ấy, tôi là người đàn bà duy nhất anh ấy yêu thương, cô có thể chấp nhận điều này hay sao? Rốt cuộc cô có hiểu hay không? Cảm giác kia của cô không phải gọi là yêu! Đây chẳng qua chỉ là một loại cảm giác ỷ lại, chỉ là định nghĩa tình yêu của cô mà thôi. Nói trắng ra, cô là một người rất ngu ngốc, ngây thơ không biết gì. Tôi không phải là người có tính tình dễ chịu, nhưng hôm nay tôi có thể ngồi

ở đây, nghe cô nói chuyện. Nói cho cô biết, những thứ này thật là vô ý nghĩa, nhảm chán! Tôi nhin đến cực điểm, làm phiền tôi được một tác lại muốn thêm một thước...”

An An càng nói càng tức. Nhìn thấy lửa giận sắp xông ra, Ông Thanh Mạch vội vàng đứng dậy kéo cô lên, nếu không thì thật không biết chiếc ly kia có bay qua giáng lên đầu của Trình Tiêu Diệc không nữa! Đưa tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, trong lòng anh mắng tốc độ xử lý công chuyện của Dương Tử càng ngày càng tệ.

“An An, em ngồi xuống trước, anh muốn nói chuyện riêng với cô ấy vài câu.” An An thở phì phò, xoay đầu qua một bên không nhìn hai người bọn họ, cũng như gián tiếp đồng ý ý kiến của Ông Thanh Mạch.

Ông Thanh Mạch cân nhắc một chút, ngược mắt nhìn sắc mặt trắng bệch của Trình Tiêu Diệc: “Đi theo tôi!” Ông Thanh Mạch nói xong, xoay người đi về hướng cửa. Cửa phòng mở ra, bàn tay xanh xao của Trình Tiêu Diệc nắm chặt lại, trong lòng vô cùng khẩn trương. Cô biết phải đối đầu với hiện thực, nhưng không có cách nào tránh né.

Hai người đi ra ngoài, An An buồn bực, dựa vào cái gì mà muốn tôi để đàn ông của mình ở chung đơn độc với người con gái khác? Không được, An An nghĩ tới liền đứng lên đi tới cửa.

Cuối hàng lang có hai người đang xì xào. Mái tóc dài của Trình Tiêu Diệc hoàn toàn che khuất gương mặt của cô. Chỉ có thể nhìn thấy cô đang cúi đầu, bàn tay nắm chặt vạt áo trước ngực.

Lúc này, Ông Thanh Mạch quay sang nhìn về phía cô, An An trừng mắt liếc lại anh, sau đó cô còn chờ xem Ông Thanh Mạch còn nói gì nữa không. Lúc này, Trình Tiêu Diệc cũng quay đầu nhìn lại cô. Khoảng cách hơi xa, không nhìn rõ sắc mặt của Trình Tiêu Diệc, nhưng ánh mắt trong suốt kia, thêm với nét mặt như đưa đám, vẫn là đang nhìn thẳng vào mắt của An An.

An An tiếp tục quan sát hành động của hai người. Đột nhiên bị người vỗ một cái vào bả vai, An An quay đầu lại: “Dương Tử, sao cậu lại ở đây?”

Dương Tử hấp tấp chạy tới, thở dốc một hơi, ngẩng đầu, hất cằm, chỉ chỉ về phía hành lang: “Một cú điện thoại của thủ trưởng, tôi mặc áo chống đạn cũng phải chạy tới!”

“Thế nào, anh ấy bảo cậu tới để cứu trận à?” An An tức giận quở trách ông xã mình một câu.

“Chuyện này không thể trách Nham Tử! Muốn trách thì phải trách cô! Ai bảo cô tìm đầu được một ông chồng quyền rũ như vậy chứ!” Dương Tử dùng bả vai mình đụng đụng thân thể nhỏ bé của An An, cười ha hả.

“Lần trước cũng bởi vì Trình Tiêu Diệc, thiếu chút nữa là hai chúng tôi đã rã ra.” Nhớ tới lần trước, trong lòng An An lại càng thêm buồn bực.

“Đừng suy nghĩ mù quáng như vậy! Trong lòng Nham Tử chỉ có cô thôi!” Đây không phải là Dương Tử muốn an ủi An An. Trong lòng Ông Thanh Mạch kia chỉ có một An An mà thôi, mọi người đều biết.

“Vô nghĩa! Chuyện này là đương nhiên! Nếu anh ấy dám làm chuyện gì có lỗi với tôi, tôi sẽ sang bằng bộ chỉ huy quân đoàn 38 của các người!”

“Bà cô à, những lời này chỉ nói ở đây thôi nhé! Truyền ra ngoài là tội lớn đấy!”

An An bĩu môi, quay đầu tiếp tục giám thị hai người ở hành lang bên kia.

Ông Thanh Mạch nhìn thấy Dương Tử đã đến, liền nói ngắn gọn vài câu với Trình Tiêu Diệc rồi trở về. An An từ từ tiến tới, kéo Ông Thanh Mạch vào trong phòng. Dương Tử nhìn gương mặt trắng bệch và đôi mắt ửng hồng của Trình Tiêu Diệc, bất đắc dĩ thở dài!

56. Chương 56

Hai ly rượu hồi nãy An An uống bây giờ đã có tác dụng. Lúc này đây, khuôn mặt cô ửng hồng, bắt đầu lôi kéo cánh tay của Ông Thanh Mạch.

Ông Thanh Mạch vừa nhìn thấy đã biết có chuyện. Dương Tử cũng nhìn ra An An đã bị say, nhất định lát nữa sẽ gây chuyện. Hai người liếc mắt nhìn nhau, Ông Thanh Mạch ôm chặt eo của An An, giúp cô bước đi đàng hoàng hơn: “Tôi đi trước một bước. Một lát nữa cậu đưa tiểu Diệc về nhé.”

Dương Tử gật gật đầu: “Vâng, yên tâm đi!”

Bước chân An An xiêu vẹo, tựa vào lòng Ông Thanh Mạch. Tuy rằng không thể điều khiển được cơ thể mình, nhưng đầu óc cô vẫn còn tỉnh táo, đưa cánh tay hoạt động không vững vàng lắm chỉ chỉ Trình Tiêu Diệc: “Tôi cho cô biết, Trình Tiêu Diệc, đừng nghĩ đến chuyện cướp đoạt ông xã của tôi, chết cũng đừng nghĩ tới.”

Ông Thanh Mạch vội vàng xoa xoa gương mặt của An An vỗ về, quay đầu nhìn Trình Tiêu Diệc: “Đi trước một bước.”

Dương Tử nhìn theo Ông Thanh Mạch tới tận cửa. Cảm xúc căng thẳng của Trình Tiêu Diệc rốt cuộc cũng tan rã, cô gục đầu xuống bàn khóc nức nở.

Dương Tử không biết phải làm sao, nhưng mà cái loại tình cảm này cần phải tự mình suy nghĩ chính chắn. Người nào khuyên giải cũng chỉ là vô ích.

Ông Thanh Mạch ổn định vị trí của An An bên ghế tài xế phụ rồi xoay mình lên xe. Ông Thanh Mạch lên xe, An An ôm cánh tay của anh, mở miệng lẩm bẩm nhiều câu không rõ ràng: “Người nào cũng đừng nghĩ tới việc cướp đoạt ông xã của tôi! Cháu gái của Thiên Hoàng lão tử cũng đừng có hòng.”

Ông Thanh Mạch nhìn ra trong lòng của An An vẫn còn khúc mắc, thở dài! Mình có sức quyến rũ thật sao? Không hấp dẫn cũng không được! Làm đàn ông cũng khổ quá đi thôi...!

Với thể chất ‘một giọt đã say’ của An An, chỉ cần lần nào dính vào rượu là nhất định ngày hôm đó trở về sẽ quỵ tưng bừng một bữa. lê. quý. đôn. Lúc này Ông Thanh Mạch dừng xe lại trước cửa nhà, ôm An An từ trong xe xuống để dưới đất. Chân An An vừa chạm đất thì cô xoay người lại, ôm ngang eo của Ông Thanh Mạch: “Ông xã!”

“Gì? Mau vào nhà, bên ngoài lạnh lắm.”

Một tay Ông Thanh Mạch ôm eo An An, một tay cầm chìa khóa mở cửa. Hơi ấm bên trong nhà ập vào mặt, cảm giác ấm áp bao phủ toàn thân. An An nhào người ra, thoát khỏi vòng ôm của Ông Thanh, lao đảo đi vào trong nhà. Ông Thanh Mạch thuận tay đóng cửa lại, túm chặt cơ thể nghiêng ngã của An An, nếu không thì chân cô vấp phải cái gì thì nhất định sẽ chúi nhủi.

“Ông xã, anh nói, có phải em không có vẻ đẹp mỹ miều của cô nhóc Trình Tiêu Diệc chết tiệt kia không?” An An đang say, mà vấn đề này cứ canh cánh trong lòng cô. Đàn bà ấy, khi gặp được tình địch thì khó tránh cái cảm giác nguy cơ ở trong lòng, sinh lòng hoài nghi đối với chính bản thân mình.

Ông Thanh Mạch vừa cởi áo khoác, vừa phải dỗ dành An An: “Ai nói? Bảo bối của chúng ta xinh đẹp nhất, xinh đẹp từ nhỏ.” Ai da, một Ông Thanh Mạch cứng rắn, lạnh nhạt, biến thân một khắc đã trở thành Nham Tử. Nói đi nói lại, vĩnh viễn là hai hình tượng bất đồng, không hòa hợp chút nào.

“Ừ, so với Trình Tiêu Diệc, em cũng xinh đẹp.” An An cười khi khi, ôm chàng cổ Ông Thanh Mạch.

Ông Thanh Mạch hôn một cái lên miệng nhỏ của An An, cảm thấy ấm áp.

An An liếm liếm môi – quyến rũ, tay bắt đầu cởi quần áo của mình ra: “Ông xã, em nhảy sexy cho anh xem...”

Ông Thanh Mạch than nhẹ trong lòng, hồng rồi, say nên bắt đầu nổi điên rồi. Anh vội vàng kéo cô lại, khom người, vòng tay qua eo của An An, ôm cô hai bước một chạy lên lầu.

Dương Tử vốn không biết dỗ dành con gái, còn là một cô bé không có quan hệ thân thiết với mình. Thật đúng là không hiểu được.

Một lúc sau, Trình Tiêu Diệc cũng bắt đầu từ từ nín khóc. Dương Tử tăng hắng giọng, xoa tan bầu không khí ngưng ngừng này: “Cô muốn ăn cái gì không? Đồ ăn đã nguội rồi, để tôi kêu phục vụ hâm nóng lại nhé!”

Trình Tiêu Diệc ngừng khóc, cầm lấy khăn giấy Dương Tử đưa ình, chậm chậm gương mặt tràn đầy nước mắt, lắc đầu: “Không ăn!”

“Vậy để tôi đưa cô về!” Tuy rằng quen biết Trình Tiêu Diệc từ nhỏ, nhưng anh và cô không thường xuyên qua lại với nhau. Đặc biệt lúc này đây, cô bé này lại đang khóc, không thể trêu ghẹo như thường ngày, cho nên anh chỉ có thể để chuyện qua đi.

Trình Tiêu Diệc một mực cuối đầu, nước mắt lại bắt đầu tuông trào. Một lúc sau, quần tây màu gạo trắng đã bị hoen ướt một mảng lớn.

Dương Tử nhìn thấy không nỡ lòng, kéo ghế ra ngồi xuống bên cạnh Trình Tiêu Diệc: “Đừng khóc! Em muốn tự mình khóc đến chết hay sao? Cho dù vậy, trong lòng Ông Thanh Mạch cũng không có chỗ chứa em đâu!”

Dương Tử vừa mới dứt lời đã cảm thấy hối hận, thiếu chút nữa là tự tay vả cái miệng nhiều chuyện của mình. Rõ ràng là muốn an ủi người ta, vậy mà làm sao lại kích động người ta nhiều hơn.

Trình Tiêu Diệc vốn chỉ là đang khóc thầm nức nở, nghe như thế liền ‘oa’ một tiếng khóc rống lên.

Tuy rằng thường ngày Dương Tử rất miệng lưỡi, nhưng kỳ này bỗng ngột Trình Tiêu Diệc lại không xong, vừa mới mở miệng đã nói bậy, xoay đầu tự rửa thềm mình một câu.

Hai người không ai nói với ai câu nào, cứ ngồi như vậy. Qua một hồi, Dương Tử liếc mắt nhìn về phía bình rượu đỏ đã uống hơn phân nửa ở trên bàn. Rảnh rỗi không có chuyện làm, đàn ông thường thấy không có rượu thì không vui, cho nên anh rót ình một ly rượu rồi bắt đầu lai rai.

Sau một lát, Trình Tiêu Diệc thôi không khóc nữa, thấy Dương Tử đang uống rượu, lau lau nước mắt rồi cũng tự rót ình một ly rượu đây: “Anh Dương Tử, cụng ly, em uống với anh.”

“Hả? Tốt!” Đây là chuyện gì chứ? Rõ ràng là tôi đang dỗ dành em, kết quả thành em hầu rượu tôi? Dương Tử oán thầm trong bụng, nâng ly cụng chén với Trình Tiêu Diệc, một hơi uống hết hơn phân nửa.

Thật sự Trình Tiêu Diệc không có ý bắt chuyện. Còn nữa, Trình Tiêu Diệc vẫn còn là một nữ sinh rất khép kín, làm việc từ tốn, từ nhỏ đã có tiếng là một đứa bé rất hiểu chuyện.

Mấy năm nay, tất cả mọi chuyện là cũng tại vì Ông Thanh Mạch, chuyện này kéo sang kéo chuyện khác, không thể quay đầu lại. Tuy là chuyện không đúng, nhưng cũng chưa gây ra họa.

Mọi người bên cạnh cô đều khuyên bảo, cô gạt đầu vâng dạ, nhưng trong lòng thì vẫn một mực kiên trì.

Hai người mỗi người một ly, rất nhanh, hơn nửa bình rượu đã cạn trơn. Trình Tiêu Diệc chớp chớp đôi mắt sưng đỏ, mếu máo: “Anh Dương Tử, em uống chưa đủ!”

“Được, anh dẫn em tới chỗ khác uống tiếp.”

Dương Tử cũng là kẻ ngu ngốc, bình thường tự nhận mình là tình thánh. Lần này Trình Tiêu Diệc uống rất nhiều, hơn nữa còn là uống sống chết.

Hai người thay đổi chỗ uống. Dương Tử lái xe đến Công Thế, tìm quán bar rồi hai người đi vào.

Trong quán bar, tiếng người ồn ào, ánh sáng mờ ảo. Dương Tử và Trình Tiêu Diệc ngồi trên ghế sa lon ở trong góc, bắt đầu nâng ly cụng chén. Dương Tử dạy Trình Tiêu Diệc chơi xúc xắc. Trò chơi này rất dễ học, vài vòng là Trình Tiêu Diệc đã hiểu.

Nói về phương diện ăn chơi, dĩ nhiên Trình Tiêu Diệc là người thua, mà thua thì nhất định phải uống rượu. Người thắng đương nhiên là Dương Tử, một người có nhiều kinh nghiệm như vậy làm sao có thể bại trong tay của gà mớ.

Chỉ khi đến lúc cuối cùng, Trình Tiêu Diệc uống đến mức bất tỉnh nhân sự, nằm trên ghế sa lon thì anh mới nhận thức, cô chỉ là một cô bé.

Ôm Trình Tiêu Diệc lên xe, muốn sớm đưa người về nhà! Về nhà? “Mẹ nó!” Dương Tử đập đầu một cái, làm sao anh có thể lạng quạng ôm cháu gái của phó chủ tịch Trình về nhà như thế này?

Kể từ khi Trình Tiêu Diệc tốt nghiệp đại học trở về, cô vẫn ở chung với ông bà nội. Cho nên, Dương Tử muốn đưa cô về, thì phải chạm mặt với thủ trưởng. Hơn nữa đã trễ như thế này, khí giới thế này đây không biết nữa!

Dương Tử gãi gãi đầu, thở dài, đành phải đưa về thôi chứ biết làm sao!

Trước cửa đại viện quân đội, Dương Tử phải gọi điện thoại, trình ra giấy tờ chứng nhận, nhân viên bảo vệ mới cho anh đi vào.

Trình Tiêu Diệc đã hoàn toàn bất tỉnh, mặc cho Dương Tử lăn lộn cô cỡ nào cô vẫn không tỉnh lại. Anh chỉ còn có thể nhắm mắt ôm người vào cửa.

Bà nội của Trình Tiêu Diệc đợi ở cửa ra vào, nhìn cháu gái: “Ồ, Dương Tử!”

Dương Tử gật đầu xin lỗi: “Bà nội!”

Hai người lên tiếng chào hỏi. Ông nội của Trình Tiêu Diệc từ trên lầu đi xuống. Dương Tử vừa nhìn thấy người, mặc dù đang ôm Trình Tiêu Diệc, anh cũng ‘bành’ một phát, đứng nghiêm: “Chào thủ trưởng!” Giờ tay chào là không thể nào, trừ khi ném cháu gái người ta từ trong lòng mình ra.

Ông cụ Trình gật đầu một cái, chỉ chỉ Trình Tiêu Diệc ở trong lòng Dương Tử: “Sao Tiêu Diệc lại ra nông nỗi này? Người toàn mùi rượu!”

“Thật xin lỗi thủ trưởng! Cũng là lỗi của cháu, Tiêu Diệc uống quá nhiều!”

Cơ thể Dương Tử đứng thẳng tắp, Trình Tiêu Diệc bắt đầu cảm thấy cánh tay cứng rắn như thép cần cần khó chịu, không thoải mái, cong người lại. Lúc này Dương Tử mới nhớ ra: “Thủ trưởng, cháu nên mang cô ấy về phòng trước ạ!”

Dương Tử mang Trình Tiêu Diệc về phòng, để người nằm xuống giường xong liền đi xuống lầu. Đi vào phòng khách, đứng trước sofa, ‘bành’ một cái thi lễ kiểu quân đội: “Thật xin lỗi thủ trưởng, quấy rầy ngài nghỉ ngơi!”

Sau khi Dương Tử đi rồi, bà nội Trình Tiêu Diệc đắp chăn xong cho cô rồi xuống lầu. Quan sát vẻ mặt của chồng mình: “Chà, ông xem chuyện gì xảy ra thế?”

“Còn chuyện gì xảy ra nữa, cháu của mình uống quá chén, được người ta đưa về thôi, không phải là chuyện bình thường lắm sao?”

“Tôi không tin! Nhất định là có chuyện gì giữa hai người bọn họ! Tiêu Diệc của chúng ta đã chịu nhiều uất ức trong mấy năm nay với thằng nhóc nhà họ Uông kia rồi. Con bé lại không thể tâm sự với chúng ta, chỉ có thể tự mình khổ sở. Tôi xem thằng bé Dương Tử này không đến nỗi nào. Đã hai năm rồi chúng ta không gặp cậu ấy, chắc chắn, càng lúc càng ra vẻ đàn ông rồi.”

“ . . . . .” Lòng dạ đàn bà, ông cụ Trình hết ý kiến.

57. Chương 57

Khi An An tỉnh lại thì đầu cô đau buốt, rồi lại phát hiện toàn thân mình đau nhức, trong lòng thầm mắng Uông Thanh Mạch. Cái tên đàn ông chết bầm kia, thừa dịp mình uống quá nhiều, hành hạ cô ra nông nỗi này.

Giương người leo xuống giường, cô vào phòng tắm rửa mặt, sau đó mặc bộ quân trang vào, đi xuống lầu.

Uông Thanh Mạch đã đi rồi. Ấn tượng còn lại từ tối hôm qua là cô được người đàn ông của mình đỡ lên xe, những chuyện xảy ra sau đó đều không còn nhớ nữa.

Thời gian vẫn còn sớm, có một nhà hàng ăn sáng cách đó không xa, An An ăn sáng xong đón xe tới đơn vị.

Cả ngày hôm nay, An An không gặp Trình Tiêu Diệc, trong lòng suy đoán, chắc là ở nhà phản tỉnh rồi. Buổi chiều, cô gọi điện cho Uông Thanh Mạch, đối phương đang bận họp, không nói nhiều rồi cúp điện thoại.

Bận rộn cả ngày chuẩn bị mấy hạng mục nghiên cứu trong sở để dự định đưa vào tham dự diễn tập thực chiến, An An cẩn thận ghi chép những bộ phận quan trọng để chuẩn bị cho cuộc hành trình trở lại Quảng Châu vào tuần sau.

Sắp tới giờ tan sở thì cô nhận được điện thoại của Chu Mộc Mộc. An An vẫn còn buồn bực ở trong lòng. Cô nàng kia đã không đến dự lễ thành hôn của Diệp Tử, cũng không thèm gọi điện lại cho cô, bây giờ tìm cô để làm gì? Hơn nữa, không phải Chu Mộc Mộc đang ở nhà họ Thạch sao?

Kéo lê thân thể mệt mỏi đón xe đến điểm hẹn, Chu Mộc Mộc đã tới trước. Bộ quân trang trên người của An An rất bắt mắt, từ xa Chu Mộc Mộc đã nhìn thấy An An, đứng lên, đẩy cửa ngoắc cô lại.

An An để giỏ xách tay xuống: “Chuyện gì gấp mà gọi tớ ra ngoài thế? Không phải cậu đang ở quân đoàn 27 sao?”

“Ừ, mới vừa trở lại mấy ngày nay, nghe nói cậu đã vào sở nghiên cứu rồi.” Chu Mộc Mộc rót chén nước nóng, đẩy tới trước mặt An An.

“Cậu nghe tin cũng lạ chứ! Hơn nửa tháng rồi!” An An cầm chén nước nóng, sưởi ấm bàn tay nói.

Gọi đồ ăn xong, An An ngẩng đầu hỏi Chu Mộc Mộc: “Hôm hôn lễ của Diệp Tử, tớ có gọi điện cho cậu, cậu có nhận được không?”

“Có sao? Lúc đó đang thi hành nhiệm vụ, lên quý.đơn không mở điện thoại. Đến khi nhận được thì đã qua mấy ngày rồi, không kịp trở về.”

“À, cậu nói đi, tìm tớ có chuyện gì?” Không có chuyện Chu Mộc Mộc sẽ không bao giờ tìm cô.

Chu Mộc Mộc dừng lại một chút, có chút ngại ngùng, mở miệng nói: “Tớ muốn tham gia bộ tuyên truyền của quân đoàn 38.”

An An sững sốt, tại sao lại muốn đi quân đoàn 38: “Cậu ở quân đoàn 27 như thế nào? Tại sao lại muốn tham gia quân đoàn 38?”

“Ai da, cậu đừng hỏi! Giúp tớ nói một tiếng với quân trưởng Uông đi!” Ánh mắt của Chu Mộc Mộc chớp chớp, thái độ có chút gì đó không được tự nhiên.

“Cậu xin lệnh điều đi là được rồi!” Chuyện này là việc của bộ chính trị, liên quan gì tới Nham Tử chứ!

“Tớ xin rồi, nhưng bị quân trưởng Uông trả lại thì phải?”

“Cái gì?” An An đang uống ngụm nước, thiếu chút nữa là sặc ra. Cả quân đoàn có hơn mười ngàn người, Uông Thanh Mạch sẽ không quản những chuyện nhỏ nhặt này chứ? “Nham Tử không rảnh rồi như vậy chứ!” Rõ ràng An An đang mắng chồng mình làm việc không đàng hoàng đây.

Chu Mộc Mộc nghiêm túc gật gật đầu: “Thật, lệnh điều động bị bác bỏ, nói là quân đoàn 38 không thiếu kỹ giả. Cậu giúp tớ nói dùm một tiếng được không?”

An An để chén nước xuống, nghiêng người về phía trước, cẩn thận dò xét khuôn mặt nhỏ nhắn ngưng ngù của Chu Mộc Mộc: “Trước tiên cậu phải nói cho tớ biết tại sao phải đi quân đoàn 38? Quân đoàn 27 không phải ngọc để cậu trở lại Bắc Kinh.”

Đôi lông mày thanh tú của Chu Mộc Mộc nhíu lại: “Cậu đừng hỏi có được không? Về sau sẽ nói cho cậu biết.”

An An nhíu mày: “Hừ, không lẽ có tình nhân ở quân đoàn 38? À, không đúng, không phải là cậu đã có bạn trai rồi sao?”

“Chia tay rồi!”

“Tớ choáng, tốc độ này!” An An suy nghĩ một chút nói: “Được, tớ sẽ nói dùm một tiếng với Nham Tử cho cậu. Vừa đúng lúc anh ấy đang ở Bắc Kinh, có lẽ hai ngày nữa sẽ đi. Có được hay không tớ không dám bảo đảm. Cuối tuần này tớ đi Quảng Châu rồi, có thể sẽ không có thời gian.”

“Cậu đi Quảng Châu làm gì?”

“Không phải là vì viện nghiên cứu chứ là gì! Trước kia cũng là người của các quân khu, lần này chủ nhiệm nói muốn phái người trong căn cứ.”

“À, vậy thì cậu tự chăm sóc mình cho tốt!”

Đồ ăn đưa lên mới ăn được vài miếng thì Ông Thanh Mạch gọi điện thoại tới. An An báo cho anh biết ăn uống xong sẽ trở về. Chu Mộc Mộc nhìn khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của An An, khẽ mỉm cười, nhưng lại lộ ra chút buồn bã và khổ sở.

Cuối cùng, Chu Mộc Mộc lôi kéo tay An An nói, nhất định phải thuyết phục quân trưởng Ông. An An nhún nhún vai, bày tỏ sẽ cố gắng hết sức.

Đón xe trở lại biệt thự, An An đá giày ra, ném túi xách xuống, ngã nằm trên ghế sa lon, không nhúc nhích. Ở trên lầu, Ông Thanh Mạch nghe được tiếng cửa mở, biết cô đã trở lại, nhưng lâu quá không thấy lên lầu, nên anh đi xuống xem thử.

“Tại sao vậy? Sao lại nằm sấp ở đây?” Ông Thanh Mạch ngồi xuống ghế bên cạnh An An, một tay luồn qua nửa người của An An, ôm cô vào lòng.

“Hiện giờ toàn thân em đau nhức, tay chân hết sức lực rồi.”

“Không lẽ sở của em bắt đầu nghiên cứu nông nghiệp rồi hả?” Ông Thanh Mạch cười cười, nhưng tay thì lại xoa bóp nhẹ nhàng lên cánh tay của An An.

“Còn không phải là anh hành hạ em đến nỗi này sao?”

“Ai bảo em nhảy thoát y làm chi! Anh muốn cản cũng ngăn không được. Người đẹp ở trước mắt, phải nắm lấy cơ hội!”

An An bỏ ngoài tai lời nói của Ông Thanh Mạch, cúi đầu giả chết, không động đậy.

Đáng lẽ An An muốn ngủ thiếp đi, đột nhiên lại nhớ tới chuyện của Mộc Mộc, tâm trí tỉnh táo ra: “Chu Mộc Mộc được điều tới quân đoàn 38, cô ấy nói anh là người bác bỏ lệnh điều động đó?”

“Ừ!” Ông Thanh Mạch có thể đoán được lý do Chu Mộc Mộc tìm An An, cho nên anh không ngạc nhiên khi nghe An An nói.

“Bộ anh rãnh rỗi lắm à?” An An ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, quở trách nói.

“Nói chung? Không có cả thời gian ăn cơm đấy!”

“Mẹ nó, đồ ăn quân đội thật khó nuốt!”

Chỉ có hai người nay mới có khả năng chặn họng lẫn nhau. An An điều chỉnh tư thế, nửa nằm nửa ngồi trên đùi của Ông Thanh Mạch: “Cô ấy nhờ em hỏi anh, cô ấy muốn được điều đi quân đoàn 38, em nói em sẽ ráng. Bộ tuyên truyền của các anh cũng không hao tốn bao nhiêu nếu như có thêm cô ấy, cho cô ấy vào đi.”

“Tuy rằng chuyện này không nằm trong chức trách của anh, nhưng anh không muốn cô ấy. Em đừng hỏi tại sao, em cứ bảo cô ấy bên này của anh không duyệt qua được.”

An An còn muốn lên tiếng, Ông Thanh Mạch đè đầu An An xuống, hôn lên môi của cô, nhẹ nhàng, nhưng liền có hiệu quả ngăn lời của cô: “Đừng suy nghĩ nhiều! Ngày mai anh đi rồi, em cũng phải thu dọn đồ đạc. Đến Quảng Châu rồi thì gọi điện cho chú Vương, đừng có trốn như chuột thấy mèo vậy. Lần trước chú ấy còn nói với anh, lá gan của em càng ngày càng nhỏ.”

An An dẫu môi, gật đầu không lên tiếng.

An An bị Ông Thanh Mạch nửa lời lên lầu. Thật ra cô không muốn đi, nhưng Ông Thanh Mạch không còn nuông chiều cô nữa, ngày ngày ôm ấp, đã không còn là đứa trẻ nữa rồi.

Tắm rửa xong ra ngoài, Ông Thanh Mạch vẫn còn trong phòng sách. Cô xoa nước rửa mặt qua loa, vỗ vỗ gương mặt rồi xoay người đi vào phòng sách.

Ông Thanh Mạch đang nghiên cứu những tài liệu cơ mật trước mặt, nhưng không biết là cái gì. An An đi tới, chen vào lòng của Ông Thanh Mạch rồi ngồi lên đùi anh. Vừa cúi đầu thì giật mình: “Holy shit! Chuyện gì đã xảy ra?”

Ông Thanh Mạch ‘à’ một tiếng nhưng không lên tiếng. Một lúc sau, anh gom lại tài liệu: “Chuyện này còn chưa xác định, chỉ là phòng bị của những việc còn chưa xảy ra.”

Ông Thanh Mạch thu dọn đồ xong, hai người trở về phòng ngủ. Trong lòng An An suy nghĩ, đây chính là chuyện lớn! Nhưng Nham Tử đã nói, vẫn còn chưa chắc chắn? Nhưng chỉ cần trung ương đã để mắt tới chuyện này thì coi như mười phần rồi.

Ông Thanh Mạch đi ra ngoài mà An An vẫn còn đứng ngẩn người ở đó. Đợi đến khi nhận thức ra thì người đã không còn ở đó. Cô vội vàng chạy theo về phòng ngủ.

“Nham Tử, Nham Tử, chuyện này là thật sao?”

Ông Thanh Mạch đứng trước giường, xoay người lại nhìn bà xã đang chạy vào, nhướn mày: “An An, anh cảm thấy cần phải ra lệnh cấm, từ này về sau không cho phép em vào phòng sách!” Thái độ Ông Thanh Mạch nghiêm túc, không có một chút ý tứ đùa giỡn nào.

“Em biết, không cần thiết đâu!” An An rụt cổ lại, cười hì hì. Đây mới chính là quân nhân Ông Thanh Mạch, đâu còn là mặc ai muốn đánh thì đánh Nham Tử.

“Có một số việc, biết coi như không biết, thấy coi như không thấy. Đây cũng là thiên chức của quân nhân.” Những lời này cũng không chỉ nhằm vào An An, mà chính là cảnh dặn tất cả quân nhân, ý tứ phải nên kín đáo, biết cái gì nên nói, nên làm.

An An nghe lời, gật đầu một cái, gơ hai bàn tay nhỏ nhắn ra, vội vàng nói: “Dạ vâng, em không thấy gì hết.”

Ông Thanh Mạch biết rõ tính hiếu kỳ của An An. Không tỏ ra thái độ nghiêm nghị một chút thì cô nhất định không chịu cư xử nghiêm túc.

Dọn dẹp xong, hai người leo lên giường. Một tay Ông Thanh Mạch ôm ngang hông An An, trong lòng suy nghĩ đến nội dung của tài liệu. Bên này An An cũng giống như đang nghĩ tới chuyện này. Nhất thời cả hai người đều không lên tiếng.

Một lúc sau, vẫn là An An không thể nhịn nổi, xoay người lại đối diện với Ông Thanh Mạch: “Ông xã, em hỏi anh chuyện này thôi!”

“Giống như nội dung tài liệu, không thể trả lời!” Vẻ mặt của Ông Thanh Mạch nghiêm túc, nhưng quả thật tay thì không thành thật. Ôm chặt eo thon của bà xã, đàn ông nào có thể nghiêm túc được chứ!

An An bĩu môi, uốn éo thất lạng, không để cho anh đụng vào: “Em còn chưa nói chuyện mà nghĩ tới đâu rồi, có cần nghiêm túc vậy không? Em là bà xã của anh, không phải là thủ hạ dưới quyền anh đâu!”

“Nếu em là binh lính của anh thì anh đã sớm đá em bay về nhà, một ngày thôi gạt bỏ hẳn em.”

“Đừng nói lung tung! Em chỉ muốn hỏi chút thôi. Nếu như chuyện này là thật, có phải tên tiểu nhân Lương Mộc Dương kia cũng sẽ ngả không?”

“Lương Mộc Dương!” Ông Thanh Mạch thở nhẹ ra mấy chữ này, trầm tư trong giây lát, vỗ vỗ đôi má của An An: “Tất nhiên!” Ông Thanh Mạch chỉ nói hai chữ này thôi rồi nhìn thẳng cặp mắt sáng ngời của An An cười cười.

Khẽ ngẩng đầu lên, anh hôn một cái lên đôi môi đầy đặn của An An: “Bảo bối, lần này đi là hai ta có thể không gặp nhau ít nhất là hai tháng đó.”

An An gật đầu. Đối mặt với cảnh chia tay, An An có chút không thoải mái, chu môi, kéo bàn tay to lớn của Ông Thanh Mạch dưới tấm chăn: “Ồ bên ngoài đừng trêu hoa chọc cỏ. Đừng để lúc em về nghe được ‘tin tốt’ của anh.”

Ông Thanh Mạch vươn tay, luồn dưới cổ An An, ôm cô vào trong ngực: “Anh lúc nào cũng giữ mình trong sạch. Có khi nào làm chuyện xấu đồn xa đâu.”

“Chớ nhiều lời! Bị người ta nhìn trúng cũng không được! Trong nom tốt cái mặt hoa đào của anh đi!”

“Được rồi, anh bảo đảm, không được dính líu tới đàn bà bên cạnh, có được không? Anh có chuyện đứng đắn muốn nói!”

“À, có chuyện đứng đắn muốn nói với em?” An An tưởng rằng chuyện ‘đứng đắn’ này xoay quanh tài liệu cơ mật, sung sướng kiễ chân chờ đợi.

Ông Thanh Mạch làm bộ suy nghĩ, đột nhiên xoay người một cái, đè An An ở dưới thân: “Bảo bối, anh đang suy nghĩ, về chuyện con cái của chúng ta!”

“A!” Đầu tiên, An An bị dọa, muốn nhảy dựng lên, sau đó vội vàng đẩy người đàn ông tham lam mình đồng da sắt này ra: “Bây giờ cả người em đều đau nhức, tha cho em đi!”

Ông Thanh Mạch cười vài tiếng, cúi đầu hôn lên môi của An An, răng chạm răng, lưỡi linh hoạt uốn lượn trong khoang miệng của An An. Bàn tay không thành thật luồn vào áo ngủ của An An, nắn bóp bộ ngực căng tròn của cô.

An An không kịp chế được phản ứng của cơ thể, khẽ nâng người lên nghênh hợp. Trong lúc vô tình, quần áo mở mòng ra, lồng ngực hai người dán chặt lại với nhau.

Nán lại phản ứng dạt dào, An An dùng sức đẩy đẩy người đàn ông trên người ra, hơi thở hổn hển: “Không được, mệt chết đi thôi!”

Ông Thanh Mạch ‘ừ’ một tiếng, nhưng dục vọng giống như sắt thép đã chống đỡ trên bụng của An An, bên hông không tự chủ được mà tự động cọ xát.

An An cảm nhận được dục vọng của người đàn ông, buột miệng cười, giơ tay xoa xoa gò má của anh. Dục vọng chưa dứt, bốn mắt nhìn nhau say đắm. Cuối cùng, hai đôi môi không tự chủ lại quấn quít lấy nhau.

58. Chương 58

Một tuần qua đi rất nhanh, An An xách hành lý đi Quảng Châu. Quân đội phái xe tới đón An An. Hơn một giờ hành trình mới đến sở nghiên cứu quân khu.

Trong sở nghiên cứu có một số người An An đã quen biết từ trước. Chào hỏi mọi người xong thì cô gặp được chủ nhiệm của bộ nghiên cứu, tán gẫu qua loa vài câu.

Đến túc xá quân khu an bài, An An nghỉ ngơi một chút rồi gọi điện thoại cho quân trưởng quân khu 41, Vương Ngôn Kính. Vương Ngôn Kính cũng không biết chuyện An An tới Quảng Châu, lúc nhận được điện thoại rất ngạc nhiên.

Thăm hỏi vài câu, An An nói cho ông nghe mục đích chuyến đi kỳ này. Hơn nữa, mấy ngày tới, cô còn phải tới quân đoàn 41 báo cáo, đến lúc đó sẽ tới thăm ông.

Nghỉ ngơi một ngày, sang ngày thứ hai, cô đến sở nghiên cứu trình diện. An An là nghiên cứu viên bộ phận điện tử tác chiến, lần này mang theo một số hạng mục nghiên cứu từ đơn vị tới. Bản nâng cấp hệ thống

phân biệt địch ta, tàu lượn không quân, mới nhất trong số đó là thiết bị theo dõi số một. Trên người An An cũng có một cái, chỉ là tạm thời cô còn chưa biết.

Ở trong sở nghiên cứu loay hoay hết bốn ngày. Ngày thứ năm chính là chủ nhật, An An thả lỏng đi dạo một vòng. Ngày thứ sáu cũng chính là lúc sở nghiên cứu phái người đưa cô đến quân đoàn 41 ở Liễu Châu.

Gần như trong sở toàn là người quen. Chuyện An An lâm trận bỏ chạy khiến cô xấu hổ trước mặt mọi người, phải dùng ánh mắt thân thiện làm lễ tạ tội. Khuôn mặt buồn queo chào hỏi mọi người, sau đó lại lấy quà đặc sản ở Bắc Kinh phân phát cho họ.

Nán lại một ngày, cô cùng đám người nhân sĩ độc thân nhàm chán đi ăn tối. An An bị mọi người kéo lại nói chuyện lần trước. Cô tự biết sẽ chạy không thoát, nâng ly lên uống xin lỗi cùng mọi người.

Hơn một năm chung đụng, mọi người đều biết An An không thể uống rượu, cho nên cũng không ép cô cạn chén.

Ăn cơm xong, mọi người cùng nhau đi hát Karaoke. Hát một hồi liền tới nửa đêm.

Ngày hôm sau An An lại vùi đầu trong sở nghiên cứu. Mọi người tiếp tục trêu ghẹo cô, hỏi cô có phải giống như lần trước không, kết quả nghiên cứu xảy ra vấn đề?!

An An không phải là người mặc cho người khác tùy ý trêu ghẹo, nhất định cãi lại, chặn họng người ta đến chết mới thôi.

Cười đùa trêu ghẹo cả ngày, buổi tối trở về túc xá, xách đồ đi ra ngoài đón xe đến đại viện quân đội thăm vợ chồng Vương Ngôn Kính.

Báo danh, gọi điện thoại xong mới cho An An qua cửa. đi ùa ra ngoài đón xe đến đại viện quân đội thăm vợ chồng Vương Ngôn Kính là Lý Tranh, tự mình ra ngoài đón An An.

“Thím Vương, đã lâu không gặp!” An An cười hì hì chào hỏi.

Lý Tranh nhận lấy quà trên tay của An An, lời kéo tay An An một cách nhiệt tình: “Hôm nay chú Vương cháu cố ý gác lại công việc ở nhà chờ cháu đó.”

“Hề hề...” An An cười khan hai tiếng. Phải nói, cô thật ngại gặp mặt quân trưởng Vương. Cho dù là công hay tư, dường như cô không còn mặt mũi nào cả.

Lý Tranh vừa vào cửa đã kêu lớn: “Ngôn Kính, An An tới rồi!”

Wang Ngôn Kính đang ở trên lầu, nghe được tiếng gọi thì đi xuống. An An đang ngồi trên ghế salon, nhìn thấy Vương Ngôn Kính đi xuống, vội vàng đứng lên, thẳng lưng chào theo kiểu quân đội: “Chào thủ trưởng!”

Kiểu chào theo nghi thức quân đội này khiến thủ trưởng Vương đang vì vấn đề quân sự mà phiền não, bỗng chốc biến mất, vui vẻ hẳn lên: “An An à, cháu gặp chú mà chào theo kiểu quân đội này khiến chú không quen đấy! Cháu trốn tránh chú mới phù hợp với tính tình của cháu.”

Thủ trưởng Vương nói xong bật cười ha hả. Đang chuẩn bị cơm tối trong phòng bếp, Lý Tranh nghe được câu này thì trở ra, cần nhằn ông xã nhà mình: “Thật vất vả lắm An An mới tới chơi một lần, anh đừng làm cho con bé ngại ngùng nữa.”

An An cười khà khà: “Chú Vương chỉ thích chọc cháu thôi!”

Wang Ngôn Kính khoát tay nói: “Ngồi tự nhiên đi cháu, đừng đứng giống như binh lính như thế, cháu làm chú Vương không quen.”

“Dạ!” An An ngồi xuống, lấy đặc sản Bắc Kinh ra, còn có hai chai rượu.

“Chú Vương, Nham Tử dặn dò cháu mang cái này tới cho chú.”

Wang Ngôn Kính nhìn thấy hai chai rượu Mao Đài đặc biệt để ở trên bàn thì hai mắt sáng lên, cầm lên xem xét: “Chắc chắn, chỉ có Nham Tử mới nghĩ tới chú thôi. Rượu này cũng là rượu của Bắc Kinh, chú ở đây một năm uống không tới hai chai.”

An An cười ha hả. Hai người bọn họ đều biết Vương Ngôn Kính biết thưởng thức, cho nên chọn cái này là chuẩn nhất.

“Còn đây là của thím Vương. Lúc trước cháu đi Vương Phủ Tĩnh, khăn quàng cổ này là mẫu mới của năm nay.” An An hướng về phía Lý Tranh đi ra từ phòng bếp, nói.

“Tôi chơi là tốt rồi, còn tốn tiền mua quà nữa! Thím mới vừa bước chân vào Vương Phủ Tĩnh liền quay trở ra. Đồ ở đó thật mắc! Lần sau đừng xài tiền vô lý như vậy! Thím đây đã có tuổi rồi, còn đẹp gì nữa chứ?!” Lý Tranh sinh ra, lớn lên ở miền Đông Bắc, nói chuyện rất tự do phóng khoáng.

Trước đó cơm tối đã được chuẩn bị xong, An An vừa tới là có thể mở nắp nồi. Không bao lâu sau, mấy món ăn đã được dọn đủ lên bàn rồi. An An nhìn một bàn đầy món ăn thịnh soạn, nước miếng cứ ứa ra. “Thím Vương, gần một năm rồi cháu không được ăn cơm của thím nấu rồi, nhớ lắm thím ơi! Hơn nữa, thím làm nhiều như vậy ăn sao hết!”

“Không sao, dư lại thì ngày mai chú thím ăn tiếp. Khó có dịp cháu tới chơi, thím chọn những món cháu thường thích ăn mà làm đó!”

“Ui chà, còn là mùi vị thức ăn Đông Bắc của cháu nữa! Tới Quảng Châu một tuần, mỗi ngày cháu ăn đồ nhạt không, sắp mau biến thành chim rồi thím ơi, hi hi...” An An rửa tay xong, mọi người cùng nhau ngồi xuống bàn ăn.

An An rót một ly rượu đầy cho Vương Ngôn Kính, nửa ly cho Lý Tranh, sau đó rót ỉnh một ly trước trái cây. Mọi người đều biết An An không thể uống rượu, cho nên thói quen này của cô không thể coi là không lễ phép.

Ba người cùng ly, uống một hớp nhỏ. An An gấp đồ ăn bỏ vào miệng: “Ngon quá! Tài nghệ của thím Vương càng ngày càng tiến bộ, so với mẹ cháu thì nấu ngon hơn nhiều!” Ai muốn nói gì thì nói chứ thật ra, tay nghề của mẹ An, bà Vương Á Viêm không ra gì cả! Nhưng hàng năm bà làm việc ở bên ngoài, khó có thể lo gia đình.

“An An cháu miệng ngọt hơn đường đấy! Đúng rồi, khi nào cháu và Nham Tử kết hôn? Lần trước thím không về dự hôn lễ của Diệp Tử được, hôn lễ của hai cháu thím nhất định sẽ về.”

“Bố mẹ cháu định ngày Tết Nguyên Đán. Cháu ở lại đây khoảng mười ngày là sẽ trở lại. Đến lúc đó, chắc là cũng vừa lúc phải bắt đầu chuẩn bị cho hôn lễ.”

“Hai cháu nên sớm tổ chức hôn lễ cho rồi. Sau đó còn phải sinh con quý nữa chứ! Ái chà, thật tốt!” Những đứa trẻ này đã lớn hết rồi, ai cũng hi vọng bọn trang lứa tụi nó sinh con để cháu để bọn họ vui đùa một chút, chao ôi!

An An cong môi, ý bảo không thích em bé. Lý Tranh cười cười, gấp thức ăn cho An An. An An vội vàng nhét đồ ăn vào miệng, đột nhiên nghĩ đến Vương Tiểu Vi: “Thím Vương, khi nào Tiểu Vi tốt nghiệp vậy? Tốt nghiệp rồi tới quân đoàn 41 luôn đi!”

“Năm sau nó tốt nghiệp. Thím và chú Vương không có ý định để nó tới quân đoàn 41. Dù gì thì cũng ở dưới trướng cha của nó, khó tránh cho nó có cảm giác bị lệ thuộc.”

“À, vậy thì để em nó đi quân đoàn 38 đi!”

An An nói đây là lời thật lòng. Quân đoàn 38 là lá bài chủ chốt của quân đội Trung Quốc, là bộ binh bộ đội mạnh nhất từ khi lập quốc tới nay.

Quân đoàn 38 là một trong ba tập đoàn quân đội trọng yếu ở Trung Quốc. Địa vị của bộ binh ở Trung Quốc sánh bằng cơ đoàn thứ tư, thậm chí còn cao hơn. Bất kỳ trang bị vũ khí mới nào, chiến pháp huấn luyện mới nhất, và phương thức diễn tập độc đáo nhất, đều được quân đoàn 38 dẫn đầu triển khai. Có thể nói, quân đoàn 38 là thủ lĩnh về mặt hiện đại hóa quốc phòng của quân ta.

Biết bao nhiêu lãnh đạo của quân khu quốc gia đã từng trấn thủ ở quân đoàn 38. Hơn nữa, rất nhiều thế hệ sau của lãnh đạo quân đội đều được rèn luyện ở quân đoàn 38. Cho nên, những lời kia của An An không phải vì muốn kéo gần quan hệ giữa hai nhà, mà là đứng trên lập trường của Vương Tiểu Vi để suy nghĩ. Khởi đầu từ nơi đó mới có cơ hội phát triển tốt.

Vương Ngôn Kính không nói gì, đoán chừng ông đã sớm có dự định này.

An An ăn ngẫu nhiên bữa cơm này. Đã lâu lắm rồi cô không ăn được thoải mái như vậy. Ở Bắc Kinh, quanh năm suốt tháng An An ăn cơm ngoài rất nhiều, cô vẫn thích ăn cơm gia đình nhiều hơn. Cũng bởi vì tài nghệ cô không khá, chỉ có thể đối phó vài món ăn đơn giản, mùi vị thì khỏi cần nói! Ông Thanh Mạch thường xuyên không có ở nhà, một tháng chỉ ở lại vài ngày, số lần nấu cơm có thể đếm trên đầu ngón tay, cho nên An An đã lơ là sự tu dưỡng này.

An An xoa xoa cái bụng no tròn, cong môi làm nũng nói: “Thím Vương, đều tại thím. Người ta là con gái mà để ăn cho tới cái bụng căng tròn.”

“Tròn thì tốt! Tròn hơn chút nữa, ước chừng sẽ là con trai.”

“Thím Vương, xem ra đúng là thím muốn Tiểu Vĩ sinh cho thím một đứa cháu rồi!”

“Tiểu Vĩ còn chưa có đối tượng.”

“Có hay không người ta cũng sẽ không nói cho thím biết. Tuổi trẻ bây giờ có mấy người nguyện ý thảo luận chuyện tình cảm với người lớn!”

“Đúng rồi! Bọn trẻ các cháu! Chúng tôi đều là cổ hủ!”

Vương Ngôn Kính ở bên cạnh nhìn hai người nói qua nói lại rất buồn cười, cười khi khi như đang xem diễn trò.

“Đúng rồi, An An à, cháu nói hệ thống theo dõi kiểu mới gì đó, được gia tăng công năng gì?”

“Trước kia dựa vào tần số tín hiệu để theo dõi, chỉ có thể định vị được ngay lúc đó. Bây giờ chỉ cần theo dõi một lần là có thể định vị được toàn bộ hành trình theo dõi.”

“Chuẩn xác không? Không phải là máy định vị chứ?”

“Dĩ nhiên chính xác! Tương đương với tín hiệu theo dõi đối phương do Mộc Mã* xâm nhập. Chúng cháu đã thí nghiệm qua rất nhiều lần, để xem lần này đưa vào thực chiến có kết quả như thế nào.”

*Mộc Mã: một loại vi khuẩn máy tính, còn được gọi là Trojan.

“Có vì khoảng cách xa gần mà ảnh hưởng đến sự phán đoán vị trí không?”

“Chắc không đâu.”

An An ở lại chơi tới chín giờ thì trở về túc xá, rửa mặt xong rồi đi ngủ.

Cô ở lại quân đoàn 41 bốn ngày rồi chuyển qua quân đoàn 42. Ba ngày sau, chủ nhiệm phòng nghiên cứu quân khu Quảng Châu gọi điện thoại tới, vừa lúc đối phương có một cuộc diễn tập, hỏi An An có muốn tham dự hay không.

An An suy nghĩ, quyết định trở về Quảng Châu.

Gần đây Nham Tử cũng bận rộn, mỗi ngày hai người chỉ gọi điện một lần, thời gian nói chuyện cũng ngắn.

Việc An An quyết định trở về Quảng Châu tham gia diễn tập đã nói với Nham Tử, Nham Tử cũng đồng ý. Dù sao, đối với nhân viên nghiên cứu khoa học mà nói, diễn tập không có bất kỳ nguy hiểm gì cho nên mới đồng ý.

Quân đoàn 42 phái người đưa An An trở lại Quảng Châu. Ngày hôm sau diễn tập bắt đầu, toàn bộ hạng mục An An mang theo đều dùng tham gia thực chiến.

An An ngồi ở trung tâm chỉ huy, gõ ‘bập bập’ một chuỗi mã điện tín trên máy vi tính, chính là đang chặn đứng tín hiệu của đối phương.

59. Chương 59

An An cắt đứt tín hiệu, nhanh chóng phát huy tác dụng, không cần biết tần số điện đài của đối phương cũng có thể tìm ra vị trí của họ một cách chính xác. Sâu trong núi là nơi tín hiệu yếu nhất. Bóng cây che đây, núi cao trùng trùng là điều kiện che giấu tín hiệu tốt nhất, nhưng lại không ảnh hưởng đến bất kỳ hiệu quả theo dõi nào.

Một ngày tiêu hao chiến tranh kết thúc, An An thở phào nhẹ nhõm, có thể nói không mất mặt sở nghiên cứu. Nếu chuyện giống như đầu năm lại xảy ra một lần nữa, An An thật muốn đâm đầu vào cột điện đài chết bỏ cũng không còn mặt mũi trở về gặp Lâm Nam.

Ngày hôm sau, tinh anh của quân đội đặc biệt thực hành diễn tập thực chiến tàu lượn trên biển. Mọi người võ trang đầy đủ, An An cũng lên máy bay, chỉ đạo đội viên đặc chiến từng mục một, làm thế nào thao tác chức năng hoạt động nhảy dù mới.

Máy bay vừa mới lên bầu trời không lâu thì nhận được thông báo khẩn cấp. Vùng biển Nam Hải xuất hiện một chiếc ‘du thuyền’ vận tải phần tử khủng bố, có ý đồ vượt biên xuất cảnh, yêu cầu nhân nhiên trên máy bay chờ xuất phát.

Nhận được mệnh lệnh, máy bay bắt đầu thay đổi phương hướng, bay thẳng về phía vùng biển Nam Hải. Trên máy bay đã có trang bị vũ khí tân tiến nhất, mỗi người điều khiển một cái. Lúc này mọi người mới phát hiện ra, trên máy bay còn có một nhân viên nghiên cứu.

Dưới sự yểm trợ của hỏa lực, đội viên đội đặc chiến thành công sử dụng công năng động cơ nhảy dù, thành công đáp xuống mạn thuyền. Tuy An An có phần lo sợ, nhưng lại không kìm nén được kích thích. Biết rõ cô sẽ không xảy ra chuyện gì, thừa dịp sửa sang lại chỗ ngồi trong khoang máy bay, đợi lệnh.

Từng giây từng phút trôi qua, máy bay vẫn lượn vòng ở trên không. An An cảm thấy trong lòng bất an. Đối phương là phần tử khủng bố, vũ khí trong tay nhất định là tiên tiến nhất. Tuy rằng bản lĩnh của đội viên đội đặc chiến rất cao, nhưng không biết trên thuyền có bao nhiêu người.

An An thay đổi vị trí, vịn lấy cửa sổ nhìn xuống. Hai bên giao chiến kịch liệt, đánh nhau không ngừng, nhìn không rõ lắm.

“Đồng chí phi công, chúng ta không bay trở về sao?”

Phi công đang nghiên cứu quan sát động tĩnh bên dưới, nghe An An hỏi như vậy liền trả lời: “Chúng ta phải đợi đến cuộn chiến kết thúc. Trung Úy, người đừng lo, lát nữa giải quyết xong những phần tử khủng bố này, chúng ta đón người xong sẽ trở về.”

“À!”

An An vừa mới mở miệng nói ‘à’... thì nghe ‘bùm’ một tiếng, một phát đại pháo bắn trúng máy bay trực thăng của An An.

Phi công khổng chế máy bay, nhưng rõ ràng đã mất đi khả năng điều khiển, vội vàng hét to: “Đồng chí Trung Úy, máy bay đã bị bắn trúng, sẽ rơi xuống biển, còn có một bao dù, cô mặc vào đi!”

An An luống cuống, cô gặp phải chiến trận rồi! Diễn tập đã gặp nhiều, đánh trận chân chính thì đây là lần đầu! Lại nói, mặc bao dù không kịp rồi, máy bay lao xuống với tốc độ không phải là người có thể liều mạng.

An An muốn khóc cũng không kịp, chỉ nghe ‘ùm’ một tiếng, máy bay đâm thẳng vào lòng biển.

Nước tràn vào trong khoang, phi hành quân từ trong buồng lái bò tới, chụp lấy tay An An. Bên trong ngột ngạt, nhất định chết đuối rồi.

Bên ngoài vẫn còn đang đánh nhau. Có lẽ sở chỉ huy quân đội đã sớm báo tin máy bay của cô đã bị đánh rơi trên biển. An An không muốn chết, hai người cố sức đẩy cửa khoang máy bay ra, thoát ra ngoài. Cứ như vậy, máy bay từ từ chìm xuống mười mấy thước. Tuy rằng đây là Quảng Châu, nhưng đã gần tới tháng mười hai, nước biển lạnh thấu tim gan An An.

Cô không thể so sánh với phi công, bọn họ là đội đặc chiến, cả phi công cũng là cao thủ. Cô chỉ là một nhân viên văn phòng làm nghiên cứu, cùng lắm chỉ là vài động tác võ thuật đẹp mắt, trên chiến trường còn không bằng một con chim non. An An trong lòng kêu khổ, làm sao mà gánh vác đây!

Nhưng trong lúc này, không tới phiên cô suy nghĩ nhiều! Phi công đang kéo hai người bọn cô bị ngập, bơi về phía trên.

An An bơi không giỏi, chỉ còn dục vọng cầu sinh mãnh liệt. Hai người không rõ phương hướng, cũng không nhìn bên ngoài, chỉ có thể nhắm mắt nhắm mũi đạp chân về phía trên.

Rốt cuộc cũng lòi mặt ra khỏi dòng nước, vừa mới hít vào mấy hơi thở, An An nhắm mắt, hôn mê bất tỉnh.

Đến khi An An tỉnh lại thì không biết mình đang ở đâu, chỉ cảm thấy căn phòng rất tối, không nhìn rõ cái gì cả. Đột nhiên cô phát hiện tay mình bị trói, lại không biết chuyện gì đã xảy ra. Sau đó một hồi, cô mới nhận thức được, nhất định cô đang bị giam giữ: ‘Chuyện gì xảy ra?’

Cô vừa mở miệng thì cổ họng bắt đầu ho khan. Uống không ít nước biển, cổ họng của cô gần như là rát bỏng. Giọng nói khàn khàn của An An suýt chút nữa hù chết cô.

“Thật xin lỗi đồng chí Trung Úy, chúng ta bị bắt làm con tin rồi!” Đây là giọng nói của người phi công.

An An không nhìn thấy rõ mặt người, nhưng có thể xác nhận phương hướng của âm thanh, chuyển đầu hướng về phía phát ra tiếng nói, hét lên một tiếng sợ hãi: “Cái gì?”

“Thật xin lỗi, đều là lỗi của tôi! Lúc chúng ta bơi lên, vừa đúng lúc thuyền của phần tử khủng bố quay lại, bắt chúng ta làm con tin.”

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Chiến đấu dừng lại chưa?”

“Đã ngừng! Có chúng ta làm con tin, chỉ cần hộ tống bọn họ đến vùng đảo Nam Hải lân cận là bọn họ sẽ thả chúng ta.”

“Này, phần tử khủng bố kia sẽ không giết chúng ta nếu như chúng ta không trở thành gánh nặng của bọn họ đấy chứ? Bọn họ đều không phải là người, vì tiền bán mạng.”

Tuy rằng An An sợ đến nỗi toàn thân mềm nhũn ra, nhưng đầu óc vẫn còn khá tỉnh táo. Lần này mạng nhỏ của cô chắc phải nhờ vào sự che chở của ông trời rồi.

An An trầm lặng, không trầm lặng cũng không được. Không biết hiện giờ quân khu bên kia ra sao? Không biết Nham Tử đã biết chuyện hay chưa? Không biết cha có nghe tin không?

An An im lặng. Đồng chí phi công bên kia mở miệng an ủi: “Đồng chí Trung Úy, lần này đều do tôi. Tôi nên đưa cô đến một nơi an toàn, không lại liên lụy tới cô.”

“Liên lụy không liên lụy, cũng đã liên lụy rồi. Chúng ta đã bị bắt, nói câu này có tác dụng gì?” An An không tức sao được? Đây là mạng người đó, không phải chuyện nhỏ anh cướp viên đường của tôi là xong đâu.

“Hiện giờ chúng ta đang ở đâu?” Tuy rằng An An tức giận, nhưng vẫn muốn biết rõ tình trạng bây giờ trước.

“Dưới khoang thuyền. Có nghe tiếng nước chảy. Chúng ta phải nghĩ cách, không thể ngồi đây đợi chết. Chúng ta phải nghĩ cách làm sao cởi được dây trói. Đồng chí Trung Úy, trên người tôi có dao, nhưng tay tôi bị trói, không lấy được.”

“Ở đâu?” An An nghe theo giọng nói, nhảy dựng lên, di chuyển về phía trước.

“Bên chân phải của tôi, trong giày.”

“Được, tôi tới lấy.”

“Hai người không thấy gì hết, chỉ có thể dựa vào âm thanh để phán đoán vị trí. Hai người xe dịch cơ thể gần với nhau một chút, An An dựa vào âm thanh để ra vị trí cơ thể của người phi công, tìm kiếm con dao trong giày.”

An An đưa lưng qua, tay chân của cô bị trói rất chặt, cử động rất khó khăn, bàn tay phía sau lục lọi.

“Đây là cái gì?” An An đụng phải phần vải vóc, nhưng không rõ là chỗ nào trên người của anh.

“Cô tiếp tục đi xuống dưới, đó là đùi.” Người phi công cũng theo tay cô, lui lui về phía sau, giở giở chân lên để tay cô đụng đến chiếc giày.

“Đúng rồi, xuống chút nữa, bên phải một chút, đúng rồi, luồn tay vào đi.” Người phi công cũng không lấy làm xấu hổ, đang ở chiến trường thì còn gì phân biệt nam nữ.

Tay của An An lần theo từ đùi cho tới bắp chân của người phi công, tuy là vô lễ nhưng tới mức này rồi cũng không còn quan tâm.

Tìm được vị trí, An An sờ trúng một vật cứng cứng, xác định cổ giày, cố rút dao ra. Nhưng sức lực cô không đủ, lại thêm tư thế và phương hướng không dễ dàng dùng sức, sau vài lần kéo kéo, An An mới rút được một con dao dài khoảng ba tấc.

An An mệt mỏi, thở hồng hộc. Hai người thay đổi vị trí, xoay lưng về phía tay cầm dao của đối phương. Động tác của người phi công nhanh nhẹn, vài cái đã cắt được dây trói, sau đó cắt luôn dây trói chân, rồi cắt dây trói cho An An.

Rốt cuộc hai người cũng được cử động tự do. An An xoa nhẹ cổ tay bị đau, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra: “Anh tên gì? Tôi không thể cứ gọi anh là ‘đồng chí phi công’ hoài được. Nếu quả thật có bị bỏ mạng ở đây, trên đường đi còn có người làm bạn.” An An nửa đùa nửa nói.

“Tôi tên là Hà Quân Lượng.” Hà Quân Lượng là phi công chủ chốt của đội đặc chiến, khoảng chừng ba mươi tuổi. Tuy còn trẻ, nhưng đã trải qua nhiều cuộc chiến, đối với chuyện sống chết, anh đã sớm coi nhẹ, cho nên đối với tình huống như thế này có vẻ lạnh nhạt. Nhưng đối với An An mới trải qua lần thứ nhất mà có thể nói đùa khiến anh cảm thấy rất bội phục người con gái này.

“Tôi tên là An An, đừng gọi tôi là Trung Úy. Tôi xem ra anh cũng là Trung Úy, chúng ta cùng cấp thôi.”

Hai người bị bắt mà tâm tình vẫn không sao, phải nói An An to gan, hay là thật sự không sợ chết? Thật ra thì lá gan của cô rất nhỏ, cô sợ chết đến muốn chết luôn. Thường ngày ngón tay bị đứt chút xíu mà cô cũng kêu khóc hết nửa ngày, huống chi bây giờ bị bắt đi, rơi vào tay bọn khủng bố, đối mặt với sống chết.

Nhưng từ nhỏ, cô đã học hiểu, than khóc không cho con người ý chí chiến đấu, bị thương vĩnh viễn không thể giải quyết được vấn đề. Cho nên cô phải dùng cảm đối mặt, cho dù có chết, cũng không thể người ta nói cô con nhà tướng, vợ nhà tướng mà nhát gan sợ chết, làm mất thể diện người nhà.

Bên quân đội chỉ biết có một chiếc thuyền bị chìm, có một phi công và một nhân viên nghiên cứu bị bắt giữ. Cho đến khi chủ nhiệm sở nghiên cứu gọi điện thoại tới hỏi người đâu, thì mọi người mới biết lai lịch của nhân viên nghiên cứu kia.

Mọi người ở đây lặng im, gọi một cú điện thoại tới điện thoại cầm tay của Thượng tướng Quách Vĩ Minh, tư lệnh viên của quân khu Quảng Châu. Thượng tướng Quách vừa nghe đã cảm thấy nặng trĩu. Mọi người đều biết phương thức làm việc của bang tội phạm kia, muốn đoạt lại cả hai con tin thì không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng đó chính là con gái của lão An, con dâu của ủy viên Ưng, vợ của Ưng Thanh Mạch!

Tuy rằng quân nhân làm việc không phân biệt công tư, đối xử như nhau. Nhưng có đôi khi, có những chuyện chỉ có thể nói cho có mà thôi.

Sau khi Thượng tướng Quách cân nhắc: “Chờ mệnh lệnh của tôi!”

Cúp điện thoại, ông gọi cho quân trưởng quân đoàn 41, Vương Ngôn Kính, nói rõ tình huống. Ở bên kia, trong lòng Vương Ngôn Kính thập phần phẫn nộ, nhất thời mồ hôi toát ra đầy đầu.

“Vậy để tôi nói cho.”

Không ai dám báo tin cho An Kế Chinh. Ông đã lớn tuổi, tuy rằng thân thể cường tráng nhưng cao huyết áp, quá kích động sẽ dễ dàng bất tỉnh.

Vương Ngôn Kính gọi thẳng tới điện thoại cầm tay của Ông Thanh Mạch. Ông Thanh Mạch nhận được cú điện thoại này thì sửng sốt, tưởng rằng An An đang ở đó: “Chú Vương, chú rảnh gọi cháu à? An An lại gây họa nữa à?!” Ông Thanh Mạch nửa đùa nửa thiệt. Nhưng đến khi anh nghe được câu nói kia thì anh chỉ cảm thấy trước mắt tối đen như mực, thiếu chút nữa làm rớt điện thoại cầm trong tay.

“Nham Tử, chú Vương thật xin lỗi cháu. An An bị bọn khủng bố bắt làm con tin rồi!”

Ông Thanh Mạch im lặng một hồi, cũng khoảng năm phút đồng hồ, điều chỉnh lại tâm tình: “Cháu sẽ không để cho An An xảy ra chuyện!” Ông Thanh Mạch chỉ nói vài chữ này rồi cúp điện thoại.

Anh gọi điện thoại cho Dương Tử, triệu tập những thành viên tinh anh nổi trội của đội đặc chiến, một nhóm gồm ba mươi người, võ trang đầy đủ, ngay cả anh cũng mặc đồng phục tác chiến.

Dương Tử và Lâm Tiểu đều có mặt, nhưng bọn họ không rõ chuyện gì đã xảy ra. Khi nhìn thấy Ông Thanh Mạch trong bộ quân trang tác chiến, cả hai đều sửng sốt.

“Báo cáo quân trưởng, ba mươi người của đội đặc chiến số 0 đã tập hợp xong, xin chỉ thị.” Dương Tử chạy bộ tiến lên, dậm chân chào theo kiểu quân đội, nói.

“Lên máy bay, chờ lệnh của tôi.” Ông Thanh Mạch không có nhiều thời gian lăm nhăm với bọn họ, trước hết phải lên máy bay.

Tối hôm đó, bên trong bộ chỉ huy không còn yên tĩnh nữa. Sắc mặt của hai bị tướng quân có thể so sánh với bầu trời âm u. Huống chi đây còn là sự chuẩn bị chiến đấu cấp một.

Quân đội Trung Quốc không thể để cho con bất kỳ con tin nào bị thương tích. Quân nhân có thể đổ máu, nhưng con tin thì không thể! Nhưng mọi người không ai dám phản bác, hai người bị bắt cóc cũng là quân nhân.

Nếu muốn cứu ra, tất nhiên phải trả bằng máu tươi, nhưng không ai dám nói nhiều! Bất cứ dưới điều kiện gì, quân nhân đều chỉ biết hai chữ ‘phục vụ’ này.

Thượng tướng Quách Vĩ Minh cũng tới bộ chỉ huy. Vương Ngôn Kính cũng đến luôn. Hai người này kinh nghiệm chiến đấu đã nhiều năm, cũng biết phần tử khủng bố là người nói không giữ lời. Minh không buông tha bọn họ, bọn họ sẽ giết người của chúng ta. Minh thả bọn họ đi, chưa chắc gì tánh mạng của con tin sẽ được bảo vệ.

Không phải quốc gia và quân đội không chú trọng sự an toàn của công dân! Cho dù là bộ đội cũng có chuyện nhưc óc.

Máy bay của Ông Thanh Mạch hạ cánh, sau lưng có thêm ba mươi đội viên đội đặc chiến, võ trang đầy đủ, đứng yên như tượng gỗ trong viện của bộ chỉ huy.

Vương Ngôn Kính đi ra ngoài trước, thấy Ông Thanh Mạch mặc đồng phục thì bắt đắc dĩ lắc đầu. Hai người chào nhau theo nghi thức quân đội, cũng không chào hỏi xã giao.

Về mặt Ông Thanh Mạch lạnh lùng, cứng rắn. Đây là một tướng quân thiếu niên, là một tướng lĩnh đã từng chết đi sống lại vài lần trên chiến trường.

Ông Thanh Mạch đi vào trong, nhìn thấy Thượng tướng Quách Vĩ Minh thì chào một cách lễ phép. Quách Vĩ Minh chào lại trả lễ rồi xoa tay nói: “Cậu ăn mặc như thế này không hợp quy định.”

Mặt Ông Thanh Mạch không đổi sắc, vừa định mở miệng lên tiếng thì Vương Ngôn Kính đã xen vào: “Quân trưởng Ông nóng lòng, có thể giải thích!”

Quách Vĩ Minh cũng thông cảm cho tâm trạng khẩn cấp của Ông Thanh Mạch. Nếu đổi lại người nào khác, người đó cũng đứng ngồi không yên thôi.

“Quân trưởng Vương, đã nắm vững vị trí của chiến thuyền bắt con tin chưa?”

“Chúng ta có phái một máy bay trực thăng và một chiến hạm đi theo, hi vọng có thể bọn họ sẽ giữ lời hứa.”

“Phía trước có Đá Đông, Đá Tây, Đá Trung, ba cái đảo đá ngầm. Đã ước định trước sẽ trao đổi con tin ở Đá Tây, hi vọng bọn họ sẽ giữ lời hứa.”

“Dám xâm nhập vào lãnh thổ Trung Quốc của chúng ta, cướp đoạt quyền lợi nhân dân, phải nên trả một giá rất lớn!” Lời nói này của Ưng Thanh Mạch rất có khí phách, hai vị tướng quân nhìn nhau không lên tiếng.

60. Chương 60

Giải cứu con tin.

An An dự định cạy mở khoang thuyền, nhưng Hà Quân Lượng bác bỏ ý kiến này. Chỉ bằng một con dao nhỏ, không thể nào cạy mở. Còn nữa, hai người không biết tình huống ở bên ngoài như thế nào, rơi vào đáy biển chỉ là con đường chết.

Còn có một mấu chốt quan trọng khác là, bọn họ không biết trên thuyền có bao nhiêu người, có bao nhiêu võ lực, hai người không dám tùy tiện hành động. An An bị sắc nước cũng không còn gì đáng ngại, chỉ cần hơn nữa canh giờ là có thể hồi phục lại.

Hà Quân Lượng than thầm trong bụng, hai người bọn họ không có khả năng chạy trốn. Chỉ dựa vào một mình anh thì không thể đối phó lại với bọn khủng bố không rõ con số. Loại chuyện như thế này không phải chưa từng xảy ra. Chiến hữu của anh cũng vì bị bắt cóc mà hi sinh. Thật ra, anh đã chuẩn bị sẵn sàng cho dự tính xấu nhất.

Chạy không thoát, vậy chỉ có thể phá hoại. Phá hoại cũng phải tìm chỗ chứ, hai người ở trong khoang thuyền, đưa bàn tay năm ngón ra còn không nhìn thấy, làm được cái gì đây?

Lần này cần phải có sự trợ giúp của người bên ngoài. An An lại nghĩ tới Nham Tử, thở dài: “Anh nói, bọn họ sẽ cứu chúng ta chứ?”

Hà Quân Lượng ‘ừ’ một tiếng, An An tràn đầy tự tin gật đầu: “Quân đội của chúng ta sẽ không bỏ mặc chúng ta đâu.”

Cứu, ác chiến bằng hỏa lực? Hay là người trên thuyền tự nhiên lương tâm bộc phát, giữ lời hứa, thả bọn họ đi? Nhưng khả năng chuyện này xảy ra rất nhỏ. Ra khỏi khu vực của bọn họ, qua khỏi biên giới là bọn họ không có quyền nổ súng nữa.

Lúc này Dương Tử mới biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, anh cũng không quan tâm đến quy cũ, nín kéo cánh tay của Ưng Thanh Mạch: “An An bị bắt cóc? Vừa rồi tại sao cậu không nói?”

“Không có thời gian kể lể, tôi muốn cứu cô ấy về!”

“Nham Tử!” Những lời này chính là lời nói của anh em, lời nói tình cảm! Nếu gọi quân trưởng Ưng, đó chính là cấp trên, thuộc hạ. Nhưng Nham Tử lại khác, đây là tình cảm anh em từ nhỏ, Dương Tử kiên định nói: “Tôi cũng sẽ không để cho An An gặp chuyện.”

Trong bộ chỉ huy có vài người không hiểu vì sao lại có một vài gương mặt lạ hoắc xuất hiện đột ngột như vậy. Họ chỉ biết rằng một trong hai con tin bị bắt là nhân viên nghiên cứu đến từ Bắc Kinh.

Nghe nói người nọ có chút lai lịch, cụ thể như thế nào thì không ai biết. Nhưng nhìn mấy vị mới tới trước mặt đây, phù hiệu đeo trên tay lại là đại đội đặc chiến số 0 của quân đoàn 38, tinh anh của đội đặc chủng tiếng tăm lừng lẫy.

Ưng Thanh Mạch nhìn chằm chằm màn hình giám thị, gọi về hình ảnh của chiếc du thuyền khổng lồ, lê.quý.đôn căn bản là không thể nào xác định được vị trí chính xác của An An.

Ưng Thanh Mạch trầm tư một lát, đột nhiên mở miệng: “Trên người An An có EIP, máy theo dõi mới nhất, sử dụng hệ thống máy khuếch đại công suất V, cùng với hệ thống H, đi vào trình tự KY, tiến hành theo dõi, các người thử xem.”

Đây chính là máy theo dõi mới nhất, còn chưa đưa vào thực tiễn, cho nên mọi người không hề nghĩ tới trên người An An đã sớm có vật này.

Máy định vị tân tiến.

Sau vào phút lục soát, rốt cuộc vị trí của An An cũng được xác định: “Tìm được vị trí! Đang ở khoang thuyền, tầng cuối cùng”

Như vậy thì dễ xử lý, tầng cuối cùng, chúng ta có thể nhảy từ trên máy bay xuống. Đội viên đội đặc chiến sẽ lặn dưới đáy thuyền, xâm nhập từ đó, như vậy có thể cứu người ra.

Đột nhiên, một nhân viên kiểm tra báo cáo: “Báo cáo thủ trưởng, thuyền đã sắp tiếp cận Đá Đông rồi, không còn nhiều thời gian.”

“Làm phiền chú chuẩn bị cho tụi cháu ba mươi mốt bộ đồ lặn, phải nhanh!” Ông Thanh Mạch quay đầu nhìn Thiếu tướng Vương Ngôn Kính nói.

“Được!”

Đã có một tiểu đoàn hải quân đang đợi lệnh bên ngoài sở chỉ huy. Sau khi nhận được trang phục, Ông Thanh Mạch bắt đầu quá trình giao gió nhiệm vụ.

Ông Thanh Mạch cầm bộ đồ lặn, tính tròng vào người, nhưng bị Dương Tử chặn lại: “Nham Tử, mặc dù cậu là thủ trưởng, nhưng vẫn là anh em! Hiện giờ cậu nên ở đây trấn thủ, tôi sẽ mang An An an toàn trở về!”

Ông Thanh Mạch biết mình nóng lòng cũng vô dụng thôi, nhưng làm sao anh có thể trấn thủ bộ chỉ huy đây? Anh hận không thể có cánh để lập tức bay đi: “Đừng nói nữa, tôi nhất định phải đi.”

Quách Vĩ Minh tuy thông cảm cho Ông Thanh Mạch, nhưng là quân trưởng, tự mình thi hành nhiệm vụ thì không thể nào nói nổi. Để cho quân đoàn 38 thi hành nhiệm vụ cứu viện đã là chuyện chưa từng xảy ra từ trước tới nay rồi.

“Nghe tôi nói một câu đi, cậu nên ở lại! Cậu nên tin tưởng chiến sĩ của mình sẽ mang lại cho cậu một đáp án thỏa mãn cho bài thi này.”

Tuy rằng Ông Thanh Mạch không hề nghĩ tới chuyện ở lại, nhưng Thượng tướng Quách Vĩ Minh đã lên tiếng, anh không thể nào mất ngơ tai điếc. Vương Ngôn Kính vỗ vỗ vai Ông Thanh Mạch: “Tin tưởng người của ông ấy, tin tưởng người của anh, còn phải tin tưởng An An nữa!”

Bàn tay đang nắm chặt của Ông Thanh Mạch dần dần buông ra, đồ lặn bị Lâm Tiểu đoạt lại. Trước đó Dương Tử đã tra xét vị trí cụ thể, đợi mọi người mặc quần áo xong, dẫn ba mươi đội viên đặc chiến tinh anh lên máy bay.

Nửa giờ sau, máy bay trực thăng đã bay tới vùng biển chỉ định. Ở trên máy bay, Dương Tử đã nhấn mạnh tầm quan trọng của sự việc, cũng như con tin bị bắt cóc chính là An An và người phi công nổi danh.

Tuy có người chưa từng gặp qua An An, nhưng họ biết đó là vợ của thủ trưởng, tất cả đều phải cẩn trọng, mài dao cho thật bén!

Ở độ cao khoảng mười thước, Dương Tử xông pha đi đầu, nhảy xuống nước lặn trước. Sau đó từng người một thay phiên nhau nhảy xuống, Lâm Tiểu đi sau cùng.

Nhưng tình huống có sự thay đổi, thuyền đang chạy qua phía Tây của đảo Nam Hải, hai trực thăng bám theo kêu gọi đầu hàng truyền đến tai của đội đặc chiến số 0 của quân đoàn 38. Dương Tử nóng lòng, ra sức bơi nhanh hơn, nhưng dù sao tốc độ trong nước có giới hạn, bọn họ vẫn còn ở vòng ngoài khoảng một ngàn thước, nước xa không cứu được lửa gần.

Về mặt quân đội, không thể nổ súng, vì muốn bảo toàn tín mạng của con tin, đây là một lựa chọn lưỡng nan. Nhưng nếu như không nổ súng thì chỉ còn ngồi nhìn bọn họ chạy thoát dưới mắt mình.

Dương Tử ra sức bơi về phía trước, cuối cùng cũng tới gần du thuyền. Mười phương bốn phía đều có người canh gác chặt chẽ, không dễ công phá.

Lúc này đã làm đêm khuya, trên biển tối mờ mịt. Dương Tử lộ đầu từ trong nước lên, ra hiệu ọi người ở xung quanh. Nhận được dấu hiệu phản ứng của mọi người, Dương Tử đưa tay ra hiệu mệnh lệnh, phóng

người lên, bám lấy mạn thuyền, giơ tay chém xuống, giải quyết mục tiêu trong nháy mắt. Dương Tử liếc trái liếc phải một cái, tốt tốt, toàn bộ đã được giải quyết xong.

Mọi người phân công hành động, Dương Tử phụ trách dẫn đội cứu người, Lâm Tiểu phụ trách giải quyết bọn khủng bố, không chế khoang điều khiển.

Trong tay Dương Tử có máy định vị, theo phương hướng tránh thoát phòng vệ, lần tới vị trí của An An một cách chính xác. Lúc này không thể sử dụng súng, chỉ có thể dùng dao làm vũ khí, áp dụng phương thức cận chiến.

Dọc theo đường đi, anh giải quyết êm đẹp hết mấy tên. Đến gần cửa, máy định vị xác định đúng vị trí, Dương Tử thấy hai người ở ngưỡng cửa, rút dao từ trong người ra, hai tay phóng tới, cả hai đều mất mạng. Giải quyết xong hai người ở ngoài cửa, Dương Tử cong lưng cạy mở cánh cửa dẫn vào đáy khoang thuyền.

Ánh sáng lập tức ủa vào khoang thuyền tối tăm. Dương Tử nhìn không rõ tình hình ở bên trong, nhưng An An lại thấy rõ người ở cửa. Thích ứng với ánh sáng, An An chạy vọt tới trước cửa, kích động tới mức nước mắt rơi lã chã: “Dương Tử, cậu đến rồi!”

“Có sao không? Không bị thương chứ?” Dương Tử nắm vai An An quan sát.

An An lắc đầu, vừa khóc vừa cười nói: “Không có! Nham Tử có tới hay không?”

“Ừ, ở trung tâm chỉ huy! Đừng khóc, đi theo tôi trước rồi nói sau!”

An An gật gật đầu, quay đầu hướng về phía người phi công đứng cách đó không xa nói: “Hà Quân Lượng, chúng ta đi nhanh thôi!”

Dương Tử tiến lại gần hai bước, nhét vào tay An An đồ gì đó: “Cho cô tự vệ. Không cần thì đừng nổ súng.”

An An lại gật đầu, đây là dặn cô đừng tiết lộ hành tung của bọn họ. Dương Tử lại đưa con dao cho Hà Quân Lượng: “Cái này cho anh! Chúng ta hành động cẩn thận.”

Mục tiêu nhắm của An An không ít, nếu quả thật lần này phải giết người, quả thật sẽ hồng bát. Hiện giờ cô không sợ hãi chút nào, cô biết bọn họ nhất định sẽ tới cứu cô. Sự xuất hiện của Dương Tử không nằm trong dự liệu của cô. Chỉ là cô nghĩ rằng, nếu Nham Tử biết chuyện thì nhất định sẽ đến.

“Cẩn thận!” Hà Quân Lượng kéo An An sang một bên, tránh được tai mắt của kẻ địch. Sau đó anh ra dấu, núp vào chỗ tối, một dao ném trúng mục tiêu.

Từ đằng xa, Dương Tử nhìn thấy chiêu thức của anh, phản ứng và bản lĩnh không tệ, nhanh, độc, chuẩn! Đây chính là tư cách cần thiết của đội viên đặc chiến.

Dương Tử nhỏ giọng nói: “Chúng ta ra được, nhất định phải thu thập đám người cận bã này!”

Bên này, Dương Tử đã giải quyết không dưới mười người, quay đầu khó hiểu hỏi: “Thật ra trên thuyền này có bao nhiêu người?”

“Con số không cụ thể, nhưng hỏa lực rất mạnh, bắn rớt cả trực thăng của tôi.” Hà Quân Lượng quan sát bốn phía rồi đáp.

Dương Tử quay đầu nhìn An An: “Sợ không?”

Ánh mắt An An sáng rực, đâu có chút sợ hãi nào. Cô hận không thể tự mình thực chiến, thu thập hết đám người cận bã này. Ai bảo bọn họ gây hại cho xã hội, lại bắt giữ cô, lại còn trói tay chân cô đến trầy da tróc vẩy: “Không sợ! Vì có các anh ở đây. Còn nữa, tôi biết anh ấy đang nhìn thấy tôi.”

Dương Tử vỗ vỗ đầu của An An: “Bảo bối An của chúng ta đã trưởng thành rồi.”

Hà Quân Lượng không rõ lai lịch của An An, nhưng bây giờ anh có thể khẳng định một điều, cô không chỉ là một nhân viên nghiên cứu tâm thường. Nhất định cô ấy còn có một bối cảnh vừa vững chắc vừa hùng mạnh.

Còn ‘anh ấy’ kia là ai? Anh thật thương thức người con gái này. Lâm nguy không sợ, dũng cảm đối mặt với hoàn cảnh khó khăn. Trong lòng anh có vô số nghi vấn, nhưng anh biết lúc này không phải là lúc suy nghĩ nhiều.

Bên ngoài không có động tĩnh gì, An An biết người của mình vẫn còn chưa bị phát hiện. Nhưng nếu phải lấy đá chọi đá đánh sống chết thì người thua thiệt vẫn chính là bọn họ.

“Dương Tử, trước tiên chúng ta phải tìm cho ra chỗ bọn họ cất dấu vũ khí hạng nặng. Nếu quả thật phải đánh đối đầu, chúng ta sẽ là người thua thiệt.”

Dương Tử gật đầu, xoay người về hướng đội đặc viên số 0 đứng cách đó không xa, ra dấu tay, sau đó nhỏ giọng phân phó mấy câu. Ngay sau đó, những người này giống như cái bóng, thoáng cái mất dạng.

“Dương Tử, đại đội trưởng như anh thật chẳng có gì hay ho. Đội viên của anh dũng mãnh, có bản lĩnh hơn!”

“Vậy thì cô cũng tới đội đặc chiến thử qua chút huấn luyện quý quai của chúng tôi xem.” Dương Tử nửa đùa nửa thật.

“Cậu tha cho tôi đi! Lần này trở về, tôi muốn ôm ấp Nham Tử mỗi ngày, đánh chết cũng không buông ra.”

“Được thôi! Nhưng cô phải đến quân đoàn 38 của chúng tôi mới được. Nếu không thì Nham Tử cũng không có thời gian cho cô ôm ấp mỗi ngày đâu.”

Tuy rằng hai người đã kích lẫn nhau gây gổ, nhưng tâm tình thì lại tự nhiên cười cười nói nói trêu ghẹo. Dương Tử sợ An An lo lắng, muốn đánh lạc hướng sự chú ý của cô. An An thật nhớ Nham Tử! Ở thời điểm nguy hiểm nhất, đàn bà luôn nghĩ đến người mình khắc ghi ở trong tim, dùng nhớ nhưng để giảm bớt gánh nặng trong lòng.

“Đây là đâu?”

“Nam Hải! Phía trước có một hòn đảo nhỏ. Lát nữa nếu như gặp phải nguy hiểm, cô nhớ nhảy xuống thuyền bơi đến đảo.”

“Ừ.” An An sáng khoái đáp ứng. Cô không muốn Dương Tử vì phân tâm lo lắng cho cô mà không thể phát huy quyền cước.

An An cẩn thận theo sát sau lưng Dương Tử ra khỏi khoang thuyền. Sau khi lên tới boong tàu thì phát hiện không có một bóng người. Dương Tử có dự cảm không tốt, rút súng ra cầm trong tay.

Lúc này, mọi cử động của An An đều được trực thăng giám sát thu lại, gửi thẳng về bộ chỉ huy. Thông qua màn ảnh lớn, Ông Thanh Mạch nhìn thấy An An xuất hiện an toàn trên màn hình. Khẩn trương trôi qua, cảm giác mệt mỏi cuốn lấy toàn thân, khiến trong nháy mắt, anh hít hơi không vào. Nhưng anh vẫn như cũ, kiên cường sóng vai cùng bọn người của Vương Ngôn Kính.

Lúc Vương Ngôn Kính nhìn thấy An An, ông cũng thở ra nhẹ nhõm. Nếu thật sự có xảy ra chuyện gì, làm sao ông có thể ăn nói với Tư lệnh An, làm sao ăn nói với Ông Thanh Mạch. Người xảy ra chuyện trong địa phận của ông, làm sao tránh khỏi trách cứ?

Trong chốc lát, sự việc xảy ra trên màn hình khiến tất cả mọi người trong trung tâm chỉ huy hít vào một hơi thật sâu.

Quân ta bị đối phương phát hiện, hai bên bắt đầu giao chiến. An An nóng lòng, vừa không muốn ở lại liên lụy Dương Tử, vừa muốn đi tìm nơi tồn trữ vũ khí hạng nặng, cô xuyên qua rừng súng mưa đạn, một mình chạy đi.

Đã không còn bị con tin uy hiếp, bộ chỉ huy ra lệnh máy bay nổ súng hỗ trợ. Đầu thuyền bắt đầu bị bắn tung. Một lúc sau, An An chạy ra, tránh né súng đạn, đụng phải một người trong bọn khủng bố, cô nổ súng bắn chết một người. An An sợ hãi, máu tươi chảy ra từ thân thể của người kia, thoáng chốc sắc mặt cô trắng bệch.

“A!” Đột nhiên sau lưng có ai đụng mạnh vào cô. An An kêu lên một tiếng, lão đảo nhào về phía trước. Cùng một lúc, cô nghe được tiếng súng và giọng nói của Dương Tử.

Thiếu chút nữa An An đã ngã nhào, đến khi lấy lại được thăng bằng, quay đầu lại thì thấy bóng lưng của Dương Tử, cô hét lớn một tiếng: “Dương Tử!”

Dương Tử vẫy tay, quay đầu ra hiệu bảo cô ngồi xổm xuống, còn mình thì xông ra ngoài.

An An khom người, chạy ra khỏi khoang thuyền. Dương Tử đang bắn nhau với đối phương, cô vội vàng chạy đến bên cạnh anh: “Dương Tử, cậu bị thương?”

“Không việc gì hết, vết thương nhẹ thôi!” Dương Tử không quay đầu lại, tập trung tinh thần hướng về phía trước nổ súng.

An An biết lúc này không nên nhiều lời, nắm lấy cánh tay lành lặn của Dương Tử: “Cho người của chúng ta biết, hai phút sau rút lui tập thể, nhảy xuống thuyền.”

“Tại sao?” Dương Tử hét lớn. Giao chiến bắt đầu, đạn pháo nổ vang trời.

“Tôi đã tìm được chỗ bọn chúng cất giấu vũ khí hạng nặng. Tôi đã đặt bom hẹn giờ. Mau thông báo, chỉ còn là nửa thời gian thôi!”

“Làm rất khá!” Dương Tử cười với An An một tiếng, khích lệ nói.

Thông qua bộ đàm, Dương Tử kêu gọi rút quân, nhận được đáp ứng. Lúc này đã qua hơn một phút, An An nhìn đồng hồ, kéo Dương Tử chạy về hướng mạn thuyền, chụp lấy lan can, nhảy xuống nước.

Hơn mười giây sau, trên thuyền ‘bùm bùm’ mấy tiếng nổ vang lên, khói lửa đen đặc xông thẳng lên trời.

61. Chương 61

Lúc này chiến hạm hải quân đã tới gần, vớt hết đội đặc chiến vừa nhảy xuống biển lên tàu. An An lên sau, đỡ lấy Dương Tử, xem thương thế cậu ấy ra sao. Nhưng Dương Tử là một nam tử hán, lăn lộn trên chiến trường gần mười năm rồi, vết thương này đối với anh không là gì cả.

Nhưng dù sao vì cứu An An mới bị thương, vai phải bị đạn xẹt qua. Tuy rằng chỉ là vết thương ngoài da, nhưng trong lòng An An cảm thấy khó chịu.

Dương Tử nói vài câu với An An để cô yên tâm. An An nhìn thấy quả thật Dương Tử bị thương không nặng, trạng thái không tồi, nên mới yên lòng.

Sau một lát, Dương Tử cảm thấy không có gì đáng ngại, liền tập hợp đội ngũ. Ngoại trừ anh ra, còn có hai đội viên đội đặc chiến khác cũng bị thương, nhưng cũng là bị thương nhẹ, nên anh mới an lòng.

Hà Quân Lượng từ phía bên kia đi đến ngồi xuống bên cạnh An An: “Là cô nổ tung thuyền của bọn họ?”

“À? Không được sao? Tôi không nổ, bọn họ sẽ dùng những vũ khí kia và thuốc nổ đối phó với chúng ta.”

“Không phải, ý của tôi là cô rất gan dạ.”

“Hê hê, tạm tạm thôi. Chủ yếu là vì tôi sống còn chưa đủ!”

Xem như bọn họ hoàn thành mệnh lệnh bảo vệ. diễ ðà IЄquYđ n Những chuyện tiếp theo đó là do quân đội quân khu Quảng Châu giải quyết. Về sau An An mới biết được, bọn này sát thủ cuối cùng của tập đoàn khủng bố tội phạm quốc tế. Lần này An An đã lập công lớn.

Ông Thanh Mạch thấy thuyền nổ tung thì xiết chặt nắm đấm, khớp xương kêu răn rắc. Khói lửa mù mịt không nhìn thấy được tình hình cụ thể, chỉ nhìn thấy nhóm đội viên đặc chiến nhảy xuống biển mà không nhìn thấy An An.

Đến khi cứu viện tới thì mới biết được, chỉ có Dương Tử và hai người đội viên bị thương, hiện giờ cả đội đang trở về. Đến lúc này, Ông Thanh Mạch mới thả trái tim đang bị đè nén, khôi phục tinh thần.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, An An và đội viên đội đặc chiến mang theo một thân ướt nhẹp trở về bộ chỉ huy. Sau khi đội viên bị thương được băng bó xong, toàn thể nhân viên tập hợp. An An cũng được xem như là một trong những người đó. Mặc dù không phải là đội viên đội đặc chiến, nhưng cô cũng là một quân nhân.

Thượng tướng Quách gật đầu nói lời khen ngợi, Vương Ngôn Kính an bài công tác tiếp theo. Ông Thanh Mạch đứng bên cạnh Quách Vĩ Minh. Đợi Thượng tướng Quách Vĩ Minh nói xong, anh mới đưa mắt nhìn An An từ trên xuống dưới.

An An cười cười, ánh mắt sáng ngời. Niềm vui gặp lại người kia khiến cô kích động, rất muốn bật khóc. Nhưng cô phải kiên cường, không nên gây rối cho anh.

Sau khi sự việc được an bài, mọi người trở về ký túc xá một cách trật tự. An An cảm thấy đơn độc, đứng sững nhìn cặp mắt sáng quắc của người đàn ông đứng cách đó vài ba mét.

Ánh mắt của Ông Thanh Mạch truyền đạt rất nhiều cảm giác. Lo lắng, sợ hãi, vui mừng, đau lòng, tự trách, v.v... tất cả đều bị An An nhìn thấy trong cặp mắt kia! Cô hiểu.

Trong sở chỉ huy, còn có rất nhiều binh lính chưa tản ra. Hai người chỉ nhìn nhau chăm chú, ánh mắt đầy dứa. Sau một hồi, khi mọi người rình xem đều đã mệt mỏi, Ông Thanh Mạch mới tiến lên, nắm lấy tay An An. Anh có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng bị nghẹn lại trong cổ họng. Ánh mắt hai người nóng bỏng, giống như ngọn lửa lớn hừng hực dấy lên.

Mắt An An từ từ ứa lệ, ánh mắt càng thêm long lanh.

Quay sang Thượng tướng Quách Vĩ Minh và Thiếu tướng Vương Ngôn Kính nói lời tạm biệt, An An cảm ơn mọi người rồi hai người cùng nhau trở về trụ sở.

Trên suốt đường đi, hai người, mười ngón tay quấn chặt nhau, nhưng không ai mở miệng lên tiếng.

Về đến chỗ ở, An An cởi bỏ bộ đồ đầy nước ra rồi vào phòng tắm. Ông Thanh Mạch đứng trước cửa sổ, chấp tay sau lưng.

Lúc An An đi ra, Ông Thanh Mạch vẫn còn đứng nguyên chỗ cũ, giống như chưa hề nhúc nhích. An An muốn bước lên an ủi, cô biết, anh đang tự trách, để cô trải qua nguy hiểm.

Nhưng cô lại không dám mở miệng, cô sợ anh nổi điên lên. Cô biết người đàn ông này bình thường đối với cô rất dịu dàng, thật ra trong tận cùng xương tủy, anh là một người điên cuồng như thế nào.

An An mặc đồ ngủ đi tới bên cạnh Ông Thanh Mạch, cùng nhau nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời dần dần thay đổi, thỉnh thoảng hiện lên một ngôi sao. Mỗi một màn đều giống như sinh mạng con người, sáng chói nhưng lại tràn ngập nguy cơ.

“Đi tắm một cái đi, cả ngày mệt mỏi rồi!” Lúc này đã là rạng sáng, có lẽ đã hơn bốn giờ. Đoán chừng hôm nay không ai được nghỉ ngơi.

Ông Thanh Mạch gật đầu một cái, từ đầu chí cuối chẳng hề nói một câu nào.

Nước nóng xối lên thân thể, khiến anh cảm thấy thoải mái hơn sau một ngày căng thẳng. An An bị bắt làm con tin, một màn chiến hỏa không ngừng, mỗi một màn đều như lăng trì, xuyên qua trái tim anh, đau đến mức anh không thể nói nên lời.

Mỗi người đều có một nhược điểm trí mạng, mà nhược điểm kia của anh chính là An An. Ông Thanh Mạch xuất thân là lính đặc chủng, rừng súng mưa đạn đều xông lên, đối mặt sống chết mắt anh không hề nháy, chỉ lo lắng cho cô nhóc còn chưa hiểu chuyện ở trong nhà. Anh có thể thần nhiên đối mặt với sống chết, nhưng không thể nào tưởng tượng được cảnh An An rơi vào hiểm nguy. Đây chính là sự uy hiếp của anh.

Ông Thanh Mạch tắm rửa xong, quấn khăn tắm ngang hông, đi ra ngoài. An An đang ngồi trên giường, không nhúc nhích nhìn anh. Cách nhau vài bước mà cứ ngỡ như muôn sông nghìn núi, khiến anh có cảm giác đi hoài không tới.

An An gơ tay vẫy vẫy anh, nhưng lại đưa ra dấu vết cổ tay bị trầy trụa đến tróc da sưng đỏ. An An nhìn ra ánh mắt của Ông Thanh Mạch có gì đó không đúng, đưa mắt nhìn thấy cổ tay của mình, cô vội vàng

thu tay lại. Nhưng tốc độ của cô không nhanh bằng đối phương, bị người kia xiết chặt trong tay, tỉ mỉ xoa bóp một cách đau lòng.

Trong lòng An An âm lại. Cũng bị sự ẩm áp này khiến cô ngẩn lệ một lần nữa. Trở tay nắm lấy bàn tay của người đàn ông, ôm thật chặt trước ngực: “Không đau!”

Không đau, làm sao có thể không đau? Mỗi lần cô bị thương là mỗi lần tim anh như rạn nứt. Máu tươi rịn ra kia như là vết thương ánh ngời in sâu trong óc của anh. Anh hận mình không thể thay cô gánh lấy nỗi đau này.

Uông Thanh Mạch xoa xoa khuôn mặt tái nhợt bởi vì mệt mỏi của An An. Ngón tay thô ráp xẹt qua gò má của An An, mí mắt, lông mày, lỗ mũi xinh xắn, cuối cùng rơi vào cánh môi hồng hồng của An An.

Ngón tay khẽ bấm lên môi, giống như chỉ có làm như vậy thì anh mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của người trước mặt. An An hơi bị đau, nhưng không tránh né, để mặc cho người đàn ông bấm nhéo từng tấc thịt trên mặt của mình.

Ánh mắt giao nhau, tròn mắt An An hiện lên sự đau lòng khó tả, đau lòng cho Uông Thanh Mạch, cảm nhận được áp lực trong lòng anh, toàn thân toát ra hơi lạnh bức người.

Ánh mắt của người đối diện từ từ trở nên hung dữ, tiếng hít thở nặng nề của Uông Thanh Mạch truyền đến tai An An càng ngày càng rõ ràng. Bởi vì quá lo lắng mà anh khiến cho thân thể của mình bắt đầu vượt quá mức hạn chịu đựng.

“Um...” An An muốn an ủi anh, nhưng chưa kịp mở miệng thì môi của Uông Thanh Mạch đã đè lên một cách mạnh mẽ. Nụ hôn gần như tàn nhẫn, môi bị cắn sinh đau, An An có ý vùng vẫy, lại bị cánh tay như gọng sắt ghì chặt trong lòng.

Nụ hôn của Uông Thanh Mạch mang theo tính xâm lược, hung hăng chiếm giữ, điên cuồng cướp đoạt, không một chút dịu dàng.

An An cảm nhận được sự bất an của anh, dần dần nhắm mắt lại. Cho dù đau, cô vẫn đáp lại nụ hôn anh vừa bắt đầu.

Môi chạm môi, răng chạm răng, lưỡi quấn lưỡi, quay cuồng bay lượn. Bàn tay to lớn dần dần tiến vào bên trong quần áo, xoa nắn bầu ngực mềm mại.

Chỗ mẫn cảm kia bị kích thích, dần dần trở nên thô bạo, ngón tay xoa nắn nụ hồng mai kia một cách hung dữ. An An bị đau, buộc miệng rên nhẹ, vội vàng tìm cách muốn anh dừng lại. Nhưng người đàn ông không cho cô cơ hội mở miệng, xoay người một cái, cả hai người cùng ngã xuống giường lớn.

Tiếp theo, thân hình rắn chắc nóng bừng của Uông Thanh Mạch đè lên người cô. Bởi vì động tác ma sát của hai người, khăn tắm trên người của Uông Thanh Mạch cũng tuột ra, An An có thể cảm nhận được vật cứng như sắt kia đang chống đỡ trên đùi của mình.

Uông Thanh Mạch buông môi của cô ra, lần theo cằm, một đường lướt qua cần cổ xinh đẹp, lưu luyến dừng lại trước ngực. Hơi thở nóng bỏng khiến tay chân An An mềm nhũn ra, bàn tay nhỏ bé nắm chặt bả vai người đàn ông, đầu ngửa ra sau theo nụ hôn của anh.

Rốt cuộc áo ngủ bị lột hết hoàn toàn, thân thể nõn nà của An An hiện ra dưới mắt người đàn ông. Uông Thanh Mạch hôn từng ly từng tấc trên người cô như đang làm lễ rửa tội một cách thành kính. Dưới sự tấn công nửa dịu dàng nửa thô bạo kia của anh, An An dần dần bắt đầu run rẩy.

Ngón tay của Uông Thanh Mạch trượt dần dần từ bắp chân của cô lên tới đùi, cuối cùng dừng lại giữa khu rừng cấm xinh đẹp trần trụi. Dùng sức tách ra cặp đùi đang khép chặt, ngón tay luồn vào trong giải đất thần bí, đầu ngón tay khiêu khích nhẹ nhàng nụ hoa tâm. An An khó chịu rên khẽ một tiếng, theo phản xạ, hai đùi ra sức khép chặt lại.

Uông Thanh Mạch không cho cô cơ hội, ngón tay xoa nhẹ vài cái, nhắm ngay cửa khẩu tiêu hồn kia, ấn vào một cách mạnh mẽ.

“A!” An An không đoán được anh sẽ dùng chiêu này. Anh chưa bao giờ dùng ngón tay đi vào nơi đó, hơn nữa lại còn mạnh tay như vậy. Bên trong khô khốc, đốt tay thô ráp, An An bị đau, hét lên một tiếng.

Ông Thanh Mạch không cho cô cơ hội thích ứng, ngón tay ở bên trong tường thành khít khao bắt đầu khởi động. An An cảm thấy có loại cảm giác chưa từng trải qua từ trước tới nay, có chút đau, có chút tê dại, còn có chút khó chịu. Bàn tay đẩy đẩy bả vai của người đàn ông ra, lắc đầu: “Nham Tử, không nên như vậy!”

Ông Thanh Mạch không để ý đến sự phản kháng của cô, giống như cảm thấy một ngón tay vẫn còn chưa đủ, liền đút vào một ngón nữa. Hai ngón tay dài thô bạo quây phá, An An đỏ mồm hôi đầm đìa.

Người đàn ông giống như đang phát tiết, một tay kim đầu An An, hung hăng hôn lên môi của cô.

Bị đánh từ hai phía, An An bắt đầu thở không ra hơi. Ngón tay ở bên trong miết mài quây phá đến mức cô sắp ngất đi.

Buồng môi của cô ra, anh bắt đầu ngậm nhấm đỉnh hồng mai đã sớm cương cứng trước ngực.

“A!” An An bị kích thích, hét lớn lên. Đầu lưỡi của người đàn ông trêu đùa, ngón tay bên trong chà xát chỗ mẫn cảm của cô. Không chỗ nào không phải là đòn trí mạng của cô.

An An nắm chặt chần trải giường, khoái cảm trên người gần như khiến cô mất tự chủ. Gần tới đỉnh mà người đàn ông bên cạnh vẫn không buông cô ra, An An chỉ thấy thân dưới càng ngày càng nóng, luồng nhiệt liên tiếp tụ tập về phía bụng dưới. Ngay lúc đó, cô liền bị người đàn ông kia ôm chặt, ngón tay ấn mạnh vào điểm mẫn cảm kia, An An buồng lỏng, cắn môi kêu lên một tiếng, phía dưới bắn ra một luồng dịch nóng, tẩm ướt khăn trải giường.

Đã cao trào mà vẫn không làm người đàn ông kia thỏa mãn. Bên trong khít khao, cắn chặt ngón tay của Ông Thanh Mạch không thả, mà anh lại theo cao trào của cô, dùng sức đè xuống chỗ mẫn cảm kia một lần nữa.

“A! Không cần!” An An kêu lên, dùng sức uốn éo cơ thể, thoát khỏi ngón tay của người đàn ông. Nhưng Ông Thanh Mạch nắm chặt eo của cô, khiến cô không thể nào trốn thoát.

Giải đất nhạy cảm khác thường lại bị người đàn ông này trêu đùa một lần nữa. An An trốn không được, nước mắt trào ra, bật khóc cầu xin: “Nham Tử, đừng! Em xin anh!”

Tiếng cầu xin nức nở kia của An An lại càng mang tới một tư vị mãnh liệt. Đàn bà càng cầu xin tha thứ, trong lòng đàn ông càng cảm thấy thỏa mãn.

Cuối cùng, cảm giác thiếu an toàn của Ông Thanh Mạch cũng đạt được một chút thỏa mãn.

Trong ánh mắt ảm nhảm của Ông Thanh Mạch hiện lên gương mặt đầy nước mắt của An An. Bởi vì dục vọng vẫn còn đọng lại trong nước mắt, con người càng trở nên quyến rũ. An An biết anh đang nhìn mình, một tay cầm lấy cánh tay của Ông Thanh Mạch, không để cho anh tiếp tục hành hạ mình nữa, một bên cầu xin, năn nỉ: “Nham Tử, đừng! Xin anh, đừng làm nữa!”

Mồ hôi trên trán của Ông Thanh Mạch chảy ròng xuống gò má. Cảm giác căng thẳng của ngày hôm nay rốt cuộc cũng được biểu đạt, khiến cho An An bắt gặp một tia dịu dàng chăm sóc.

An An khoát tay ôm người đàn ông trước mặt vào lòng. Ông Thanh Mạch rút ngón tay từ trong người của cô ra. Ngón tay trượt theo tường thành mẫn cảm khiến An An lại run rẩy một hồi.

Ông Thanh Mạch hôn một cái lên gò má của An An, xoay người tiện thể đè lên.

An An biết, đây chỉ là mới bắt đầu

Anh ôm vòng eo mềm mại của cô, từ từ đút vào. Dư âm cao trào của An An vẫn còn chưa hết, bị cưỡng hành tiến vào, thân thể lập tức căng lên. Đến khi anh đút vào hoàn toàn, cô mới thả lỏng thở dốc một hơi.

Một loạt phản ứng của cô khiến người đàn ông hài lòng. Bên hông cường tráng không ngừng va chạm, ánh mắt sáng ngời, trên môi phảng phất nụ cười mờ ảo...

62. Chương 62

Người ôm nhau thật chặt, linh hồn an ủi lẫn nhau! An An bị Ưông Thanh Mạch giầy vò, toàn thân nhũn ra, nhưng cánh tay lại có sức vòng quanh bả vai.

Ưông Thanh Mạch hôn lên gò má của An An, trán, lông mày, mí mắt... thương yêu lôi kéo cổ tay của cô, ánh mắt tràn đầy tự trách.

An An vui đầu mình lên cổ của anh, thấp giọng nói: “Ông xã, ôm chặt em!”

Ngày hôm sau, mọi người thu dọn hành trang, tạm biệt Vương Ngôn Kính, đoàn người trở về Bảo Định. Sang ngày hôm sau, Ưông Thanh Mạch an bài công tác xong, liền dẫn An An trở về Bắc Kinh. Tuy rằng công việc bề bộn, nhưng anh thật sự lo lắng để An An một mình. Hiện giờ, anh hận không thể đi đến đâu cũng phải cài chốt cho cô.

An An trở về sở nghiên cứu báo cáo. Mọi người đều biết rõ chuyện An An bị bắt cóc, cho nên cô vừa về đến là tất cả mọi người đều vây quanh hỏi thăm quan tâm lo lắng tình trạng của cô.

Trâu Hồng là người quan tâm nhiều nhất, thiếu chút nữa là lột sạch quần áo của An An ra để kiểm tra xem có còn bị thương chỗ nào nữa không. Cũng may là chỉ có cổ tay bị sưng đỏ, mọi người cũng xem như yên lòng một chút.

Ban lãnh đạo cũng đã biết đến sự việc này, đơn vị cho An An nghỉ phép ba ngày ở nhà nghỉ ngơi. Trình Tiêu Diệc cũng nghe nói đến chuyện này, hai người đối mặt gặp nhau ở hành lang.

An An vốn muốn tránh ra, kết quả bị Trình Tiêu Diệc tiến lên phía trước, ánh mắt quả thật lộ ra vẻ lo lắng. Trong mắt An An có chút bất ngờ khó hiểu.

“Không có việc gì là tốt rồi. Mọi người rất lo lắng!” Trình Tiêu Diệc nhàn nhạt mở miệng nói.

An An chớp chớp mắt, còn chưa mở miệng thì Trình Tiêu Diệc đã xoay người trở lại phòng làm việc của mình.

Thở dài, An An bước ra khỏi sở nghiên cứu. Ưông Thanh Mạch đã tới đón cô, xe đậu trước cửa lớn. An An đi ra, lên xe.

“Mẹ anh đã trở về, thật lo lắng cho em. Mình về nhà đi.”

“Dạ. Em muốn tự mình ngày mai về Thành Đô. Em muốn thăm cha một chút.”

“Ừ.”

Đối với chuyện này, quân khu Bắc Kinh và các quân khu khác đã biết được. Chuyện An An bị bắt cóc tuy rằng không phải chuyện lớn gì, nhưng với thân phận của cô thì không thể không khiến người khác chú ý tới.

Hai người mua vài thứ về thăm nhà. Mới vừa vào cửa, mẹ Nham Tử, bà Trần Khê đã nhào ra, kéo An An lại gần, nhìn từ trên xuống dưới, đôi mắt đỏ bừng: “Bảo bối, nói ẹ nghe nào, bị thương ở đâu?”

Ưông Thanh Mạch nhìn hai người phụ nữ anh thương yêu nhất, cũng như không biết làm sao với họ nhất ở trước mặt, đôi mắt hai người đều đỏ bừng.

An An vươn tay ôm cổ bà: “Mẹ, con đã không sao, cũng không bị thương. Con vô cùng anh dũng, không làm mất mặt nhà mình đâu.”

“Con bé ngốc này, mạng người quan trọng hơn, thứ khác đều là ‘phù vân’!” Mẹ Nham Tử vỗ vỗ lưng An An. Lê Qu D n Đang lúc bị cấm, nghe tin An An bị bắt cóc, trước mặt bà bỗng đứng tối sầm, gần như ngất đi.

An An buột miệng cười: “Mẹ, ngay cả phù vân* mà mẹ cũng biết sao? Rất fashion nghe!”

*Chắc các nàng ai cũng hiểu chữ phù vân có nghĩa là gì phải không? Thật ra thì chữ ‘phù vân’ này lần đầu tiên được nhắc đến trong một bộ phim của Châu Tinh Trì. Mãi đến năm 2002 mới được dùng rất phổ biến.

Ở đây An An đùa với mẹ Nham Tử, ám chỉ bà thuộc thế hệ trước mà nói chuyện lại dùng ngôn ngữ của thế hệ sau đây ạ.

“Dĩ nhiên rồi, mẹ là một bà mẹ gừng cay thời đại mà.”

An An nói mẹ Nham Tử từng trải cũng chỉ vì muốn trốn nặng tìm nhẹ, tránh người lớn tuổi phải chịu quá nhiều kích thích.

Nhưng mẹ Nham Tử đã từng làm trong bộ phận quân đội, công tác văn phòng. Tuy rằng chưa từng ra chiến trường, nhưng cũng là nghe qua mắt thấy, cái gì cũng biết.

Đêm đó An An và Ưng Thanh Mạch ở lại nhà. Sáng sớm hôm sau, hai người đi đến phi trường quân dụng Bắc Kinh, đáp máy bay trực thăng về thẳng Thành Đô.

Tư lệnh An phái người lái xe tới đón bọn họ. An An biết cha lo lắng, cho nên cố gắng ổn định cảm xúc. Tuy rằng chuyện đã qua rồi, nhưng trong lòng vẫn còn lưu lại chút ám ảnh.

Đến bộ tư lệnh, Cha An đang chờ bọn họ. Lúc An An nhìn thấy cha, cô lại không thể tự khống chế được, trực tiếp ngã nhào vào lòng ông.

Một thân Tư lệnh An kiên cường chính trực, sống lưng cao ngất, nhưng đôi tay thì lại run run, ôm con gái cứng trong lòng, vỗ nhẹ lưng cô.

Ưng Thanh Mạch đứng một bên nhìn cha con ôm nhau, trong lòng vô cùng cảm kích, tạ ơn trời xanh không để cho An An gặp chuyện không may.

Từ sau khi việc này xảy ra, trong lòng Ưng Thanh Mạch đã có quyết định của chính mình.

Cảnh cha con gặp mặt cũng mau kết thúc. Dù sao Tư lệnh An kia cũng là một lão quân nhân cường thế số một. Thân tình dù sâu cỡ nào cũng không biểu lộ quá nhiều cảm xúc trần trụi, ông chỉ là dò xét cẩn thận An An.

Chiều đến, mẹ An An, bà Vương Á Viêm cũng đến Thành Đô. Một màn người thân gặp mặt lại xảy ra, hai mẹ con ôm nhau vừa khóc vừa cười, trông rất buồn cười.

Buổi tối, mẹ An An làm vài món ăn ngon, đều là những món An An thích ăn hàng ngày.

Ưng Thanh Mạch uống vài ly rượu với Tư lệnh An. An An chỉ lo ăn, cuối cùng ăn tới bụng nhỏ phình to chờ được tiêu hóa.

Thật ra, An An gặp phải tai kiếp này cũng không cảm giác sợ hãi gì lắm. Nhưng trải qua lần này, cô hiểu được người thân bên cạnh là quan trọng tới cỡ nào. Cho nên về sau, cô sẽ không bao giờ để mình lâm vào khốn cảnh nữa.

An An nằm nằm rồi lại ngủ thiếp đi. Một lát sau, cảm thấy một luồng hơi thở ấm áp nhích lại gần, An An biết được người này là ai, lồng ngực ấm áp từ thuở ấu thơ. Mẹ An vuốt vuốt tóc của An An, đôi mắt lại đỏ lên.

An An mở mắt ra, nhìn thấy mẹ đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế sa lon bên cạnh, nhìn mình một cách thương yêu.

“Mẹ, đừng lo lắng! Không phải con tốt lắm sao?”

“Mẹ nghĩ tới thôi là sợ. Nếu quả thật con xảy ra chuyện, con nói thử xem làm sẽ sống như thế nào?”

“Mẹ, người yên tâm đi. Về sau con nhất định sẽ tự bảo vệ mình cho tốt, không để bản thân gặp nguy hiểm nữa đâu.”

An An ôm cánh tay của mẹ, dựa vào ngực của bà, hưởng thụ tình thân.

“Sắp tới Nguyên Đán rồi, hôn lễ chuẩn bị xong chưa?” Bà Vương Á Viêm quay đầu hỏi.

“Con vừa trở lại, chưa mua gì hết. Hôm qua mẹ Nham Tử trở về, bà nói sẽ phụ con xử lý.”

“Ừ, chị Trần làm việc mẹ cũng yên tâm. Mẹ sẽ giúp con chuẩn bị chút chút, con thích gì mẹ mua cho con.”

“Mẹ, mẹ cha ráng giữ gìn sức khỏe, không sinh bệnh, không để cho con lo lắng, như vậy là đủ rồi!”

Khó có khi hai mẹ con thoải mái như vậy. Bản lĩnh đấu tranh của hai người này lâu nay là số một. Tư lệnh An từ bàn ăn dõi mắt nhìn theo, gương mặt cường tráng khẽ mỉm cười, rất đúng tiêu chuẩn của người cha hiền.

“Cha, con muốn để An An bên cạnh mình.” Ông Thanh Mạch cũng đang nhìn hình ảnh hai mẹ con trên ghế sa lon.

“An An lớn rồi, cha cũng đã có tuổi, con tự mình lo liệu đi. Nhưng An An bị điều động thường xuyên sẽ có ảnh hưởng không tốt.”

“Con biết! Trong lòng con đã có dự tính.”

An An và Ông Thanh Mạch ở lại Thành Đô hai ngày rồi trở về Bắc Kinh. Ngày hôm sau An An đi làm, Ông Thanh Mạch cũng trở về Bảo Định.

Hôm trở lại đơn vị, sở trưởng liền kêu An An vào.

“Đi thăm cha cháu rồi hả?” Thiếu tướng Trương Viễn ngồi trên ghế dựa đằng sau bàn công tác, nhìn An An nói.

“Dạ, cháu không về nhất định cha sẽ lo lắng mãi. Lớn tuổi rồi, ông cần tụi nhỏ như cháu làm bạn.”

Thiếu tướng Trương gật gù đầu, lấy một tờ giấy từ ngăn kéo ra, đứng lên.

“Trung úy An An!” Thái độ tướng quân Trương Viễn nghiêm túc, An An không rõ, nhưng liền biết ý, dậm chân đứng nghiêm: “Dạ rõ!”

“Cấp dưới quân khu nghe lệnh!” An An sững sốt

“Lực lượng vũ trang nước cộng hòa nhân dân Trung Quốc, bộ chính trị chỉ huy quân sự Bắc Kinh ra lệnh, theo bộ Tổng tham mưu, tổng cục chính trị, các cấp ủy đảng quân sự, lần này Trung Úy An An tiêu diệt phần tử khủng bố tại quân khu Quảng Châu, trong lâm nguy không sợ hãi, tinh thần dũng cảm. Trong biểu hiện lần này, đồng chí Trung Úy An An cũng đã phản ánh tinh thần thông tin và các quy định có liên quan, tăng lên cấp bậc Thượng Úy, ban tặng huy chương chiến công hạng hai.” (*Lời editor: câu này edit chính xác từ quân đội là ta chết liền)

An An ngăn người ra, tướng quân Trương Viễn còn nói gì nữa nhưng cô đều không nghe rõ. Đây là chuyện gì chứ, cô làm gì có khả năng như vậy? Cái gì tiêu diệt phần loạn, cô không phải là con tin liên lụy mọi người thì thôi chứ lập công khi gió gì?

“An An, đây là vinh dự, cũng chính là áp lực. An An, sao ngớ người ra như thế?” Trương Viễn nhìn bộ dạng thất thần của An An mà muốn bật cười. Trương Viễn cũng đã gần 50 tuổi, là người quen cũ của Tư lệnh An, cho nên đối với An An, cho dù làm việc công tư phân minh, nhưng cũng không thể thương yêu đứa cháu này.

An An định thận lại, không hiểu nhìn Trương Viễn: “Sở trưởng, hình như cháu không đủ tư cách tiếp nhận công trạng và cấp bậc này!”

“Đây là mệnh lệnh của quân khu. Đây là vì cháu dũng cảm và cơ trí trong lúc tác chiến, bộ lãnh đạo đều thấy được. Nổ tung cả con thuyền, công lao không nhỏ đâu! Cũng coi như là cứu hết mọi người. Nếu không cứ tiếp tục đánh thì không biết phải hao tổn biết bao nhiêu rồi.”

“Thế sở trưởng ạ, nếu như không phải cháu bị bắt thì có lẽ không bị tổn thất nhiều như vậy. Cháu thấy là mình liên lụy mọi người nhiều hơn. Cháu nhận công lao này thì thật là ngại ạ!”

“Đầu cháu suy nghĩ nhiều quá! Quân khu luận công bang thưởng, cháu bị bắt, nhưng không phải lỗi của cháu. Cuối cùng cũng vì cháu mà cứu mọi người ra. Nhận nhanh đi, đừng lo lắng!” Sở trưởng Trương đưa mệnh lệnh cầm trong tay ra trước mặt An An.

“Dạ, cảm ơn sở trưởng! Cháu sẽ tiếp tục cố gắng.”

An An vừa đi ra vừa sững sờ mắt hờn, giống như đang mơ. Vừa mới xuống lầu, cô dừng chân lại trên bậc cầu thang, bất động.

“Trời ơi!” An An cảm thấy như vừa nằm mơ xong, quân trạng trên tay mà giống như đồ giả, mệnh lệnh trong tay mà giống như là giả, tất cả đều là giả. Cứ như vậy, An An nhéo nhéo cánh tay của mình, còn là nhéo mạnh, nhéo đau tới mức phải méo miệng mà vẫn không tin.

Trở về phòng làm việc cầm điện thoại đi ra ngoài, gọi cho Nham Tử nói chuyện. Ông Thanh Mạch ân cần không nói chuyện gì khác. An An có cảm giác hình như bối cảnh của mình dính dáng tới chuyện này thì phải, nếu không chuyện tốt như vậy sẽ không rớt trúng đầu mình.

Sau cùng, Ông Thanh Mạch nói một câu khiến An An bình tĩnh trở lại. Nhưng nói gì thì nói, cô cũng thấy mình gặp họa được phước! Câu nói luận công ban thưởng kia của sở trưởng không có sai, Ông Thanh Mạch bị Trương Tư lệnh gọi một cú điện thoại, phê bình tối tăm mặt mũi. Nhưng sau cùng ông cũng thông cảm được sự nóng vội của anh, đội đặc chiến số 0 cũng đã anh dũng tác chiến, thành công tiêu diệt một thuyền đầy phần tử khủng bố, cho nên lấy công chuộc tội. Chuyện riêng tư cũng nên kết liễu cho rồi.

Thoáng cái đã qua mười ngày, gần đây An An bận rộn chuẩn bị gì đó cho hôn lễ của mình. Tan sở, cô gọi điện cho Bình Tử, rủ cô nàng đi dạo phố chung.

Bình Tử không còn trốn tránh cô giống như lúc trước nữa. Hơn nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, ánh mắt càng ngày càng quyến rũ. Khi giơ tay nhắc chân cũng biểu lộ sự quyến rũ cần có của một người phụ nữ. An An nhìn một cái cũng biết đây chính là kết quả ngọt ngào của tình yêu.

Vết thương trên cổ tay của An An cũng đã lành, nên không muốn kể chuyện bị thương cho Bình Tử nghe, nếu không thì lại bắt đầu giải thích một trận. Gần đây cô đã hết chịu nổi nữa rồi, người quen biết mỗi ngày đều gọi tới, hết điện thoại này tới điện thoại khác, cô phiền chết đi thôi.

Thật ra cô biết mọi người quan tâm lo lắng cho cô, nhưng ngày nào cũng phải giải thích, ngày nào cũng nói đi nói lại một câu chuyện, khó tránh cho cô phát bực lên.

Còn có hơn nửa tháng nữa là Nguyên Đán rồi, tất cả mọi người vui vẻ chờ nghỉ Tết, còn cô thì lại khua chuông gõ mõ chuẩn bị hôn lễ. Cô lại không thể trông cậy vào đại thủ trưởng nhà cô. Lần trước chia tay, cả hơn mười ngày rồi không gặp.

Cô thử mấy kiểu áo cưới nhưng không vừa ý cái nào. Những chuyện khác cũng đã đầu vào đấy, chỉ còn vài ngày nữa là có thể phát thiệp cưới rồi.

Cô vốn muốn tìm Kiều Kiều đi mua đồ với cô, nhưng dạo này Kiều Kiều và Lâm Tiểu dính nhau như sam. Trừ lúc Lâm Tiểu thi hành nhiệm vụ, ban ngày huấn luyện quân sự ở ngoài, thời gian còn lại đều giao Kiều Kiều tự do thao túng.

Hai người dây dưa đã hơn một năm rồi, tình cảm vẫn còn ngọt lịm. Mấy ngày hôm trước, Kiều Kiều có trở về thăm cô một lần, ngày hôm sau đã trở lại Bảo Định. An An đã mắng cô nhóc này không có lương tâm, có bồ quên bạn. Nhưng An An có nói gì thì nói cũng không ngăn được Kiều Kiều kia nhào vào lòng của Lâm Tiểu.

Trong lúc An An khẩn trương chuẩn bị hôn lễ thì lại xảy ra một sự kiện tốt ngoài dự liệu. Nhưng đối với cô mà nói thì đó cũng là chuyện khiến cô vò đầu bứt tóc.

63. Chương 63

Gần đây khẩu vị của An An không được tốt, nhưng cô cũng không để tâm gì cho lắm, vẫn như cũ, mỗi ngày bận rộn. Mấy ngày trước vẫn cùng Bình Tử đến hội quán đánh cầu lông.

Trước đó, trong lúc vô tình, nghe được Trình Tiêu Diệc cũng là cao thủ cầu lông, An An không phục. Tuy rằng những thứ này đều không phải là tác phong của mình, nhưng lại không thể không oán hận Trình Tiêu Diệc kia đa tài đa nghệ.

Ngày đó rủ Bình Tử đi chơi bóng, đánh xong hai trận, Bình Tử mệt mỏi nằm nghỉ ngơi trong phòng nghỉ hơn nửa tiếng đồng hồ mới trở lại bình thường. An An nhà mình cũng không khá hơn chút nào, nhưng dù sao cô cũng có căn bản, nghỉ ngơi ấy phút liền trở lại bình thường.

Bình Tử hỏi cô phải nhất định luyện thành Tạ Hạnh Phương* thì mới thôi sao? An An bĩu môi, vậy thì Uông Thanh Mạch phải là Lâm Đan* mới được.

*Tạ Hạnh Phương là nữ vô địch cầu lông của Trung Quốc, đoạt 2 lần giải cầu lông Quốc Tế. Lâm Đan lại còn bá đạo hơn, 2 lần thủ quân Olympic, 5 lần quán quân quốc tế, v.v...

Gần đây cô rất thích ngủ, trong lúc làm việc mà mi mắt đánh nhau liên tục. Mọi người cũng không quan tâm lắm, nghĩ rằng buổi tối cô ngủ không ngon.

An An cũng tự cho là như vậy, gọi điện thoại nói chuyện này với Uông Thanh Mạch, đối phương cũng không để tâm. Chẳng qua anh cảm thấy quả thật cô nghỉ ngơi không tốt.

Hôm nay An An về tới nhà là 7 giờ 10 phút. Sau khi rửa mặt liền leo lên giường, tỉnh lại thì trời đã sáng. Vậy mà cô càng ngủ, tinh thần càng mệt mỏi, ăn không vào, dạ dày không thoải mái.

Trâu Hồng thì lại cho rằng An An vẫn còn ám ảnh chuyện lần trước, trong lòng vẫn còn áp lực, lại còn khuyên giải với cô.

An An cũng bực mình với chính mình, gần đây còn có chút buồn nôn.

Cơm trưa vừa mới nuốt hai miếng, An An khó chịu liền đẩy sang một bên: “Em có thể bị bệnh bao tử không ta?”

“Sao vậy?”

“Có thể là vì thời tiết. Trời lạnh, dạ dày dễ bị cảm mạo.”

“Tan sở chị dẫn em đi kiểm tra.”

“Không cần, em mua thuốc uống là được rồi. Năm nào cũng phải bị hai lần, lần nào cũng buồn nôn, ai da!”

Trâu Hồng nhìn trạng thái của An An, lại tổng hợp những triệu chứng mấy ngày trước của An An, đột nhiên nắm tay An An, kích động nói: “An An, không lẽ em có rồi?”

“Có gì?” An An kêu lên một tiếng.

“Em bé!” Trâu Hồng cười nói.

“Không, không thể nào!” An An không tin tưởng lắm, nhưng cũng không phải không có khả năng.

“Chị xem trạng thái của em kìa, thật đúng là có thay đổi!” Với tình trạng gần đây của An An, chắc là 80% rồi.

“Gần đây em thường hay mệt mỏi. Lẽ Qu D n Mấy ngày nay lại buồn nôn...” Không thể nào, trong lòng An An hồi hộp! Điều quan trọng là An An thật chưa muốn có em bé.

“Em tới ngày chưa?”

“Di cả?”

“Ừ!”

“Di cả?” Về mặt An An lo âu, trầm tư một hồi mới liếc nhìn Trâu Hồng đang nôn nóng trước mặt, nói câu trọng điểm: “Chưa tới.”

Trâu Hồng cười một tiếng: “Vậy là đúng rồi. Nếu đoán là có thì không nên uống thuốc. Ngày mai chị dẫn em đi kiểm tra.”

Gương mặt An An đau khổ, khóc thầm trong bụng.

Buổi trưa tối, tâm tình An An thấp tới cực điểm. Mà Trâu Hồng lại vui mừng, nhảy tới nhảy lui trước mặt cô, khiến cô càng ngày càng nhưc đầu.

Tan sở, An An đón xe trở về biệt thự. An An cân nhắc liên tục trước khi nhắm hướng phòng khám ở đằng sau ngõ quẹo cách đó không xa, chui vào.

Về đến nhà, An An vội vàng chui vào phòng vệ sinh.

Vài phút sau, một tiếng gào thét rung trời vang ra từ phòng về sinh: “Ông Thanh Mạch, bà cô muốn làm thịt anh!”

Vẻ mặt An An như đũa đám, đi ra từ phòng vệ sinh. Trên que thử thai có hai đường lần khiến cô xung khí, muốn trối tên đàn ông kia lại đánh vài roi cho đã ghiền!

Trong lòng khó chịu, cơ thể lại càng khó chịu hơn. Vốn là khẩu vị không tốt, ăn không vô, cuối cùng lại muốn ói ra. Mỗi lần dạ dày buồn nôn thì y như là nước chua ợ lên tới cổ.

Hôm nay là thứ Tư, nháy mắt đã tới cuối tuần, trong lòng An An oán niệm, Ông Thanh Mạch, anh giỏi mà!

Ngày hôm sau, sau khi xác định là có, An An nói với Trâu Hồng đừng nói cho người khác biết. Nhưng tình trạng của An An quả thật không tốt, phản ứng rất kịch liệt. Bắt đầu thứ Sáu, hiện tượng nôn mửa xuất hiện liên tục.

Người trong văn phòng có thể nhìn thấy An An bịt miệng chạy đi, khiến ọi người tưởng rằng cô ăn nhầm đồ thiu.

Tình trạng càng ngày càng trở nên nghiêm trọng. An An thích ngủ nghiêm trọng, lại ăn không vô. Trâu Hồng nhìn cô có chút lo lắng.

Phải nói thể chất An An không thành vấn đề, nhưng An An có loại dấu hiệu thiếu máu tạo thành.

An An cũng nói mình không có hơi sức, đi bộ nhiều sẽ thở không ra hơi. Trưa hôm nay, Trâu Hồng nhất định kéo An An đến bệnh viện kiểm tra.

An An từ chối, cuối cùng cũng không đi.

Ngày hôm sau là cuối tuần, An An gọi điện thoại cho Trương Ninh Giản. Nửa giờ sau, một chiếc xe quân sự xuất hiện trước cửa nhà An An.

An An nói địa chỉ, rồi lại bắt đầu ngủ. Hơn một giờ sau, xe dừng lại trước cửa quân đoàn 38, Bảo Định.

An An vừa mới tỉnh lại, trong bụng bắt đầu quay cuồng, thiếu chút nữa là phun ra hết trên xe. Cô vội vàng mở cửa xe, ngồi xổm xuống bên đường bắt đầu nôn thốc.

Không ai biết rõ chuyện gì xảy ra, chỉ biết một người con gái đang ói trước cửa quân khu. Mọi người cho rằng có thể cô bị say xe, loại giải thích này vô cùng hợp lý.

Không ai dám tiến lên ngăn cản hành vi này của An An. Tuy rằng đây là trước cửa quân đội, nhưng nhìn chiếc xe quân đội kia thì cũng xác định được lai lịch của cô.

An An từ từ trở lại bình thường, lấy khăn giấy ra lau miệng, xách túi từ trong xe xuống, hướng về phía nhân viên cảnh vệ ở trên xe nói: “Làm phiền anh. Anh về trước đi!”

“Dạ Thượng Úy! Hẹn gặp lại.” Nhân viên bảo vệ cung kính thi hành quân lễ. An An đáp lại lễ rồi xoay người đi tới người gác cổng.

“Tôi muốn tìm Ông Thanh Mạch.” Trong mắt An An đầy ý hận. Trước khi tới đây cô cũng không gọi điện thoại trước, trực tiếp đến thẳng từ Bắc Kinh, mục đích là muốn hù chết anh.

Nhân viên bảo vệ nhìn ra đồng chí Thượng úy này không có ý tốt, gọi thẳng danh tánh thủ trưởng của bọn họ, nhưng anh ta vẫn lễ phép chào một cái:

“Thật xin lỗi thủ trưởng, người tìm quân trưởng chúng ta có chuyện gì? Nếu như là việc công thì làm phiền người đưa ra giấy chứng nhận.”

“Chuyện nhà!” Giấy chứng nhận, giấy chứng nhận cái đầu anh! Tâm tình An An không tốt, giọng nói có chút sắc bén.

Nhân viên bảo vệ vừa mới nghe chữ ‘chuyện nhà’ thì ngậy ngẩn cả người, đây là ‘chuyện nhà’ của người nào?

An An tức giận nói nhanh: “Nhanh lên cho tôi vào, hoặc là kêu anh ấy ra đây!” Vừa dứt lời, An An lại cảm thấy trong bụng quay cuồng một hồi, nghiêng đầu qua một bên, nôn thốc vài cái.

An An trầm nghĩ, đặc biệt gì chứ, mang thai phải bị tội như thế này! Vì sao không để đàn ông mang thai, vì sao cái tội này phải để cho phụ nữ gánh, thật bất công! Đàn ông thoải mái xong thì đàn bà phải gánh vác hậu quả, thật không thể nào tha thứ cho tên đàn ông chết tiệt kia.

“Thủ trưởng à, người là người nhà của ai?” Thật ra, câu anh ta muốn hỏi chính là, người là người nhà như thế nào?

Nhưng An An càng nghe lại càng không thoải mái: “Ông Thanh Mạch còn có mấy bà vợ hả?”

Anh lính vừa nghe xong, chẳng lẽ đây là vợ của quân trưởng? Nhưng anh lại có chút không tin, nếu như là vợ của quân trưởng thì tại sao lại không gọi điện trực tiếp cho quân trưởng?

“Không thấy tôi từ bộ Tham mưu tới sao? Mắt anh nhìn lên trời hả? Tôi tìm Ông Thanh Mạch mắc mớ gì tới anh? Anh tránh ra nhanh một chút cho tôi, nếu không đừng trách bà cô đây ra tay thu thập cả anh luôn đấy.”

An An cũng không thèm gọi điện thoại cho Ông Thanh Mạch, thiếu chút nữa là ra tay với nhân viên bảo vệ ngay tại cửa. Đột nhiên quân bộ có chiếc xe quân đội từ bên ngoài trở lại, chạy tới trước cửa, quay kiếng xe xuống: “Cảnh vệ, cậu ở đây lảng nhãng cái gì thế?”

An An vừa nghe thấy, đứng rồi, giọng nói của Lâm Tiểu.

“Vị thủ trưởng này muốn tìm quân trưởng.”

An An tức giận, gầm lên một tiếng: “Lâm Tiểu, cậu xuống đây cho tôi!”

Cứ như vậy, An An kêu một tiếng, Lâm Tiểu liền hiểu ra, mở cửa xe, chạy tới trước mặt An An: “Tôi hỏi bà cô, tại sao cô lại ở đây? Vì chuyện gì mà nóng tính như vậy!”

“Tôi tới tính sổ với Ông Thanh Mạch.” An An tức giận, trừng mắt, hét lên.

Nhân viên bảo vệ nghe thấy, đổ mồ hôi hột, nữ thủ trưởng này quá hung dữ rồi!”

“Hả, đây là chuyện gì? Lên xe đi, tôi đưa cô đi.” Lâm Tiểu quay đầu lại liếc nhìn nhân viên bảo vệ: “Đây là vợ của quân trưởng chúng ta. Về sau lan lợi một chút!”

Mồ hôi hoàn toàn ướt đẫm trên người anh bảo vệ. Má nó, quân trưởng anh minh thần võ của chúng ta tại sao lại nhìn trúng một mục dạ xoa như thế chứ!

Hôm nay An An hoàn toàn không nghĩ đến mặt mũi của chồng, không chịu lên xe, nhìn Lâm Tiểu nói: “Bắt anh ấy xuống đây cho tôi.”

“Cô bị sao vậy? Người nào chọc cô ra nông nổi này?”

“Cậu chó xía vào! Hiện giờ tôi đang bốc lửa!” An An không thể nói nữa, càng nói càng nóng, dạ dày lại càng sôi trào. Cô đã sớm mất kiên nhẫn rồi.

“Được được, để tôi gọi điện thoại!” Lâm Tiểu nhìn ra được người kia không có ý tốt, vội vàng cầm điện thoại trong xe lên gọi.

Không bao lâu sau, Ông Thanh Mạch đi ra từ tòa cao ốc của trung tâm chỉ huy, theo sau còn có ủy viên Ngụy An và Dương Tử.

Uông Thanh cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì. Anh xuống tới nơi mà An An cũng không thèm xuống xe, tiến lên mấy bước, mở cửa xe: “Đây là chuyện gì?”

An An thở phì phì, trừng mắt nhìn Uông Thanh Mạch bên cạnh cửa xe, từ từ chuyển chân ra ngoài.

Dương Tử không hiểu nhìn hai người, dùng khuỷu tay đụng đụng Lâm Tiểu: “Ê, chuyện gì thế?”

“Tôi không biết. Gặp An An trước cổng, cô nàng nổi khùng không nhỏ!”

“Không phải là vì Trình Tiêu Diệc nữa chứ?”

“Không phải đã giải thích rõ ràng sao?”

“Nhìn nhìn, lát nữa nói sau.”

Hai người thì thầm vài câu, xác định An An đá một chân ra ngoài, tốc độ rất nhanh, sức lực không nhẹ. Với bản lĩnh của Uông Thanh Mạch, anh lại không tránh né cú đá này, mãnh mẽ đón lấy.

Uông Thanh Mạch sửng sốt, chân mày căng thẳng: “An An, em lại muốn gì nữa đây!”

“Em hỏi anh muốn cái gì! Hôm nay em phải làm thịt anh!” Dứt lời, An An nhảy từ trên xe xuống, nhấc chân đá về phía người đàn ông, hét lớn.

Nhưng lần này Uông Thanh Mạch có chuẩn bị, lách mình một cái tránh khỏi. An An nhất quyết không tha, hai tay nắm lại, tay phải vung ra, nhắm thẳng mặt của Uông Thanh Mạch, đánh tới.

Uông Thanh Mạch không biết chuyện gì đã xảy ra khiến cô giận dữ như vậy. Nhưng cứ tiếp tục như vậy thì người trong quân đoàn sẽ chế giễu, chung quanh đây không ít người. Tuy rằng không ai dám xem náo nhiệt một cách trắng trợn, quân đội cũng có kỷ luật của quân đội, mình cũng không ngoại lệ.

Tay phải cầm chặt vai của An An, tay trái xoay người ôm người kia gắt gao trước ngực: “Xong chưa, rốt cuộc có chuyện gì nói mau, không được ra tay, nhiều người nhìn như vậy, còn gì kỷ luật nữa!”

“Chưa xong! Buông em ra! Anh còn kẹp em nữa, em liều chết với anh cho coi!”

Dương Tử nhíu mày: “Chà chà, thật náo nhiệt! Rốt cuộc Nham Tử làm cái gì để cho bảo bối An nổi khùng tới mức này, còn đòi liều mạng sống chết!”

Lâm Tiểu nhún nhún vai.

Uông Thanh Mạch làm sao có thể nghe lời cô, buông cô ra là sẽ bắt đầu nổi cơn lại.

An An vùng vẫy, rồi lại bởi vì quá kích động, hơi thở bắt đầu hỗn hển, trong bụng nhộn nhạo, cong người nôn khan vài cái.

Uông Thanh Mạch tưởng rằng mình làm cô bị thương, vội vàng buông ra, xoay người vỗ vỗ lưng của An An: “Làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

An An nôn vài cái, đưa tay đẩy anh ra: “Anh, kẻ lừa đảo này!”

“Anh lại làm cái gì, anh lừa em khi nào?”

“Cái người lưu manh này!”

“Anh lưu manh cái gì?”

An An khóc lóc thảm thiết, vẻ mặt uất ức. Dương Tử và Lâm Tiểu cũng bắt đầu cảm thấy nhất định là Nham Tử không đúng. An An đã thành như vậy rồi!

Dương Tử cảm thán: “Khẳng định lão Đại đã làm chuyện khốn kiếp gì rồi!”

Lâm Tiểu phụ họa: “Tôi cũng nghĩ giống vậy!”

Ủy viên Ngụy An đã lớn tuổi một chút, khoảng ngoài 40, nhưng cũng không biết chuyện gì, liền cảm thấy tò mò thú vị: “Nhất định có vấn đề.”

Ba người đồng thời gật đầu, trằm miệng một lời: “Có vấn đề.”

An An bĩu môi, nắm kéo quân trang của Ông Thanh Mạch: “Tên khốn kiếp, lưu manh, lưu manh...”

Ông Thanh Mạch không biết làm sao, không thể đánh vợ, cũng không thể mắng, mặc cho đánh, mặc ắng cũng không nói lại, còn có vẻ mặt uất ức.

Đánh vài cái rồi không đánh cũng không mắng nữa, cô bắt đầu thở hổn hển. Ông Thanh Mạch có chút hoảng sợ, có phải An An bị bệnh gì không?

“Có phải em bị bệnh không?”

“Thanh niên chết sớm.”

“Đừng nói bừa, bị bệnh đi khám bệnh.”

“Nhìn anh mới có bệnh đó!”

“ . . . . . ”

Ông Thanh Mạch nhìn cô khó chịu, trong lòng cũng đau, vỗ nhẹ lưng An An, giọng nói dịu dàng: “Bảo bối, em sao vậy?”

An An nghẹn lời, nước mắt rơi lả chả, tiếng khóc nức nở nghẹn ở cổ họng. Tất cả mọi người trở về chỗ cũ một lúc sau.

“Em không muốn còn trẻ đã sớm có thai!”

Dương Tử gật gật đầu: “Còn trẻ sớm, sớm, sớm có thai?” Vội vàng quay đầu nhìn Lâm Tiểu bên cạnh.

Lâm Tiểu cũng u mê nhìn lại anh một cái. Ngụy Ninh buột miệng cười.

Ông Thanh Mạch ngớ người ra thật lâu, trở lại câu nói vừa rồi của An An, có thai, có thai! Có thai?

Trên mặt Ông Thanh Mạch có chút biến hóa, ngạc nhiên, khó hiểu, u mê, sau cùng bừng tỉnh hiểu ra.

Anh đưa tay ra kéo An An vào lòng, xác nhận nói: “Bảo bối, em có thai?”

“Phải, phải, phải. Đều tại anh!”

“Bảo bối, anh sắp làm cha!”

“Phải, phải, phải. Đều tại anh!”

“Bảo bối, chúng ta sắp có em bé!”

“Phải, phải, phải. Đều tại anh!” An An ngửa mặt lên trời kêu khổ, tức muốn nuốt cả sông núi!

Ông Thanh Mạch cũng không cố kỵ những ánh mắt của người khác, ôm choàng An An vào lòng, thật chặt!

“Có thai! Xem ra An An có chứng tâm tình nóng nảy của phụ nữ có thai. Từ nay về sau đừng để ý tới cô ấy.” Dương Tử tổng kết, đẩy Lâm Tiểu ở bên cạnh.

Lâm Tiểu đảo tròn mắt: “Chúng ta xem, cuộc sống sau này của đồng chí thủ trưởng Ông của chúng ta sẽ không tốt hơn được!”

64. Chương 64

An An mang thai là tin tốt, không tới một tiếng đồng hồ đã tới tai người nhà. Cha mẹ hai bên vô cùng vui mừng, bạn bè thân thích cũng ríu rít gọi điện thoại tới chúc mừng An An và Ông Thanh Mạch.

Dĩ nhiên Ông Thanh Mạch rất vui mừng, người nhà lại càng khỏi phải nói, chỉ có An An mỗi ngày chu miện, mặt mày xụ đống.

Lúc này, Ông Thanh Mạch không thể chọc giận An An nữa, vui mừng cũng phải dè nén một chút, tránh cho An An gằm thét lần nữa. Anh nghỉ ở nhà mấy ngày với An An, hầu hạ cô thật tốt. Sáng ngày hôm sau, ủy viên Ông và mẹ Nham Tử cũng trở về. Cha An gọi điện thoại tới, tiếng cười dội từ máy điện tử truyền tới. An An bóp chặt lỗ mũi thở hổn hển, các người không cảm giác được nên không khó chịu. Mẹ An thu xếp công việc xong, ngày thứ ba cũng đến Bắc Kinh.

Hiện tại người hai nhà, trừ Tư lệnh An An ra, đều đã có mặt đầy đủ.

Bây giờ, An An là bảo vật của cả nhà, so với gấu trúc còn quý hơn. Lạnh không được, nóng cũng không được, hắt hơi một cái cũng khiến mọi người nhảy dựng lên, thiếu điều mang cô nhập viện.

Hôn lễ càng ngày càng gần, An An lại mang thai, song hỉ lâm môn. Mọi người không ai không cười nói, chỉ có một mình An An không có việc gì làm, liền nằm một góc trong phòng ngủ, xé nhỏ giấy ra chơi.

“Một Nham Tử, hai Nham Tử, ba Nham Tử, bốn Nham Tử, Nham Tử đáng ghét, Nham Tử khôn kiếp...”
Bây giờ, chuyện cô có thể làm cũng chỉ là lấy tên ngu ngốc này ra chơi thôi.

An An nghe lời mẹ chồng, ở lại trong nhà. Mẹ Nham Tử nói trong lúc An An mang thai, bà sẽ không du ngoạn nữa, tập trung ở nhà chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của An An.

Từ dưới lầu đi lên, Ông Thanh Mạch nhìn thấy An An đắp chăn, ngồi ở trên giường, giấy vụn rơi đầy trên mền. An An còn đang cầm vài tấm giấy trong tay, tung lên trời, miệng lầm bầm hoài một câu: “Nham Tử thú vị, Nham Tử đáng ghét, bắt đền anh...”

Một màn này khiến Ông Thanh Mạch buồn cười, tiến lên mấy bước ngồi xuống bên cạnh An An, vòng tay ôm chặt người vào lòng.

An An mím môi, triệu chứng mang thai của cô so với phụ nữ bình thường mang thai phát triển nhanh hơn. lèquỲ nên mới vừa mang thai có mấy ngày đã bắt đầu nôn mửa không ngừng. Mấy hôm nay chỉ thích ngủ, ăn không vô, ngửi thấy mùi gì đều muốn ói, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng gầy hơn.

Ông Thanh Mạch đau lòng ôm thân thể nhỏ bé của An An, hôn lên tóc cô: “Bảo bối, làm khổ em rồi!”

“Anh biết là được rồi. Những thứ này đều chỉ vì anh!”

Khóe môi Ông Thanh Mạch khẽ cong lên, hôn một cái lên mũi cô: “Có em bé là chuyện vui vẻ, bây giờ tâm trạng của em rất quan trọng, sẽ ảnh hưởng đến cục cưng trong bụng.”

“Vui vẻ, cũng chỉ là các người vui vẻ thôi.”

“Không nói đạo lý phải không? Sau này em bé sinh ra cũng là cục cưng của em mà!”

“Của anh, không phải của em! Em không thích em bé, vừa thích khóc lại thích phá, còn không cho người ta ngủ!”

“Em đang nói em à?” Câu trả lời này rất chính xác

“Mặc kệ, em ghét em bé!”

An An nổi cơn, nhất định không tha.

“Chờ sau khi sinh rồi em sẽ yêu.” Không có phụ nữ nào sinh con ra mà không thương. Mặc kệ trong lúc mang thai có hận muốn chết, sau khi sinh xong, đều là bảo vật.

“Không thương!” An An chu miệng, xoay người tiếp tục xé giấy chơi.

Ông Thanh Mạch tháo giấy lên giường, ôm người kia vào trong ngực.

“Bảo bối, em yêu anh không?”

“Nói nhảm, dĩ nhiên yêu rồi!”

“Anh cũng yêu em!”

An An mở to mắt, dụi đầu vào ngực người đàn ông.

“Khó chịu quá, buồn nôn hoài, lại choáng váng không có hơi sức.”

Ôi! Ông Thanh Mạch thở dài. Anh không thể nào thay đổi triệu chứng phụ nữ mang thai được, còn cách gì nữa không?!

Thiếp mừng đám cưới đã phát ra rồi, ngày cưới càng ngày càng gần. Triệu chứng có thai càng ngày càng nặng. Hiện giờ ngày nào cũng ói, trong vòng một tuần, An An gầy xòm người xuống. Thấy vậy, mọi người lại càng thương hơn.

An An xin nghỉ làm, ngày ngày đều ở nhà. Mẹ Nham Tử mỗi ngày coi cô như bảo vật, nuôi dưỡng kỹ càng, cái gì cũng không cho đụng vào. Bà tịch thu máy vi tính, điện thoại di động, hiện tại tên lót của An An đích thật là “người cô đơn” rồi.

Ông Thanh Mạch ở nhà với cô mấy ngày rồi phải trở lại quân đội. Cô không muốn ở nhà, đòi đi theo mẹ chồng sắm đồ đám cưới gì đó.

Chỉ còn năm ngày nữa là tới ngày kết hôn, An An khó chịu vô cùng, nắm tay mẹ chồng than khổ: “Mẹ, khó chịu quá!”

Nhìn An An chịu tội, mẹ Nham Tử cũng đau lòng, nhưng không còn cách nào khác, không ai có thể thay cô chịu tội được: “Đàn bà đều phải trải qua con đường này một lần. Qua được thì sẽ khỏe thôi. Gần đây con gầy quá, mẹ cũng đau lòng. Bây giờ con có cảm giác muốn ăn chưa?”

“Dạ, con đang muốn ăn mì sốt tương.”

“Được, về nhà mẹ làm cho con ăn.”

Áo cưới của An An đã được sửa lại, bóp nhỏ đi vài phân.

Mùa đông lạnh lẽo, áo cưới của An An dài tay, nhưng lại hở cổ, lộ ra xương quai xanh hoàn mỹ. Tuy không thể mặc áo quynh rũ như mùa hè, lộ ra bờ vai thon thả, nhưng cái này cũng coi như không kém.

Lễ phục thì chưa mua, mà sườn xám đã vượt Đại Tây Dương gửi về.

Cơ thể An An không thoải mái, nên cô rất lười biếng. Ngày hôn lễ không cần phải lặn qua lặn lại là tốt nhất.

Áu phục của Ông Thanh Mạch đã may xong, hai ngày sau có thể lấy. Mẹ Nham Tử kéo An An đi coi vòng ngọc phỉ thúy.

“Cái này nhé? Mẹ đã chấm nó lâu lắm rồi, nhưng vẫn chưa mua vì sợ con không thích.

Tuy rằng An An không biết nhiều về phỉ thúy, nhưng biết đây là đồ tốt. Chỉ là khi liếc mắt nhìn giá tiền thì cô tắc lưỡi, vội vàng đẩy trở về: “Mẹ, chúng là đều là người nhà, mua cái này lãng phí quá!”

“Còn khách sáo với mẹ nữa sao? Nếu kiểu dáng không thành vấn đề thì chọn nó nhé, như thế nào?”

“Mẹ, mẹ đã tặng cho con dây chuyền gia truyền rồi còn gì, coi như đủ rồi!” An An và Ông Thanh Mạch vừa mới đăng ký thì bà liền trao hoa tai ngọc Hòa Điền gia truyền của nhà họ Ông cho An An.

“Làm sao có thể gom lại một chuyện để nói. Đây là mẹ cho con!”

Nhiệt tình không thể từ chối, An An đành phải nhận. Mẹ Nham Tử trả tiền xong, hai người đi tiếp những tiệm khác.

Đi dạo không được bao lâu, An An bắt đầu mệt mỏi, thân thể mệt mỏi, thở hồng hộc, không ngừng nôn khan.

Mẹ Nham Tử đỡ An An, vỗ vỗ lưng của cô: “Nếu không được, mẹ dẫn con đi kiểm tra một chút. Tại sao phản ứng ngày càng nghiêm trọng thế?”

“Không sao đâu mẹ. Không phải lần trước kiểm tra đã nói là bình thường sao?”

“Mẹ sợ lúc trước Nham Tử kiểm tra không kỹ.”

“Không sao mà. Có thể là tại con, về nhà nghỉ ngơi một chút là không sao.”

Hai người trở về nhà, An An vùi đầu trên giường, ngủ say như một đứa bé, coi như dưỡng sức.

Hiện nay, nhân dân cả nước bao trùm trong không khí lễ hội, nhà họ Uông và nhà họ An thì đang bận rộn vì hôn lễ sắp tới. Tuy rằng không cần tự mình ra tay, nhưng tất cả mọi thứ đều được mẹ An và mẹ Nham Tử đứng ra đại diện, nếu không sẽ không yên lòng.

Hôn lễ của bọn họ không giống như những gia đình khác. Đòi cha chú của Ủy viên Uông và Tư lệnh An là mấy đời thân nhau, tham gia chính trị cũng như thương mại, đây coi như chuyện vui chấn động cả nước. Kết hợp với sức mạch và phát triển trong tương lai của Uông Thanh Mạch, một số nhân vật quan trọng trong nước cũng xuất hiện. Có một vài nhân vật không tiện xuất hiện, cũng đã chuẩn bị quà, đưa tới trước đó.

Trong khi mọi người bận rộn, An An rút ra chút thời gian, trở về biệt thự một chuyện, gọi Bình Tử ra gặp mặt.

Bình Tử nhìn thấy gương mặt mệt mỏi của An An, quan tâm hỏi: “Sao lại thế này? Mấy ngày trước không phải cậu còn tốt lắm sao?”

“Có bầu!” Mỗi lần An An nhắc tới chuyện này là đầu óc đau nhức.

“Hả? Thật không? Đúng là chuyện vui rồi! Ai da, sao mặt cậu lại giống như đứa đám thể này?” Đầu tiên là Bình Tử vui vẻ, tiếp đó không hiểu hỏi.

“Cậu không biết tớ không thích em bé hay sao? Cậu nói xem tớ làm sao tốt được! Mỗi ngày đều ói lên ói xuống, không ăn được thứ gì, toàn thân không chút sức lực! Chờ cậu mang thai đi thì biết liền!” An An lại bắt đầu kể ra một tràng lý do không thích em bé, kèm theo than thở.

“Đàn bà mà, sớm muộn gì đều trải qua giai đoạn này. Tuy rằng bây giờ cậu không được vui, nhưng tớ phải chúc mừng cậu đó! Nhà thủ trưởng cậu chắc vui chết đi được!”

An An gật gật đầu: “Trên dưới cả nhà đều rất phấn khởi, chỉ có mình tớ là mất hứng. Bọn họ chỉ quan tâm đến sự vui vẻ của bọn mà thôi, không ai thêm để ý đến cảm giác của tớ!”

Bình Tử bĩu môi, thả lỏng cằm, nghiêm mặt nói: ‘An An, cậu nhỏ mọn quá rồi!’

“Hả? Tại sao lại là lỗi của tớ?” An An liếc cô nàng một cái nói.

“Cậu muốn nói cái gì, nói đi. Mãi cho tới bây giờ mới tới tìm tớ. Cậu nói vào trọng điểm đi!”

“Đạo này sao cậu thông minh thế? Xem ra Triệu Dư không tệ.” An An trêu ghẹo, sau đó móc đồ gì đó từ trong giỏ xách ra, đưa tới trước mặt Bình Tử: “Mục đích chủ yếu của tớ là đưa thiệp tới cho cậu. Tớ mời cậu đến dự hôn lễ của tớ, không có cái này vào không được đâu.”

“Ôi, đẹp quá! Tại sao không có thiệp mời không vào được hả?”

“Mới vừa mới khen cậu xong, đầu óc lại u mê nữa rồi!”

“À? Đúng đúng, không lẽ bên ngoài có binh lính trấn giữ sao?”

“Cậu nói đi! Bộ ngày đó không nhìn thấy nhân vật bên trong là ai hả?”

“Tớ vẫn còn sợ đấy!” Bình Tử cười cười, bộ dạng giả dờ rẹt rẹt.

“Đừng nói nhiều vô ích. Tớ mời chung cậu và Triệu Dư đó. Tớ không đưa thiệp khác đâu, trên đó viết tên cả hai người.”

“Mời anh ta làm gì? Vì sao lại viết chung thế?” Bình Tử xoay tròn con người, bộ dạng ra vẻ không muốn.

“Thế nào? Gây gỗ nhau à?” Rõ ràng lúc trước còn tốt lành mà. Thái độ này nhất định là có vấn đề.

“Không gây gỗ. Chỉ là tớ mới phát hiện ra mình quá khờ!”

“Cậu khờ không chỉ mới một hai ngày. Không sao, anh ta dám khi dễ cậu, cậu đến tìm tớ. Chị đây bảo vệ cậu, xem anh ta có dám bu lại không thì biết.”

Bình Tử cười ha hả: “Dựa vào cây cổ thụ cậu đây, xem ra rất mát mẻ.”

An An vẫn còn đang trong thời gian nghỉ phép, nhưng buổi chiều ngày hôm sau, cô rút thời gian trở về đơn vị một chuyến. Trước đó thiệp mời đã phát ra, mà trước khi viết thiệp, Ông Thanh Mạch đã nói, hoàn cảnh quá lớn, không thể tùy tiện mời người. An An cũng hiểu, cho nên chỉ mời một vài đồng nghiệp tương đối thân.

Lần này cô tới là tìm một người. Trong túi An An đựng chiếc áo lông dày cộm, đi vào phòng làm việc của Trình Tiêu Diệc.

Trình Tiêu Diệc nhìn thấy cô thì sững sờ, ngay sau đó cười cười: “Không phải đang ở nhà nghỉ ngơi à? Tại sao hôm nay lại trở về đơn vị rồi.”

“Hai chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút.”

Trình Tiêu Diệc suy nghĩ một chút rồi sau đó gật đầu, gác công việc qua một bên, mặc chiếc áo khoác vào, rồi cả hai đi ra ngoài.

Tìm một quán cà phê gần đó, An An thì uống trà sữa, Trình Tiêu Diệc thì gọi một ly cà phê, hai người ngồi đối diện nhau.

“Sắc mặt cô không được tốt!” Trình Tiêu Diệc mở miệng nói trước.

“Còn không phải bị cái vị kia trong bụng gây sóng gió chứ còn là gì nữa?” Khó có khi An An giữ được bình tĩnh. Cơ thể không khỏe, cũng không muốn gây sự.

“Chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút!” Đây chính là lời quan tâm.

Một lát sau, có thể không khỏe của An An bắt đầu hồi phục, tinh thần tỉnh táo hẳn ra, nhú mày nói: “Trình Tiêu Diệc, ánh mắt của cô không sai, nhìn trúng ông xã của tôi.”

“Phải, lúc đó tôi còn nhỏ, liếc mắt một cái đã thấy vừa mắt.”

“Biết bao nhiêu người mà chỉ vừa mắt anh ấy!?”

“Ừ, nghĩ lại thật quá thất vọng, chỉ vì người đó đứng cạnh quầy hàng bán đồ ăn vặt.”

Cả hai bật cười. Tuy rằng trong lời nói của An An có gai, nhưng Trình Tiêu Diệc biết rõ tính tình của An An, hiểu được cô không có ác ý, nếu không cũng sẽ không mời cô ra ngoài.

An An đằng hắng: “Cô nhóc kia, đừng suy nghĩ lung tung! Đó là ông xã của tôi, là cha của con tôi. Đàn ông kiểu nào cũng có, đừng nhắm trúng hoa đã có chủ ~”.

“Cô tưởng rằng tôi muốn hỏi?”

Hai người cười cười, An An đã sớm nhìn ra Trình Tiêu Diệc là loại người như thế nào, chính là cố chấp không thuốc chữa. Thật ra thì cô ấy cũng không có ý đồ chia rẽ quan hệ vợ chồng của bọn họ, cho nên cũng muốn kết giao với cô nàng này.

“Tuy rằng lần này tôi kết hôn, nhưng chị đây đã chuẩn bị một phần quà lễ cho cô.”

Trình Tiêu Diệc sững sờ

“Không làm được cô dâu của Ông Thanh Mạch, vậy thì làm phụ dâu đi, coi như thỏa mãn ý nguyện này của cô.”

“Không cần!”

“Bỏ qua cơ hội này là xong luôn đó, cô chỉ còn có thể tưởng tượng thôi!”

Sau cùng, hai người nhìn nhau cười, Trình Tiêu Diệc trở thành phụ dâu của An An trong ngày hôn lễ.

Hôn lễ được cử hành trong ngày Nguyên Đán. Trước một ngày, sân bay quân dụng bắt đầu tấp nập người tới lui, không kém gì không khí ngày hội. Tất cả mọi người chìm đắm trong hạnh phúc.

Trước hôn lễ hai ngày thì Diệp Tử đã tới, chỉ là tinh thần An An không tốt, hai người cũng ầm ĩ náo loạn.

Hiện giờ, đừng nói là An An nhảy tưng tưng đùa giỡn, bước đi hơi lớn một chút cũng cảm thấy không xong.

Thoáng một cái đã tới ngày hôn lễ.

Ông Thanh Mạch và An An cử hành hôn lễ ở Điều Ngự Đài. An An thướt tha trong bộ áo cưới trắng tinh, yểu chuyển kéo theo đuôi áo. Đi theo phía sau là cô bé cầm hoa và phụ dâu.

Thật ra thì cô rất cảm động, giống như nhìn thấy Quân Tử và Diệp Tử lần đầu tiên trong ngày hôn lễ của bọn họ vậy. Thế nhưng mức độ rung động lại giảm đi không ít. Nguyên nhân không gì khác hơn, chính là vị khách trong bụng đến ngoài ý muốn đã khiến cô không có bữa nào ăn ngon ngủ kỹ. Mới đi được vài bước, An An đã chịu không nổi, dạ dày tràn lên từng đợt, quả quyết quay đầu đi, giơ tay bịt miệng ôn ọe không thôi.

Trình Tiêu Diệc ở cách đó không xa, vội vàng tiến lên, vừa đưa ra khăn giấy, vừa vỗ vỗ lưng cho cô, lại xoay đầu hướng về phía mọi người mỉm cười lễ phép xin lỗi.

Ông Thanh Mạch đang đứng ở trên đài, đau lòng nhú mày, tiến về phía trước mấy bước, đón lấy bàn tay của An An rồi giữ lại trong lòng mình, hương yêu nói: “Có sao không?”

An An vuốt vuốt lồng ngực, cơn đau giảm đi không ít: “Không có việc gì. Kết hôn chỉ có một lần. Thằng bé trong bụng này thật phá phách...!”

“Anh cảm thấy, đứa bé này sau khi chào đời nhất định rất giống em. Từ nhỏ đã phá phách!”

“Đừng nói chuyện lúc em còn bé. Có phải anh yêu em bé đến nghiện rồi không?”

“Anh chỉ yêu mình em thôi.”

Hai người đứng đó liếc mắt đưa tình, nắm chặt tay nhau, cùng một lúc, tiến về phía lễ đài.

Hai người đi trước, hạnh phúc mỹ mãn, khiến người ganh tị. Trình Tiêu Diệc nhìn bọn họ không chớp mắt, hai tay nắm chặt lại, ngơ ngẩn mất hồn.

Chẳng biết từ lúc nào, Dương Tử đã đi tới đứng bên cạnh cô, thúc cùi chỏ vào người cô một cái, cười hì hì: “Anh trai chăm sóc em!”

Trình Tiêu Diệc hoàn hồn, quay đầu nhìn Dương Tử đứng bên cạnh mỉm cười: “Cám ơn anh Dương Tử!”

Bởi vì An An không khỏe trong người, Ông Thanh Mạch đã an bài trước đó cho An An khỏi phải làm theo trình tự, nhưng dâng rượu thì không thể miễn, dù sao cũng là vấn đề phép tắc.

An An mặt sần xám, đi theo sau lưng Ông Thanh Mạch, bên cạnh là Dương Tử và Trình Tiêu Diệc.

Tuy nói hai người đi sau nhìn như Kim Đồng Ngọc Nữ, An An thật lòng cảm thấy không tệ, nhưng cả hai bên đều không cho chút tín hiệu gì, lại còn không đưa mắt nhìn nhau, cho nên cô cũng bỏ qua ý niệm này.

Ông Thanh Mạch nói với cô, sắp làm mẹ người ta mà suốt ngày cứ suy nghĩ bậy bạ. Nhưng cho dù cơ thể cô khó chịu, cũng không ngăn cản được đầu óc cô suy nghĩ linh tinh.

Ông Thanh Mạch muốn uống vài ly rượu nhưng đám người Dương Tử, Lâm Tiểu, Phương Mạc không cho, còn nói gì là với thân phận của Ông Thanh Mạch, không cần thiết phải uống rượu. Ai cũng biết thức thời, anh không uống cũng không ai dám nói gì, chỉ có điều không được vui thôi. Ông Thanh Mạch không thể không tôn trọng người ta, uống một hơi cạn sạch.

Có mấy bàn đều là những nhân vật chú bác, cũng là cấp trên, Ông Thanh Mạch uống không ít ở những bàn này. Về trò chơi, hôn lễ kỳ này không thể tùy ý phá phách như những lần trước. Những người trước mặt là ai chứ, có nổi hứng cũng đều phải kìm chế.

Còn nữa, cơ thể An An không khỏe, làm sao chơi được! Cho nên căn bản là không có những tiết mục trừng phạt gì đó.

Mẹ Nham Tử và mẹ An cười không khép miệng. Ủy viên Ông cũng hô hào mấy người bạn già. Tư lệnh An ở bên này cũng nâng ly cạn chén.

An An nhìn bầu không khí vui vẻ, trong lòng vô cùng cảm kích.

Cảm kích số mạng, để cho cô từ lúc vừa chào đời đã gặp được, và được bảo vệ bởi Nham Tử.

Anh là Ưông Thanh Mạch của mọi người, nhưng chỉ là Nham Tử của cô. Đây là một sự thật không thể thay đổi.

An An nắm chặt tay ông xã, cơ thể khó chịu cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều, chỉ vì lúc này, chính là thời khắc hạnh phúc nhất.

Ưông Thanh Mạch quay đầu, ánh mắt rơi vào con người trong sáng của An An. Hai người nhìn nhau cười.

Bên này, sau khi bạn già của mẹ Nham Tử mời rượu xong, kéo bà lại thì thầm hỏi nhỏ: “Này, An An được mấy tháng rồi?”

“Mới vừa mang thai, hình như mới hơn một tháng!”

“Ồm nghén sớm dữ vậy?”

“Ừ phải! Kiểm tra rồi, không có vấn đề gì, có khả năng thiếu máu.”

“Chị Trần, tôi cảm thấy con dâu chị có khả năng có mang thai con trai đấy!”

“Thật không?” Tuy rằng mẹ Nham Tử không ngại cháu trai hay cháu gái, nhưng người thế hệ trước vẫn là thiên vị con trai một chút.

Lúc này, bên cạnh lại có người bu lại: “Chị Trần, tôi cũng nghĩ là con trai đấy!”

Hôn lễ của An An lại trở thành nơi mọi người bàn luận giới tính của cái thai chỉ vừa hơn được một tháng.

An An đã sớm rời khỏi hiện trường tiệc cưới, trốn trong phòng nghỉ ngơi.

Đám chị em vây quanh, Diệp Tử đang ăn bánh hạch đào .

An An cau mày: “Diệp Tử, cậu muốn ăn thì mau đi ra ngoài. Hiện giờ mùi vị nào tớ nghĩ được cũng thấy khó chịu cả. Cậu không muốn tớ ói hết lên người cậu chứ?”

“Không phải đâu! Bánh này không có mùi!” Diệp Tử bĩu môi, không để ý đến cô.

Kiều Kiều ngồi xem náo nhiệt ở bên cạnh, lấy một miếng bánh bỏ vào miệng: “Ăn quá, mua ở đâu thế?”

“Không biết, Quân Tử mua.” Diệp Tử vừa ăn vừa trả lời. Lúc này bên ngoài náo nhiệt, không kịp ăn cơm, mấy cô nàng này chưa có gì trong bụng, đói xẹp ruột.

“Bình Tử, cho cô một cái.” Kiều Kiều cầm một cái bánh đưa cho Bình Tử.

Kiều Kiều lại đưa một cái cho Trình Tiêu Diệp: “Chị Tiểu Diệp, cho chị nè. An An không có lộc ăn, để cô ta thêm chảy giải đi!”

An An nhìn miệng của các cô nhét đầy thức ăn, nghĩ được mùi, dạ dày của cô lại bắt đầu kêu gào. An An ôm bụng, nghĩ thầm, đừng nha!

Nhưng thật tình không phải lỗi của cô, muốn trách thì trách lũ nhóc trước mặt không biết phân biệt tốt xấu.

An An ‘ợ’ một tiếng, ói thốc ra. Mọi người sửng sờ!

An An thay quần áo, ngồi trong phòng khách nhà mình, bên cạnh có Ưông Thanh Mạch một tay nhàn hạ ôm eo bà xã, một tay đánh nhịp trên bắp đùi đang bắt chéo.

An An liếc qua liếc lại, nhìn đám người bên cạnh gần như không để một giọt nước chảy qua, run run chỉ chỉ ngón tay: “Các người ác nhân ác đức không có lương tâm! Tôi nguyện rửa các người, lên giường sẽ mang thai, mang thai sẽ sinh ba.”

Nguyên do là An An tưởng rằng với cơ thể bất tiện của cô, mọi người có thể bỏ qua chuyện náo động phòng này! Nhưng lại không ngờ, không ai có lương tâm cả!

Quân Tử ôm cô đầu của mình, Diệp Tử lắc đầu mắng trả lại: “Cứ chửi đi, càng chửi càng vui. Bây giờ không thể tha cho cậu! Mang thai thì sao, chị đây còn nghỉ ngơi, muốn đi kiểm tra một chút với cậu đó. Phải không ông xã...”

Quân Tử vội vàng gạt đầu, sao lại không mau đồng ý chứ, trừ phi là anh ngu.

Thật ra thì mọi người cũng không muốn hành hạ An An, nhưng mọi người lại có chung một suy nghĩ.

Quen biết Ông Thanh Mạch nhiều năm như vậy, họ chưa bao giờ nhìn thấy người đàn ông này mất khống chế, lúc nào cũng vững vàng như núi Thái Sơn. Nếu người này bị dục vọng quấy nhiễu thì sẽ ra cái dáng vẻ gì.

Kết quả, mọi người bắt đầu động não nghĩ tới trò gian tình nào đây, sau cùng cũng đưa ra một vấn đề khó khăn.

Yêu cầu thật không khó, cũng rất đơn giản. Họ muốn tận mắt nhìn thấy Ông Thanh Mạch hôn lưỡi An An, trong vòng năm phút, không ngừng nghỉ. Thân thể phải dán dính nhau, nếu không thì không tính.

Rốt cuộc bộ dạng Thái Sơn đẽ xuống cũng không nhúc nhích của Ông Thanh Mạch cũng có chút biến đổi, mặt mày đen thui.

Hôn lưỡi, năm phút, ở trước mặt bao nhiêu người, lại còn dính sát nhau! An An thật không muốn có người chứng kiến hành vi thân mật của hai người, nhưng lại không thể không làm. Sau cùng, cô cũng chỉ có thể khóc: “Ông xã, anh hôn em đi, em sẽ phối hợp với anh.”

Được rồi, đành phối hợp! Ngay trước mặt mọi người, Ông Thanh Mạch đặt tay sau gáy của An An, hôn lên môi cô. Quả thật An An rất phối hợp, nhưng mọi người vẫn không chịu bỏ qua.

Bên kia ồn ào: “Không thấy đầu lưỡi, muốn hôn lưỡi mà. Không có hai người múa mép khua môi!”

“Đây là kết quả à? Hai vợ chồng anh chị hun kiểu này là có kết quả sao? Kết quả này làm sao mà đủ để mang thai chứ?”

Tuy rằng Ông Thanh Mạch không dễ bị bọn họ kích tướng, nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không xong. Thế là anh lè lưỡi ra, cạy hàm răng An An, đút vào. Mọi người hài lòng, trợn to mắt lên nhìn, làm như sợ bỏ lỡ chi tiết nào.

Nhưng bọn họ hối hận, thật hối hận.

An An bị hôn đến chóng mặt, dạ dày bắt đầu quặn lên, sau cùng không thể khống chế được, đẩy Ông Thanh Mạch ra, xoay người ‘ợ’ một cái, văng cả đống lên vài người đứng gần đó, không bỏ sót ai.

An An ói xong liền cảm thấy thoải mái hơn, ngẩng đầu nhìn thấy bộ mặt đen thui của mọi người, bật cười ha hả: “Khỏe quá, khỏi cần phải lau chùi rồi!”

Cốt truyện tạm thời kết thúc!

Mười tháng sau cục cưng ra đời. Đến lúc đó hoan nghênh mọi người trở lại...

Hoàn chính văn – Không có ngoại truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-giau-tinh-yeu>